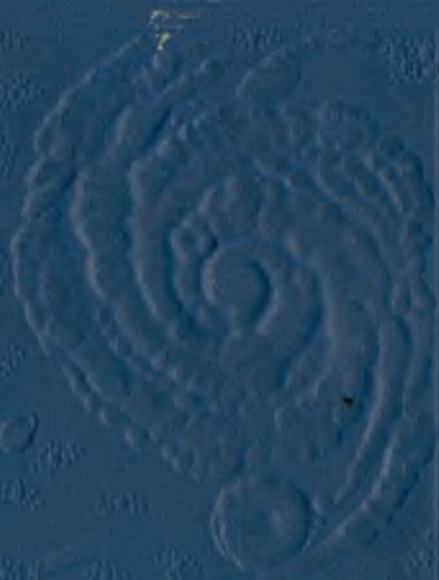

SCHIEPPING

SCHEPPING

Het Schriftuurlijk bewijs voor de schepping der zichtbare en onzichtbare dingen. Het toont de ontvouwing van het Goddelijk voornemen aan, beginnende met den Logos en eindigende met de volmaking der koninklijke familie des hemels en de wederoprichting der menschheid.

door J. F. Rutherford

Schrijver van

De Harp Gods

De laatste Dagen

Milljoenen nu levende menschen zullen nimmer sterven

Troost voor het Volk

Waar zijn de Dooden?

Bevrijding

enz.

Uitgevers

WACHTTOREN

BIJBEL & TRACTAAT GENOOTSCHAP

Brooklyn, New York, U. S. A.

Ook in

Haarlem, Toronto, Sydney, Kaapstad, Bern,
Maagdenburg, Londen, enz.

**Tot een Getuigenis voor den Naam van
GOD, DEN HEER,
den Gever van iedere goede en volkomen gave
is dit Boek gewijd**

„Die de hemelen geschapen en dezelve uitgebreid heeft,
die de aarde uitgespannen heeft en wat daaruit voortkomt,
die den volke dat daarop is, den adem geeft, en den geest
dengenen, die daarop wandelen.” — Jesaja 42 : 5.

CREATION — Hollandish

Copyrighted 1927 by
J. F. RUTHERFORD

Made in Switzerland

VOORBERICHT

HET is met bijzonder genoegen, dat de uitgevers opnieuw een boek uit de pen van Rechter Rutherford het publiek aanbieden. Gedurende de laatste tien jaren hebben zijn boeken, die in dertig verschillende talen uitgegeven zijn, een gezamenlijke oplage van meer dan drie en negentig millioen exemplaren bereikt. Waarschijnlijk hebben de geschriften van geen ander mensch op aarde een grootere oplage. Dit boek wordt uitgegeven met het doel, de menschen te helpen een beter begrip te verkrijgen van hun verhouding tot den grooten Schepper. Het zal voor u een middel zijn, om deze kennis te verkrijgen. Als een getuigenis voor den naam van Jehova en in de hoop, dat deze uitgave de menscheid tot zegen moge zijn, zenden wij dit boek in vertrouwen uit.

De Uitgevers

EEN WOORD VOORAF

JEHOVA is de Schepper van hemel en aarde en de Gever van iedere goede en volkomen gave. Zijn Naam is niet de verschuldigde eer gegeven, maar de tijd is nabij, waarin Hij onder Zijn schepselen beter bekend zal zijn. Dit boek wordt uitgegeven met het doel, de menschen in staat te stellen, zich een beter begrip te vormen van het wezen van den grooten Schepper en Zijn goedertierenheid ten opzichte van de menschheid. De kennis omtrent God en Zijn verhouding tot Zijn schepping zal den onderzoeker uit de verdorvenheid dezer wereld opheffen en hem een inzicht geven in de zegeningen, die uit de genaderijke hand Gods tot de menschheid komen. Vrede, welvaart, leven en geluk zijn binnen het bereik van den mensch gekomen. Een ieder is zichzelf verschuldigd, de waarheid aangaande deze zoo zeer gewenschte dingen te leeren kennen.

De Schrijver

SCHEPPING

HOOFDSTUK I

Geestwezens

IN PALESTINA stemmen zoowel de omgeving als de daar heerschende toestanden tot ernstig nadenken. Als ge in den herfst over de heuvels van Judea wandelt, zal het u spoedig opvallen, dat de ijlheid van de lucht en de helderheid van den hemel hier buitengewoon zijn. 's Nachts vertoonen de sterren zich in zulke groote getalen, dat zij elkander in het hemelruim schijnen te verdringen. Men bedenke dan, dat zich naar schatting der astronomen dertig milliard hemellichamen in het universum bevinden. Natuurlijk kan het menschelijk verstand deze bewering niet volkomen doorgronden noch naar waarde schatten, maar als ge aandachtig tot dezen hemel vol schitterende lichten opziet, komt ge tot de overtuiging, dat de astronomen dit niet overschat hebben. Met bewondering, verbazing en eerbied blikte ge tot hen op. Onwillekeurig komt de vraag bij u op, wie schiep die myriaden sterren, die hun vriendelijk licht uitstralen, om het pad van den vermoeiden reiziger op te vroolijken?

Omdat ge een met verstand begaafd mensch zijt, uitgerust met een scherp denkvermogen, tracht ge een bevredigend antwoord op deze vraag te vinden. Gij kent de evolutietheorie, doch verwerpt deze onmiddellijk — der beschouwing onwaardig. Het is onredelijk aan te nemen, dat deze sterren uit zichzelf ontstaan zijn of dat hun ontstaan aan het toeval te danken is. Hun bestaan is juist een welsprekend getuigenis, dat er een Schepper moet zijn, die veel grooter dan de sterren is, die door Hem geformeerd en in het wereldruim geplaatst werden.

Gij kent het eerlijk en oprecht verlangen in u, een verklaring voor al deze wonderen, die gij aanschouwt, te vinden. Wie gaf u dit verlangen in het hart? Wie verleende u de macht tot denken en de bekwaamheid naar een oplossing van het onbegrijpelijke te zoeken? Als er een groote Schepper is, die deze wonderbare hemellichamen en ook u geschapen heeft, is het dan niet redelijk aan te nemen, dat Hij u ook in staat zou stellen, een juist antwoord op uw oprecht zoeken te vinden? Indien er een geschrift bestaat, dat het juiste antwoord betreffende den oorsprong der zichtbare dingen bevat, dan moet ook dit bericht in nauwkeurige overeenstemming met zichzelf en met den grooten Schepper zijn.

Alle boeken, die door menschen gedichteerd zijn, voldoen niet aan deze gestelde eischen, omdat zij slechts de ten uitdrukking gebrachte meeningen van onvolkomen menschen bevatten. Zij zijn met zichzelf in strijd, evenals met den Schepper, die een grenzenlooze wijsheid en macht bezitten moet. De Bijbel voldoet aan alle te stellen eischen. Hij is met zichzelf volkomen in overeenstemming en bevat geen tegenspraak, als hij juist begrepen wordt. Hij is in overeenstemming met Hem, die volkomen is in wijsheid, rechtvaardigheid, liefde en macht. Hij geeft een antwoord op Uw vragen, en dit antwoord zal den redelijk denkenden geest volkomen bevredigen. De Bijbel is het gewijde Woord van den Schepper.

De Bijbel openbaart ons, dat de naam van Hem, wiens verheven macht in de schepping en in alle dingen uitgeoefend wordt, God is. Hij heeft, zooals de Bijbel aantoon, ook andere namen, die voor Zijn schepselen van groote beteekenis zijn. Een nauwgezette bestudeering van den Bijbel toont aan, dat hij de volstreckte waarheid bevat. Bij een voortgezet onderzoek van zijn gewijde bladzijden zult gij verbaasd staan over de wonderen, die daarin onthuld worden. Gij zult tot geen andere gevolgtrekking kunnen komen, dan dat alleen de verheven Geest van den Eeuwige dit boek kon dicteeren. Het bewijst niet alleen het bestaan van den grooten

God en het feit, dat Hij de oorsprong der schepping is, maar onthult tevens een bewonderenswaardig programma, dat de groote Schepper op de Hem eigen welgeordende wijze volkomen ten uitvoer zal brengen en dat tot welzijn van al Zijn schepselen en tot heerlijkheid van den grooten Schepper zal strekken.

Een eerbiedige geest onderzoekt den Bijbel met de diepste belangstelling. Als zijn blik zich verruimt en zijn inzicht toeneemt, moet hij onwillekeurig uitroepen: „O diepte des rijkdoms beide der wijsheid en der kennis Gods!“ Wanneer gij als onvolkomen mensch, alvorens tot bouwen over te gaan, eerst een bepaald plan ontwerpt, hoeveel te meer is het dan van den almachtigen Schepper van het heelal te verwachten, dat Hij voor den beginne Zijn voornemen vaststelde. De Bijbel openbaart, dat God zulk een voornemen of raadsbesluit heeft en dat bij den voortgang van Zijn werk alles precies op den door Hem bepaalden tijd geschiedt.

De afwikkeling van het Goddelijk programma wekt de diepste belangstelling van een ieder, die ijverig en oprecht zijn kennis zoekt te vermeerderen. „Die wijs is, zal hooren en zal in leer toenemen en die verstandig is, zal wijzen raad bekomen.“ (Spreuken 1 : 5) „Als de wijsheid in uw hart zal gekomen zijn, en de wetenschap voor uwe ziel liefelijk zal zijn, zoo zal de bedachtzaamheid over u de wacht houden, de verstandigheid zal u behoeden, om u te redden van den kwaden weg, van den man, die verkeerdheden spreekt.“ — Spreuken 2 : 10-12.

Maar hoe zal ik beginnen wetenschap te verkrijgen? zult ge vragen. „De vreeze des Heeren is het beginsel der wetenschap.“ (Spreuken 1 : 7; Psalm 111 : 10) Zij, die ijverig trachten, de verborgenheden des Heeren te doorgronden, zullen beloond worden. „De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vreezen; en zijn verbond, om hun die bekend te maken.“ — Psalm 25 : 14.

Geloof beteekent kennis omtrent de waarheid te bezitten en vervolgens met vol vertrouwen op deze kennis te steunen. In God te gelooven beteekent dus een kennis omtrent God te bezitten en zich met vol ver-

trouwen op deze kennis, die door de feiten gestaafd wordt, te verlaten. Wanneer gij het verlangen hebt, den Heer, te kennen en hem welgevallig te zijn, dan moet ge gelooven, dat God, de groote Eeuwige, bestaat en dat Hij een belooner is dergenen, die Hem ijverig zoeken. (Hebreëen 11:6) Zonder kennis kunt gij niet gelooven, maar om den mensch nu in staat te stellen, zich kennis te verzamelen, heeft God hem met verstandelijke vermogens uitgerust, en Hij noodigt hem uit, dit vermogen te gebruiken, om de groote in de Schrift geopenbaarde waarheden te onderzoeken en er over na te denken. (Jesaja 1:18) Ge zult erkennen, dat het verstand en de Schrift nauwkeurig met elkander in overeenstemming zijn.

Nu de vraag, die gij uzelf gesteld hebt: Wie schiep de sterren? Het Woord Gods antwoordt: „God dan maakte de twee groote lichten, het groote licht tot heerschappij des daags, en het kleine licht tot heerschappij des nachts, ook de sterren.” (Genesis 1:16) Hij schiep ze niet alleen, maar „Hij telt het getal der sterren, Hij noemt ze alle bij namen”. (Psalm 147:4) De eeuwige kracht en goddelijkheid kunnen in de dingen, die God geschapen heeft, duidelijk onderscheiden en begrepen worden. (Romeinen 1:20) De aanschouwing dezer wonderen, die in het heelal waargenomen worden, stemt tot ernstig nadenken. En daarom: „Komt dan en laat ons tezamen richten”, d. w. z. redeneeren of juist oordeelen, over de dingen, die geschapen zijn.

Het Begin der Schepping

Er moet eens een tijd geweest zijn, waarin de groote God alleen was. Er moet ook een tijd geweest zijn, waarop Hij met de schepping begon. Openbaart nu de Bijbel, wat het begin van Gods schepping was? Inderdaad. Het tijdstip van het begin der schepping is niet onthuld, een bepaalde datum is daarvoor niet aangegeven. Of dat tijdstip één miljoen of tien miljoen jaren terug ligt, is voor den mensch niet van belang. Wat hem wel interesseert, is het feit van het begin der schepping. Voor ons staat vast, dat de machtige, eeuwige God, die

alle dingen naar Zijn souvereinen wil geschapen heeft, en wenschte, dat hierover een bericht opgeteekend werd, ervoor zou zorgen, dat dit bericht volkomen waarheidsgetrouw geschreven zou worden.

Het Woord Gods, de Bijbel, bevat daarom de volstreckte waarheid. Er bestond geen enkele reden, om een valsch bericht daaromtrent op te teekenen. De menschen, die door den grooten God gebruikt werden, den Bijbel te schrijven, werden door Zijn onbegrensde macht en volkomen wijsheid geleid, om het Bijbelboek geheel juist en overeenkomstig de waarheid te maken. „De werken Zijner handen zijn waarheid en oordeel, alle Zijne bevelen zijn getrouw. Ze zijn ondersteund voor altoos en in eeuwigheid, zijnde gedaan in waarheid en oprechtheid.” (Psalm 111 : 7, 8) „Gij hebt vanwege Uwen ganschen naam Uw woord groot gemaakt.” (Psalm 138 : 2) De Eeuwige verandert niet, en wat eenmaal waar was, is altijd waar. „Ondersteun mij naar Uwe toezegging, opdat ik leve; en laat mij niet beschaamd worden over mijne hoop.” (Psalm 119 : 116) Het Woord Gods is een volkomen gezag hebbende bron aangaande het begin der schepping. Het is een betrouwbare bron, waarop de onderzoeker zich ten volle kan verlaten.

Het Woord Gods maakt melding van het feit, dat God lang voor de schepping der aarde, toen er nog geen zeeën, bronnen en meren waren, voordat er van bergen en heuvels sprake was, ja, voordat zon en maan en sterren geschapen werden, Zijn scheppingswerk begon; en dit begin was Zijn geliefde Zoon, in het heilige Boek bekend onder den naam Logos. Het woord Logos is een van de namen of titels, die den geliefden Zoon Gods gegeven werden, en deze naam heeft een diepe beteekenis. Als God een schepsel of ding een naam geeft, is deze naam altijd van groote beteekenis. Logos beteekent vertegenwoordiger of woordvoerder van den grooten Schepper. Deze titel is om die reden dikwijls met Woord vertaald, omdat de Logos het uitgedrukte Woord is van Hem, dien hij vertegenwoordigt.

Het behaagde God door den Logos te spreken en door hem Zijn boodschap aan Zijn andere met verstand

begaafde schepselen over te brengen. (Hebreë 1 : 1) Terecht wordt dus deze machtige en geliefde Zoon het Woord Gods genoemd. Over hem staat geschreven: „In den beginne was de Logos [het Woord], en de Logos [het Woord] was bij den God, en de Logos [het Woord] was een god. Dit was in den beginne bij den God.” (Johannes 1 : 1, 2, *Diaglott*, interlineair) Als de gevormachte vertegenwoordiger van Jehova God spreekt deze Machtige, de Logos, over het begin der schepping als volgt:

„De Heere bezat mij in het begin Zijns wegs, voor Zijne werken, van toen aan. Ik ben van eeuwigheid af gezald geweest, van den aanvang, van de oudheden der aarde aan. Ik was geboren, als de afgronden nog niet waren, als nog geene fonteinen waren, zwaar van water, alear de bergen ingeest waren, voor de heuvelen was ik geboren. Hij had de aarde nog niet gemaakt, noch de velden, noch den aanvang van de stofjes der wereld. Toen Hij de hemelen bereidde, was ik daar; toen Hij eenen cirkel over het vlakke des afgronds beschreef; toen Hij de opperwolken van boven vestigde; toen Hij de fonteinen des afgronds vastmaakte; toen Hij der zee haar perk zette, opdat de wateren Zijn bevel niet zouden overtreden; toen Hij de grondvesten der aarde stelde.” — Spreuken 8 : 22–29.

Deze geliefde Zoon, het begin van Gods schepping, was de lust van den grooten God; en de Vader, de Schepper, raadpleegde Zijn geliefden Zoon en bewerkte vervolgens door hem de schepping van alle dingen, die geschapen werden. „Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is.” — Johannes 1 : 3.

Op den door God bepaalden tijd werd dit schepsel, de Logos, van den hemel naar de aarde overgeplaatst en aan den mensch gelijk gemaakt. „Het Woord [de Logos] is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond.” (Johannes 1 : 14) Van toen aan stond hij onder den door God gegeven naam van Jezus bekend, en deze naam Jezus beteekent, dat hij de Verlosser is. (Mattheüs 1 : 21) Bij het begin van zijn aardsche ambtsuitoefening

werd Jezus door Gods heiligen geest gezalfd, en van dien tijd aan was hij bekend onder den titel Christus Jezus, want Christus beteekent Gezalfde. (Matth. 1:16) Nadat hij Jehova getrouw op aarde vertegenwoordigd had, werd de titel „Getrouw en Waarachtig“ nog aan zijn andere titels toegevoegd. — Openbaring 19:11.

Andermaal wordt in den Bijbel verklaard, dat de Logos „het begin der schepping Gods“ was. (Openbaring 3:14) God stelde den Logos, nadat hij geschapen was, aan tot Zijn uitvoerenden vertegenwoordiger bij de schepping van alle dingen, die geschapen werden. De groote God plaatste Zijn geliefden Zoon, den Logos, in een positie van groot vertrouwen. Hij beraadslaagde met hem; en alle dingen werden op aanwijzing van den almachtigen God door het werk van Zijn geliefden Zoon, den Logos, tot stand gebracht. Hierover staat geschreven:

„Dewelke is het beeld des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creatuur. Want door hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten, alle dingen zijn door hem en tot hem geschapen, en hij is voor alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door hem.“ — Colossenzen 1:15-17.

Ten verdere bewijze, dat de Logos het vertrouwen Gods ten volle genoot, staat geschreven: „God, welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus.“ (Efeze 3:9) Niet dat de Logos ten tijde van de schepping aller dingen reeds Jezus Christus was, maar deze machtige Dienaar, die nu onder meerdere ook den titel van Jezus Christus draagt, was degene, die alle dingen schiep. Na de schepping van den Logos schiep de almachtige God persoonlijk niets meer, maar Hij liet het verdere scheppingswerk aan Zijn geliefden Zoon over.

Hier hebben wij dus het stellige bewijs, dat de sterren en alle zichtbare en onzichtbare dingen geschapen werden overeenkomstig den wil Gods door Zijn daartoe aangewezen Vertegenwoordiger, den Logos. Bij dit werk

en bij alle andere werken heeft de Logos altijd Jehova God getrouw vertegenwoordigd.

„God is een geest.” (Johannes 4 : 24) God is voor den mensch onzichtbaar, en zal dit altijd blijven. „Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont, denwelke geen mensch gezien heeft, noch zien kan; welken zij eer en eeuwige kracht.” (1 Timotheüs 6 : 16) Het woord „geest” is afgeleid van een woord, dat in het Nederlandsch met „wind” vertaald wordt. De wind is voor den mensch onzichtbaar en heeft kracht. Zoo is ook God voor den mensch onzichtbaar en bezit onbegrensde macht. Het is daarom passend, dat wij van God als van den Geest spreken, omdat Hij in eeuwigheid voor den mensch onzichtbaar zal blijven en in Hem alle macht woont.

God is geen geestelijk schepsel, maar Hij is een geestwezen. De Logos is een geestelijk schepsel, en werd door den grooten Geest Jehova geschapen. Vanaf den tijd zijner schepping was hij bij God, in Gods tegenwoordigheid. Het is daarom zeer terecht en in overeenstemming met de Schrift, te verklaren, dat de Logos, die nu ook als Christus Jezus, de groote en machtige Zoon Gods, bekend staat, een geestwezen en het eerste aller schepselen is. — Openbaring 3 : 14.

Geen schepsel kan zonder vorm of organisme bestaan. Ieder geestwezen moet dus een lichaam bezitten, dat voor zulk een wezen of schepsel geschikt is. „Daar is een natuurlijk lichaam en daar is een geestelijk lichaam.” (1 Corinthiërs 15 : 44) Het natuurlijk lichaam bestaat uit vleesch, bloed en gebeente. Een geestelijk lichaam mist al deze elementen. (Lucas 24 : 39; 1 Corinthiërs 15 : 50) Een mensch kan geen beschrijving van een geestelijk lichaam geven, omdat hem deze kennis niet geopenbaard is. „Het is nog niet geopenbaard”, wat een geestwezen eigenlijk is. — 1 Joh. 3 : 2.

In de symboliek worden sterren gebruikt om geestwezens voor te stellen. (Numeri 24 : 17; Job 38 : 7; Psalm 148 : 3; Jesaja 14 : 13; Daniël 12 : 3; Openbaring 2 : 28) Evenals de sterren, die wij kunnen zien, een weerspiegeling van de heerlijkheid van den grooten

Schepper zijn, zijn ook de geestwezens in het rijk van den grooten God lichtdragers tot verheerlijking van Zijn naam.

Onder de geestwezens, die Jehova door Zijn geliefden Zoon, den Logos, schiep, was Lucifer. Zijn naam beteekent „lichtdrager" of morgenster. (Jesaja 14 : 12) Over hem staat geschreven: „Gij waart op Gods heiligen berg, gij wandeldet temidden der vurige steenen." (Ezechiël 28 : 14) De uitdrukking „vurige steenen" is symbolisch en schijnt betrekking te hebben op andere geestelijke en groot licht uitstralende schepselen. (Hebr. 1 : 7; Psalm 104 : 4) Een bepaalde klasse schepselen, die de groote God door den Logos geschapen heeft, wordt in de Schrift cherubs of cherubijnen genoemd. De groote eeuwige God wordt voorgesteld als te wonen tusschen de cherubs. (1 Samuel 4 : 4; 2 Samuel 6 : 2; Psalm 99 : 1) Hierdoor toont dus de Schrift aan, dat de cherubs een plaats van eer en vertrouwen naast den grooten Jehova God innemen.

Verder maakt de Schrift melding van een andere groep wezens in het geestelijk rijk, die serafs of serafijnen genoemd worden. Zij werden door den Logos geschapen, in opdracht en onder leiding van den grooten Jehova God. Deze schepselen zijn dragers van het licht, dat de heerlijkheid van Jehova weerspiegelt. — Jesaja 6 : 2-4.

Aartsengel is de naam, die aan enkele schepselen Gods in het hemelrijk gegeven is; deze naam beteekent „eerste in rang". (1 Thessalonicenzen 4 : 16) Deze titel of naam wordt soms ook gebruikt voor den Logos, als hij in een bepaalde hoedanigheid Jehova dient. Een van zijn titels is „Michaël", hetgeen „als God" beteekent. (Judas 9; Daniël 10 : 13; Openbaring 12 : 7) Uit alles blijkt duidelijk, dat de titel Michaël van toepassing is op Jehova's zendbode, die geautoriseerd en uitgezonden wordt om een opdracht van bijzondere beteekenis te vervullen. Ten bewijze hiervan staat geschreven: „Zie, Michaël, een van de eerste Vorsten, kwam om mij te helpen." Op bijzondere wijze is deze

titel echter van toepassing op den grooten en geliefden Zoon Gods. — Daniël 12 : 1.

Engelen zijn andere geestelijke of hemelsche schepselen Gods, die Hij door Zijn geliefden Zoon, den Logos, in het aanzijn bracht. „Hij maakt Zijne engelen geesten, Zijne dienaars tot een vlamvend vuur.” (Psalm 104 : 4) Engelen zijn boodschappers, die met een speciale opdracht uitgezonden worden, om als gezant of vertegenwoordiger zekere plichten te vervullen. Bij de doorvoering van Gods voornemens heeft Jehova deze boodschappers of engelen steeds gebruikt, om Zijn bevelen ten uitvoer te brengen. Deze engelen zijn geestwezens en dus voor den mensch onzichtbaar. Zoo nu en dan werd hun de macht verleend, om den menschen in een stoffelijk lichaam te verschijnen, waarna zij dan weer onzichtbaar werden of zich dematerialiseerden. De Bijbel maakt melding van verschillende gevallen, waarbij engelen aan de menschen verschenen, om de een of andere hun door Jehova gegeven opdracht ten uitvoer te brengen.

Bij een zekere gelegenheid zat Abraham aan den ingang van zijn tent, die toen in de vlakte van Mamré in Zuid-Palestina opgeslagen was. Toen hij de oogen opsloeg, zag hij drie mannen voor zich staan. De omstandigheden, die ons in dit verband bericht worden, stellen duidelijk het feit vast, dat een van deze drie boodschappers de Logos was, die in menschengedaante verscheen, om een belangrijke boodschap aan Abraham over te brengen. — Genesis 18 : 2-20.

Toen Abraham in gehoorzaamheid aan Gods gebod op het punt stond, zijn zoon Izaäk te offeren, „riep de engel des Heeren tot hem van den hemel”. (Genesis 22 : 11) Dit bewijst, dat engelen als boden voor Jehova dienst deden, om Zijn boodschappen over te brengen, en dat zij zich in de onmiddellijke nabijheid van de menschen konden ophouden zonder gezien te worden, aangezien zij in een geestelijk lichaam afkwamen. Hemel beteekent datgene, wat hoog en verheven en voor menschelijke oogen onzichtbaar is. Engelen staan hooger dan

de menschen. Ook de engel, die tot Abraham riep, was grooter dan Abraham en voor hem onzichtbaar.

Deze geestelijke schepselen of boodschappers verschijnen ook in andere dan menselijke gedaanten om Jehova's bevelen ten uitvoer te brengen. Een voorbeeld hiervan vinden wij in het geval, waarbij Mozes een brandend braambosch zag en bemerkte, dat deze struik niet door het vuur verteerd werd. Hij trad er op toe, om dit verschijnsel nader te bezien. „Toen de Heere zag, dat hij zich daarhenen wendde om te zien, zoo riep God tot hem uit het midden van het braambosch en zeide: Mozes, Mozes!” — Exodus 3:2-4.

Engelen worden ook gebruikt als onzichtbare leiders der menschen. Toen God Mozes zeide, de kinderen Israëls door de woestijn naar het land Kanaän te leiden, sprak Hij: „Zie, Ik zend eenen Engel voor uw aangezicht, om u te behoeden op dezen weg, en om u te brengen tot de plaats, die Ik bereid heb.” — Exodus 28:20.

Deze geestelijke schepselen zijn ook dikwijls door den Heere God uitgezonden als oorlogsboden, om bevelen tegen den vijand ten uitvoer te brengen. Toen Jozua op het punt stond, de Israëlieten het land Kanaän binnen te brengen, zond God een Zijner engelen, den vorst van het heir des Heeren, om Jozua te leiden.

„Voorts geschiedde het, als Jozua bij Jericho was, dat hij zijne oogen ophief en toezag, en zie, daar stond een man tegenover hem, die een uitgetogen zwaard in zijne hand had. En Jozua ging tot hem, en zeide tot hem: Zijt gij van ons of van onze vijanden? En hij zeide: Neen. maar ik ben de vorst van het heir des Heeren, ik ben nu gekomen. Toen viel Jozua op zijn aangezicht ter aarde en aanbad, en zeide tot hem: Wat spreekt mijn Heere tot zijnen knecht? Toen zeide de vorst van het heir des Heeren: Trek uwe schoenen af van uwe voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilig. En Jozua deed alzoo.” — Jozua 5:13-15.

Er zijn in den hemel groote menigten geestwezens, engelen genaamd, „ja duizenden van engelen: en de Heer is onder hen”. (Psalm 68:18, *Engelsche vert.*)

God de Heer zendt deze engelen uit ter bescherming van degenen, die Hem van harte toegedaan zijn. „Jacob toog ook zijns weegs; en de engelen Gods ontmoetten hem. En Jacob zeide, met dat hij ze zag: Dit is een heirleger Gods; en hij noemde den naam derzelve plaats Mahanaïm.“ — Genesis 32 : 1, 2.

Deze engelen worden hier het heirleger Gods genoemd. Voorts wordt nog over hen gesproken als legioenen, hetgeen aantoonde, dat zij tot groote lichamen georganiseerd zijn, om Jehova's voornemens ten uitvoer te brengen. Ten tijde dat de Logos, toen Jezus, op aarde was en door zijn vijanden omgebracht zou worden, zeide hij tot zijn discipelen: „Meent gij, dat ik mijnen Vader nu niet kan bidden, en Hij zal mij meer dan twaalf legioenen Engelen bijzetten?“ — Mattheüs 26 : 53.

Deze machtige geestwezens heeft God voor Zijn doeleinden en tot Zijn vreugde geschapen. Dat zij schoon en boven alle beschrijving heerlijk zijn, kan niet in het minst betwijfeld worden. Geen mensch kan een geestelijk schepsel of wezen zien en leven. Toen enkelen hunner in menschengedaanten verschenen, waren zij schoon en heerlijk van uiterlijk. Daniël de profeet maakt melding van zulk een gebeurtenis. Hij schrijft daarover als volgt:

„En ik hief mijne oogen op en zag, en zie, daar was een Man met linnen bekleed, en zijne lendenen waren omgord met fijn goud van Ufaz; en zijn lichaam was gelijk een turkoois, en zijn aangezicht gelijk de gedaante des bliksems, en zijne oogen gelijk vurige fakkelen, en zijne armen en zijne voeten gelijk de kleur van gepolijst koper; en de stem zijner woorden was gelijk de stem eener menigte.“ — Daniël 10 : 5, 6.

Op den morgen van de opstanding van den Heere Jezus, toen enkelen zijner trouwe navolgers zich naar het graf begaven, om zijn lichaam te zien, „kwam een engel des Heeren nederdalende uit den hemel en wentelde den steen af van de deur, en zat op denzelfden. En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijn kleeding wit gelijk sneeuw.“ — Mattheüs 28 : 2, 3.

Aangezien deze berichten slechts pogingen zijn, om de heerlijkheid en schoonheid der lagere engelen te beschrijven, hoe schoon en heerlijk moet dan wel de Logos zijn! Over den geliefden Zoon Gods staat geschreven: „Gij zijt veel schooner dan de menschenkinderen; genade is uitgestort op uwe lippen; daarom heeft u God gezegend in eeuwigheid.“ (Psalm 45 : 3) Nadat Jezus in den hemel opgevaren was, had Saulus van Tarzen een gezicht van den glans van zijn heerlijkheid, en dit was zoo wonderbaar, dat Saulus met blindheid geslagen werd. Het licht van die weerspiegelde heerlijkheid was helderder dan de middagzon. — Handelingen 9 : 3-8.

In hetzelfde heilige Boek staat over dit machtige en heerlijke Wezen geschreven: „Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend. Zijn hoofd is van het fijnste goud, van het dichtste goud; Zijn haarlokken zijn gekruld, zwart als een raaf; Zijne oogen zijn als der duiven bij de waterstroomen, met melk gewasschen, staande als in kasjes der ringen. Zijne wangen zijn als een bed van specerij, als torens van reukwerk; Zijne lippen zijn als leliën, druppende van vloeiende mirre. Zijne handen zijn als gouden ringen, gevuld met turkoois; zijn buik is als blinkend elpenbeen, overtogen met saffieren. Zijne schenkelen zijn als marmerpilaren, gegrond op voeten van het dichtste goud; Zijne gestalte is als de Libanon, uitverkoren als de cederen. Zijn gehemelte is enkel zoetigheid, en al wat aan Hem is, is gansch begerlijk. Zulk een is mijn Liefste, ja zulk een is mijn Vriend, gij dochters van Jeruzalem!“ — Hooglied 5 : 10-16.

Vele eeuwen voor de schepping der aarde had de groote Jehova God een wonderbaarlijke en machtige organisatie, bestaande uit een heerschaar van geestelijke wezens, waaronder de schoone engelen, aartsengelen, serafs, cherubs, Lucifer en de machtige Logos — de beide laatsten „morgensterren“ genaamd. Wij kunnen er zeker van zijn, dat de groote Schepper deze machtige schepselen niet voor een onbeteekenend doel geschapen heeft. Op grond daarvan kunnen wij dus de gevolgtrek-

king maken, dat een ieder hunner voor een belangrijke taak bestemd was. Toen zij geschapen en in hun verschillende ambten bevestigd werden, waren zij allen heilig, omdat zij Jehova volkomen toegewijd waren. Al deze heerlijke geestwezens, die met God in harmonie waren, vormen de hemelen, zooals zij genoemd worden.

In alle opzichten verheven boven al deze geestelijke wezens stond de groote Jehova God, en al Zijn heilige schepselen loofden en bejubelden den Eeuwige. „Zingt Gode, psalmzingt Zijnen naam, hoogt de wegen voor Hem, die in de vlakke velden rijdt, omdat Zijn naam is Heere (oorspronkelijk JAH), en springt op van vreugde voor Zijn aangezicht. . . . Die rijdt in den hemel der hemelen, die van ouds is; zie, Hij geeft Zijne stem, eene stem der sterkte.“ (Psalm 68 : 5, 35) Al deze schepselen uit het geestelijke rijk gehoorzaamden, ondersteunden, verhoogden en prezen den grooten God, tot wien zij eerbiedig opzagen; daarom staat geschreven, dat Jehova op den hemel der hemelen rijdt. Alle hemelen verkondigden Zijn eer en bezongen de heerlijkheid Zijns naams.

Tot op het tot hier beschreven tijdperk bestond er nog geen aarde en als natuurlijk gevolg daarvan ook geen mensch. Het schijnt redelijk te zijn, aan te nemen, dat God de hemelsche schepselen van Zijn voornemen in kennis stelde, een schepsel, mensch genaamd, in het leven te roepen, wiens woonplaats tot de aarde beperkt zou blijven en over welke aarde hij de heerschappij zou voeren. Toen brak de tijd voor het leggen van de grondvesting der aarde aan, welke groote gebeurtenis Zijn schepselen in den hemel groote vreugde bereidde. De twee machtige „morgensterren“ zongen tezamen een duet en alle zonen Gods jubelden van vreugde. — Job 38 : 7.

Ongetwijfeld waren er te dien tijde reeds myriaden vaste sterren en planeten, die — hun bestemming vervullend — de heerlijkheid van den grooten Schepper weerspiegelden, maar de aarde bestond toen nog niet. Deze plechtige gebeurtenis vormde slechts het begin van de schepping der aarde, waarbij deze heerlijke schepselen gezamenlijk den grooten en machtigen God loofden.

Tot op dien tijd was er niets in den hemel, dat zijn vrede, schoonheid en geluk zou hebben kunnen verstoren. Wij weten dit, omdat God alle dingen geschapen had en al Jehova's werken volkomen zijn. (Deuteronomium 32 : 4) Voor zoover het goddelijk bericht ons aangeeft, was er tot op dien tijd niets voorgevallen, dat voor eenig geestwezen aanleiding zou zijn, afvallig te worden. Als een machtig heirleger, aangevoerd door den Logos met den anderen grooten lichtdrager aan zijn zijde, verkondigden zij den lof van Hem, die in eeuwigheid woont. Met vreugdevolle verwachting zagen zij de toekomst tegemoet, waarin een nieuw rijk geschapen zou worden, in welk rijk een schepsel in het beeld en de gelijkenis van den grooten God Jehova, uitgerust met wijsheid, rechtvaardigheid, liefde en macht geschapen en tot heerscher over zijn woonplaats gezet zou worden.

HOOFDSTUK II

De Aarde

DE AARDE of aardbol is het grootste hemellichaam in de baan van den planeet Jupiter, die zelf veel grooter dan de aarde is. De aarde behoort tot ons zonnestelsel en is de derde planeet, wat den afstand van de zon betreft. Zij draait om de zon in een elliptische baan en tevens om haar eigen as. De zon verlicht steeds dat gedeelte van de aarde, dat naar haar toegekeerd is. De gemiddelde afstand van de aarde tot de zon bedraagt honderdvijftig millioen kilometer.

De middellijn van de aarde bedraagt twaalf duizend zeven honderd negen en zestig kilometer, terwijl de middellijn van Jupiter honderd acht en dertig duizend zeven honderd negentig kilometer bedraagt. De omtrek der aarde bedraagt veertig duizend tweehonderd vijf en twintig kilometer. Zij beweegt zich zonder ophouden regelmatig in haar baan en bepaalt ons jaar precies op 365 dagen, 5 uren, 48 minuten, 46 seconden. De omwenteling der aarde is zoo volkomen, geregeld en gelijkmatig, dat proefnemingen over een tijdruimte van 2000 jaren aantonen, dat de afwijking minder dan het duizendste gedeelte van een seconde bedroeg.

De aarde is als het ware in het luchtruim opgehangen. Zij hangt aan niets. Aan haar oppervlakte bevinden zich groote bergketens en geweldige watermassa's, onafzienbare vlakten en enkele dingen, die de mensch daarop gebouwd heeft. Haar bodem bevat alle kostbare metalen, die de mensch kent, en brengt tallooze planten- en boomensoorten, alsmede bloemen van wonderbare schoonheid en vruchten en voedsel van den meest uiteenlopenden vorm en soort in overvloed voort.

Wie schiep deze prachtige planeet en plaatste haar in de ruimte? De zoogenaamde geleerden pogen in hun vermeende wijsheid aan te toonen, hoe de natuur dit

alles heeft voortgebracht. Maar waartoe zouden wij onzen tijd verspillen met de meeningen van onvolkomen menschen, wanneer wij een zekerder en betrouwbaarder getuigenis hebben, over welks waarde niet de geringste twijfel kan bestaan? De aarde is het werk van den grooten Schepper, God. Hij liet Zijn dienstknecht het volgende in het Heilige Boek opteekenen:

„De aarde is des Heeren, mitsgaders hare volheid.” (Psalm 24 : 1) „Hij breidt het Noorden uit over het woeste; Hij hangt de aarde aan een niet.” (Job 26 : 7) „Loof den Heere, mijne ziel; o Heere mijn God! Gij zijt zeer groot, Gij zijt bekleed met majesteit en heerlijkheid. . . . Hij heeft de aarde gegrond op hare grondvesten, zij zal nimmermeer noch eeuwiglijk wankelen. Gij hadt ze met den afgrond als een kleed overdekt; de wateren stonden boven de bergen.” — Psalm 104 : 1, 5, 6.

De Tijd der Schepping

Over den tijd van de formeering der aarde vinden wij geen enkele uitspraak. Menschen hebben verschillende meeningen over de formeering der aarde geuit, maar meeningen op zichzelf bewijzen nog niets. „In den beginne schiep God den hemel en de aarde. De aarde nu was woest en ledig, en duisternis was op den afgrond.” (Genesis 1 : 1, 2) Zoo luidt het goddelijk bericht.

Als de aarde eens een witgloeiende massa geweest is, konden er in dien tijd geen oceanen van water op de aarde bestaan. De rotsformaties op aarde toonen aan, dat het gebergte in een bepaalden tijd aan groote hitte onderhevig geweest is. Gloeiende rotsen of gesmolten mineralen zouden niet lang met oceanen van water op eenzelfde plaats kunnen blijven. Daarom moet het in Genesis vermelde scheppingsbericht op het scheppingswerk betrekking hebben, dat tot toebereiding der aarde diende, ten einde het leven op aarde mogelijk te maken.

Wanneer begon dit tijdperk nu? De Schrift verdeelt het scheppingswerk in zeven dagen of perioden. Hoewel God, indien Hij zulks gewenscht had, dit werk in zeven dagen van ieder vierentwintig uur had kunnen ten uitvoer brengen, toonen de feiten toch aan, dat Hij

dit niet deed, maar dat de benaming „dag“ betrekking heeft op een tijdruimte, die meerdere eeuwen omvat. Deze scheppingsperiode heeft niets met een dag van vierentwintig uur te maken. Daar de Heere deze scheidingswerken in zevenen deelt, is het redelijk aan te nemen, dat deze scheppingsdagen of tijdperken alle van gelijken duur zijn.

Gods wet, die later aan den mensch gegeven werd, stelde een week van zeven dagen vast, waarvan iedere dag vierentwintig uur duurde. Op grond van het feit, dat elk dezer dagen van gelijken duur was, is het redelijk, de gevolgtrekking te maken, dat ook alle zeven scheppingsdagen of tijdperken even lang waren. De Schrift, met de hierna te noemen feiten, levert ons het onbetwistbare bewijs, dat de in Genesis genoemde zevende scheppingsdag of scheppingsperiode een tijdruimte van zeven duizend jaren naar onze tijdrekening omvat.

Als wij dan aannemen, dat al deze scheppingsdagen van gelijken duur waren, moeten wij tot de gevolgtrekking komen dat de tijdruimte vanaf het begin van het scheppingswerk tot aan het einde daarvan negen en veertig duizend jaren omvat. Hoe lang God vóór dien tijd met de formeering of den opbouw der aarde begon, is niet geopenbaard, aangezien het niet noodig is en niet Gods wil was, dat de mensch hierover iets zou weten. Voor ons is het slechts van belang te weten, wanneer begonnen werd, de aarde voor het leven van mensch, dier en plant voor te bereiden.

Mozes schreef onder inspiratie en leiding van Jehova het boek Genesis. Natuurlijk is het Gods bericht, hetwelk Hij Zijn knecht liet opteekenen. De eerste woorden van dit boek luiden: „In den beginne schiep God den hemel en de aarde.“ Dit is een diepzinnige verklaring, die een einde aan allen woordenstrijd maakt. De groote Bouwmeester schiep in den beginne den hemel en de aarde; wanneer Hij hiermede nu precies begon, is voor ons van geen belang. God onthult ons Zijn geheimen, wanneer het Hem goeddunkt. Dan volgt de Bijbelsche verklaring: „De aarde nu was woest en ledig.“ Dat wil

zeggen, zij was een troosteloze woestenij, waarop geen leven mogelijk was. Zij was ledig, hetgeen beteekent, dat op haar geen enkelen vorm van leven te vinden was. Het was donker en er was geen licht op de aarde. Zoo was de toestand op aarde toen de scheppingsperiode of de week van zeven scheppingsdagen begon.

Een Theorie over de Schepping der Aarde

Het is te verwachten, dat de door menschen naar voren gebrachte theorieën over de schepping der aarde zeer uiteenlopend zijn. De theorie echter, die redelijk schijnt te zijn en door de Schrift ondersteund wordt, is een onpartijdig onderzoek waardig. Alle theorieën, die niet in overeenstemming met de Schrift zijn, kunnen gevoegelijk buiten beschouwing gelaten worden. Het schijnt in Jehova's bedoeling gelegen te hebben, het licht over Zijn groot werk ter zegening van de mensheid eerst na het jaar 1874 na Chr. te laten toenemen. In dit jaar was het ook, dat Isaac N. Vail het eerst zijn brochure „Het ringsysteem der aarde“ publiceerde. Deze titel heeft betrekking op een reeks van op elkander volgende ringvormige omhulsels van waterdamp, die de geschapen aarde hebben omgeven en in de verschillende perioden achtereenvolgens op haar zijn neergestort. Alvorens het Bijbelsche bericht over de schepping der aarde te onderzoeken, geven wij eerst een korte samenvatting van deze ringentheorie van Prof. Vail:

In haar beginstadium was de aarde een gloeiende, vloeibare massa, die zich met groote snelheid roteerend door het luchtruim bewoog. Haar intense hitte dreef alle zoowel water- als metaalhoudende dampen en gassen naar buiten en liet deze hemelhoog opstijgen. Hitte en middelpuntvliedende kracht deden deze dampen aan den hemel opeenhoopen en wel in het bijzonder aan den equator. Deze roodgloeiende dampen bevatten alle op aarde bekend zijnde smelt- en verdampbare mineralen. Naarmate de aarde afkoelde, vormden deze dampen, die het dichtst bij de aarde waren, ringen om de aarde, terwijl de minder zware stoffen eveneens talrijke andere verder van de aarde verwijderde ringen — overeen-

komstig hun gewicht en dichtheid — vormden. Deze ringen of gordels waren van elkander gescheiden en scherp begrensd. De omwenteling dezer ringen was aan de poolcirkels veel langzamer dan aan den equator. Naarmate deze uit waterdampen gevormde en zwaar met koolstof geladen ringen afkoelden, naderden zij steeds dichter de aarde, totdat zij tenslotte op de aarde neerstortten. Die ringen, die door hun zwaarte het dichtst bij de aarde waren, stortten het eerst neer, terwijl de verder verwijderde en lichtere ringen hun kringloop om de aarde voortzetten, totdat zij de een na den ander afkoelden en op de aarde neervielen.

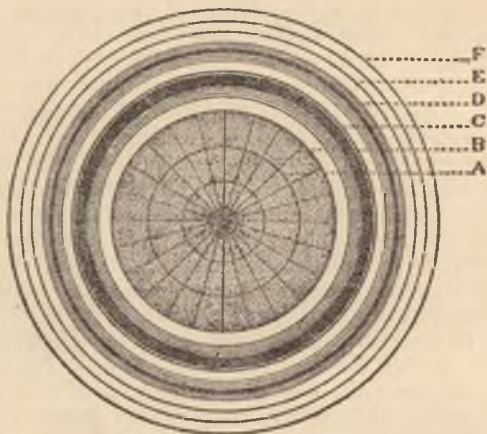
Professor Vail is verder van oordeel, dat de laatste dezer ringen hoofdzakelijk uit water bestond, terwijl de andere ringen groote hoeveelheden koolstof en mineralen, die de aarde door haar groote hitte afgescheiden had, bevatten. Het zonlicht, dat door de ringen, die als een gewelf de aarde omhulden, drong, deed te bestemder tijd een broeikashitte ontstaan, die het planten- en dierenleven in de poolstreken even goed deed gedijen als in andere deelen der aarde. Deze ringen, die de aarde omgaven, draaiden met grootere snelheid dan de aarde om haar as en het afkoelingsproces bewerkte, dat zij achtereenvolgens op de aarde neerstortten. De neerstorting van den laatsten ring vond eerst na de schepping des menschen plaats en veroorzaakte den grooten vloed ten tijde van Noach. Hier volgt een aanhaling uit Prof. Vail's werk „Het Ringensysteem der Aarde“:

Al het water der aarde werd gedurende dit tijdperk van ontzettende hitte in het firmament bijeenvergaderd, ver verwijderd van de oppervlakte der kokende, vurige en rookende aardmassa.

Deze opgehouden oceaan van dampen draaide als een deel van de aarde als oorspronkelijke atmosfeer — gevuld met de meest uiteenlopende grondstoffen — in dezelfde baan met de aarde mee, precies zooals onze huidige atmosfeer nu.

Deze opgehouden massa's verzamelden zich in den loop der tijden aan den hemel ter hoogte van den equator der aarde. Maar zoodra zij zich verdichtten, krompen zij in tot ringen, die van elkander gescheiden waren en geheel

onafhankelijk van elkander om de aarde draaiden. Dit verklaart ook, waarom langen tijd verstreek tusschen het neerstorten van de eerste en oorspronkelijke watermassa, die het dichtst bij de aarde was, en die waterdampen, die het verst van de aarde verwijderd waren.

Deze afbeelding toont een bovenaanzicht van de aarde met haar ringen vanaf de polen gezien. A is de aarde, B de atmosfeer der aarde, C de zware koolstoffen en de hiermede verbonden mineralen, D de lichtere koolstoffen en koolwaterstoffen, E ijzige sneeuwmassa's en de daaraan verwante stoffen, F de buitenste dampen, voor het meerendeel bestaande uit water en vermoedelijk in bevroren toestand. Van dezen buitensten ring kwam de poolsneeuw, die de paradijsachtige aarde kouder maakte en later den vloed veroorzaakte.

Al het water, dat boven de aarde bleef, nadat de binnenste wattering op aarde neergestort was, veroorzaakte achtereenvolgens op verschillende onbekende tijden geweldige stortvloed.

De eerste oceaan was noodzakelijkerwijze in veel grootere mate met minerale en metaalzouten verzadigd of

met minerale en metaaldeeltjes vermengd dan eenig ander meer buitenwaarts liggend deel der wateren of gassen, om de eenvoudige reden, dat de zwaarste gassen in het ringsysteem bij afkoeling een plaats gingen innemen, die het dichtst bij de aarde lag.

Al dergelijke veranderingen vereischten een groote lengte van tijd, en veroorzaakten een voortdurende vermindering van afstand dezer gassen tot den equator in de richting der polen; ook boden de banden of gordels van het ringsysteem der aarde een zelfden algemeenen aanblik als Jupiter en Saturnus heden ten dage vertoonen.

Een opeenvolging van concentrische ringen vereischte een noodzakelijkerwijze zeer groot tijdsverloop tusschen de instorting van één ring van gassen in de buitenzijde van den dampkring en den val van den eerstvolgenden ring; zoodat elke val of elke ring, nadat hij de verdunde atmosfeer bereikt had, met steeds verminderende snelheid voortging als een gordel om de aarde te draaien, daar hij zich naar de polen verspreidde en een gewelf rondom de aarde vormde.

De rook of onverbrande koolstof, die uit de brandende wereld opsteeg, vermengd met de bovenste gassen van den dampkring, verduisterden haar, en vormden onvermijdelijk donkere banden of gordels tusschen de heldere gasvormige ringen, zooals we thans bij eenige andere planeten kunnen waarnemen.

Nadat een ring van gassen in den dampkring was gevallen, bleek dat hij van tevoren den aardbol als een gewelf omhuld had en ten slotte op de aarde neerviel, waardoor de dampkring gezuiverd werd, alvorens een andere ring den dampkring door zijn steeds minder wordende snelheid bereikte.

De schijnbare vertraging in beweging van de maan is slechts een geleidelijk terugwijken van onzen satelliet, veroorzaakt door een verminderde aantrekking van het aangenomen aantal ringen; en de noodzakelijke beteugeling uitgeoefend op de draaiende ringen was noodzakelijkerwijze de oorzaak van inzinking en ten laatste dat zij op de aarde neervielen, als er althans geen andere oorzaak voor hun val bestond; en verder bewijst deze vertraging het vroegere bestaan van een ringsysteem om de aarde.

De ligging der metaalhoudende lagen is zoo, dat zij niet verklaard kan worden door de oude theorie van blootlegging door het water, maar volkomen in overeenstemming is met de nieuwe theorie.

De tot de oudste organische wereld behorende lagen en in het bijzonder de volgorde, waarin zij in de aarde voorkomen, weerleggen volkomen het denkbeeld, dat zij waren overgebleven van vroeger bestaande lagen. Vandaar dat het duidelijk is, dat er gedurende de eerste eeuwen een ringensysteem om de aarde bestond. Met andere woorden, het is duidelijk, dat alle oorspronkelijke wateren niet vielen, voordat er leven op aarde bestond. — „The Earth's Annular System” (Het Ringensysteem der aarde), pag. 72-74.

Een zeer krachtig argument wordt aangevoerd door Mr. Vail om aan te toonen dat alle planeten gevormd zijn volgens een algemeene, onverbiddelijke wet; en aangezien wij nu de ringen om Saturnus kunnen zien en ook Jupiter's onvoltooid ringenstelsel zien, moeten wij tot de gevolgtrekking komen, dat ook de aarde ontwikkeld werd door de voortgaande en opeenvolgende ineenstortingen van vloeibare ringen.

Ik geloof, dat het ontstaan, de vorming en ontwikkeling van werelden geregeld worden door onverbiddelijke wetten; en als de eene planeet ooit door ringen omhuld was, ook een zuster-planeet onder dezelfde omstandigheden, en beheerscht door dezelfde bewegings- en evenwichtsvoorwaarden, in een ontwikkelingsproces eveneens gedurende zekeren tijd van zijn loopbaan door ringen omgeven moet zijn. Niet dat ik het feit zal ontkennen, dat verschillende omstandigheden de daaruit voortvloeiende verschijnselen van de beheerschende krachten zullen veranderen, maar de groote beginselen der planeetvorming moeten op alle planeten van toepassing zijn.

Het is bijvoorbeeld even noodzakelijk dat ringvorming moet volgen op een vuuruitwerpende werking, als de platronde vorm van een planeet moet volgen op haar snelle ronddraaiing. Het zijn zuivere resultaten van werkende krachten, die zich overal in het zonnestelsel voordoen, van de groote brandende, kokende en rookende zon, tot de verst verwijderde en kleinste satellieten. Als wij deze universeele regeling in de werelden rondom ons kunnen waarnemen, mogen wij verzekerd zijn, dat onze eigen planeet dezelfde groote wordingsperiode heeft doorgemaakt. Ja, wij kunnen inderdaad de aardkundige geschiedenis der aarde in de van ringen en gordels voorziene werelden van het zonnestelsel lezen.

Het zal nu duidelijk zijn, dat deze kenmerken, die door de dampgordels van Saturnus en Jupiter vertoond worden, van de hoogste beteekenis zijn. De moderne wetenschap heeft boven allen twijfel het feit vastgesteld, dat de beweging van *hunne* poolgordels langzamer is dan die hunner equatorgordels. Hieruit moeten wij de gevolgtrekking maken, dat zij zich dichter om het middelpunt bewegen.

Indien het mogelijk was, dat deze gordels hun beweging konden versnellen, zouden zij stijgen en zich in een grootere baan voortbewegen. Dat wil zeggen, zij zouden zich in de richting van den equator bewegen. Daarentegen zouden de equatorgordels, zoo zij ook maar het geringste van hun beweging zouden verliezen, afdalen in een richting, waarin zij de minste weerstand en de grootste aantrekking zouden ondervinden — dus naar de polen. Kan het dus in een universeele en onveranderlijke wet mogelijk zijn, dat een planeet de bezitter kon zijn van een ringsysteem, indien de oorzaken die haar vormden niet universeel waren? Zou het mogelijk kunnen zijn, dat de aarde onder de invloeden van deze universeele oorzaken niet dezelfde wijze van planeetvorming had doorgemaakt?

Ik kan de algemeenheid van dit proces niet meer betwijfelen dan dat ik zou kunnen betwijfelen, dat een appel van een Saturnus- of een Jupiterboom zou vallen; en als wij zien, dat wij aan deze noodzakelijke universeele ringsysteem-ontwikkeling kunnen toevoegen, dat de toestand op de primitieve aarde zulk een ontwikkeling vroeg, kan er over dit onderwerp niet de minste twijfel blijven bestaan. Als de wetten der zwaartekracht algemeen zijn, dan zijn de oorzaken van de ringsysteemvorming dit ook; en de uitwerkingen moeten volgen. Het is mogelijk, dat onbekende omstandigheden de werking der wet kunnen wijzigen. Dit is zeer zeker waar, maar zij kunnen de werking van de wet van de algemeene zwaartekracht ook wijzigen; waar is echter de man, die haar universeele toepassing onder alle wijzigende neigingen betwijfelt?

Hieruit kunnen wij zien, dat alleen al het feit, dat de poolgordels van Jupiter en Saturnus zich langzamer bewegen dan de ringen bij den equator, een afdoend bewijs is dat de poolgordels afkomstig zijn uit de equatorstreken, en daarom is er een voortdurende neiging in het zonnestelsel van alle gordels of ringen om aan de polen neer te vallen! Hierdoor worden wij eenvoudig gedwongen om toe te stemmen, dat de oorspronkelijke vorm van alle ronddraaiende planetengordels de ringvorm was en dat

zij gedurende een zekere periode van hun geschiedenis zich in de equatorsferen van alle planeten bevonden. Ook verkrijgt de veronderstelling, dat deze gordels de oppervlakte der planeten in geweldige stortvloeden en met tusschenruimten van onberekembare tijden moeten bereiken, een nadrukkelijke bevestiging.

Als wij dus den weg volgen, die door de onveilige stem der wet wordt aangewezen, kunnen wij deze reusachtige werelden beschouwen en daarin een geschiedenis lezen van de machtige veranderingen die onze wereld maakten tot hetgeen zij heden is. Gedurende onbekende eeuwen hebben zich ringen en gordels om onze aarde voortbewogen. De een na den ander daalde neer en bereikte aan de polen haar oppervlakte. — „The Earth's Annular System” (Het Ringensysteem der Aarde). Pag. 42-44.

Het ringensysteem in betrekking tot de aarde, als door Professor Vail wordt verklaard, is redelijk. Het wordt ondersteund door waarheden, die in Gods Woord zijn geopenbaard. God noodigt Zijn schepselen uit met Hem te overleggen, en we mogen daarom verwachten, dat wij in Zijn Woord zullen vinden hetgeen redelijk is, als het op de juiste wijze verklaard wordt.

Scheppingsperioden

God heeft het werk van de toebereiding der aarde in scheppingsperioden verdeeld, welke Hij „dagen” noemt en die in hun volgorde van één tot zeven genummerd zijn. Het wordt echter duidelijk in de Schrift bewezen, dat de materialen waaruit de aarde werd samengesteld, waren samengebracht en dat de formeering der aarde had plaatsgevonden, reeds lang voor het begin van deze tijdperken of scheppingsdagen. Lang voor het begin van deze zeven dagen had de gesmolten massa groote hoeveelheden minerale stoffen in gasvorm afgestooten en deze hadden ringen om de aarde gevormd.

Deze groote massa's van heete gassen bevatten veel koolstof, en dit was oorzaak, dat „dikke duisternis” de aarde bedekte. Ongetwijfeld strekte deze duisternis zich uit over een groot aantal mijlen boven de aarde, zoodat zij haar geheel omhulden. In de profetie van

Job staan verklaringen omtrent het begin van de scheppingsperioden geschreven, die het bericht in Genesis bevestigen: „Of wie heeft de zee met deuren toegesloten, toen zij uitbrak en uit de baarmoeder voortkwam, toen ik de wolk tot hare kleeding stelde, en de donkerheid tot haren windeldoek; toen ik voor haar met mijn besluit de aarde doorbrak, en zette grendel en deuren.” — Job 38 : 8–10.

Deze dikke duisternis, die zich over de geheele aarde uitstreckte, vormde de „windeldoek” en komt overeen met de verklaring in Genesis, dat „duisternis was op den afgrond”, geen licht drong toen tot de aarde door. Omgeven door een aantal ringen of gewelven, samengesteld uit zwaar met koolstof geladen gassen en andere minerale stoffen, was het voor het licht onmogelijk door die dikke duisternis, die een gordel om de aarde vormde, heen te dringen.

„En God zeide: Daar zij licht: en daar was licht.” Deze verklaring moet betrekking hebben op het licht, dat afkomstig was van de hemelsche sferen, hetwelk de ringen om de aarde verlichtte, maar niet tot de aarde doordrong. Waar Jehova is, is ook licht. Hieromtrent staat in Gods Woord geschreven: „God is licht, en gansch geen duisternis is in Hem.” (1 Johannes 1:5) „O Heer, mijn God, gij zijt zeer groot; gij zijt bekleed met majesteit en heerlijkheid. Hij bedekt zich met het licht als met een kleed; hij rekt den hemel uit als een gordijn.” — Psalm 104 : 1, 2.

De zon moet lang voordat de aarde vasten vorm aannam, geschapen zijn, omdat de zon het middelpunt van aantrekking is van het zonnestelsel. Het licht van de zon scheen door de ruimte, maar had nog niet op de aarde geschenen tengevolge van den „windeldoek”, die haar omringde. God behoeft slechts Zijn wil uit te drukken en hij geschiedt. De tijd was gekomen, dat het licht zou schijnen op hetgeen de aarde omringde. „En God zeide: Daar zij licht: en daar werd licht. En God zag het licht, dat het goed was; en God maakte scheiding tusschen het licht en tusschen de duisternis; en God noemde het licht Dag, en de duisternis noemde

Hij Nacht. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de eerste dag." — Genesis 1 : 3-5.

Voor het begin van den eersten scheppingsdag, zooals deze in Genesis beschreven wordt, kan niet met zekerheid gezegd worden, of zich enkele ringen op de aarde neerstortten. Het staat echter vast, dat er nog vele overgebleven waren. In het begin van den eersten scheppingsdag was „duisternis op den afgrond. En de geest Gods zweefde op de wateren“.

Wat wordt hier bedoeld met „den afgrond“ en „de wateren“? Ongetwijfeld waren er wateren boven de aarde en op de aarde. Dit blijkt duidelijk uit de woorden in Genesis. De afgrond moet daarom betrekking hebben op de wateren boven de aarde, welke wateren opgehouden hadden kunnen worden door slechts een feit, namelijk dat zij met groote snelheid een kringloop om de aarde beschreven. Zoodra deze snelheid tot een minimum beperkt zou worden, moesten zij onvoorwaardelijk neerstorten. De lichtste van deze ringen moest noodzakelijkerwijze het verst van de aarde verwijderd zijn.

De tijd kwam, dat de geest van den Heere God, dat wil zeggen, Zijn macht, uitgeoefend overeenkomstig Zijn souverainen wil, zweefde of begon in te werken op de wateren en het licht drong door dezen grooten afgrond of het gewelf, dat de aarde omringde. De eigenlijke beteekenis hiervan is, dat God de stralen van de zon op de oppervlakte van de wateren of den afgrond liet schijnen en ze verlichtte. God verklaarde, dat het licht goed was, en het licht noemde God dag en de duisternis noemde Hij nacht, en God maakte scheiding tusschen het licht en de duisternis. Dat was het begin van de verdeeling van dag en nacht. Voor zoover de Heilige Schrift het onthult, vormde dit het werk van den eersten scheppingsdag, welk bericht besluit met de woorden: „Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de eerste dag.“ Er is geen bewijs, dat de gevolgtrekking wettigt, dat het licht in dezen tijd tot de aarde was doorgedrongen.

Het Uitspansel

Het zichtbare hemelgewelf, dat wij aanschouwen als wij opwaarts zien, wordt uitspansel of firmament genoemd. Het is een uitgestrekte ruimte, die den dampkring en den ether omvat, welke de aarde omringen. Het werk van den tweeden scheppingsdag of periode was aan de bereiding van deze groote uitgestrektheid en de verdeeling der wateren gewijd. Het uitspansel wordt hemel genoemd, omdat het hoog en verheven boven de aarde is. „En God maakte dat uitspansel, en maakte scheiding tusschen de wateren die onder het uitspansel zijn en tusschen de wateren, die boven het uitspansel zijn: en het was alzoo.” — Genesis 1 : 6, 7.

Al de ringen die gevormd werden door de opstijgende gassen die de aarde omringden, bevatten groote hoeveelheden water, zoowel als koolstof en andere minerale stoffen. Deze bewogen zich met groote snelheid om den equator en spreidden zich geleidelijk naar de polen uit als een omhulsel, totdat zij de aarde als een gewelf geheel omringden. Naarmate deze ringen de polen naderden, werd hun beweging vertraagd, en beide het gewicht en de verminderde snelheid bewerkten hun neerstorting. Als elk dezer ringen viel, werden natuurlijk groote massa's water of zeeën van water op de aarde neergestort. Alle minerale stoffen die in haar opgelost waren, werden aan de polen neergeslagen en met geweld in de richting van den equator voortgestuwd.

Toen waren er dus wateren op de aarde en wateren boven de aarde. Gods profeet ondersteunt deze gevolgtrekking in het geïnspireerde Woord, als Hij zegt: „De afgrond roept tot den afgrond, bij het gedruisch uwer watergoten, alle uwe baren en uwe golven zijn over mij henen gegaan” (Psalm 42 : 8); „Gij hadt ze met den afgrond als een kleed overdekt; de wateren stonden boven de bergen.” (Psalm 104 : 6; Spreuken 8 : 27, 28; Job 38 : 9, 11) Door het instorten van deze watteringen of gewelven werden de oceanen gevormd, en deze groote watermassa's op de aarde waren van den afgrond boven de aarde door het uitspansel gescheiden. Het uitspansel

hield het water niet op; de afgrond boven de aarde werd op zijn plaats gehouden door zijn snelle, roterende beweging om de aarde. Op dezelfde wijze blijft een vliegmachine in de lucht boven de aarde, zoolang zij in beweging blijft, maar zoodra zij haar voorwaartsche beweging stop zet, valt zij neder.

Het uitspansel diende alleen om een verdeling te bewerken tusschen de wateren op de aarde en den grooten afgrond ver boven en rondom de aarde. Wij begrijpen de formatie ongeveer als volgt: Eerst de aarde; dan het uitspansel of de dampkring der aarde; en hierbuiten vele ringen die zware koolstof en andere mineralen en gassen bevatten, de lichtere ringen die koolwaterstof inhielden en die nog verder van de aarde verwijderd waren, en ten slotte de buitenste ring die in hoofdzaak uit water bestond. Het uitspansel boven de aarde noemde God hemel.

Het Land verschijnt

Het was tijdens den derden scheppingsdag of periode, dat het vaste land verscheen. Men heeft verschillende theorieën opgesteld in verband met het ontstaan van het vaste land. Het land kan ontstaan zijn door den druk van het water, waardoor sommige deelen inzonden en andere deelen opgeheven werden of het kan veroorzaakt zijn door water, dat in de spleten der groeiende rotsen binnendrong en dat groote verheffingen van land veroorzaakte. Hoe dit ook zij, Jehova God verklaart, dat het geschiedde overeenkomstig Zijn wil. Dit is het einde van alle tegenspraak. God vergaderde de wateren op de aarde, opdat andere deelen der aarde vrij van water zouden worden, gelijk geschreven is: „En God zeide: Dat de wateren van onder den hemel in ééne plaats vergaderd worden, en dat het droge gezien worde: en het was alzo. En God noemde het droge Aarde, en de vergadering der wateren noemde Hij Zeeën: en God zag dat het goed was.” — Genesis 1:9, 10.

Voor de eerste maal vermeldt de Bijbel hier de wateren op de aarde als zeeën. Het Schriftuurlijk bewijs is dus afdoende, dat er een groote afgrond boven

de aarde was, afgescheiden van de wateren op de aarde. De wateren boven de aarde worden in de Schrift aangeduid als „de afgrond“; terwijl de wateren op de aarde „de zeeën“ of oceanen worden genoemd.

Het voorbereidend werk maakte vorderingen. Het vaste land verscheen niet plotseling, maar geleidelijk, en ongetwijfeld was hiervoor een groot deel van den derden scheppingsdag noodig. Gedurende deze periode bracht de aarde gras en kruiden voort, elke soort zaad en vruchten voortbrengende naar zijn eigen aard. De eene zaadsoort bracht geen andere soort van zaad voort; maar elke soort bracht zijn eigen zaad voort, welk zaad op zijn beurt nieuwe grassen of kruiden voortbracht. „En God zeide: Dat de aarde uitschiete grasscheutjes, kruid zaadzaaiende, vruchtbaar geboomte, dragende vrucht naar zijnen aard, welks zaad daarin zij op de aarde: en het was alzoo. En de aarde bracht voort grasscheutjes, kruid zaadzaaiende naar zijnen aard, en vruchtdragend geboomte, welks zaad daarin was naar zijnen aard: en God zag, dat het goed was. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de derde dag.” — Genesis 1 : 11–13.

Als gevolg van de hemelgewelven of ringen waarmede de aarde omringd was, waren de warmte en de toestanden op de aarde bevorderlijk voor den groei van planten en kruiden. Het schijnt, dat de plantenvorming gedurende deze periode snel en zeer groot was. Sommige aardkenners beweren, dat de steenkoollagen uit deze planten van reusachtigen groei gevormd werden; dat deze planten en mossen met zand en klei bedekt werden, en dat in den loop der tijden steenkoollagen ontstonden. Anderen zijn voorstanders van een meer redelijke theorie, namelijk, dat de gloeiende of gesmolten massa die de aarde vormde, groote hoeveelheden damp met koolstof geladen uitdreef, welke dampen ringen of gewelven rondom de aarde vormden, die groote hoeveelheden koolstof bevatten; dat deze ringen met verschillende tusschenruimten van tijd tot tijd op de aarde neerstortten en de oorzaak waren, dat groote hoeveelheden koolstof zich afzetten; en dat daardoor de kolen-

lagen werden gevormd, die thans op verschillende diepten in de aarde worden gevonden.

Steenkool is koolstof. De rook en de gassen die uit de aarde opstegen bevatten koolstof en daar deze naar de aarde terugkeerden, is het veel redelijker om aan te nemen, dat zulke afzettingen de kolenvelden vormden dan dat deze koolstof eerst in planten omgezet moest worden en dat dan deze planten de kolenvelden zouden vormen. Groote hoeveelheden worden in de oudste lagen der aarde gevonden, welke reeds moeten hebben bestaan, voordat er van plantengroei op aarde sprake was.

Alle aardkenners zijn het er over eens, dat als steenkool een plantaardig product is, ook graphiet van plantaardigen oorsprong moet zijn; zij stemmen daarbij slechts in zooverre overeen, dat zij toegeven, dat dierlijk organisme in het proces bijgedragen kan hebben, hetgeen natuurlijk de moeilijkheid slechts vergroot, daar het koolstof is, waaruit het organisme wordt opgebouwd en het organisme niet de koolstof vormt. Hier nu is een probleem dat de plantkundigen niet kunnen oplossen zonder de hulp van de ringensysteemtheorie. De grondslag, waarop de plantentheorie is opgebouwd, is in rook opgegaan en het geheele gebouw zakt ineen tot een machtige ruïne.

Hierbij moeten wij toegeven, dat als het graphiet oorspronkelijk koolstof is, koolstof bestond en als bezinkseliagen in de aarde voorkwam, voordat een plant ooit aan haar oppervlakte was gegroeid. Vandaar dat de plant niet de koolstof vormde, maar de koolstof vormde de plant. Volgens dit eeuwig beginsel werd de wereld opgebouwd. Van de koolstoflagen, ingesloten temidden van de metaal- en granietmassa's der aardkorst tot de veenmoerassen van den tegenwoordigen tijd, is de koolstof de koning geweest en de plant zijn gedwee voortbrengsel. — *The Earth's Annular System*, pag. 398.

Het schijnt ook redelijk te zijn, dat de petroleum of steenolie uit dezelfde bron voortkomt. Al deze elementen bevonden zich reeds in het gloeiend gesteente, voordat zij door de aarde werden uitgeworpen; en even redelijk is het de gevolgtrekking te maken, dat steenkool en olie in de aarde gevormd werden door afzettingen, die bij het ineenstorten der ringen ontstonden, lang voordat er van eenigen plantengroei op aarde sprake was.

Nu zijn er eenige dingen bekend in de stelling, die wij behandelen. Het is bekend, dat deze aarde in het begin van den geologischen tijd een vuurspuwende, gloeiende massa was; en of wij haar nu de smeltkroes van den grooten Scheikundige, een vlammende zon of een fonkelende ster willen noemen, blijft in het groote ontwerp van de wereldwording gelijk. Het vuur behield de bewegingsheerschappij. Het is bekend, dat koolstof en waterstof twee in overvloed aanwezig zijnde elementen in dezen oorspronkelijken vuurhaard waren. Het is bekend, dat koolstof en waterstof in dezen toestand zich zooveel mogelijk met elkaar trachten te verbinden; en als zij op hun weg naar de hemelen of het firmament niet door een zee van vrije zuurstof gingen, zouden zij als olieachtige producten van de jonge aarde opstijgen en de omringende hemelen — lichte koolstoffen, zware koolstoffen, asphalt- en graphietkoolstoffen — vervullen; en wij weten ook, dat dit alles gebeurde langen, langen tijd voor den dag der visschen.

Het is bekend, dat er in damp omgezette oceanen waren, een wereld van oververhittend stoom, die een werkzaam aandeel hadden in dit plan van wereldvorming, altijd werkzaam en begeerig de olieproducten van de planeet te vermeerderen en te verrijken. Het is bekend, dat de oplossing en verbinding van wereld-bestanddeelen in haar oorspronkelijk stadium niet verschilt van die in haar lateren toestand, uitgezonderd in den graad van geschiktheid; daarom, als door de ontleding van organische stoffen petroleum in oneindig kleine hoeveelheden gemaakt kan worden door het in verbinding brengen van vrijgekomen koolstof met waterstof, hoeveel te meer moet er dan gevormd zijn, toen alle waterstof en koolstof van de gesmolten aarde gedurende millioenen jaren met elkaar in verbinding kwamen, onder omstandigheden die duizend maal gunstiger waren om een snelle verbinding te bewerkstelligen!

Het is daarom niet zoozeer de vraag, of de brandende aarde in staat was olieverbindingen te maken, als wel hoe zij had kunnen nalaten zulks te doen. Men zou evengoed de geschiktheid van den smeltkroes van den scheikundige kunnen ontkennen als die van de gesmolten aarde, daar dezelfde elementen op dezelfde wijze behandeld worden — wat in het eene geval in het klein plaatsheeft, geschiedt in het andere geval in het groot.

Een van de groote lessen, die wij bij den smeltkroes leeren, is dat hij een groote hitte en de aanwezigheid van stoom vereischt om waarlijk olieachtige koolwaterstoffen

te maken, zelfs wanneer organische stoffen worden toegepast. Een gesmolten wereld verschaftte enorme hitte en alle benoodigde elementen, en de scheikundige kan slechts op de meest onpractische wijze nadoen, wat de natuur onafgebroken in millioenen gesmolten werelden verricht. Als de aardkundige dit universeel proces ontkent, moet hij ook loochenen, dat waterstof en koolstof universeele elementen zijn, en voor zoover het onze wereld betreft, kan dit niet ontkend worden; en daarom kan hij geen oogenblik op logische en redelijke wijze de bewering, die ik gedaan heb, namelijk dat al de petroleum der aarde reeds in den wereldoven aanwezig was, toen zij nog als een ster verscheen, tegenspreken. — *The Earth's Annular System*, pag. 398, 399.

Deze bewijsvoering steunt niet de theorie, dat de kool- en oliebedden gelegd werden door het vergaan van plantaardig of dierlijk leven, maar dat deze elementen aanwezig waren in de vulcanische massa en daar door den grooten Schepper geplaatst werden. Toen deze als gassen, waardoor de ringen om de aarde gevormd werden, opgestegen waren, vielen zij na verloop van tijd weer neer en werden in de verschillende deelen der aarde afgezet, waardoor de kolen- en olievelden op verschillende diepten gevormd werden. Inplaats dat dus deze verbindingen in den derden scheppingsdag geformeerd werden, schijnt het redelijker te zijn tot de gevolgtrekking te komen dat zij reeds voor dien tijd gevormd werden.

Lichten in het Uitspansel

Het Schriftuurlijk bericht over het vierde tijdperk of den vierden scheppingsdag luidt: „En God zeide: Dat er lichten zijn in het uitspansel des hemels, om scheiding te maken tusschen den dag en tusschen den nacht; en dat ze zijn tot teekenen en tot gezette tijden, en tot dagen en jaren; en dat zij zijn tot lichten in het uitspansel des hemels, om licht te geven op de aarde: en het was alzoo. God dan maakte de twee groote lichten, het groote licht tot heerschappij des daags en het kleine licht tot heerschappij des nachts, ook de sterren, en God

stelde ze in het uitspansel des hemels, om licht te geven op de aarde, en om te heerschen op den dag en in den nacht, en om scheiding te maken tusschen het licht en tusschen de duisternis: en God zag dat het goed was." — Genesis 1 : 14–18.

Als het waar is, wat wij hiervoor verklaard hebben, dat het licht dat op Gods gebod op den eersten scheppingsdag verscheen, afkomstig was van de zonnestrallen, hoe kunnen wij dan die gedachte in harmonie brengen met de verklaring, dat de zon en de maan op den vierden dag konden gezien worden? Er is geen bewijs in de Heilige Schrift of waar ook, dat de zon op den vierden scheppingsdag op de aarde scheen, of indien het voor een mensch mogelijk geweest ware, toen op aarde geweest te zijn, hij dan de zon, maan en sterren zou gezien hebben. De zon, maan en sterren moeten reeds lang voor den tijd waarvan wij nu spreken, geschapen geweest zijn; want de aarde vormt een onderdeel van het zonnestelsel, gelijk hiervoor is vastgesteld.

Maar de zon scheen op den vierden scheppingsdag niet rechtstreeks op de aarde. Integendeel, wij hebben het duidelijke bewijs, dat zelfs op den zesden dag, toen Adam op aarde was, de zon niet tot de oppervlakte der aarde doordrong, en dat geen mensch de zon voor den tijd van Noach kon zien. Dit is in het geheel niet in strijd met het feit, dat het licht afkomstig van de zon den „grooten afgrond" verlichtte, en gelijk de verdere boven aangehaalde verklaring van de Schrift toont, dat de zon in het uitspansel verscheen.

Men lette er op, dat het bericht over den eersten scheppingsdag luidt: „De geest Gods zweefde op de wateren . . . en daar was licht." Dit licht was ongetwijfeld van de stralen van de zon, en het verlichtte de groote massa water of den afgrond, die rondom de aarde was; op den tweeden dag of scheppingsperiode schiep God het uitspansel; en op den vierden scheppingsdag drong het licht van de zonnestrallen voor de eerste maal tot het uitspansel door.

Het bericht in Genesis sluit dit in zich: „God zeide: Dat er lichten zijn in het uitspansel des hemels, om

scheiding te maken tusschen dan dag en tusschen den nacht." Eerder wordt er in de Schrift geen enkele maal melding gemaakt van licht in het uitpansel, en het moet als afdoend beschouwd worden, dat de hier vermelde keer de eerste maal was, dat er licht in het uitpansel verscheen; en dit was op den vierden scheppingsdag. Het licht van de zon, maan en sterren, schijnende door de wateren boven het uitpansel en op het uitpansel, verlichtte het uitpansel en onderscheidde den dag van den nacht.

Dan luidt het bericht verder, dat God twee groote lichten maakte om den dag en den nacht te beheerschen. Het zegt niet, dat Hij ze juist toen maakte, maar zij waren vroeger door Hem gemaakt, en nu was de tijd gekomen, dat de eene den dag op aarde zou beheerschen en de andere den nacht. De zon was toen nog niet op de aarde zichtbaar en kon dit ook niet geweest zijn. Het licht van de zon, dat het uitpansel verlichtte, moest licht op de aarde werpen door de overgebleven ringen heen, die toen ongetwijfeld doorschijnend waren; maar de zon kon nog niet rechtstreeks op de aarde schijnen.

Een van de meest afdoende bewijzen, dat Adam de zon niet zag, en dat niemand de zon zag tot den zondvloed in de dagen van Noach, is het feit dat de regenboog voor de eerste maal verscheen, nadat Noach uit de ark bevrijd was. (Genesis 9 : 9-13) Dat was de eerste maal dat de zonnestrallen den regenval verlichtten en den regenboog veroorzaakten. In de dagen van Adam was er geen regen, maar de aarde werd bevochtigd door een mist, die uit de aarde opsteeg. (Genesis 2 : 5, 6) Er kon geen regenval geweest zijn, zoolang er een waterachtig gewelf boven de aarde was; en zonder het bestaan van dit waterachtig gewelf of den waterring had er geen vloed kunnen plaatsvinden, die volgens de Schrift de aarde teisterde. Voor de ineensstorting van dezen laatsten waterring, kon er zich geen regenboog vertoond hebben.

De onweerlegbare gevolgtrekking is dan ook, dat de zonnestrallen op den vierden scheppingsdag in het uitpansel of firmament begonnen te schijnen. Vanaf

dien tijd nam de plantengroei natuurlijk zeer toe, omdat de zon die toen in het uitspansel scheen de aarde verwarmde, waardoor een toestand ontstond, die zeer gunstig voor een weelderigen plantengroei was. Tot op dien tijd was er, volgens het Heilig Bericht, nog geen levend schepsel op aarde geweest.

Levende Schepselen

De vijfde scheppingsdag of periode begon nu. De waterachtige ring of ringen om de aarde, die het hemelgewelf vormden en nu het licht van de zon ontvingen, schiepen een toestand, die voor dierlijk leven op aarde geschikt was. De geest of onzichtbare macht van den almachtigen God, die nu in overeenstemming met Zijn vastgestelde wet op de wateren inwerkte, was oorzaak dat deze wateren overvloedig bewegende, levende schepselen voortbrachten, zooals visschen en andere levende wezens, en het gevogelte dat boven de aarde vloog.

„En God zeide: Dat de wateren overvloediglijk voortbrengen een gewemel van levende zielen; en het gevogelte vliege boven de aarde in het uitspansel des hemels. En God schiep de groote walvisschen en alle levende wremelende ziel, welke de wateren overvloediglijk voortbrachten, naar haren aard; en alle gevleugeld gevogelte naar zijnen aard; en God zag dat het goed was. En God zegende ze, zeggende: Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de wateren in de zeeën, en het gevogelte vermenigvuldige op de aarde. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest, de vijfde dag.” — Genesis 1 : 20–23.

Gedurende deze vijfde scheppingsperiode liet God groote menigten van levende schepselen in de wateren voortbrengen, walvisschen, kruipende dieren, en dieren die zoowel in het water als op het land kunnen leven, ook schelpdieren en dergelijke wezens. Geologen hebben ontdekt, dat er uitgestrekte kalksteenlagen in de verschillende deelen der aarde zijn, waarin zich groote hoeveelheden schelpen bevinden, en deze worden „schelpdierbegraafplaatsen” genoemd. Dit zou de gevogeltrekking ondersteunen, dat na het begin van dezen

vijfden scheppingsdag er een instorting van een of meer ringen nabij de polen plaatsvond, en een zware sneeuw- en ijerval, die vanaf de polen naar den equator de aarde trof, groote massa's van deze levende schepselen vernietigde; en daarna was de weg geopend voor de schepping en voortbrenging van andere levende schepselen.

Zesde Scheppingsdag

In het begin van de zesde scheppingsperiode of dag was het droge land reeds gedurende een periode van ongeveer twintig duizend jaren gescheiden van de wateren. De oppervlakte der aarde was toen afgekoeld en zij bracht gras, struiken en vruchten voort. Deze omstandigheid te zamen met de toen heerschende klimatische toestanden maakte de aarde geschikt voor dierlijk leven. Het Schriftuurlijk bericht over deze scheppingsperiode luidt: „En God zeide: De aarde bringe levende zielen voort naar haren aard, vee, en kruipend en wild (het woord wild komt in andere vertalingen niet voor) gedierte der aarde, naar zijnen aard: en het was alzoo. En God maakte het wild gedierte der aarde naar zijnen aard, en het vee naar zijnen aard, en al het kruipend gedierte des aardbodems naar zijnen aard: en God zag dat het goed was.“ — Genesis 1 : 24, 25.

De dieren op de aarde zijn niet altijd hetzelfde geweest. Gedurende zekeren tijd was er een groot aantal reusachtige dieren op aarde, waarvan sommigen een lengte van tachtig voet hadden. Bewijzen hiervoor zijn gevonden in geraamten, die op groote diepten in de aarde uitgegraven zijn. Groote getalen mammoeten waren over de aarde verspreid. Eenigen zijn gevonden in het hooge Noorden, in het ijs ingevroren, terwijl geraamten van andere opgedolven zijn uit de aardlagen en gesteenten in de tropische gewesten. De redelijke gevolgtrekking is, dat elk dezer scheppingsperioden eindigde in een groote catastrophie, veroorzaakt door het neerstorten aan de polen van een der uit water bestaande ringen, die een ieder op zijn beurt groote hoeveelheden water, sneeuw en ijs op aarde neerstorten, waardoor het dierlijk en plantaardig leven vernietigd en de aarde

in een woestenij herschapen werd. In den loop der eeuwen namen andere dieren en planten hun plaats op aarde in. Verschillende diersoorten verschenen in de verschillende stadia van de dierlijke scheppingsperiode. Gedurende deze tijdperken bestond er een broeikasachtige toestand op de aarde, die vernietigd werd door het neerstorten van sneeuw en ijs, hetgeen door de natuurlijke feiten bewezen wordt. Een brief geschreven door Professor Vail, welke verscheen in het wetenschappelijk tijdschrift „*The Scientific American*“, is op dit punt van belang:

Aan den Uitgever van *The Scientific American*:

Met groote belangstelling heb ik in uw blad van 12 April het bericht over de jongste ontdekking van het in het ijs ingevroren lichaam van een mammoet door Dr. Herz in de ijsvelden van Oost-Siberië gelezen. Het schijnt mij toe, dat dit van meer belang is voor den aardkundige dan een „Rosette-steen“. Het is het krachtigste getuigenis tot staving van de bewering, dat al de ijsperioden en al de vloedden, die de aarde heeft doorgemaakt, werden veroorzaakt door de voortgaande en opeenvolgende instortingen van de oorspronkelijke aarddampen, die om onzen planeet bleven hangen, evenals deze thans nog om de planeten Jupiter en Saturnus waargenomen kunnen worden.

Veroorloof mij, mijn geachte collega's er op te wijzen, dat de overblijfselen van de aardsche waterachtige dampen om de aarde hebben kunnen draaien op de wijze van de Jupiter-gewelven zelfs tot op de jongste aardkundige tijden. Deze dampen moeten door het kanaal van den minsten weerstand en de grootste aantrekkingskracht voornamelijk in de poolstreken vallen en wel in den vorm van enorme lawinen van tellurisch-cosmische sneeuw. Ook moet toen zulk een hemelgewelf of werelddak het klimaat aan de polen gematigd hebben en aldus den mammoet en zijn soortgenooten in de poolwereld een weide verschaft hebben; hierdoor ontstond dus een broeikas-aarde onder een broeikas-dak. Als dit toegegeven wordt, kunnen wij geen grenzen stellen aan den omvang en de krachtdadigheid dezer gewelfinstortingen om een wereld van overvloedig dieren- en plantenleven te verwoesten.

Het schijnt, dat de mammoet van Dr. Herz, die gelijk vele anderen met hun onverteerd voedsel in hun magen in de ijsvelden begraven gevonden werden, bewijst, dat hij plot-

seling door een verpletterenden sneeuwval overvallen werd. In dit geval, met onverteerd gras in zijn bek, geeft hij een onfeilbaar bericht van een plotseligen dood in een ijsgraf. Als dit wordt toegegeven, erkennen wij hiermede, dat wij de ontwijfelbare bron van de gletschersneeuw hebben gevonden, en kunnen wij ons verheugen dat wij bevrijd zijn van den onwijsgeerigen twijfel, of de aarde koud werd om haar sneeuwdak te verkrijgen, of zooals ik het zie, dat zij haar sneeuwdak kreeg en koud werd.

De bovenstaande schets stelt de aarde voor, ontdaan van haar ringenaanhangsel, met haar laatst overgebleven gewelf, dat in den vorm van uitgestrekte wolken over de beide poolstreken werd opgehouden. Boven de keerkringen en een groot gedeelte der gematigde luchtstreken waren de dampen zoo dun geworden, dat de heldere hemel op sommige plaatsen af en toe kon gezien worden. De zon scheen in dezen dunnen wolkenhemel en maakte hem tot de glansrijkste lichtbron. De zon zelf kon in dezen schitterenden hemel slechts onduidelijk gezien worden als een overwinnenden held die een succesvollen strijd tegen de vijandige dampen voerde.

Gedurende het tijdperk dat de aarde in gloeienden toestand was, stegen de oceanen ten hemel met een onmetelijke hoeveelheid van minerale en metalen bestanddeelen; en als wij toestemmen, dat deze dampen een ringensysteem vormden en in den loop der eeuwen met groote tusschenruimten terugkeerden, waarvan enkele zelfs opgehouden werden tot het tijdperk van den mensch, kunnen wij vele dingen verklaren, die heden nog duister en verwarrend zijn.

Reeds in het jaar 1874 publiceerde ik in brochurevorm eenige dezer gedachten en het is in de verwachting, dat de denkers dezer twintigste eeuw ze zullen beschouwen, dat ik opnieuw de aandacht op de „ringentheorie“ vestig.
Isaac N. Vail

Als wij bedenken, dat elk van deze scheppingsdagen of tijdperken 7000 jaren duurde, kunnen wij begrijpen, hoe de eene diersoort in denzelfden scheppingsdag verscheen en verdween en door een andere soort werd opgevolgd. Binnen bepaalden tijd schiep God het veer naar zijnen aard en alles wat zich op de aarde bewoog, met inbegrip van alle huisdieren, waarvan sommige soorten nog op aarde leven. Elke soort was in den bestemden tijd gekomen, overeenkomstig den goddelijken wil, elke soort had zijn bepaalde functie te verrichten, en allen waren natuurlijk van belang voor het scheppingswerk van Jehova in betrekking tot de aarde.

Het schijnt duidelijk te zijn, dat meer dan veertig duizend jaren voorbijgegaan waren, sedert God het scheppingswerk, dat in Genesis 1 : 2 beschreven wordt, begon. In het daarin genoemde tijdperk had de groote vuurbol, zooals de aarde toen genoemd kon worden, geweldige hoeveelheden minerale stoffen in den vorm van gassen uitgeworpen, en deze hadden ringen om de aarde gevormd, die in bestemden tijd, in hemelgewelven ontwikkeld, de aarde omhulden en omringden.

Met regelmatige tusschenpoozen en op nauwkeurig door God bepaalde tijden, waren deze respectievelijke ringen met waarschijnlijk slechts één uitzondering ingestort, de aarde met goud, zilver en alle kostbare metalen, groote lagen ijzer, steenkool, petroleum, asphalt en andere waardevolle stoffen verrijkend; het vaste land was verschenen; de plantengroei was gekomen, en de eene soort na de andere was verloren gegaan, echter alleen om plaats te maken voor andere soorten. Daarna kwamen de visschen en de vogels en de dieren naar hunnen aard. Schijnbaar kwam de eene ramp na de andere, en dit ging door, totdat de aarde werd afgekoeld en in een geschikten toestand gekomen was om plantaardig en dierlijk leven voort te brengen en te onderhouden.

Gedurende het geheele scheppingswerk handelde God door Zijn geliefden Zoon, den Logos, die altijd getrouw en waarachtig tegenover den eeuwigen God was. Grootte legerscharen van engelen hadden hun respectievelijk aandeel als boodschappers van den machtigen Bouwmeester vervuld. Er wordt melding gemaakt van een van deze groote geestwezens, en wel in deze woorden: „Gij wandeldet in het midden der vurige steenen.” (Ezechiël 28 : 14) Wederom staat er geschreven: „Hij maakt zijn engelen geesten, zijne dienaars tot een vlam-mend vuur.” — Psalm 104 : 4.

Deze geestwezens hadden de groote vuren der aarde en de daaruit voortvloeiende resultaten gadegeslagen. Blijkbaar waren deze gloeiende planeten of vuurbollen voor hen geen verschrikking. Een ieder had zijn respectievelijken plicht bij de uitvoering van de orders van den grooten Jehova God voor de toebereiding der aarde vervuld. Een ieder der hemelsche heirscharen had met groote belangstelling en vreugde de opeenvolgende stappen van deze ontwikkelingsperiode van de schepping en toebereiding der aarde gadegeslagen, omdat zij geweten moeten hebben, dat zij toebereid werd voor een schepsel, dat nog geschapen moest worden.

Waartoe werd dan de aarde geschapen? Waartoe was zij met groote kosten en inspanning in het aanzijn gebracht? Waartoe had de groote Jehova al deze eeuwen in beslag genomen en zooveel energie gebruikt om de aarde te brengen tot den toestand, waarin zij aan het einde van den zesden scheppingsdag gevonden werd? Waarom had Hij de fundamenten van de aarde gelegd en haar tot ontwikkeling gebracht? Indien het diende voor de zegening van eenig schepsel, moet toegegeven worden, dat Hij dit schepsel een bijzonder groote liefde toedroeg. Een ieder, die dit leest, zal een levendige belangstelling voor het juiste antwoord hebben op de vraag: Waarom schiep God de aarde? Laat het Heilige Woord van God het antwoord geven.

HOOFDSTUK III

De Mensch

J EHOVA God is Zijn eigen Raadsheer. Hij formuleert zijn eigen voornemens en brengt ze ten uitvoer. Zijn raadsbesluit, zooals dat den mensch geopenbaard is, staat in Zijn Woord beschreven. „Elke gedachte wordt door raad bevestigd.” (Spreuken 20 : 18) God heeft een bepaald voornemen voor alles, wat Hij doet. Meer dan veertig duizend jaren besteedde Hij aan de formeering der aarde. Voordat Hij er mede begon, wist Hij, wat Hij ging doen, en wat het einde er van zou zijn. (Handelingen 15 : 18) Daarom had Hij voor het begin een bepaald besluit genomen, hoe Hij de aarde zou scheppen en dienovereenkomstig werd zij ook geschapen. Zijn voornemen wordt dus door Zijn Woord, dat Zijn raad is, bevestigd. Wij kunnen er van verzekerd zijn, dat Hij dat voornemen ten uitvoer bracht nauwkeurig overeenkomstig hetgeen Hij Zich in den beginne voorgenomen had.

Er staat geschreven: „Ik ben God, en er is geen God meer, en er is niet gelijk Ik; die van den beginne aan verkondig het einde, en vanouds af die dingen, die nog niet geschied zijn; Die zegt: Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen; . . . Ik heb het gesproken, Ik zal het ook doen komen; Ik heb het geformeerd, Ik zal het ook doen.” (Jesaja 46 : 9-11) „Alzoo zal Mijn woord, dat uit Mijnen mond uitgaat, ook zijn; het zal niet ledig tot Mij wederkeeren, maar het zal doen, hetgeen Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende.” — Jesaja 55 : 11.

God heeft besloten, de aarde nimmer te zullen vernietigen. „De aarde staat in eeuwigheid.” (Prediker 1:4) Als de aarde in eeuwigheid zou blijven bestaan, is het redelijk tot de gevolgtrekking te komen, dat God de

aarde ook in alle eeuwigheid zal gebruiken. Dienaangaande verklaarde God uitdrukkelijk: „God, die de aarde geformeerd, en die ze gemaakt heeft; Hij heeft ze bevestigd; Hij heeft ze niet geschapen, dat zij ledig zijn zou, maar heeft ze geformeerd, opdat men daarin wonen zou: Ik ben de Heere, en niemand meer.“ — Jesaja 45 : 18.

Niet alleen formeerde Hij de aarde in bolvorm en hing haar in het wereldruim, maar door het in werking stellen van groote krachten, maakte Hij haar tot een passende woonplaats voor Zijn schepselen. Hij schiep haar om bewoond te worden, en Zijn voornemens zullen niet tevergeefs zijn. Een plaats bewonen beteekent zich daar ophouden en daar blijven. Aangezien de aarde eeuwig zal blijven bestaan en overeenkomstig den wil van den Schepper bewoond zal worden, moeten met verstand begaafde schepselen op haar voortgebracht worden, om op gepaste wijze gebruik van haar te maken.

Dit schepsel is de mensch, dien God, de Heer, schiep. De bewering, dat de mensch zichzelf ontwikkeld zou hebben, is niet alleen een belediging voor Jehova, maar tevens een zeer vermetele zonde. (Psalm 100 : 3) De leer der menschelijke evolutie is een aanklacht tegen het verstand van den mensch; en aangezien deze leer een nog grootere beschimping voor Jehova is, wordt er — der overweging onwaardig — niet verder op ingegaan. Of wij gelooven God, of wij gelooven Hem niet. Als wij Hem gelooven, zullen wij ons door Zijn Woord laten leiden.

Het Verloop der Schepping

Vele eeuwen voor de schepping des menschen legde God de grondslagen der aarde. Of het enkele geestelijke schepselen Gods te dien tijde bekend geweest is, dat er een mensch geschapen zou worden, wordt ons door Gods Woord niet geopenbaard. Het schijnt hun echter bekend geweest te zijn, dat het een of ander met verstand begaafd schepsel de heerschappij over de aarde zou voeren. Er wordt tenminste bericht, dat de tijd

van de grondlegging der aarde een tijd van speciale verheuging in de tegenwoordigheid Gods geweest is. Zijn twee zonen Lucifer en de Logos, hieven gemeenschappelijk een lofzang aan; en zoowel de inhoud als de melodie maakten zoo'n diepen indruk op alle zonen Gods, dat zij jubelden van vreugde ter verheerlijking Gods. (Job 38 : 6, 7) Waarschijnlijk stelde de groote Schepper Zijn hemelsche zonen van Zijn voornemen in kennis, aan het hoofd van de planeet, die Hij ontwikkelde, te bestemder tijd een intelligent schepsel te plaatsen, en deze mededeeling werd beantwoord door de aanheffing van vroolijke liederen in de hemelen.

De tijd voor de schepping van dit met verstand be- gaafde schepsel, mensch genaamd, naderde. Het schijnt zeker te zijn, dat Jehova 'met Zijn geliefden Zoon, den Logos, Zijn voornemen om den mensch te scheppen, besprak. Er staat geschreven: „En God zeide: Laat Ons menschen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en dat zij heerschappij hebben over de visschen der zee en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt! En God schiep den mensch naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.” — Genesis 1 : 26, 27.

De in dit Bijbelsche bewijs genoemde gelijkenis zou onmogelijk op den lichaamsvorm betrekking kunnen hebben, aangezien God de Eeuwige Geest is, dien geen mensch gezien heeft of ooit zien zal. In dit bericht is er geen sprake van, dat de mensch geschapen zou worden met het lichaam van een geestwezen. Integendeel, zij, die te bestemder tijd van menschelijke tot geestelijke wezens veranderd zullen worden, zullen voor het geestelijke rijk passende en geschikte lichamen ontvangen. Er is een geestelijk lichaam en er is een menschelijk lichaam. (1 Corinthiërs 15 : 44) Het is evenzoo zeker, dat het menschelijk lichaam niet denzelfden vorm van een geestelijk lichaam heeft. (1 Johannes 3 : 2) In welk opzicht werd de mensch dan in het beeld en de gelijkenis van den grooten Jehova geschapen?

De eigenschappen, die in God gevonden worden en in Hem volkomen tot uiting komen, zijn: wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht. Zijn raadsbesluit, dat ons geopenbaard is, is hiervan het sprekende bewijs. De dieren des velds hebben nooit deze eigenschappen bezeten. Zelfs de onvolkomen mensch van heden ten dage bezit nog eenige wijsheid, eenige gerechtigheid, eenige liefde en eenige macht. Het feit, dat deze eigenschappen onvolkomen zijn, toont aan, dat de volkomen mensch ze in volkomenheid bezat en dat ze in hem evenwichtig tot uiting kwamen.

De mensch werd dus in het volgend opzicht in het beeld en de gelijkenis Gods geschapen: Hij werd met wijsheid, gerechtigheid, liefde en macht uitgerust. Bovendien kan terecht gezegd worden, dat Gods heerschappij zich over de geheele schepping uitstreckte, en toen Hij dus den mensch heerschappij over de aarde verleende, was de mensch ook in dit opzicht in de gelijkenis Gods. Uit dezen tekst kan niet de gevolgtrekking gemaakt worden, dat geen der hemelsche schepselen in de gelijkenis van Jehova was, maar men diene dezen tekst zoo te verstaan, dat de mensch de eenige *aardsche* schepping was, die in het beeld en de gelijkenis Gods geschapen werd.

Jehova ontwierp de plannen met alle bijkomstige bijzonderheden voor de schepping van den eersten mensch. Bewonderenswaardige wijsheid werd hierbij aan den dag gelegd. Zorgvuldig werd het juiste aantal beenderen bepaald, namelijk twee honderd en zes, om het menschelijk skelet samen te stellen. Een volmaakt bloedsomloop-stelsel werd gevormd. Voorts de longen, die het bloed rein en de circulatie in stand houden, alsmede het prachtigste electriche systeem, dat wij zenuwen noemen. Het ligt niet in onze bedoeling hiervan een volledige beschrijving te geven, maar slechts de aandacht er op te vestigen, hoe alles tot in de kleinste bijzonderheden nauwkeurig uitgewerkt werd, zelfs tot het aantal van de hoofdharen toe. — Mattheüs 10 : 30.

Hierna ging de Logos er toe over, den mensch te vormen, nauwkeurig overeenkomstig de hem door God gegeven aanwijzingen. Er staat geschreven, dat de mensch van de aarde, dus aardisch is. (1 Corinthiërs 15 : 47) Dit is zoo, daar de mensch opgebouwd is uit de elementen, waaruit de aarde bestaat. Om deze reden bevat de aarde ieder element, dat noodig is, om een volkomen menschelijk organisme samen te stellen. Het wordingsproces van den mensch wordt in de Schrift door de volgende woorden weergegeven: „En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens; alzoo werd de mensch tot eene levende ziel.“ — Genesis 2 : 7.

De dieren, die vóór de schepping van den mensch geschapen werden, worden eveneens zielen genoemd, aangezien elk schepsel, dat ademt, een ziel is. (Genesis 1 : 20) Niets in het Bijbelsche bericht wijst er op, dat God eerst den mensch schiep en hem daarna een ziel gaf. Hij formeerde den mensch en blies vervolgens door de neusgaten van dat organisme den adem, dien Hij voor alle levende schepselen bestemd heeft, en als gevolg daarvan ontstond een ziel. Ziel beteekent een ademhalend, voelend wezen, dat leven heeft.

Zou dan niet gezegd kunnen worden, dat, aangezien God onsterfelijk is en de mensch naar Zijn beeld en gelijkenis geschapen werd, God den mensch een onsterfelijke ziel gaf? Een dergelijke gevolgtrekking zou zoowel onlogisch als onbijbelsch zijn. Als God den mensch een ziel gegeven had, zou dit zeker bericht zijn; en indien deze aldus gegeven ziel onsterfelijk was, zou God deze voor een overtreding van Zijn wet ook nimmer ter dood kunnen brengen. Dat zou dus beteekenen, dat, als God een menschenleven zou laten beginnen, Hij niet de macht zou hebben, het te doen eindigen; dit is geheel in strijd met Zijn onbegrensde macht. Voorts staat geschreven, dat alleen God onsterfelijkheid heeft. (1 Timotheüs 6 : 16) Uit het feit, dat God de Levensgever is, blijkt, dat Hij over de macht beschikt, het wederom te nemen, als het Hem behaagt. De Schrift

toont aan, dat Hij Zich het recht voorbehouden heeft, indien Hij dit noodig oordeelt, Zijn schepselen het leven weer te ontnemen; hierin ligt het duidelijke bewijs, dat de mensch sterfelijk is.

Is het dan niet waar, dat de adem, dien God in de neusgaten des menschen geblazen heeft, de goddelijke of onsterfelijke vonk van den mensch is, die God in hem plant? Het antwoord hierop moet ontkennend zijn om de eenvoudige reden, dat de Schrift aantoon, dat God niets van dien aard gedaan heeft, maar dat Hij den mensch uit de elementen der aarde maakte en dat daaruit, nadat de adem des levens in zijn neusgaten geblazen was, een bewegend, ademhalend schepsel werd, hetwelk een ziel is. De adem, waarmede de mensch ademt, behoort Jehova toe, aangezien alles van God afkomstig is. Ook het recht om te leven kwam van God. De adem is niet onsterfelijk. De adem op zichzelf bezit geen leven; hij onderhoudt slechts de circulatie van het bloed, waardoor het menschelijk lichaam beziel wordt. De Schrift verklaart duidelijk, dat het leven in het bloed is. (Deuteronomium 12 : 23) De mensch neemt de hoogste plaats onder alle levende aardsche schepselen in. Zoowel menschen als beesten hebben eenerlei adem. — Prediker 3 : 19.

De menschelijke ondervindingen hebben duidelijk aangetoond, dat de mensch sterft, en ieder schepsel, dat sterft, is niet onsterfelijk. Een onsterfelijk schepsel zou niet aan den dood onderhevig zijn. God schiep den mensch als kroon op de aardsche schepping. „Wat is de mensch, dat Gij zijner gedenkt. . . Gij . . . hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond! Gij doet hem heerschen over de werken Uwer handen, Gij hebt alles onder zijne voeten gezet.” (Psalm 8 : 5-7) God verheugde Zich over het werk van de schepping des menschen en zeide, dat dit werk „zeer goed” was. De mensch was de aardsche zoon van den grooten Jehova God, en God had hem lief, en Hij richtte de aarde tot gelukzaligheid des menschen in.

Zijn Woonplaats

Een zeker gedeelte van de aarde, Eden genaamd, had God tot volmaaktheid gebracht. Het moet een prachtige streek geweest zijn. De mensch, dien Hij geschapen had, om heerschappij hierover te hebben, was volmaakt; en ook zijn woonplaats werd volkomen geschapen, aangezien al Jehova's werken volkomen zijn. (Deuteronomium 32:4) Hoe groot Eden geweest is, wordt niet door de heilige Schrift geopenbaard, maar de omschrijving van de toestanden, die daar geheerscht hebben, wijzen er op, dat het een zeer groote uitgestrektheid geweest is. Er bestaan zekere bewijzen, die schijnen aan te toonen, dat Eden zich in dat gedeelte der aarde bevond, dat nu als het bergachtige land van Armenië bekend staat.

In het oostelijk gedeelte van Eden plantte God een tuin, die in den waren zin des woords een paradijs was. Er stonden boomen, die door hun bloesempracht de oogen des menschen bekoorden, waardoor de lucht, die de mensch inademde, met heerlijken geur vervuld werd. Andere boomen, die daar stonden, droegen alle denkbare soorten vruchten, waarmede de mensch zich voedde. Allerlei diersoorten waren daar vertegenwoordigd, doch zij waren niet wild, maar mak, tam en gehoorzaam. Een ieder op zijn beurt kwam voor Adam, hun koning, die een ieder hunner een naam gaf; en zij hoorden zijn stem en luisterden naar hem. Tallooze vogels met schitterend gevederte, paradijsvogels en zangvogels kon men er vinden. Er heerschte een volkomen klimaat en een zoete geur doortrok de reine lucht, waarin lofliederen ter verheerlijking Gods weerklonken.

Een groote rivier ontsprong in Eden, splitste zich in vieren en bewaterde zoo den hof en het omliggende land. Deze waterstroomen verhoogden de schoonheid en pracht der omgeving. In dezen hof waren allerlei edelgesteenten en fijn goud te vinden, waarover de mensch de vrije beschikking had. De Schrift geeft slechts de volgende korte beschrijving: „Ook had de Heere God eenen hof geplant in Eden, tegen het oosten, en Hij

stelde aldaar den mensch, dien Hij geformeerd had. En de Heere God had alle geboomte uit het aardrijk doen spruiten, begeerlijk voor het gezicht, en goed tot spijze; en den boom des levens in het midden van den hof, en den boom der kennis des goeds en des kwaads.

„En eene rivier was voortgaande uit Eden, om dezen hof te bewateren; en werd van daar verdeeld, en werd tot vier hoofden. De naam der eerste rivier is Pison; deze is het, die het gansche land van Havila omloopt, waar het goud is. En het goud van dit land is goed; daar is ook bedólah, en de steen van sardonix. En de naam der tweede rivier is Gihon; deze is het, die het gansche land Cusch omloopt. En de naam der derde rivier is Hiddékel; deze is gaande naar het oosten van Assur. En de vierde rivier is Frath. Zoo nam de Heere God den mensch, en zette hem in den hof van Eden, om dien te bouwen, en dien te bewaren. En de Heere God gebod den mensch, zeggende: Van allen boom dezès hofs zult gij vrijelijk eten; Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.” — Genesis 2 : 8-17.

Toen zeide God: „Het is niet goed, dat de mensch alleen zij; Ik zal hem eene hulpe maken, die als tegen hem over zij.” God wilde het geluk van den mensch volkomen maken. Eens toen Adam in diepen slaap verzonken was, maakte God hem een vrouw. Toen Adam ontwaakte, stond voor hem het schoonste, wat zijn oogen tot dusverre gezien hadden, een volkomen vrouw. Natuurlijk had hij haar vanaf datzelfde oogenblik lief. Nu Adam deze levensgezellin had, kon hij meer ten volle de pracht en schoonheid van zijn volkomen woonplaats genieten en waardeeren. Zij wandelden en spraken met elkander en paarden hun stemmen tot een lofzang voor den grooten Schepper. Zulk een gelukkige en gezegende gemeenschap tusschen man en vrouw heeft sedertdien nooit meer bestaan, omdat sedert dien tijd nooit meer twee menschen volkomen geweest zijn.

Adam was koning over de aarde; en met zijn schoone gemalin aan zijn zijde, voorzien van alles, wat het hart

zich maar wenschen kan, genoot hij van zijn bezittingen en zijn prachtige woonplaats. Wie was de milde Gever, die al dit schoone aan den mensch geschonken had? Jehova, de groote almachtige God, had in Zijn goeder-tierenheid hem al deze zegeningen gegeven. Geschapen met het verlangen een hooger wezen te vereeren, moest de mensch zijn Maker de Hem toekomende eer bewijzen. Zoo schreed het eerste, volkomen menschenpaar in vrede en geluk op hun effen levenspad voort.

Maar helaas, een bittere en geslepen vijand ging in het geheim de gangen van dit gelukkige paar na. Door dezen vijand zou hun geluk slechts van korten duur zijn. Er bestaan enkele vingerwijzingen in de Schrift, die schijnen aan te geven, dat er ongeveer twee jaren verliepen, gedurende welke Adam en Eva zich in het geluk en de pracht hunner omgeving in ononderbroken, vredige gemeenschap verheugden, eer het lijden der menschheid een aanvang nam. Hiervoor bestaat een bepaalde reden, en deze reden moeten wij begrijpen, om den grooten Schepper naar waarde te schatten.

De Verzoeking

Maar waarom liet God het toe, dat een sluwe vijand dit volkomen menschenpaar in de val lokte en daardoor hun geluk verstoorde? God heeft dit schepsel niet als vijand geschapen. Oorspronkelijk was zijn naam Lucifer, en hij was een van de zonen Gods, die, toen de grondslagen der aarde gelegd werden, deelgenomen had aan dien wonderschoonen feestzang. Hij was in Eden, den hof Gods, waar de menschen woonden. God had hem tot de eervolle en verantwoordelijke positie van opperheer over den mensch aangesteld en hem zijn plichten, die hij in het volkomen Eden te vervullen had, te kennen gegeven. — Ezechiël 28 : 13, 14.

Als geestwezen was Lucifer voor den mensch onzichtbaar, maar hij kon zich van andere middelen bedienen, om met Adam en zijn vrouw te verkeerem. De slang was een listig dier, dat in dien tijd evenals andere dieren pooten had. Zij was schoon van gestalte. Lucifer

gebruikte de slang om de aandacht van Eva te trekken en zoo tot haar te spreken. Uit de Schrift blijkt duidelijk, dat de dieren in staat waren, hun gedachten aan de menschen op de een of andere wijze kenbaar te maken en den mensch te verstaan. — Genesis 2:20; 3:1, 2.

Lucifer wist, dat God Adam en Eva uitgerust had met het vermogen, zich voort te planten, dat wil zeggen, hun eigen soort te verwekken, te ontwikkelen en voort te brengen. Hij wist, dat zij na verloop van zekeren tijd van dit vermogen gebruik zouden maken en kinderen zouden voortbrengen, en dat dezen op hun beurt kinderen zouden hebben en dat zoodoende de aarde te bestemder tijd met een geslacht van schepselen gevuld zou zijn, die allen Jehova God zouden loven en eeren. Bij de gedachte hieraan kwam wetteloosheid of ongerechtigheid in zijn hart op.

Lucifer's plichten waren door Gods wet nauwkeurig omschreven, maar hem beving nu de lust, deze te buiten te gaan en God vooruit te loopen en de dingen naar eigen inzicht te regelen. Hij overlegde bij zichzelf aldus: 'Waarom zou ik niet aan den Allerhoogste gelijk zijn? Hij heeft de heerschappij over alles in den hemel en op aarde. Ik ben tot opperheer over den mensch, het intelligentste schepsel op aarde aangesteld; en waartoe zou God eigenlijk niet al Zijn heerlijkheid met mij deelen?' Het gevolg van deze overlegging was, dat hij besloot, zijn wensch in de daad om te zetten en zijn troon op een verheven plaats op te richten, om den Allerhoogste gelijk te zijn. (Jesaja 14:13, 14) Dit kenteekende het oogenblik, dat ongerechtigheid in zijn hart opkwam en door Jehova in hem gevonden werd. Vanaf dit oogenblik werd Lucifer de vijand Gods en de gevaarlijkste aartsvijand des menschen. Toen de mensch zich in het heerlijke Eden in ongestoord geluk vermeide, had hij in het geheel geen vermoeden, dat een arglistige vijand — en nog wel in den vorm van Lucifer — er op bedacht was, hem in het ongeluk te storten.

Natuurlijk had Jehova Lucifer kunnen verhinderen, zijn booze plannen ten uitvoer te brengen, maar het behaagde Hem, zulks niet te doen. Het volmaakte

schepsel de mensch moest op de proef gesteld worden, opdat blijken zou, of hij God getrouw zou blijven, of dat hij zich van God zou afwenden. Indien de mensch God werkelijk liefhad en Hem de juiste waardeering toedroeg, zou hij zich door niets van God laten afkeeren, en als hij onder de beproeving getrouw bleef, zou hij daardoor bewijzen, dat hij de plaats, die hij bekleedde, waardig was, als gevolg waarvan hij tevens het eeuwige leven waardig gekeurd zou worden. De mensch moest op de proef gesteld worden, en er geschiedde hem dan ook in het geheel geen onrecht, toen hij op de proef gesteld werd. Jehova liet daarom Lucifer begaan, zijn boos opzet ten uitvoer te brengen, en liet het toe, dat de mensch aan een proef onderworpen werd. —

God had Adam Zijn wet gegeven, voordat Eva, zijn vrouw, geschapen werd. Adam moet Eva over deze wet gesproken hebben, daar Eva de beteekenis van de wet kende, hetgeen uit haar verklaring bleek, toen haar aandacht hierop gevestigd werd. Natuurlijk kende ook Lucifer de wet, die God den mensch gegeven had, en hij moest nu van deze wet misbruik maken, om zijn verderfelijke doel te bereiken. Hij kwam tot de gevolgtrekking, dat hij gemakkelijker Eva van de juistheid van zijn standpunt kon overtuigen dan Adam, en dat als Eva maar eenmaal aan zijn zijde was, de strijd zoo goed als gewonnen zou zijn, omdat zij Adam er dan wel toe zou bewegen, zich bij haar aan te sluiten, daar hij anders van haar gescheiden zou worden. Lucifer kende Adam's groot verlangen naar Eva en den invloed, dien zij op hem uitoefende.

Lucifer bediende zich nu van de slang ten einde zijn doel te bereiken. Op deze wijze naderde hij Eva en begon een gesprek met haar, dat volgens de Schrift voornamelijk hierop neerkwam:

„Wat een prachtige woonplaats hebt ge hier toch, met al deze boomen, heerlijke vruchten en bloemen. Ge eet echter niet van alle vruchten, omdat God gezegd heeft, dat gij niet van iederen boom zult eten. Is dit de reden, waarom gij het niet doet?“

Eva antwoordde: „Van de vrucht der boomen dezes hofs zullen wij eten; maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs is, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft.“ — Genesis 3 : 2, 3.

Lucifer's volgende stap was nu, Eva er van te overtuigen, dat hij de werkelijke vriend van haar en haar echtgenoot was en dat God eigenlijk hun vijand was, die hen om zelfzuchtige redenen in onwetendheid hield over de vele wonderbare dingen, die zij moesten kennen. Zijn redeneering tegen Eva kwam hierop neer, dat de boom, dien zij genoemd had, uitstekend voedsel voortbracht, dat het bovendien een prachtige vrucht was en dat deze vrucht begeerlijk was, om verstandig te maken. Daarop zeide hij tot haar: „Gijlieden zult den dood niet sterven; maar God weet, dat, ten dage als gij daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij zult als God wezen, kennende het goed en het kwaad.“ — Genesis 3 : 4, 5.

Eva bezweek voor dezen misleidenden invloed, nam van de vrucht en at. Daarna toonde zij Adam, wat zij gedaan had, en ook hij at. Dit was een overtreding van de duidelijke bepaling van Gods wet, en zoowel de daad van Eva als van Adam was een moedwillige verkrachting dier wet. Vanaf dat oogenblik waren zoowel Adam als Eva slechte, zondige menschen. Hun geweten klaagde hun aan en zij verscholen zich. Zij waren op de proef gesteld; zij hadden toegegeven aan den wetteloozen invloed van iemand, die een anderen weg had moeten volgen, en hun daad was het bewijs, dat zij God, hun Schepper, ontrouw waren.

Wat stond hun nu te wachten? Jehova God is rechtvaardig, hetgeen beteekent, dat Hij altijd recht en onveranderlijk is. Zijn ongehoorzaam schepsel nog langer toe te staan, als koning der aarde te blijven leven, zou van Gods zijde onrechtvaardig geweest zijn, omdat een dergelijke handelwijze Zijn eigen wet van nul en geener waarde gemaakt zou hebben. Bovendien zou de mensch, indien hij niettegenstaande zijn ongehoorzaamheid zijn volkomen woonplaats zou behouden, in zijn

kwaad gestijfd worden en God ongehoorzaam blijven, waardoor hij ook andere schepselen tot het kwade zou aansporen. In 's menschen eigen bestwil en tevens ter eerbiediging van de wet, moest God de straf toepassen, die door de wet voorgeschreven werd.

Gerechtigheid eischte de doorvoering van de wet. Adam en Eva bekenden, dat zij Gods wet overtreden hadden. Beiden wisten zij, dat deze wet luidde: „Ten dage dat gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.“ God moest op grond van hun wangedrag handelend optreden. Zijn rechterlijk vonnis hiervoor moest in overeenstemming met Zijn wet zijn. Daarom sprak Hij in deze zaak het volgend oordeel uit:

„Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vermenigvuldigen uwe smart, namelijk uwer dracht: met smart zult gij kinderen baren; en tot uwen man zal uwe begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben. En tot Adam zeide Hij: Dewijl gij geluisterd hebt naar de stem uwer vrouw en van dien boom gegeten, daar Ik u van gebod, zeggende: Gij zult daarvan niet eten, zoo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt, en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens. Ook zal het u doornen en distelen voortbrengen, en gij zult het kruid des velds eten. In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt; want gij zijt stof, en gij zult tot stof wederkeeren . . . Zoo verzond hem de Heere God uit den hof van Eden, om den aardbodem te bouwen, waaruit hij genomen was. En Hij dreef den mensch uit; en stelde cherubim tegen het oosten des hofs van Eden, en een vlamig lemmer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren den weg van den boom des levens.“ — Genesis 3:16–19, 23, 24.

Gods wet zoowel als Zijn vonnis tegen den mensch bewijzen ten duidelijkste, dat God den mensch niet als een onsterfelijke ziel schiep, noch hem een onsterfelijke ziel gaf. De wet had gezegd: „Ten dage dat gij daarvan eet, stervende zult gij sterven.“ (Genesis 2:17, volgens kanttekening Eng. Vertaling) Gods oordeel, dat Hij over den mensch uitsprak was volkomen en zeer nauwkeurig

in overeenstemming met die wet. Dit zou ook niet anders gekund hebben, daar God onveranderlijk en nooit in strijd met Zichzelf is. Gods vonnis over den mensch luidde: „Gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeeren.“ (Genesis 3 : 19) Hij was uit de aarde genomen en tot de aarde moest hij tenslotte in den vorm van levenlooze materie terugkeeren.

Het bericht des Heeren openbaart ons, dat alleen Eden voltooid en volkomen was en dat de andere deelen der aarde nog onvoltooid waren. Een deel van het vonnis luidde: „Vervloekt zij het aardrijk om uwentwil“, hetgeen beteekent: De aarde zal om uwentwil nog langer onvoltooid blijven. En waartoe ter wille van den mensch? Omdat hij nu tot dat gedeelte der aarde zijn toevlucht moest nemen, dat hem doornen en distelen zou voortbrengen en waar hij hard werken moest voor zijn dagelijksch brood. Werken is voor de menschen altijd een groote gunst geweest. Een leeglooper is noch zichzelf, noch anderen tot nut. Het was daarom een daad van goedertierenheid, dat God den mensch werk verschafte.

God verdreef den mensch uit Eden naar het onvolmaakte deel der aarde en gaf hem daar de gelegenheid gedurende den tijd van negen honderd en dertig jaren te werken, gedurende welken tijd hij ruimschoots over zijn rampzaligen misstap, dien hij gemaakt had, kon denken. Gedurende deze periode onderging hij een langzaam stervensproces, dat tenslotte met den dood eindigde. Natuurlijk had God Adam onmiddellijk kunnen dooden, maar het behaagde Hem niet, dat te doen; en de verdere uitwerking van Gods raadsbesluit toont aan, dat de geleidelijke dood van Adam tenslotte tot welzijn der menschheid en tot verheerlijking Gods dienen zal.

In Eden stond een boom, de boom des levens genaamd, welken naam God gegeven had; en uit de Schrift blijkt, dat schepselen, wien God veroorloven zou, van dien boom te eten, leven en niet sterven zouden. De kracht des levens lag niet in de vrucht van dezen boom, maar deze boom en zijn vruchten waren symbolen van het leven, en Gods wet was toen en is ook nu, dat

indien iemand zich waardig betoont van de vrucht van dezen boom des levens te eten, hij leven en niet sterfver zal. Indien Adam in de beproeving staande gebleven was, zou hem te bestemder tijd ongetwijfeld vergund zijn, van de vrucht van dien boom des levens te eten, door welke vergunning God hem betuigd zou hebben, dat hij getrouw en waarachtig geweest was, waardoor hij het recht om eeuwig op aarde te leven verworven had.

Gods wetten en voorschriften zijn onveranderlijk. Hij heeft gesproken: „Die overwint, Ik zal hem geven te eten van den boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is.“ (Openbaring 2 : 7) Dit beteekent, dat ieder lid der menscheid, dat ooit onder welke omstandigheden ook eeuwig leven zal ontvangen, op de proef gesteld moet worden en in deze beproeving moet staande blijven, waardoor het bewijs zijner trouw en toewijding geleverd wordt. Zij, die aldus de overwinning behalen, zullen het recht op het eeuwige leven verkrijgen. Dit is een verder bewijs, dat de boom des levens een symbool is van het leven dergenen, die God gehoorzaam zijn, en dat niemand anders dan den gehoorzamen het eeuwige leven geschonken zal worden.

Het menschelijk organisme bestaat uit vleesch. De zin of geest is het verstand of het vermogen van het schepsel om te overleggen en tot een gevolgtrekking te komen. De wil is dat vermogen van het schepsel, waarmede het beslist, een bepaalde zaak te doen of niet te doen. De verzoeking, waaraan Eva onderworpen werd, was drievoudig, namelijk een beproeving van het vleesch, een beproeving van den geest en een beproeving van den wil. Zij zag, dat de boom der kennis des goeds en des kwaads vruchten droeg, die goed tot spijszaken waren; en zij overlegde bij zichzelf aldus: „Deze vrucht zal mijn lichaam goed doen. Daarom zal ik van mijn macht gebruik maken en van deze vrucht nemen ter bevrediging en tot welzijn van mijn vleesch.“

En Eva zag, dat deze vrucht schoon van aanzien was. Zij zag er aanlokkelijk uit en bracht Eva bij den aanblik in verrukking. Een sterk verlangen naar deze

vrucht maakte zich van haar meester. Daarom zeide zij: ‚Ik wil deze schoonste aller vruchten hebben.‘ Zij zag, dat deze boom begeerlijk was, om verstandig te maken. Hierdoor werd haar hoogmoed geprikkeld, en zij verlangde, alhoewel vóór Gods bestemde tijd, wijs te zijn. Zij besloot haar wil in strijd met Gods wil uit te oefenen. Daarom zeide zij: ‚Ik zal van de vrucht nemen en eten en zodoende wijzer worden dan andere schepselen, ja, ik zal dan even wijs als God zijn.‘

Op deze drie punten werd Eva verzocht, en op geen van de drie bood zij weerstand en zij viel. Zij was zoo doordrongen van haar eigen belangrijkheid, dat zij de vrucht ook aan haar man gaf, en ook hij at. Hij wilde niet van haar gescheiden worden. Hij wist, dat haar daad haar van God scheiden zou, en hij gaf er de voorkeur aan zijn vleeschelijk verlangen te bevredigen inplaats van God te gehoorzamen, en hij at. Hij zag, dat Eva schoon was, een lust voor zijn oogen; en hij begeerde haar te behouden en bij haar te blijven; en zoo zwichtte hij voor dit tweede punt zijner verzoeking. Hij wist, dat het tegen Gods wil was, als hij van de vrucht zou eten. Hij wist, dat hij bij machte was zijn wil in strijd met Gods wil ten uitvoer te brengen en zodoende Jehova vooruit te loopen. Ongetwijfeld lag het in Gods voornemen, Adam te eeniger tijd van deze vrucht te laten eten. Doordat Adam nu zijn wil op zelfzuchtige wijze doorzette, bezweek hij ook op dit punt. Zoo viel dus de mensch, na op deze drie punten beproefd te zijn.

Latere onthullingen van Gods Woord toonen aan, dat God Satan niet verhinderde, ieder lid van het menschelijk geslacht, dat ooit beweerd heeft, met God in harmonie te zijn, op spitsvondige wijze te naderen met deze drie verzoekingsmethoden. In Zijn Woord staat geschreven: „Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleesches, de begeerlijkheid der oogen, en de grootschheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij met hare begeerlijkheid, maar die den wil Gods doet, blijft in eeuwigheid.“ (1 Johannes 2 : 16, 17) Dit is een verder

bewijs, dat wie van het menschelijk geslacht ook het eeuwige leven geschonken zal worden, op de proef gesteld moet worden en daardoor zijn toewijding en trouw aan Jehova heeft te bewijzen.

Adam en zijn vrouw werden uit hun woonplaats, het paradijs, verdreven. Zij verlieten Eden in ongenade en onder het oordeel des doods. De Heere stelde aan den ingang van den hof een wacht, om hun terugkeer te beletten. Moedwillig hadden zij Gods wet verbroken, en nu begon de straf, die de wet hun had opgelegd. Toen zij in Eden waren, hadden zij volmaakt voedsel. Buiten Eden groeiden doornen en distelen, en boomen, die giftig voedsel voortbrachten. Hiervan moesten zij zich nu door moeizamen arbeid het voedsel verschaffen, dat hen na verloop van tijd zou vergiftigen, te gronde richten en doen sterven. Een duistere dag voor hen, toen zij Eden verlieten, en deze duisternis zou voortduren tot hun laatsten ademtucht. Hun lange lijdensweg was begonnen. Na negen honderd en dertig jaren van duisternis en zonde daalde Adam ten grave, en de aarde sloot zich boven hem.

Een ander deel van het vonnis luidde: „Ik zal zeer vermenigvuldigen uwe smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren; en tot uwen man zal uwe begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben.“ (Genesis 3 : 16) De smart, die de vrouwen gedurende de vervlogen zes duizend jaren bij het baren van kinderen ondervonden hebben, is een overduidelijk bewijs voor de doorvoering van dit deel van Gods oordeel. De Heere had voor deze straf een goede reden, en te bestemder tijd zal zij een zegen voor de menschheid blijken te zijn. In dit vonnis werd voorts als goddelijk voorschrift bepaald, dat de vrouw aan den man onderworpen moest zijn. Ook dit voorschrift werd om gegronde redenen gegeven. Door menigvuldige overtreding van dezen regel, is veel ellende teweeg gebracht en zijn vele gezinnen uit elkander gerukt.

Waardevolle lessen worden gewoonlijk duur gekocht. In hun eigen belang wilde God Zijn schepselen de lessen laten leeren, die Hij voor hen noodzakelijk oordeelde.

Te bestemder tijd moeten alle menschen leeren, dat Jehova God alles ordelijk doet. Zij zullen leeren, dat de man het hoofd van de vrouw is, dat Christus Jezus het Hoofd van zijn gemeente is en dat Jehova het Hoofd over Christus en de allerhoogste God over allen is. Satan de vijand heeft steeds getracht, dezen regel in bijna alle huisgezinnen te doen overtreden. Hij heeft van den man dikwijls een boosaardig, verdorven opperheer gemaakt, waardoor het voor Satan gemakkelijk werd, de vrouw te doen gelooven, dat zij aan haar man niet onderworpen moest zijn. Oneenigheid en leed waren hiervan het onmiddellijk gevolg.

Nadat God Adam en Eva geschapen had, zeide Hij: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde.“ Hierdoor gaf Hij dus Zijn wil te kennen, dat zij een geslacht van menschen, zooals zij waren, zouden voortbrengen, daar Hij voor dit doel de aarde geschapen had. Toen Adam en Eva Eden verlieten, hadden zij van dit vermogen, dat God hun gegeven had, nog geen gebruik gemaakt. Eerst later werden hun kinderen geboren. (Genesis 4 : 1, 2) Wat voor kinderen zouden van onvolkomen ouders, die onder het doodsoordeel stonden, verwacht kunnen worden? Bij de beantwoording van deze vraag diene men te bedenken, dat Adam geen recht op leven had, en als gevolg daarvan ook niet het recht op leven op zijn nakomelingschap kon overdragen. Bovendien onderging Adam het stervensproces, zoodat zijn nakomelingen onder deze omstandigheden niet volkomen konden zijn.

Adam en Eva waren nu zondaren. Hun kinderen moesten dus noodzakelijkerwijze in zonde geboren worden. Later maakte een van Gods profeten melding van Jehova's regel betreffende de nakomelingschap van onvolkomen ouders: „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.“ (Psalm 51 : 7) Over ditzelfde punt schreef een andere geïnspireerde getuige Gods: „Daarom gelijk door éénen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzoo ook de dood tot alle menschen doorgegaan is, in welken allen gezondigd

hebben." (Romeinen 5 : 12) Deze teksten verklaren ons, hoe het komt, dat alle kinderen in onvolkomenheid en zonder het recht op leven geboren werden en dat zij na verloop van zekeren tijd ziek worden en sterven.

Al deze ellende werd door de zonde teweeg gebracht. En wat is zonde? Zonde is de overtreding van Gods wet. (1 Johannes 3 : 4) Alle wetteloosheid is dus zonde. Wetteloosheid is ontrouw tegenover God. Lucifer kende Gods wet en overtrad haar. Ook Adam kende de wet Gods en werd ongehoorzaam. De straf of de bezoldiging der zonde is de dood. (Romeinen 6 : 23) Een afwijking van deze regels bestaat niet, aangezien God onveranderlijk is. — Maleachi 3 : 6.

De Duivel

Lucifer was de eerste van Gods geestelijke schepselen, die zondigde. Adam was de eerste aardbewoner en tevens de eerste zondaar der aardsche schepselen. Zijn wetteloze daad bracht de zonde in de wereld. Zal de doodstraf aan Lucifer voor zijn overtreding van Gods wet voltrokken worden? Gods oordeel is, dat hij moet sterven en voor eeuwig dood moet blijven. (Ezechiël 28 : 15-19; Hebreëen 2 : 14) De straf voor zijn wetsovertreding zal op den door God bepaalden tijd voltrokken worden. God heeft Zijn bestemden tijd voor alles, wat Hij doet.

De naam Lucifer beteekent lichtdrager of morgenster. Na zijn zonde stond hij onder de namen Draak, Satan, Slang of Duivel bekend. (Openbaring 20 : 1-3) Als Jehova een schepsel een naam geeft, draagt die naam altijd een diepe beteekenis. Draak beteekent verslinder; Satan beteekent tegenstander; Slang beteekent verleider, terwijl Duivel lasteraar beteekent. Deze namen kenmerken den goddeloozen en verdorven weg, dien de duivel sedert de misdaad in Eden gevolgd is.

Van toen aan tot nu toe is hij Gods vijand en tegenstander geweest, en eveneens de vijand en tegenstander van een ieder, die getracht heeft, Gods wet te gehoorzamen. Daarom is een ieder, die zoo aan Satan's aanvechtingen blootgestaan heeft, in die mate op de proef

gesteld. Duidelijk blijkt uit het woord des Heeren, dat Jehova voornemens is, al Zijn schepselen voor de keuze te stellen om of den duivel te volgen, of God te gehoorzamen, en dit verklaart tevens, waarom met de voltrekking van Gods oordeel tegen Satan zoo lang gewacht wordt.

Een Straal van Hoop

Een ander gedeelte van het vonnis, dat Jehova uitsprak, toen Adam veroordeeld werd, is het volgende: „En Ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad: datzelve zal u den kop vermorzelen en gij zult het de verzenen vermorzelen.” (Genesis 3 : 15) Deze uitspraak van de Schrift heeft een tweevoudige beteekenis. De slang, die toen nog pooten had om te loopen, werd veroordeeld om daarna op haar buik in het stof te kruipen en door den mensch te worden verafschuwde en gedood. Daar de slang ook door Lucifer gebruikt werd, werd zij het symbool van misleiding. Het „zaad” van de slang, dat hier genoemd wordt, heeft betrekking op die schepselen, die werktuigen of opzettelijke vertegenwoordigers van den duivel zouden worden. — Johannes 8 : 40-44.

De vrouw is een symbool van Gods organisatie, Zion genaamd, die het „zaad der belofte” voortbrengt. Dat „zaad” is de Christus, Gods gezalfde. (Galaten 3 : 16, 27, 29) Dit vonnis verklaart dus, dat later vijandschap ontstaan zou tusschen het „zaad der slang” en het „zaad der vrouw”. De duivel en zijn engelen en zijn zichtbare vertegenwoordigers hebben openlijk en gewelddadig al degenen bestreden, die in oprechtheid getracht hebben, den Heere te dienen en de voetstappen van Christus Jezus te drukken. De strijd wordt gevoerd tusschen de gezalfden des Heeren aan de ééne zijde en de duivel en zijn engelen aan de andere zijde. — Efeze 6 : 12.

In dit gedeelte van het vonnis ligt een vage belofte, dat het „zaad der vrouw” eenmaal zal zegevieren en de slang den kop vermorzelen zal. Hieruit volgt, dat het „zaad” eerst voortgebracht moet worden en God tot dien

tijd zou toelaten, dat de vijand, Satan, zijn schandelijk werk tot het uiterste zou voortzetten; en dit heeft hij dan ook gedaan. Maar God heeft beloofd, dat Satan eenmaal het onderspit zal delven en dat hij te bestemder tijd onder de voeten van den Gezalfde vermorzeld zal worden. (Romeinen 16 : 20) Het feit, dat de kop van den vijand vermorzeld zal worden en dat het gedaan zal worden door het „zaad der vrouw“, werpt een lichtstraal op het pad, dat de menschheid gaan moet, en wijst er op, dat er een betere tijd in de toekomst ligt.

Aangezien deze betere toestand tot stand gebracht moet worden door „het zaad der vrouw“ als Gods werktuig, moet dit „zaad“ volkomen gemaakt en met God in harmonie gebracht worden. Opdat dit geschieden kon, moest Jehova een „nieuwe schepping“ voortbrengen, alvorens deze betere toestanden voor de menschheid kunnen komen. Enkelingen uit de nakomelingschap van Adam hebben taai aan dien straal van hoop vastgehouden. Dit is zelfs waar geweest voor enkelen onder hen, die de beteekenis er van niet goed konden vatten. Maar in dezen tijd verheugt zich de onderzoeker van het goddelijke voornemen, die met een dankbaar hart eerbiedig de ontvouwing van Gods raadsbesluit nagaat, in dezen vagen straal van hoop, die opgesloten lag in het oordeel, dat eeuwen geleden uitgesproken werd.

Vanaf den dag, dat God dit vonnis uitsprak, wist Hij in bijzonderheden, wat Hij in betrekking tot den mensch doen zou. Zijn liefde, die de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid is, zorgde er voor, dat alle onderdeelen van dat voornemen te bestemder tijd ten uitvoer gebracht werden. Dit voornemen voorziet in het herstel der menschheid door middel van een nieuwe schepping. De wijsheid Gods bestemde, dat de ontvouwing en doorvoering van dit voornemen geleidelijk zou geschieden. Als het geheel ten uitvoer gebracht zal zijn, zal het Zijn heerlijkheid, Zijn wijsheid, Zijn gerechtigheid, Zijn liefde en Zijn onbegrensde macht weerspiegelen. Laten wij ons daarom haasten, in het geloof meer omtrent Gods wonderbare werken te leeren kennen, omdat iemand, die leergierig is, den weg tot leven en geluk zal leeren kennen. — Joh. 3:17.

Ontaarding

ONTAARDING beteekent een proces van geleidelijken achteruitgang, en wanneer dit proces geheel de vrije loop gelaten wordt, leidt het tot volkomen inzinking en volslagen degradatie. Eenmaal uit Eden verdreven, begon de ontaarding der menschheid, welke voortduurde, totdat haar hoogtepunt bereikt werd.

Een volkomen mensch is volkomen naar geest en lichaam en bezit het recht op leven. Jehova's vonnis, dat tegen Adam uitgesproken werd, ontnam Adam het recht op leven. Toen hij uit Eden verdreven werd, bezat hij nog steeds gezondheid naar geest en lichaam; maar aangezien hij gedoemd was te sterven, moest het vonnis voltrokken worden, en daarom nam toen het stervensproces een aanvang. Niettegenstaande het feit, dat de mensch zijn Schepper ongehoorzaam geweest was en daardoor dus al zijn aanspraken op Zijn vriendschap verspeeld had, was God toch wetwillend jegens hem. Adam en zijn vrouw waren naakt. „En de Heere God maakte voor Adam en zijne vrouw rokken van vellen, en toog ze hun aan.“ (Genesis 3:21) Men neemt aan, dat deze vellen van dieren afkomstig waren, maar dit is niet bepaald noodzakelijk en deze vraag is ook niet van belang. Het feit, dat God hen bekleedde, was belangrijk.

Het dragen van kleederen kon in dien tijd niet noodzakelijk zijn, om den mensch te beschutten tegen storm of ruw weer, aangezien er in dien tijd nog geen stormen of overmatige koude op aarde waren. Ten gevolge van de watergewelven, die de aarde toen nog geheel omringden, was de temperatuur over de geheele aarde nagenoeg dezelfde. Deze kleederen werden klaarblijkelijk alleen gegeven, om hun naaktheid voor elkanders oogen en voor de oogen hunner kinderen, als zij geboren zouden worden, te verbergen. Wat ook de

reden hiertoe was, in ieder geval was het een daad van goedertierenheid van den grooten Schepper.

Het bericht over de geboorte der kinderen, die Adam en zijn vrouw geboren werden, is beknopt. Het geeft niet de namen van al hun kinderen aan. Kaïn wordt als eerste genoemd en daarna Abel. Het is echter zeker, dat andere kinderen, zoowel mannelijke als vrouwelijke, geboren werden en van ongeveer denzelfden leeftijd waren als Abel en Kaïn. Ongetwijfeld waren deze beide mannen gezinshoofden. De Schrift verklaart duidelijk, dat Kaïn een vrouw had, en deze vrouw moet ongetwijfeld een van Adam's kinderen en dus Kaïn's zuster geweest zijn. (Genesis 4 : 17) De naam Kaïn beteekent „verkregen“. Eva moet bij het geven van dezen naam gedacht hebben aan het zaad, dat God beloofd had, dat de slang den kop vermorzelen zou, en zij zal gemeend hebben, dat dit nu het zaad was, dat tenslotte de overwinning zou behalen.

Kaïn was een landbouwer. Hij moest werken te midden van doornen en distelen, om te trachten, voedsel voor zich en andere leden der menschheid, voor zoover die toen bestond, voort te brengen. Zijn ouders hadden hem natuurlijk over hun ondervindingen in Eden gesproken en hem gezegd, hoe God bepaald had, dat zij in het zweet huns aanschijns moesten werken, om hun voedsel te verkrijgen; en in zijn strijd tegen doornen en distelen zal hij ontevreden en verbitterd geworden zijn. Kaïn had van zijn ouders alle slechte neigingen, die in hen waren, overgeërfd. Zijn ouders waren beiden slecht, omdat zij Gods wet overtreden hadden. Zoo kunnen wij ook begrijpen, dat Kaïn ontevreden en van harte verbitterd was.

Abel, de tweede zoon, was schaapherder. Zijn naam beteekent voeder. Hij was zijn vader behulpzaam bij de verzorging van zijn gezin en had waarschijnlijk ook zelf een gezin. Ook hij had van zijn ouders over de tragedie in Eden gehoord. Zijn ouders zullen hem gesproken hebben over hun prachtige woonplaats en hoe zij er uit verdreven werden op grond van hun ongehoor-

zaamheid aan God, en hoe Hij een flauwe hoop gelaten had, dat zij eens weer in Zijn gunst zouden terugkeeren.

Overdag was Abel in het open veld en hoedde en beschermde zijn kudde tegen de aanvallen van wilde dieren. 's Nachts zal hij er voor gezorgd hebben, dat zij goed beschut was, opdat haar geen leed kon weder-varen. Gedurende deze lange, stille nachtwaken zal hij wel dikwijls nagedacht hebben over hetgeen hij van zijn ouders over God gehoord had en hetgeen hij om zich heen in Gods schepping aanschouwde. Het zal hem duidelijk geworden zijn, dat de groote God, die zijn vader en moeder het leven geschonken had, ook de levengever van de schapen zijner kudde was, en dat wanneer hij, Abel, er reeds vreugde in vond, voor stomme dieren zorg te dragen en ze te beschermen, het onge-twijfeld voor den grooten God een bijzondere vreugde zou zijn, te zorgen voor al degenen, die Hem zouden gehoorzamen en dienen. Hij had grooten eerbied voor Jehova God, zijn geloof in den Heere nam toe en hij kreeg het verlangen, den wil van Jehova te doen.

Zijn moeder had hem gesproken over het „Zaad“, dat over den vijand zou zegevieren en op grond hiervan keek hij uit naar den tijd, waarin God hem en alle anderen, die Hem wenschten te dienen, zou zegenen. Zijn geloof behaagde God en hij nam toe in de gunst des Heeren.

Natuurlijk sloeg Satan deze beide zonen nauwkeurig gade, en als een van hen de gunst van Jehova scheen te genieten, beteekende dit voor Satan, dat dit zijn vijand was, waartegen hij stappen tot zijn vernietiging moest nemen.

Na verloop van tijd brachten deze twee zonen, Kaïn en Abel, den Heere een offer. De ontevreden en norsche Kaïn kwam met eenige vruchten, het resultaat van zijn moeizamen arbeid. Zelfzuchtig als hij was, zal hij gedacht hebben, hoe hard hij voor deze vruchten had moeten werken en hoeveel doornen en onkruid hij had moeten vernietigen, om ze zoo te krijgen, en nu moest hij ze offeren aan den Heere, zonder er eenig persoonlijk voordeel van te krijgen, en hij was dan ook van oordeel,

dat hij door het brengen van dit offer, God een groote gunst bewees, en vooral omdat de Heere het toch eigenlijk niet noodig had. Hij kan tot de gevolgtrekking gekomen zijn, dat hij als eerste zoon een gunsteling van Jehova was. Hij was hoogmoedig en vermetel, norsch en gemeen, en de duivel was het, die hem al deze overleggingen in het hart gaf.

Terzelfder tijd kwam ook Abel, de zachtmoedige en God-vreezende man. Ook hij bracht den Heere zijn offer. Hij was ongetwijfeld de meening toegedaan, dat alles wat hij had, een gave Gods was, en nu wenschte hij van zijn diepe waardeering blijk te geven, door het beste, wat hij bezat, den Heere te offeren. Hij zocht het beste uit zijn kudde en offerde het vleesch met het vet, welk laatste de beste bemoeiingen, liefdevollen ijver en onbaatzuchtige toewijding aan God en aan gerechtigheid voorstelt. Het was een ware opoffering voor hem, om van het beste afstand te doen, maar hij beschouwde zijn kostbaarste bezit nog gering, om het aan den Heere te geven. Er staat geschreven: „En de Heere zag Habel en zijn offer aan; maar Kaïn en zijn offer zag Hij niet aan.” — Genesis 4 : 4, 5.

Abel oefende geloof en had God lief. Kaïn had geen geloof en was zelfzuchtig en norsch. Abel werd op grond van zijn geloof rechtvaardig in Gods oogen gerekend. Kaïn had een boos hart en werd afgekeurd. „Door het geloof heeft Abel eene meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, alzoo God over zijne gaven getuigenis gaf; en door dat geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.” — Hebreërs 11 : 4.

Toen Kaïn zag, dat God zijn zelfzuchtig offer, dat hij zonder geloof bracht, niet aannam, werd Kaïn zeer toornig, hetgeen op zijn gelaat te lezen stond. Nu was voor Satan het geschikte moment gekomen om handelend op te treden. Hij gaf nu Kaïn de gedachte in, dat hij zijn broeder uit den weg moest ruimen, omdat hij zijn mededinger was en het belangrijkste lid van de familie dreigde te worden. De zelfzuchtige en vertoornde Kaïn wachtte nu zijn gelegenheid af, en toen hij zijn broeder

op het veld aantrof, sloeg hij hem dood. Om nu zijn gemeene daad te verbergen, nam hij zijn toevlucht tot een leugen. (Genesis 4:8-11) Kaïn was nu ten volle een dienstknecht van den duivel geworden, en evenals zijn meester was hij nu een leugenaar en een moordenaar geworden. (Johannes 8:44) Satan de duivel zal wel gemeend hebben, dat de dood van den rechtvaardigen Abel hem niet alleen van een vijand verlost, maar tevens anderen er van zou afhouden, Jehova God te dienen.

Jaren gingen voorbij en vele andere kinderen werden geboren, zoowel mannelijke als vrouwelijke. Onder deze was Jabel, de vader dergenen, die in tenten woonden en vee hielden. Daarna kwam Jubal, die musici de harp en het orgel leerde bespelen. Verder wordt genoemd Tubal-Kaïn, die een leermeester was van allen, die koper en ijzer bewerken. Enos was een kleinzoon van Adam, en in den tijd dat hij ter wereld kwam, was er reeds een groot aantal menschelijke wezens op aarde; al deze menschen waren onder den invloed van den duivel. In dezen tijd was het, dat bedrog en huichelarij onder de menschen ingevoerd werd, doordat zij zich bij den naam des Heeren noemden, maar in werkelijkheid Zijn heiligen naam belachelijk maakten en lasterden.

Toen Adam uit Eden verdreven werd, was hij lichamenlijk niet zwak, noch ziekelijk. Niettegenstaande het feit dat hem het recht op leven ontnomen was, beschikte hij nog over een flinke levenskracht. Geleidelijk moest hij de straf voor zijn verkeerde daad betalen. Toen hij 130 jaar oud was, kreeg hij een anderen zoon naar zijn gelijkenis en noemde zijn naam Seth, omdat hij beschouwd werd als de plaatsvervanger voor Abel, die door Kaïn vermoord was. Later kreeg hij andere zonen en dochteren. Adam was reeds ouder dan 200 jaar, toen hij zijn achterkleinkinderen in de kracht en schoonheid van volwassen mannen en vrouwen zag, en zelf nog in staat was, kinderen te verwekken. Nadat hij Seth gewonnen had, leefde hij nog 800 jaren en kreeg vele zonen en dochteren. Adam stierf op een leeftijd van 930 jaar.

De levenskracht des menschen en zijn vermogen om tegen de elementen der aarde te strijden, blijken ten volle uit de hooge leeftijden, die na den zondenvall nog bereikt werden. Seth leefde 912 jaren. Enos, de kleinzoon van Adam, bereikte een leeftijd van 905 jaren. Kenan, de zoon van Enos, leefde 910 jaren. Mahalaleël leefde 895 jaren. (Genesis 5:17) Jered gewon op den leeftijd van 162 jaar Henoeh. Daarna leefde hij nog 800 jaren en stierf op een leeftijd van 962 jaren. Henoeh had God lief en diende Hem. Toen hij 365 jaar oud en dus nog in de kracht van zijn leven was, nam God hem weg, opdat hij den dood niet zien zou. Zijn zoon Methusalah bereikte de ouderdom van 969 jaren.

Men lette er op, dat noch Adam, noch een zijner nakomelingen een volle duizend jaren geleefd hebben. Wat was hiervoor de reden? Omdat Gods wet, die aan Adam gegeven werd, verklaarde: „Ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven.“ (Genesis 2:17) De kantteekening in den Engelschen Bijbel geeft het laatste gedeelte van dezen tekst als volgt weer: „Stervende zult gij sterven.“ Dit bewijst, dat Adam geleidelijk moest sterven en dat hij aan het einde van den „dag“ volkomen dood moest zijn. Alle andere menschen, die hier boven genoemd worden, zijn Adam's zonen en kleinzonen, en zij allen werden zonder recht op leven geboren; en ook zij moesten binnen een *dag* sterven, omdat zij de gevolgen van Adam's verkeerde daad geërfd hadden.

Een „dag“ wordt gebruikt om een bepaalde tijdruimte aan te geven, en als deze uitdrukking betrekking heeft op het scheppingswerk, is een dag zeven duizend jaren. In betrekking tot de schepping des menschen en tot tijdsbepalingen, die op den mensch betrekking hebben, is een „dag“ volgens de Schrift duizend jaren, uitgedrukt naar den maatstaf des menschen. „Een dag bij den Heere is als duizend jaren, en duizend jaren als een dag.“ — 2 Petrus 3:8.

Henoeh was uit het zevende geslacht na Adam, en gedurende dit geheele tijdperk van meer dan zes honderd jaren openbaarden slechts twee menschen, Abel

en Henoch, geloof en liefde voor God. De duivel had, Abel laten vermoorden, en God nam Henoch weg, opdat hij den dood niet zien zou. Ongetwijfeld zou de duivel ook hem hebben laten dooden, als God hem niet beschermd had. Alle andere menschen op aarde stonden onder den invloed van Satan en waren boos. Na Henoch's dood nam deze boosheid steeds toe, en ieder jaar zonk de menschheid dieper. Er bestaat geen bewijs, dat er tusschen Henoch's wegneming en Noach's geboorte een ander God-vreuzend man geleefd heeft. De naam Noach beteekent rust of troost, en geeft klaarblijkelijk te kennen, dat er in zijn tijd een verandering zou komen, die hem zou vertroosten en zijn hoop zou vermeerderen.

Vrouwen

Een volkomen vrouw biedt van alle aardsche schepselen den schoonsten aanblik. Eva was natuurlijk de eenige volkomen vrouw, die ooit geleefd heeft. God schiep haar volkomen. (Deuteronomium 32 : 4) Toen zij haar woonplaats in Eden verliet, behield zij nog haar gratie en schoonheid van gestalte. Gedurende den tijd, dat zij het stervensproces onderging, baarde zij zonen en dochteren. Toen deze dochters en kleindochters tot volwassenheid opgegroeid waren, waren zij zulke uitdrukkingen van vrouwelijke schoonheid, als met geen menschelijke woorden te beschrijven is.

Vele dichters en schrijvers hebben alle bijvoegelijke naamwoorden, waarover zij beschikten, gebruikt om de schoonheid der vrouwen te beschrijven, die leefden in den tijd toen Griekenland het toppunt van zijn heerlijkheid en macht bereikt had. Als de vrouwen in dien tijd schoon waren, dan moeten de dochters en kleindochters van Eva nog veel schooner geweest zijn. Wij moeten niet vergeten, dat deze vrouwen nog de volkomenheid dicht nabij waren, voor zoover het de lichamelijke bekoorlijkheid betrof. In de dagen van het oude Griekenland was het menschedom echter reeds zeer ontaard, en in den tegenwoordigen tijd is deze degeneratie nog zeer toegenomen.

Slechts door vergelijking kunnen wij ons nu nog een voorstelling maken van het natuurlijk schoon der vrouwen, die in den tijd van Noach op aarde leefden. Evenals Eva waren ook deze vrouwen ijdel. Gewillig gaven zij toe aan de verzoeking, die bevrediging boden aan de begeerten huns vleesches, aan den lust hunner oogen en aan den hoogmoed des levens. Zij hadden een vurig verlangen bewonderd en geveild te worden. Wellustig en zinnelijk als zij waren, geheel vervreemd van God en gerechtigheid, zwichtten zij gemakkelijk voor den een of anderen invloed, die hun verhooging en zelfzuchtige bevrediging beloofde. In bijzondere mate ging de begeerte dezer goddelooze vrouwen uit naar groote, krachtige mannen, die hen met vleierijen en lofbetuigingen zouden omringen en hun de bevrediging van hun zelfzuchtige begeerten zouden verschaffen.

De vrouw is altijd het schoonste en gevaarlijkste onder de aardsche schepselen geweest. Haar schoonheid en liefvalligheid trekken den man aan en verblinden den zelfzuchtigen man voor hoogere en edelere dingen en brengen hem er toe, God te vergeten. Zulk een misleidende invloed was het ook, die door de bekoorlijke Eva op Adam uitgeoefend werd, waardoor hij als een misdadiger ten grave daalde. Een goede, deugdzaame vrouw, die God volkomen toegewijd is, is een zegen voor een goeden man, omdat zij haar juiste plaats weet in te nemen. Maar hij, die aan den invloed van een eerzuchtige en zelfzuchtige vrouw toegeeft, bewandelt het pad, dat tot ontaarding en dood leidt. Bijna alle vrouwen in de dagen van Noach waren zelfzuchtig en zinnelijk en wandelden den weg der ijdelheid. Schoon en bekoorlijk van gestalte, als zij waren, oefenden zij een verleidelijken invloed op hun omgeving uit. Zij waren trotsch en werden door een sterk verlangen beziel, door mannen opgemerkt en aanbeden te worden.

De Duivel en zijn Engelen

Satan de duivel, de tegenstander Gods en de vijand aller gerechtigheid, overlegde nu bij zichzelf, dat nu de gelegenheid gunstig was een volgende stap te doen.

Hij was zijn booze plannen begonnen door een vrouw te gebruiken, en nu zou hij voortgaan, ter bereiking van zijn schandelijke doeleinden vrouwen te gebruiken. Gedurende den tijd van 1600 jaren sedert de uitdrijving des menschen uit Eden hadden slechts drie menschen zich vastberaden aan de zijde van Jehova God gesteld. Den eerste dezer had Satan laten vermoorden, terwijl de tweede door God weggenomen werd. Satan kon deze omstandigheden zeer goed ter bevordering van zijn booze plannen gebruiken.

In den hemel was een heirschaaar geestelijke wezens, engelen genaamd, die „zonen Gods“ waren. Deze schepselen konden het verloop der aardsche aangelegenheden vanuit den hooge gadeslaan. De Schrift openbaart duidelijk het feit, dat engelen de macht hadden in menschelijke gedaanten te verschijnen, en dit moet ook de instemming van Jehova gehad hebben. (Genesis 18 : 1-10; Richteren 13 : 1-21) Toen deze „zonen Gods“ in menschelijke gedaanten verschenen, trokken zij nog meer de aandacht der vrouwen dan de nakomelingen van Adam. Het was nu Satan's plan, deze vrouwen als middel te gebruiken om een geslacht op aarde voort te brengen, dat hij volkomen in zijn macht zou hebben. De in den Bijbel berichte gebeurtenissen schijnen de volgende gevolgtrekkingen te steunen.

Satan zal waarschijnlijk de vele hemelsche zonen Gods voor zich geroepen hebben, om tot hen ongeveer het volgende te zeggen: „Gij hebt gedurende de afgelopen 1600 jaren het drama onder de menschen op aarde aanschouwd. Sedert Jehova mij het ambt van opperheer over den mensch toegewezen heeft, heb ik de macht des doods bezeten. Jehova heeft beslist, dat ik sterven zou, en wel door de kracht van het zaad der vrouw. Dit was echter niet meer dan een dreigement van Jehova. Gij hebt gezien, dat gedurende die 1600 jaren zich twee menschen aan de zijde van Jehova gesteld hebben. Een dezer liet ik ter dood brengen, terwijl Jehova den andere weggenomen heeft, uit vrees, dat hem hetzelfde zou overkomen. Alle menschen op aarde hebben mij nu als god erkend, slechts met uitzondering

van Noach, maar de tijd komt, waarop ik ook met hem zal afrekenen en hem uit den weg zal ruimen.

„Als gij, zonen Gods, u nu bij mij aansluit en mij uw trouw betoont, zullen wij op aarde een groot rijk vestigen en haar bevolken met een klasse, die eeuwig leven en niet sterven zal. Gij bezit de macht om u in menschelijke gedaanten te toonen. Gij zijt veel krachtiger dan eenige nakomeling uit Adam's geslacht. Uw levenskracht is onverminderd. De vrouwen op aarde zijn de dochters of de nakomelingschap van Adam. Ziet eens, hoe buitengewoon schoon deze vrouwen zijn. In het geestelijke rijk bestaat iets dergelijks niet, waarmede gij uw lust bevredigen kunt. Gij kunt ze u tot vrouwen nemen en u een geslacht voortbrengen, dat veel grooter en krachtiger dan de kinderen der menschen is. Met mij als leider en vorst kunnen wij dan het grootste rijk vestigen, dat ooit bestaan heeft, en God kan er niets aan veranderen. De tijd, die vanaf Eden tot nu verstreken is, heeft u ten duidelijkste bewezen, dat ik niet aan Jehova's macht onderworpen ben. Zoo bestaat er dan voor u geen reden meer, om u niet bij mij aan te sluiten.

„Wij zullen dezen dwazen Noach laten begaan, totdat het ons goeddukt, hem te vernietigen. Wij zullen hem eerst toonen dat wij de vrouwen kunnen nemen en ze kunnen gebruiken, zooals het ons behaagt. Alle menschen zullen zich weldra bij ons aansluiten, en indien enkelen zouden weigeren, zoo zullen wij ze eenvoudig uit den weg ruimen. Mijn macht zal overheerschend worden. Gij weet, dat God verklaard heeft, dat de mensch sterven zal, en dat geen zijner nakomelingen langer dan een duizend-jaar-dag zal leven; maar de nakomelingschap die het gevolg van de gemeenschap met de vrouwen op aarde zal zijn, zal eeuwig leven en niet sterven.’

Deze innemende en verleidelijke redeneering van Satan heeft den door hem gewenschten invloed op velen der geestelijke zonen Gods gehad; zij zwichtten en onderwierpen zich aan zijn leiding. Van hun macht gebruik makend verschenen zij in menschelijke gedaanten. Zij waren inderdaad machtige mannen en wandelden op

de aarde. Zij stelden zich op de hoogste van de op aarde heerschende toestanden en bereidden zich er op voor, Satan's raad op te volgen. Zij sloegen de vrouwen nauwkeurig gade en bemerkten, dat zij wellustig, aantrekkelijk en bekoorlijk waren. Natuurlijk zullen zij den vrouwen hun heldhaftigheid getoond hebben, om de bewondering der vrouwen op te wekken.

De zin van een vrouw wordt gemakkelijk ingenomen door een buitengewoon sterken en aantrekkelijken man. Deze mannen waren werkelijk reuzen. Met de kinderen der menschen vielen zij niet te vergelijken. De vrouwen bezweken gemakkelijk voor hun vleierijen en hun verleidelijke woorden, en de Schrift geeft niet aan, dat zij zich er tegen verzetten, hun vrouwen te worden. „En het geschiedde, als de menschen op den aardbodem begonnen te vermenigvuldigen, en hun dochters geboren werden, dat Gods zonen de dochteren der menschen aanzagen, dat zij schoon waren, en zij namen zich vrouwen uit allen, die zij verkozen hadden.” — Genesis 6 : 1, 2.

De Schrift bewijst ten duidelijkste, dat deze zonen Gods zich op aarde vertoonden als „reuzen” in de gedaante van menschen en dat deze reuzen toen de dochters der menschen tot vrouwen namen. Deze wezens, die flinke, forsche en knappe kerels waren, trokken de aandacht der vrouwen. Door de kruising van deze reuzen met deze krachtige vrouwen ontstond een geslacht van „machtige mannen”. De Schrift beschrijft hen aldus: „In die dagen waren er reuzen op de aarde, en ook daarna, als Gods zonen tot de dochteren der menschen ingegaan waren, en zich kinderen gewonnen hadden; deze zijn de geweldigen, die van ouds geweest zijn, mannen van name.” — Genesis 6 : 4.

Deze zonen Gods, die zich in menschelijke gedaante vertoonden, .gemeenschap met vrouwen hadden en kinderen voortbrachten, verlieten daardoor hun eersten staat, namelijk den staat van de zonen Gods op geestelijken trap, en werden op grond daarvan een deel van de organisatie des duivels. Zij werden zijn bondgenooten en dienaren, en werden daardoor duivelen, evenals

Satan, die nu als hun leider „de overste der duivelen“ fungeerde. — Mattheüs 9 : 34; 12 : 24; Marcus 3 : 22; Johannes 12 : 31; 14 : 30; 1 Petrus 3 : 19, 20.

Deze duivelen, die als reuzen op aarde waren en een geslacht van „geweldig“ voortbrachten, zouden binnen korten tijd alle volken der aarde, die zich aan hen onderwierpen, beheerschen. Zij demoraliseerden het menschelijk geslacht, keerden hun zinnen van God af en brachten de menschen tot alle denkbare, slechte daden. De nakomelingschap van deze onheilige verbinding werd evenals alle mannen en vrouwen, die zich hierbij aansloten, uitermate boos.

„En de Heere zag, dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten ten allen dage alleenlijk boos was. Toen berouwde het den Heere, dat Hij den mensch op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan Zijn hart.“ (Genesis 6 : 5, 6) Deze verschrikkelijke boosheid smartte Jehova God in Zijn hart. De volkomen mensch, dien Hij gemaakt had en een volmaakte woonplaats geschonken had, wien Hij de macht en de autoriteit verleend had om de aarde met een volkomen menschelijk geslacht te bevolken, was nu gedegeneerd en wel zoo, dat de geheele aarde van gewelddadigheid vervuld en iedere gedachte des menschen laag en boosaardig was.

Tot op dien tijd had de mensch meer dan 900 jaren geleefd, voordat hij stierf. God maakte nu Zijn voor-nemen bekend den levensduur des menschen tot een maximum van 120 jaren terug te brengen. „Toen zeide de Heere: Mijn geest zal niet in eeuwigheid twisten met den mensch, dewijl hij ook vleesch is; doch zijne dagen zullen zijn honderd en twintig jaren.“ (Genesis 6 : 3) De 120 jaren hebben hier betrekking op het feit, dat dit de leeftijds-grens van een geslacht daarna zou zijn. Na Noach's tijd leefde Mozes 120 jaren, hetgeen een bewijs is, dat God het menschelijk leven tot deze spanne tijds beperkt had. (Deuteronomium 31 : 2) „Mozes nu was honderd en twintig jaren oud, als hij

stierf; zijn oog was niet donker geworden, en zijne kracht was niet vergaan." — Deuteronomium 34 : 7.

Onder alle menschen op aarde was er één, namelijk Noach, die in God geloofde en die God getrouw bleef niettegenstaande allen tegenstand. Hij had zichzelf geheel afgescheiden gehouden van de gevallen engelen, die demonen in menschelijke gedaante geworden waren. Hij verzette zich tegen hun boozen invloed, en niettegenstaande hun pogingen, om hem het leven te nemen, bleef hij standvastig aan de zijde des Heeren. „Maar Noach vond genade in de oogen des Heeren. Dit zijn de geboorten van Noach. Noach was een rechtvaardig, oprecht man in zijne geslachten. Noach wandelde met God. En Noach gewon drie zonen: Sem, Cham en Jafeth." — Genesis 6 : 8-10.

Alle menschen op aarde waren van kwaad tot erger vervallen, en de aarde was met wrevel vervuld. De rechtvaardige en liefderijke God had nu één mensch als Zijn getuige op aarde. Alle anderen waren den uitermate boozen Satan ten prooi gevallen en vijanden van God en van gerechtigheid geworden. Daarom nam God het besluit, dit verdorven geslacht te vernietigen en de menschheid opnieuw te laten beginnen. „Maar de aarde was verdorven voor Gods aangezicht, en de aarde was vervuld met wrevel. Toen zag God de aarde, en zie, zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde. Daarom zeide God tot Noach: Het einde van alle vleesch is voor Mijn aangezicht gekomen, want de aarde is door hen vervuld met wrevel; en zie, Ik zal ze met de aarde verderven." — Genesis 6 : 11-13.

De Ark

Noach was een prediker der gerechtigheid. (2 Petrus 2 : 5) Hieronder dient begrepen te worden, dat hij vrijmoedig zijn plaats aan de zijde des Heeren innam en Gods gerechtigheid verkondigde. In het geloof en in de kracht des Heeren betuigde hij anderen, dat Jehova besloten had alle goddeloozen te vernietigen. Zijn prediking zal ongetwijfeld den duivelen in men-

schengedaante onder aanvoering van Satan gelegenheid gegeven hebben den almachtigen God te bespotten, belachelijk voor te stellen en te tarten. Het is mogelijk, dat Satan zijn dienaars beloofde, dat hij Noach wel eens door een bliksemstraal zou verslaan. Maar al waren de aanvallen tegen Noach nog zoo menigvuldig, niets kon Noach er van afschrikken, den Heere getrouw te blijven.

Er bestaat geen bewijs, dat Satan zichzelf tot mensch materialiseerde, maar veelmeer dat hij de aangelegenheden op aarde leidde en beheerschte, terwijl hij voor menschelijke oogen onzichtbaar bleef. Er zijn vele teksten, die aantonen, dat er vele engelen, die van het pad der gerechtigheid afgeweken waren en zich bij de booze organisatie aangesloten hadden, bij Satan waren, die zich niet gematerialiseerd hadden en dus ook niet, zooals anderen, hun eersten staat verlaten hadden. Deze werden door Satan en zijn onzichtbare organisatie aangesteld. Zoo bestond er dus in de toenmalige wereld een onzichtbaar en een zichtbaar deel.

Met de uitdrukking „wereld“ wordt bedoeld een organisatie van menschen in een regeeringsvorm, onder het toezicht van een opperheer. „Hemel“ is een symbool van het onzichtbare deel dier organisatie, terwijl „aarde“ een symbool of voorstelling van het zichtbare deel is. Men zal opgemerkt hebben, dat God tot Noach gezegd had: ‚Ik zal alle vleesch vernietigen, en Ik zal de aarde met hen verderven‘; en voorts zeide Hij: „Al wat op de aarde is, zal den geest geven.“ (Genesis 6 : 13, 17) Het woord „aarde“ wordt hier symbolisch gebruikt en stelt niet alleen de levende schepselen op aarde, maar tevens het zichtbare deel van de toen georganiseerde macht des duivels voor.

God droeg Noach toen op, een ark te bouwen. Hij gaf hem nauwkeurige aanwijzingen betreffende de planen en onderdeelen voor haar bouw. Volgens deze aanwijzingen moest het schip of de ark 138 M. lang, 23 M. breed en 13,8 M. hoog zijn. Deze ark moest dienen als middel tot redding voor Noach en degenen, die hij met zich in de ark zou nemen. Gehoorzaam aan het gebod

des Heeren begon Noach volgens de hem gegeven aanwijzingen den bouw van de ark. Zijn handelwijze en de moeite, die hij deed, om het bouw materiaal gereed te maken en de ark op te bouwen, waren een prediking. Zijn daden spraken luider dan woorden. Omdat hij zich door den Rechtvaardige liet leiden, handelde hij juist; en op deze wijze was hij een prediker der gerechtigheid voor allen, die hem gadesloegen.

Bovendien is het redelijk aan te nemen, dat Noach met anderen over Gods voornemen gesproken zal hebben. Door zijn gedrag en zijn woorden veroordeelde hij de toenmalige wereld. Door woord en daad betuigde Noach voor al degenen, die met hem in aanraking kwamen, dat hij geloof in God had. Dat geloof bewees hij door zijn werken. Zijn prediking was een veroordeeling van Gods tegenstanders. Zijn geloof verschaftte hem de goddelijke gunst, waardoor hij en zijn gezin gered werden. „Door het geloof heeft Noach, door goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de arke toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke arke hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is.” — Hebreëen 11 : 7.

Hoe lang de bouw van de ark geduurd heeft, wordt door de Schrift niet nauwkeurig aangegeven, maar het moet in ieder geval veel minder dan 100 jaar geweest zijn. Noach was 500 jaar oud, toen hij zijn zonen kreeg, en hij was 600 jaar oud, toen hij in de ark ging. (Genesis 5:32; 7:6) Gedurende al dien tijd moet Noach, de prediker der gerechtigheid, het middelpunt van bespottung en hoongelach door de goddeloozen op aarde, alsmede door de duivelen in menschengedaante en door de onzichtbare duivelen geweest zijn. Gedurende de zestien honderd jaren, dat de menschheid onder den invloed van Satan gestaan had, was de ontaarding volkomen geworden. Welk een verschrikkelijk schouwspel! Welk een verschrikkelijk beeld van moreele inzinking! Jehova God bespottend en tartend, gaven de menschen zich over aan alle mogelijke boosheid en gewelddadig-

heid. De goddeloozen waren een pest voor de aarde en daarom rijp om vernietigd te worden. Van alle menschen had slechts één enkele man met zijn naaste familie geloof in God, en door de genade des Heeren worstelden dezen tegen den opkomenden vloed van goddeloosheid, op grond waarvan zij in de oogen des Heeren rechtvaardig gerekend werden.

Op grond van zijn geloof werd Noach door God in vertrouwen genomen en met Gods raadsbesluit op de hoogte gesteld. Tot Noach zeide Hij: „Want Ik, zie, Ik breng eenen watervloed over de aarde, om alle vleesch, waarin een geest des levens is, van onder den hemel te verderven; al wat op de aarde is, zal den geest geven. Maar met u zal Ik Mijn verbond oprichten; en gij zult in de ark gaan, gij, en uwe zonen, en uwe huisvrouw, en de vrouwen uwer zonen met u. En gij zult van al wat leeft, van alle vleesch, twee van elk, doen in de ark komen, om met u in het leven te behouden: mannetje en wijfje zullen zij zijn; van het gevogelte naar zijnen aard, en van het vee naar zijnen aard, van al het kruipend gedierte des aardbodems naar zijnen aard, twee van elk zullen tot u komen, om die in het leven te behouden.” — Genesis 6 : 17–20.

Overeenkomstig Gods gebod bracht Noach nu van het vee, van het gevogelte en van het kruipend gedierte bijeen en plaatste ze in de ark, die hij door moeizamen arbeid over vele jaren toebereid had voor het wonderlijk gebeuren, wat nu stond plaats te vinden. Voorts sprak de Heere tot Noach: „Ga gij, en uw gansche huis in de ark; want u heb Ik gezien rechtvaardig voor Mijn aangezicht in dit geslacht... Want over nog zeven dagen zal Ik doen regenen op de aarde veertig dagen, en veertig nachten; en Ik zal van den aardbodem verdelgen al wat bestaat, dat Ik gemaakt heb. En Noach deed, naar al wat de Heere hem geboden had.” — Genesis 7 : 1, 4, 5.

In de oogen der goddeloozen moet Noach wel een buitengewoon belachelijken indruk gemaakt hebben. Met zijn gezin en een groot aantal dieren en talrijke vogels en huisdieren wachtte hij nu in het schip, dat gebouwd

was om op het water te drijven, en er was nog geen enkele druppel water gevallen. Het stond geheel op het droge. Jaren achtereen had Noach de menschen over den komenden vloed gesproken, en toch wees niets er op, dat deze komen zou. In het volle geloof en vertrouwen tot God ging Noach in de ark en wachtte op den Heere. Zijn geloof behaagde den Heere. Nu was het oogenblik gekomen, waarop allen zouden kunnen erkennen, of zij den juisten weg ingeslagen hadden, toen zij den duivel volgden, of dat Noach verstandig gehandeld had, door op Jehova God te blijven vertrouwen. Het uur der vergelding was gekomen. Het einde der wereld was nabij!

De Zondvloed

Vreedzaam stroomden de rivieren zeewaarts. De waterbronnen gaven geregeld het voor den mensch benodigde water, terwijl de meren een schoonen aanblik gaven en de schepen der menschen droegen en vreedzaam deden voortglijden. Nog nooit sedert menschenheugenis was een dezer rivieren buiten haar oevers getreden, of was de watertoevoer toe of afgenomen. Nog nooit had men het zien regenen, aangezien het sedert de schepping des menschen op de aarde nog nimmer geregend had. De voor den plantengroei benodigde vochtigheid ontstond door een damp, die van den aardbodem opsteeg, om dezen te bewateren. — Genesis 2 : 6.

Er bestond dus voor niemand eenige reden, een zwaren regenval te verwachten. Op grond waarvan hadden de menschen dan toch regen moeten verwachten? God had gezegd, dat het zou gaan regenen, en Zijn Woord is waarachtig; en Noach geloofde en handelde dienovereenkomstig. De Heere God wist nauwkeurig den dag en het uur, waarop Hij de fonteinen des afgronds zou openen. Hij zeide Noach, dat de vloed zeven dagen, nadat hij in de ark ging, zou komen. Noach ging in de ark en wachtte. Zes dagen waren voorbij gegaan en geen regen was gekomen, en nu was de zevende dag aangebroken.

Gedurende den tijd, dat de ark gebouwd werd, nam de boosheid steeds toe. De engelen, die onder leiding van Satan menselijke lichamen aangenomen hadden, gaven zich aan alle denkbare misdaden en zonden over en hun nakomelingschap sloot zich in deze misdaden bij hen aan en zij bedachten niets anders als het kwade. De voltooiing van de ark en het oogenblik, waarop Noach in de ark ging, zal voor deze duivelen in menschengedaante en hun menselijke slaven het teeken geweest zijn, tot de schandelijkste misdaden en uitspattingen over te gaan. Ongetwijfeld zou de duivel of enkele zijner engelen gaarne van de ark een vreugdevuur gemaakt hebben, waarbij de ark en haar bewoners vernietigd zouden zijn geworden, als de hand des Heeren hen niet hiervan afgehouden had. Gods getrouwe getuige bevond zich in de ark. De Heere God behoedt altijd Zijn getrouwen. „De engel des Heeren legt zich rondom degenen, die Hem vreezen, en rukt ze uit.“ — Psalm 34 : 7.

De tijd was nu gekomen, waarin God een manifestatie van Zijn macht zou geven, waardoor Zijn naam hoog boven de gansche schepping verheven zou worden. De Schrift toont aan, dat deze booze engelen, die hun eersten staat verlaten, de menschheid verdorven en haar in ongerechtigheid gedompeld hadden, gevangengezet werden. Het is redelijk tot de gevolgtrekking te komen, dat alvorens God tot vernietiging van het vleesch op aarde overging, Hij eerst deze booze engelen gevangen nam, zoodat dus eerst de gevangenneming der booze engelen plaatsvond en daarna de vernietiging van alle vleesch op aarde. Hierdoor zouden de menschen inzien, hoe ondoordacht het geweest was, zich onder leiding van Satan te stellen.

De duivel en zijn heirscharen zullen zich wel tot het uiterste toe tegen de opsluiting van de gevallen engelen, die hij er toe gebracht had, menselijke gedaanten aan te nemen, verzet hebben. Tegen Jehova God waren zij echter machteloos. De Schrift toont aan, dat de engelen des Heeren aan de zijde der gerechtigheid tegen de machten der duisternis gestreden hebben. (Richteren

5 : 20; Openbaring 12 : 7) Dat deze gevallen engelen inderdaad ingekerkerd werden, wordt door de Schrift ten volle bevestigd. (1 Petrus 3 : 19, 20) Hun groote zonde bestond in het verlaten van hun beginsel en hun verkeer met menschelijke wezens. Nu zou God hen in hun bewegingen beperken door hen in een gevangenis te brengen tot den tijd, waarop het beslissende vonnis over hen uitgesproken zou worden.

Bij de gevangenneming van deze booze engelen moel er een groote beroering in den hemel ontstaan zijn. Satan aan het hoofd der afvalligen zal den strijd aan zijn zijde geleid hebben. Aan den anderen kant der slaglinie moet de Logos gestaan hebben, Jehova's getrouwe uitvoerende Dienaar, bijgestaan door een heerschaar rechtvaardige en heilige engelen. In dezen strijd zegevierde de Heere God, de booze engelen werden gevangen genomen en opgesloten, waardoor Gods albeheerschende macht ten volle werd bewezen.

„Want indien God de engelen, die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar, die in de hel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden.“ (2 Petrus 2 : 4) „En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des grooten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.“ (Judas 6) Nu moesten de slechte mannen en vrouwen op aarde hun lot ondergaan. Zij hadden het toppunt hunner verdorvenheid bereikt en moesten sterven.

Noach was nu precies zeven dagen in de ark geweest. Dit oogenblik viel met het zes honderdste levensjaar van Noach samen. Het was op den zeventienden dag van de tweede maand. Het uur voor den ondergang der booze wereld had geslagen. Uit het Noorden werd een ontzettend gedonder gehoord, alsof de bergen van hun grondvesten gerukt werden. Uit het Zuiden vervulde een gelijksoortig vreeselijk gerommel de lucht. De wilde dieren des velds en het gevogelte des hemels voelden de nadering van een ontzettend onheil. Gewelddige waterstromen stortten zich vanuit het Noorden

en het Zuiden over de gansche aarde. „Op dezen dag zijn alle fonteynen des grooten afgronds opengebrouken en de sluizen des hemels geopend.“ — Genesis 7:11.

De dalen verkeerden in machtige, woedende stroommen, die met onweerstaanbare macht alles op hun weg meesleurden, vernietigden en wegvaagden. Groote boomstammen, wrakstukken van huizen, aardmassa's en geweldige steenen sleurden zij in meedoogenlooze snelheid mede. Als gevolg van dezen onstuimigen vloed ontstonden ook krachtige, ijskoude winden, die het merg in het gebeente der schepselen, die nog nimmer koude gevoeld hadden, deden verstijven. Waar de vloed een stad op zijn weg ontmoette, werd deze weggevaagd en werden de gebouwen totaal verpletterd. Van schrik bevangen vluchtten de menschen naar de heuvelen, waar hun echter niets anders wachtte dan de vreeselijke aanblik van den steeds hooger stijgenden en niets ontzienden vloed.

Met steeds toenemende woede stroomde het water neder. Veertig dagen en veertig nachten stortten zich onafgebroken machtige waterstroommen in het Noorden, in het Zuiden en overal op den aardbodem. Hooger en hooger steeg de vloed, totdat alle heuvelen bedekt waren. De krachtige golven vaagden de overlevende menschen en dieren van de hoogste toppen weg. Toen bereikte de opkomende vloed de groote ark. Het groote schip steunde en zijn balken kraakten. Toen lichtten de machtige wateren het hoog van den grond en de ark dreef op de nieuw-gevormde zee. De wind nam in hevigheid toe, de aarde waggelde en beefde, en steeds hooger nog stegen de wateren tot boven alle heuvelen en machtige bergen, en alles, wat op aarde was, gaf den geest.

„En de wateren namen de overhand, en vermeerderden zeer op de aarde; en de ark ging op de wateren, en de wateren namen gansch zeer de overhand op de aarde, zoodat alle hooge bergen, die onder den ganschen hemel zijn, bedekt werden. Vijftien ellen omhoog namen de wateren de overhand, en de bergen werden bedekt. En alle vleesch, dat zich op de aarde roerde,

gaf den geest, van het gevogelte, en van het vee, en van het wild gedierte, en van al het kruipend gedierte, dat op de aarde kroop, en alle mensch. Al wat eenen adem des geestes des levens in zijne neusgaten had, van alles wat op het droge was, is gestorven. Alzoo werd verdelgd al wat bestond, dat op den aardbodem was, van den mensch aan tot het vee, tot het kruipend gedierte, en tot het gevogelte des hemels, en zij werden verdelgd van de aarde; doch Noach alleen bleef over, en wat met hem in de ark was. En de wateren hadden de overhand boven de aarde, honderd en vijftig dagen." — Genesis 7 : 18–24.

God had Zijn naam in de zinnen van Noach en degenen, die met hem overleefden, en in de zinnen der engelen in den hemel gerechtvaardigd. Alle stammen, volken en natiën, die ooit uit Noach en zijn zonen voortgekomen zijn, moeten dus van deze geweldige manifestatie van Jehova's macht afgeweten hebben, of tenminste zijn zij in de gelegenheid geweest om het te weten. Maar velen weigeren hieraan te gelooven. Alle menschen, die na Noach's dagen op de aarde geleefd hebben, hebben de duidelijke bewijzen van den grooten vloed kunnen waarnemen. Maar, evenals in Noach's dagen, loochenen degenen, die hun zinnen van den Heere afgewend hebben en weigeren, Zijn Woord te gelooven, den vloed, en leven in onkunde omtrent de werken, die God voornemens is, weldra op aarde te volvoeren.

„Want willens zijn zij blind voor het feit, dat er hemelen waren, die van ouds bestaan hebben, en een aarde, die uit het water opgekomen is, en voortdurend door water uitgebreid werd, naar Gods gebod; en dat hierdoor het toenbestaande menschengeslacht onder water bedolven en vergaan is. Maar door het gebod van denzelfden God worden de tegenwoordige hemelen en de tegenwoordige aarde bewaard, voor het vuur bestemd in voorbereiding op den oordeelsdag, den dag der vernietiging voor de goddeloozen." — 2 Petrus 3:5–7, *Weymouth*.

De Oorzaak van den Vloed

Eeuwenlang was de heerschende meening, dat de groote vloed, ook zondvloed genaamd, die de wereld in den tijd van Noach vernietigde, door regenval uit de wolken veroorzaakt werd. Maar zoowel de Schrift als de feiten toonen aan, dat deze gevolgtrekking onjuist is. De groote vloed kon niet door regenval uit de wolken veroorzaakt worden, maar hij kon ontstaan en is ontstaan door het neerstorten van het groote waterdak, dat de aarde langen tijd omgeven had en welks neerstorting God zekeren tijd had tegengehouden, om Zijn voornemens te dienen.

Het zoogenaamde „ringensysteem“ der aarde heeft betrekking op de opeenvolgende ringen, die de aarde omgaven, bestaande uit water en opgeloste minerale bestanddeelen, die door de heetgloeiende aarde afgestooten en door centrifugale kracht op bepaalden afstand van de aarde gehouden werden. Groote geleerden hebben gezegd, dat niets in de lucht kan blijven, als het niet lichter dan de lucht is. Maar deze theorie heeft geheel en al afgedaan door het gebruik van vlieg machines. Hoe is het mogelijk, dat een vliegtuig, dat verscheidene tonnen weegt en een lading en passagiers meevoert, langen tijd in de lucht kan blijven en een snelheid van meer dan 150 K. M. per uur kan ontwikkelen? Het antwoord luidt: Ten gevolge van de groote snelheid, waarmede het zich voortbeweegt. Zet men echter den motor af en brengt men het vliegtuig tot stilstand, dan zal het als een dood gewicht neerstorten. Zoo was het ook de energie, die het waterdak door de ruimte deed voortbewegen en het op zijn plaats hield, totdat Gods bepaalde tijd voor zijn neerstorting gekomen zou zijn.

De ring, die het verst van de aarde verwijderd was en dien wij daarom den buitensten ring noemen, bestond uitsluitend uit water. Lang voor de schepping des menschen waren de andere ringen, die met minerale en koolhoudende stoffen zwaarder geladen waren, neergestort. Gedurende het tijdperk vanaf de schepping des menschen tot aan den vloed had de laatste ring zich

vanuit de equatoriale zônen over de geheele aarde uitgebreid en zoodoende de aarde als een omhulsel bedekt. Dit bewerkte, dat het klimaat vanaf den equator tot aan de polen nagenoeg gelijk was. De planten, die in de poolstreken gegroeid zijn, alsmede de overblijfselen van dieren, die daar gevonden zijn, zijn hiervoor het bewijs.

Enkele jaren geleden werden dieren, die alleen in tropische of warme streken leven, bevroren in het eeuwige ijs van het hooge Noorden ontdekt. Zoo werd bijvoorbeeld in het koude Syberië een antilope gevonden, die in het ijs ingevroren was. Zij had nog groen gras in de maag, hetgeen een bewijs is, dat zij bij het grazen door een plotselingen dood verrast werd en dat deze dood door de koude veroorzaakt werd. Zoo werden ook de overblijfselen van een mastodont met nog groen voeder in den bek gevonden, eveneens in het ijs ingevroren. Dit is een verder bewijs voor het bovenstaande. De natuurkundige feiten spreken elkander niet tegen, zooals sommige geleerden dit doen. Daar, waar een zoogenaamde geleerde den Bijbel miskent, brengt hij zichzelf in een hachelijke positie.

Het waterdak of de waterring, waardoor de aarde omsloten werd, maakte het voor den mensch onmogelijk de zon of de maan te zien. De natuurkunde toont aan, dat de zon voor den vloed door de menschen niet gezien kon worden. De regenboog, die na den vloed verscheen, is een overtuigend bewijs voor dit feit. Als de warme zonnestrallen direct op de aarde hadden kunnen schijnen en haar oppervlakte hadden kunnen verwarmen, zouden zij luchtstromingen veroorzaakt hebben, waardoor wind ontstaan zou zijn. Er zouden temperatuurwisselingen zijn ingetreden en deze zouden met de luchtstromingen regen verwekt hebben. Waar de zon niet schijnt en geen luchtstromingen of winden zijn, kan geen regenval ontstaan. Dergelijke toestanden konden alleen heerschen, zolang de aarde door een waterring omhuld was. „De Heere God had niet doen regenen op de aarde, ... maar een damp was opgegaan

uit de aarde en bevochtigde den ganschen aardbodem." — Genesis 2 : 5, 6.

Hadden er in dien tijd wind, regen en temperatuurwisseling bestaan, dan zouden vanzelf ook heete en koude jaargetijden, winter en zomer, tijden om te zaaien en te oogsten, elkander afgewisseld hebben. Voor den vloed waren deze echter niet bekend. Winter, koude en oogst worden eerst na den vloed genoemd. (Genesis 8 : 22) De ringen, die reeds lang voor de schepping des menschen neergestort waren, bestonden voor het grootste gedeelte uit water, en hieruit werden zeeën, meren en rivieren gevormd.

De Schrift spreekt van „den grooten afgrond" en onderscheidt den grooten afgrond van de zeeën. De groote afgrond zou geen betrekking op de oceanen en zeeën kunnen hebben, en deze worden er dan ook niet mee bedoeld. Alles in de Schrift wijst er op, dat de uitdrukking „de groote afgrond" betrekking heeft op den waterring, die zich boven het firmament bevond. Deze watermassa's werden niet door het firmament in de hoogte gehouden, maar het was de centrifugale of middelpuntvliedende kracht, die dit bewerkte. Het uitspansel of firmament scheidde de wateren van de wateren, dat wil zeggen, het lag tusschen de wateren, die boven en die beneden het uitspansel waren. (Genesis 1 : 6, 7) Dit toont aan, dat er zich een groote watermassa op verren afstand van de aard bevond, die de aarde als een ring omsloot.

Deze laatste ring, die de aarde omhulde en genoeg geheel uit water bestond, liet het zonlicht beter door dan de andere ringen, die voordien neergestort waren. Als gevolg daarvan moet de aarde toen een grootere hoeveelheid warmte van de zon ontvangen hebben. De toen op aarde heerschende toestanden kunnen het beste vergeleken worden met een mistigen dag in onzen tijd, waarop het wel licht is, maar de zon zelf niet gezien kan worden. Het baldakijn, dat de aarde op eenigen afstand omgaf, moet een broeikasachtigen toestand op aarde teweeggebracht hebben. Deze laatste ring spreidde zich over de geheele aarde uit en

draaide met groote snelheid in zijn baan om den equator der aarde.

De Schrift laat niet de geringste twijfel, dat „de groote afgrond” inderdaad deze waterring om de aarde was. Het Bijbelsche bericht werd onder leiding van Jehova opgeteekend en is daarom waar. Er staat geschreven: „Wie heeft de zee met deuren toegesloten, toen zij uitbrak, en uit de baarmoeder voortkwam? En zeide: ‚Tot hiertoe zult gij komen, en niet verder’. En hier zal hij zich stellen tegen den hoogmoed uwer golven.” — Job 38 : 8–11.

Deze afbeelding stelt onzen laatsten aardring voor. Hij heeft de voorafgaande ijsperiode verdrongen en de paradijsachtige aarde bloeit opnieuw. De mensch leeft naakt in een warme en ideale wereld. Gedurende een tijdperk van onbekenden duur zag het menschengeslacht tot een **waterhemel** op en gaf dezen een naam, die hem als zoodanig kenmerkte. De Hebreërs noemden dezen hemel **Shamayim**, „drie wateren”; de Grieken noemden hem **Ouranos**, „waterhemel”; de Hindoes noemden hem **Varuno**, „waterhemel”; de Latijners noemden hem **Cœlum**, en ook dit had betrekking op een hemel van water, want hij **verging**.

„De afgrond roept tot den afgrond, bij het gedruisch uwer watergoten; alle uwe baren en uwe goten zijn over mij henengegaan.“ — Psalm 42 : 7.

„Hij heeft de aarde gegrond op hare grondvesten, zij zal nimmermeer nog eeuwiglijk wankelen. Gij hadt ze met den afgrond als een kleed overdekt; de wateren stonden boven de bergen.“ — Psalm 104 : 5, 6.

Over de wonderen van Jehova's schepping sprekende, toont het bericht, hoe de Logos zegt: „Toen Hij de hemelen bereidde, was ik daar; toen Hij eenen cirkel over het vlakke des afgronds beschreef, toen Hij de opperwolken van boven vestigde, toen Hij de fonteynen des afgronds vastmaakte, toen Hij der zee haar perk zette, opdat de wateren Zijn bevel niet zouden overtreden, toen Hij de grondvesten der aarde stelde.“ — Spreuken 8 : 27-29.

De tijd voor de vernietiging van de oude, booze wereld was gekomen. God bracht Noach met zijn gezin, en verder de dieren en vogels, die Hij in het leven wilde behouden, in de ark. Toen zij daarin veilig en wel geborgen waren, opende de Heere God de sluizen des hemels, dat wil zeggen, dat de groote afgrond boven de aarde ontsloten werd, zoodat zijn watervloeden op de aarde neerstortten. „Op dezen dag zijn alle fonteynen des grooten afgronds opengebroken en de sluizen des hemels geopend, en een plasregen was op de aarde veertig dagen en veertig nachten.“ — Genesis 7 : 11, 12.

Dit zou onmogelijk betrekking kunnen hebben op de oceanen en zeeën op aarde, aangezien deze niet opengebroken werden. Deze bestaan nog steeds op de aarde, hetgeen een duidelijk bewijs is, dat zij niet opengebroken werden. Iets wat opengebroken is, blijft opengebroken. Regen, die uit de wolken naar beneden valt, moet eerst in de hemelen opgenomen en door luchtstromingen verdicht worden. Wanneer de temperatuur ten gevolge van zonnewarmte en luchtstroming verandert, ontstaat regen. Voor den vloed was van zonneschijn, noch luchtstromingen op aarde sprake. Daarom kon het water uit de zeeën niet opstijgen en tot wolken gevormd

worden. Derhalve moet de uitdrukking „de sluizen des hemels” betrekking hebben op het ontketenen van de watermassa's door de ineenstorting van den waterring, die de aarde omgaf.

De waterring bewoog zich met de grootste snelheid om den equator. Daar deze ring zich tot aan de poolstreken uitstreckte, moest de snelheid bij haar nadering van de beide polen afnemen en als gevolg hiervan moest de ineenstorting ook in die streken het eerst plaatshebben, doordat de middelpuntvliedende kracht zich het sterkst deed gelden aan den equator en geleidelijk in kracht verminderde. Volgens hetzelfde principe, dat een vliegmaschine begint te vallen, zoodra de voortstuwende beweegkracht ophoudt, moest ook de waterring onmiddellijk neerstorten, toen de beweging aan de polen te sterk was teruggelopen. Het scheuren van het waterdak aan de equatoriale zônen moest tot uitwerking hebben, dat de waterdampen, zoodra zij op de atmosfeer der aarde neerstortten, door de aan den evenaar bestaande centrifugale kracht met groote snelheid naar de beide polen gedreven werden en daar begonnen neer te storten.

Hun plotselinge neerstorting moet aan de polen geweldige luchtstroomingen veroorzaakt hebben, die op hun weg naar den evenaar in stormen ontaardden. (Genesis 8:1) Deze winden moeten aan hevigheid toegenomen en door hun kracht den watervloed naar den equator gedreven hebben; daarom moet de vloed vanuit de beide polen naar de equatoriale zônen opgekomen zijn. De uit verschillende richtingen komende luchtstroomingen moeten wervelwinden veroorzaakt hebben, waardoor groote waterhoozen de aarde teisterden. De watervloed moet dus met groote stormen en oorverdoovend gedonder en geloei gepaard zijn gegaan. Wij maken hieruit de gevolgtrekking, dat dit ontzettend geraas, dat den vloed begeleidde, een ieder, die niet door geloof op den Heere kon vertrouwen, met vreese-lijken angst vervuld moet hebben.

Het buitenste gedeelte van het waterdak was ver van de zon verwijderd en bevond zich natuurlijk op grooteren afstand van de aarde als de binnenste deelen

van den ring; vandaar dat dit buitenste gedeelte geen warmte van de aarde en slechts zeer geringe warmte van de zon kon ontvangen, als gevolg waarvan dit gedeelte zeer koud en ongetwijfeld tot ijs gekristalliseerd moet zijn. Dat gedeelte van het waterdak, dat zich het dichtst bij de aarde bevond, was naar alle waarschijnlijkheid niet bevroren. De Schrift schijnt duidelijk te leeren, dat het buitenste gedeelte van het waterdak bevroren was, daar er geschreven staat: „Uit wiens buik komt het ijs voort? en wie baart den rijm des hemels? Als met eenen steen verbergen zich de wateren, en het vlakke des afgronds wordt omvat (volgens Engelsche Vertaling, *is bevroren*).“ — Job 38 : 29, 30.

De vlakke des afgronds was, zooals de Schrift verklaard, bevroren. Zij moet er als steen uitgezien hebben, omdat ijs op steen gelijk. Daarop bevond zich de rijm. Onder deze uitdrukking verstaan wij de groote sneeuwen ijsmassa's, die zich daar in den loop der eeuwen opgehoopt hadden. De Heere had ze daar gebracht. Zij moeten een aanblik geboden hebben, die met geen menschelijke woorden te beschrijven is. Het was een van de wonderen van Gods schepping.

Toen het hemelgewelf verbroken werd, vielen de dampen en wateren neer op den dampkring der aarde. De snelheid, waarmede dit gewelf zich verplaatste, moet deze koude damp- en luchtstromingen naar de polen gedreven hebben. Gelijktijdig met deze dampen moeten groote sneeuw- en ijsmassa's neergevallen zijn, die door de middelpuntvliedende kracht eveneens in de richting van den polen gevoerd werden. Naarmate deze massa's de polen naderden, nam de snelheid hunner beweging af, waardoor zij aan de polen op de aarde begonnen neer te vallen. Dit verklaart, waarom in deze streken overblijfselen van dieren met nog groen voer in hun bek en maag gevonden zijn.

Het neervallen van het ijs en de sneeuw aan de polen moet de warme lucht naar den equator gedreven hebben, waar zij door samenstroming vanuit het Noorden en het Zuiden in de hoogte gestuwd werd. Dit moet hevige winden vanaf de polen naar den evenaar ten gevolge

Wie schiep deze wonder-
 schooneplaneetenplaatste
 haar in het wereldruim?
 Zoogenaamde geleerde
 kijken heel geleerd e. tra-
 kien met hun ingebeelde
 wijsheid te verklaren, hoe
 zij door de natuur gevormd
 werd. Maar waartoe zullen
 wij tijd verspillen met de
 ideeën van onvolkomen
 menschen, als wij een vast
 en positief getuigenis heb-
 ben, waarover niet de min-
 ste twijfel bestaat? De aar-
 de is het werk van den groot-
 ten Schepper, God. . . .
 De Schrift verdeelt het
 scheppingswerk in zeven
 dagen of perioden. . . . De
 uitdrukking „dag“ bete-
 kent een tijdperk, dat vele
 eeuwen omvat. De tijd, die
 van het begin tot het einde
 van het scheppingswerk
 verstreek, vormde een pe-
 riode van 49.000 jaren.

Bidz. 26, 27, 28.

Wisheid dezer Wereld.

Karl Spitzweg

God schiep den
mensch... Bewon-
derenswaardige
wijsheid wordt aan
den dag gelegd...
Zorgvuldig werd
het juiste aantal
beenderen bepaald,
namelijk 206, om
het menscheijkske-
let samen te stellen.
Een volm a a k t
bloedsomloop-stel-
sel werd gevormd.
Voorts de longen,
die het bloed rein
en de circulatie in
stand houden, als-
mede het prachtig-
ste elektrische sy-
steem, dat wij ze-
nuwen noemen...
Alles tot in de
kleinste bijzonder-
heden werd zorg-
vuldig uitgewerkt.
— Bidz. 55.

„De anatomische Les“

Rembrandt van Rijn

„Verzoeking“

Hans Thoma

Maar waarom liet God het toe, dat een sluwe vijand dit volkomen menschenpaar in de val lokte? . . . Natuurlijk had Jehova Lucifer kunnen verhinderen, zijn booze plannen ten uitvoer te brengen. . . . Het volmaakte schepsel de mensch moest op de proef gesteld worden, opdat blijken zou, of hij al of niet God getrouw zou blijven, of dat hij zich van God zou afwenden. . . . Jehova liet daarom Lucifer begaan, zijn boos opzet ten uitvoer te brengen en liet het toe, dat de mensch aan een proef onderworpen werd. — Bldz. 60, 61, 62.

„Kain en Abel“

Lardislaus Hegedus

Nadat Abel van zijn moeuer over het „zaad“ gehoord had, dat de overwinning over den vijand zou behalen, zal hij wel naar een toekomstigen tijd uitgekeken hebben, waarin God hem en alle anderen, die Jehova zouden dienen, zegenen zou. Zijn geloof behaagde God en hij nam toe in de gunst des Heeren. Natuurlijk sloeg Satan deze beide zonen nauwkeurig gade. Als één van beiden de gunst Jehova's scheen te hebben, moest dit voor Satan beteekenen, dat deze zijn vijand was en dat hij sappen tot zijn verderf diende te nemen. — Bldz. 75.

gehad hebben. De groote watermassa's, vermengd met ijs en sneeuw, die met donderend geraas naar den evenaar stroomden, moeten de heuvelen en bergen vermalen en een groote verandering in den vorm van de oppervlakte der aarde teweeggebracht hebben. Het ijskoude water, de sneeuw en het ijs moesten iederen vorm van leven op hun baan vernietigen en de klimatologische verandering aan de polen moet daarna binnen korten tijd de neerstorting der wateren over de geheele aarde ten gevolge gehad hebben.

Wanneer wij bedenken, dat deze groote vloed van water, sneeuw en ijs gedurende veertig dagen onafgebroken aanhield en deze wateren steeds hooger en hooger stegen, totdat zelfs de toppen der hoogste bergen bedekt werden, valt het niet moeilijk te begrijpen, waarom iedere vorm van leven, die zich buiten de ark op aarde bevond, vernietigd werd, zooals de Bijbel verklaart.

Zoowel de Noord- als de Zuidpool zijn nu met eeuwig sneeuw en ijs bedekt. Eens was er in deze poolstreken een weelderige plantengroei. Dit feit, alsmede het feit dat daar overblijfselen van dieren gevonden zijn, die daar van groene planten geleefd hebben, vormen een onomstootelijk bewijs, dat er een groote vloed over de aarde geweest is, en vormen tevens een aanwijzing, hoe deze vloed over de aarde gekomen is. Nadat de groote afgrond geheel verbroken was en de watermassa's op de aarde neergestort waren, kon de zon ongehinderd en helder op de aarde schijnen. Daar de aarde jaarlijksch haar elliptische baan aflegt, moeten zomer en winter, hitte en koude heerschen; en aangezien de poolstreken slechts zeer geringe zonnearmte ontvangen, blijven sneeuw en ijs daar liggen.

Alle natuurlijke feiten zijn in overeenstemming met den Bijbel. Er blijft den menschen van den modernen tijd, die zich voor het volk als geestelijken en geleerden uitgeven, als zij den vloed, die door den Bijbel beschreven wordt, willen ontkennen, niets anders over dan Gods Woord te loochenen. Er kan slechts gezegd worden, dat zulke menschen, die zich „hoogere critici" noemen,

dienaars van den duivel zijn, en den duivel helpen, God en Zijn Woord en werken in discredit te brengen. Mogen alle redelijke menschen de waarheid aannemen en volgen, al worden hierdoor ook zij, die in hun eigen oogden wijs zijn, tot leugenaars gesteld. — Romeinen 3:4.

De Aarde wordt opnieuw bevolkt

Door den vloed bracht God Zijn rechtvaardigen toorn tegen het booze, dat door den duivel in de harten der menschen geplant en wortel geschoten had, ten uitdrukking. God rechtvaardigde Zijn heiligen naam. Hij openbaarde Zijn onbegrensde macht. Zijn wijsheid en liefde troffen maatregelen om de aarde met mensch en dier opnieuw te bevolken. Door den vloed was de oude en booze wereld vergaan. Noach en zijn gezin, in totaal acht personen, waren van de oude wereld naar de nieuwe wereld overgebracht, en Jehova God droeg hun op, deze als zoodanig te beginnen.

Noach ging in de ark, toen hij 600 jaar oud was, en precies een jaar en tien dagen daarna verliet hij haar weer. De wateren van den vloed hadden hun weg naar de zeeën, meren en rivieren, zoowel op als onder de oppervlakte der aarde, gevonden. De grond was droog. „Toen sprak God tot Noach, zeggende: Ga uit de ark, gij, en uwe huisvrouw, en uwe zonen, en de vrouwen uwer zonen met u. Al het gedierte, dat met u is, van alle vleesch, aan gevogelte, en aan vee, en aan al het kruipend gedierte, dat op de aarde kruipt, doe met u uitgaan; en dat zij overvloediglijk voorttellen op de aarde, en vruchtbaar zijn, en vermenigvuldigen op de aarde.” — Genesis 8 : 15-17.

Nadat Noach de ark verlaten had, bouwde hij een altaar en legde vuur daarop aan; en hij nam van al het reine vee en van al het reine gevogelte en offerde het op dit altaar als een brandoffer voor den Heere. Het was een uiting van zijn geloof en zijn vast vertrouwen in Jehova. God had een welbehagen aan deze uiting van Noach's geloof, en zeide tot hem: „Ik zal voortaan den aardbodem niet meer vervloeken om des

menschen wil; want het gedichtsel van 's menschen hart is boos van zijne jeugd aan; en Ik zal voortaan niet meer al het levende slaan, gelijk als Ik gedaan heb. Voortaan al de dagen der aarde zullen zaaiing en oogst, en koude en hitte, en zomer en winter, en dag en nacht, niet ophouden." — Genesis 8 : 21, 22.

Hier deed God de plechtige belofte, dat er op deze aarde altijd zomer en winter, hitte en koude, een tijd om te zaaien en een tijd om te oogsten zal zijn, en op deze belofte kan de mensch voor altijd bouwen. Noach's geloof werd beloond, en God deed een bericht hieromtrent opteekenen. Zijn geloof staat als een eeuwig getuigenis en gedenkteeken voor alle met verstand begaafde schepselen van het universum. — Hebreë 11 : 7.

Het Eeuwige Verbond

Noach en zijn zonen werd toen de opdracht gegeven, zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. Daar begon een nieuwe wereld, die volgens de Schrift ook weer eindigen zal. Velen zullen lijden, omdat zij niets geleerd hebben uit de les, die de vloed gaf, en dan zal God opnieuw Zijn macht openbaren en Zijn heiligen naam verhoogen.

Nadat Noach den Heere zijn offer gebracht had, sloot God een verbond met hem. Dat was en blijft een eeuwig verbond. Een verbond is een plechtige overeenkomst of een contract, waarbij men zich verplicht, zekere dingen te doen of niet te doen. Een verbond, dat slechts één partij verplichtingen oplegt, terwijl de andere partij er nut van kan hebben, als zij met de bepalingen van dit verbond instemt, wordt een *unilateraal* of eenzijdig verbond genoemd. Wanneer door de bepalingen van een overeenkomst beiden partijen verplichtingen worden opgelegd, spreekt men van een *bilateraal* of tweezijdig verbond.

Het verbond, dat God met Noach sloot, bepaalde, dat beide partijen zekere dingen moesten doen. God verplichtte Zich Zijn deel van het verbond te vervullen, en aan Noach werd gezegd, dat alle dieren des velds

en de vogelen des hemels in de hand des menschen overgegeven waren en dat deze dieren voor voedselvoorziening door den mensch gedood mochten worden; voorts dat het leven in het bloed is en dat op grond daarvan het bloed niet tot spijsz gebruik mocht worden. De wet van dit verbond bepaalde verder, dat geen mensch het recht heeft, een ander menschelijk wezen het leven te benemen, tenzij als gerechtsdienaar van Jehova. „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden; want God heeft den mensch naar Zijn beeld gemaakt.“ — Genesis 9 : 6.

Een verdere bepaling van het verbond luidde, dat niet meer alle vleesch door de wateren des vloedz zal worden uitgeroeid. Als waarborg dat God Zijn deel van het verbond zou vervullen, gaf Hij een teeken, dat ieder mensch, dat sedertdien op aarde geleefd heeft, heeft kunnen zien, namelijk den regenboog. Zoolang het waterdak de aarde omgaf, was een regenboog een onmogelijkheid, omdat de zonnestrallen niet direct tot de aarde konden doordringen. Een regenboog ontstaat, wanneer de regen uit de wolken valt en zonnestrallen den vallenden regen kruisen.

„Mijnen boog heb Ik gegeven in de wolken; die zal zijn tot een teeken des verbonds tusschen Mij en tusschen de aarde. En het zal geschieden, als Ik wolken over de aarde breng, dat deze boog zal gezien worden in de wolken. Dan zal Ik gedenken aan Mijn verbond, hetwelk is tusschen Mij en tusschen u en tusschen alle levende ziel van alle vleesch; en de wateren zullen niet meer wezen tot eenen vloed om alle vleesch te verderven. Als deze boog in de wolken zal zijn, zoo zal Ik hem aanzien, om te gedenken aan het eeuwige verbond tusschen God en tusschen alle levende ziel, van alle vleesch, dat op de aarde is. Zoo zeide dan God tot Noach: Dit is het teeken des verbonds, dat Ik opgericht heb tusschen Mij en tusschen alle vleesch, dat op de aarde is.“ — Genesis 9 : 13-17.

Dit verbond is de eerste uitdrukking van Gods wil betreffende de heiligheid van menschelijk leven. Gods wil is Zijn wet. Al het leven komt uit Jehova voort;

en daar niemand zonder Gods verordening een ander leven kan geven, heeft ook niemand het recht zonder Jehova's toestemming het leven te nemen. Volgens de bepalingen van dit verbond is de wet, die altijd voor de menschheid van kracht blijft, dat geen mensch ongestraft een ander van het leven kan berooven. Als iemand in strijd met deze wet Gods een mensch het leven neemt, moet hij met zijn eigen leven de straf betalen. Overeenkomstig de bepalingen van het eeuwige verbond kan het menschelijk leven door een ander mensch slechts genomen worden, als hij onder Jehova's leiding handelt, en dus Gods gerechtsdienaar is.

De wet van dit verbond beteekent verder, dat geen mensch het recht heeft, het leven van eenig dier of vogel te nemen, als dit niet geschiedt om den mensch te voeden of te beschermen. Het willekeurige dooden van dieren en vogels, alleen maar bij wijze van sport, is verkeerd in Gods oogen. Ieder volk en iedere natie op aarde heeft de bepalingen van het eeuwige verbond gebroken, en de dag zal komen, waarop God van al degenen, die hiervoor verantwoordelijk zijn, rekenschap zal eischen.

De geestelijkheid maakte aanspraak, den Heere te vertegenwoordigen, en geeft voor, Zijn Woord te leeren, maar niettegenstaande dit heeft zij openlijk willen verdedigen, dat menschelijke wezens zonder reden of eenige verontschuldiging in tijden van oorlog gedood mogen worden. Vele mannen zijn een ontijdigen dood gestorven of hebben andere mannen om het leven gebracht, en wel zonder eenige reden. De oorlogsdrijvers zijn als regel niet dezelfden als de strijders, die elkander om het leven brengen, maar de leidende machten, bestaande uit de commercieele, politieke en kerkelijke elementen, verwekken oorlogen en zenden dan menschen, die er geheel en al onschuldig aan zijn, naar het slagveld, om elkander te dooden. De Heere God heeft verklaard, dat er te bestemder tijd een volledige afrekening zal plaatshebben voor het zoo meedoogenloos en moedwillig verbreken van het eeuwige verbond. — Jesaja 24 : 5, 6.

De groote vloed bracht het volkomen bewijs voor de volgende feiten, namelijk: Dat God Zijn schepsel, den mensch, het goede voor oogen stelt en hem den weg toont, dien hij te gaan heeft; dat Hij het toelaat, dat de mensch zich naar eigen wensch door den duivel laat beïnvloeden; dat Hij den duivel niet verhindert, zijn boozen weg te volgen en de menschen op zijn pad des verderfs te brengen; dat Jehova te bestemder tijd een manifestatie van Zijn macht en wijsheid zal geven, waardoor het de gansche schepping duidelijk zal worden, dat Hij de eenige almachtige God is en dat de eenige weg ten leven gehoorzaamheid aan Hem is.

Er is slechts één God, de Schepper van hemel en aarde en de Levengever van allen. Niemand is Hem gelijk, Hem zij alle eer en heerlijkheid in der eeuwigheid.

HOOFDSTUK V

Het Doel van den Bijbel

DE BIJBEL is de uitgedrukte wil Gods. Hij is een lamp voor den voet des menschen om hem op den juisten weg te leiden. (Psalm 119:105) Hij is het licht van Jehova. „Het licht is voor den rechtvaardige gezaaid, en vroolijkheid voor de oprechten van hart.“ (Psalm 97:11) Hij, die in het licht van het Woord Gods wandelt en vreugde aan de wet des Heeren heeft, wordt gelukkig geprezen. — Psalm 1:1, 2.

De eerste vijf boeken van den Bijbel werden door Mozes geschreven. Deze staan bekend als de Pentateuch. Hoe wist Mozes, wat hij schrijven moest? En hoe kunnen wij weten, of zijn geschriften de waarheid zijn? Om deze vragen te beantwoorden, moeten wij enkele feiten, die de mensch kent, bespreken. De mensch is met een denkvermogen uitgerust en het is niet meer dan redelijk te verwachten, dat hij dit ook gebruikt. De Bijbel is zoo samengesteld en onder zulke omstandigheden ontstaan, dat hij, mits goed begrepen, het in hem als Gods Woord gestelde vertrouwen ten volle waardig is.

Noach was een God-gewijd man. Hij werd uit de door den vloed vernietigde wereld overgebracht en in gehoorzaamheid aan Gods gebod begon hij de aarde opnieuw te bevolken. (Genesis 9:1) Noach was de belangrijkste mensch op aarde in zijn tijd. Hij bracht de kennis der dingen, die geen ander mensch op aarde bekend waren, van vóór den vloed in de nieuwe wereld over. Tusschen de schepping van Adam en het einde van den grooten vloed lag een tijdperk van 1656 jaren. Gedurende dit tijdperk, van Adam tot aan den vloed, bereikten de menschen een leeftijd van bijna duizend jaren.

Henoch was een goed mensch, die Jehova geheel toegewijd was, en wij kunnen aannemen, dat hij alle

mogelijke berichten aangaande Gods voornemen met den mensch verzameld zal hebben. Adam leefde meer dan 300 jaren na de geboorte van Henoeh en stierf in den onderdom van 930 jaren. Henoeh was uit het zevende geslacht van Adam en leefde 365 jaar. In zijn leven moet hij alle mogelijke kennis betreffende de geschiedenis des menschen ontvangen en aan zijn zoon Methusalah overgedragen hebben, omdat het een logische zaak is, dat een vader zijn kennis van belangrijke feiten aan zijn nakomelingen nalaat. Methusalah bereikte den hoogen leeftijd van 969 jaar.

Noach was slechts de derde generatie vanaf Henoeh. Slechts enkele jaren, nadat Henoeh op wonderbare wijze weggenomen was, werd Noach geboren. Noach moet in persoonlijke aanraking met Methusalah, zijn grootvader, geweest zijn en van hem en zijn vader Lamech alle noodige inlichtingen aangaande den mensch, waarmede God zijn voorvaderen bekend gemaakt had, gekregen hebben. Noach was 600 jaren oud, toen de vloed kwam en in dien tijd zal hij ongetwijfeld alle mogelijke berichten van andere menschen, die gelijktijdig met hem of vóór hem geleefd hebben, verzameld hebben, en natuurlijk zal hij deze berichten ook weer aan zijn kinderen en kleinkinderen doorgegeven hebben.

Noach en zijn zoon Sem kwamen samen uit de Ark. Noach leefde nog 350 jaren en Sem nog 502 jaren na den vloed. Twee jaren na Noach's dood werd Abraham geboren, zoodat dus Sem en Abraham gedurende 150 jaren gelijktijdig op aarde leefden, en wel in dezelfde streek der aarde, zoodat zij elkander zeer waarschijnlijk wel gekend zullen hebben. Zoo kon dus Abraham van Sem de bijzonderheden van den vloed en de verhouding der menschheid tot Jehova gehoord hebben.

Abraham staat bekend als „de vader der geloovigen”. Voor geloof is kennis een absolute noodzakelijkheid. Zonder kennis had Abraham geen geloof kunnen hebben; daarom moet hij een kennis betreffende God, de schepping des menschen en de verhouding des menschen tot God gehad hebben; en deze kennis moet hij van zijn voorvaderen ontvangen hebben.

Izaak was de geliefde zoon van Abraham en het is zeer begrijpelijk en vanzelfsprekend, dat Abraham zijn zoon over alle hem bekende gebeurtenissen onderrichtte. Izaak was God toegewijd en God zegende hem zeer. (Genesis 26 : 4) Als nakomelingen van Sem, in dezelfde streek der aarde wonende, zullen deze mannen natuurlijk hun kennis van het eene geslacht tot het andere overgedragen hebben. De begunstigde zoon van Izaak was Jacob. (Genesis 28 : 5-14) Jacob had twaalf zonen, en zijn grootste liefde schonk hij zijn zoon Jozef.

Jozef werd naar Egypte verkocht, en nadat hij daar eenigen tijd geweest was, werd hij de belangrijkste man in Egypte. Daarna togen Jacob en zijn andere zonen naar Egypte, om zich daar te vestigen. Jozef bewees het Egyptische volk groote diensten en eerde den naam van Jehova God. Jozef zal zeker door zijn vader Jacob persoonlijk onderwezen zijn; ook ontving hij bij zijns vaders dood bijzondere aanwijzingen. (Genesis 49 : 1-28) De op deze wijze op Jozef en van dezen op zijn nakomelingen overgedragen kennis, kon niet zoo gemakkelijk vergeten worden.

Minder dan vijftig jaren na den dood van Jozef werd Mozes geboren. Mozes, wiens leven kort na zijn geboorte op wonderbaarlijke wijze behouden werd, als onmiddellijk gevolg waarvan hij aan het Egyptische hof werd opgevoed, werd een man van beteekenis en geleerdheid. Over hem staat geschreven, dat hij onderwezen was in alle wijsheid der Egyptenaren. (Handelingen 7 : 20-22) Toen hij den meerderjarigheidsleeftijd bereikt had, stelde hij zich aan de zijde van Jehova God en Zijn uitverkoren volk, en verkoos liever smaad te lijden om der gerechtigheid wil dan de genoegens en de rijkdommen, die Egypte en haar koningshuis hem boden, te genieten. (Hebreë 11 : 24-27) Egypte was het groote wereldrijk van den duivel. Het bood Mozes alle denkbare verleidelijke en aanlokkelijke vooruitzichten, maar hij wees ze met verachting van zich af, en door zijn geloof werd hij een getrouw getuige voor den naam van Jehova.

Het is niet meer dan redelijk aan te nemen, dat Mozes nauwkeurig op de hoogte was met de overleveringen zijner voorvaderen. De geschiedenis der menschheid van geslacht tot geslacht moet aan hem overgebracht zijn. Hij moet de gebeurtenissen onder de menschen vanaf Adam tot aan zijn tijd geweten hebben. Het is voor een Nederlandschen jongen van den tegenwoordigen tijd niets ongewoons van zijn ouders belangrijke feiten uit de Nederlandsche geschiedenis te vernemen. Met nog grootere zekerheid kan men aannemen, dat een man als Mozes van zijn voorouders de feiten uit de geschiedenis der menschheid tot op zijn tijd heeft leeren kennen. Hij was daarom in hooge mate geschikt, om door Gods genade de geschiedenis des menschen waarheidsgetrouw op te teekenen.

De in dezen tijd welbekende natuurwetenschappelijke feiten vormen een sprekend getuigenis over de waarheid, dat de groote Werkmeester Jehova de kolenbedden en olievelden diep in de aarde gelegd en de bergen en dalen, rivieren en oceanen geschapen heeft, dat Hij plantaardig en dierlijk leven schiep en de aarde tot een bewoonbare plaats toebereidde. Zelfs de ongeleerdste mensch kan waarnemen, dat de mensch op wonderbaarlijke wijze gemaakt is en dat hij het meest intelligente van alle aardsche schepselen is.

De mensch heeft van nature de neiging om terwille van zichzelf en terwille van zijn nageslacht de geschiedenis van zijn tijd op te teekenen. Dit bewijst, dat God het zoo wilde. God heeft dit vermogen in den mensch gelegd. Daar de mensch het hoogste element van Gods aardsche schepping is en hij geneigd is, een verslag van de gebeurtenissen in zijn tijd op te teekenen, is het redelijk, de gevolgtrekking te maken, dat Jehova den mensch middelen verschafte, die hem in staat stelden, een bericht over de belangrijkste gebeurtenissen betreffende zichzelf samen te stellen. Als bovendien Jehova de hand in deze berichtgeving gehad heeft, kan men er van verzekerd zijn, dat dit bericht juist is en de waarheid bevat.

De Bijbel is de geschiedenis van de aardsche schepping Gods en geeft tevens een bericht betreffende Gods hemelsche schepping, voor zoover deze betrekking op den mensch en zijn woonplaats heeft. De Bijbel is het boek, waarin God zich aan zijn intelligente aardsche schepselen openbaart. Hij is de uitdrukking van zijn wil en daarom de verklaring van zijn wet ter besturing van zijn aardsche schepping. Het grootste gedeelte van den Bijbel is een bericht over dingen, die reeds geschied zijn en die grootere dingen voorschaduwten, die langen tijd na het voorbeeld in vervulling zouden gaan. Het gedeelte van den Bijbel, dat wij profetie noemen, is een voorspelling en verslag van gebeurtenissen, die nog in vervulling moeten gaan. Profetie is dus de vooruit geschreven geschiedenis der menschheid. Om deze reden kan een profetie niet eerder door den mensch begrepen worden, dan nadat zij in vervulling begint te gaan of geheel in vervulling gegaan is.

De Bijbel openbaart Jehova als den grooten eeuwigen God, den Schepper van hemel en aarde, de verpersoonlijking van wijsheid, rechtvaardigheid, liefde en macht en als den Gever van iedere goede en volkomen gave. Hij is de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid. Daarom staat er in Zijn Woord over Hem geschreven: „God is liefde.” De Bijbel bericht ons, waartoe de mensch geschapen werd, waarom hij tot goddeloosheid verviel en ter dood veroordeeld werd, en geeft een breedvoerige verklaring over Gods genaderijk voornemen, de menschheid door verlossing en herstelling weer terug te brengen tot leven in een volmaakte woonplaats.

De Bijbel bevat een verklaring van filosofische regels. Hij toont de tegenstelling tusschen goed en kwaad. Hij toont, waarom het booze den dood ten gevolge heeft en waarom het goede tot eeuwig leven en geluk leidt. Hij is Gods wetboek voor den mensch en bevat als zoodanig alle voorschriften, die de mensch noodig heeft om het pad der gerechtigheid te bewandelen. Deze bepalingen noemen ook de straf op de overtreding van de wet der gerechtigheid. De Bijbel werd tot nut van den mensch en tot heerlijkheid Gods geschreven.

Ten aanzien van bovenstaande feiten en als antwoord op de aan het begin van dit hoofdstuk gestelde vragen, kunnen twee gegronde redenen aangevoerd worden, waarom Mozes geweten heeft, wat hij schrijven moest en waarom hij de waarheid geschreven heeft.

(1) De ondervindingen der menschen werden, precies zooals zij zich toedroegen, van geslacht op geslacht overgebracht, en Mozes stelde ze te boek. Er bestaat geen enkele reden, waarom er iets in dit bericht opgenomen zou worden, dat niet met de waarheid in overeenstemming was.

(2) Mozes was God geheel toegewijd. Hij werd door Jehova uitverkoren om het bericht op te teekenen, en bij dit werk leidde Gods nimmer falende wijsheid hem. Eigenlijk handelde Mozes hier slechts als de schrijver van Jehova. Hij was juist iemand, van wien wij zouden kunnen verwachten, dat hij door God uitverkoren zou worden om een dergelijk werk te doen. Hij versmaadde den duivel en zijn organisatie met alle verlokkingen en temidden van den grootsten tegenstand koos hij partij voor de zaak der gerechtigheid. Hij bezat niet alleen een helder verstand en was niet slechts met alle wegen der menschen bekend, maar ook was hij God geheel en al toegewijd, wat hem hoofdzakelijk geschikt maakte voor het werk, dat hem opgedragen werd. Uit vele door hem opgeteekende waarheden blijkt duidelijk, dat zij niet in den geest eens menschen ontstaan kunnen zijn, maar het gevolg waren van de onzichtbare macht van Jehova, die op zijn geest inwerkte.

Wat in dit opzicht over Mozes gezegd wordt, kan ook van alle andere schrijvers van den Bijbel gezegd worden. God verkoos deze menschen voor dit werk op grond van hun geloof en trouw aan Hem. Evenals Zijn onbegrensde macht bij de schepping der aardsche dingen werkzaam geweest was, werkte deze macht ook op den geest van Mozes en andere heilige mannen, die hen leidde en beïnvloedde, om Gods wil in betrekking tot den mensch op te teekenen. David was een van deze getrouwe menschen, die den Heer toegewijd waren, en over dat gedeelte van den Bijbel, hetwelk hij schreef,

zeide hij: „De geest des Heeren heeft door mij gesproken, en zijne rede is op mijne tong geweest.“ — 2 Samuel 23 : 2.

Deze getrouwe menschen uit den ouden tijd worden profeten genoemd en zij schreven profetie. De Apostel Petrus, die door Jezus als een zijner discipelen uitverkoren werd, schreef onder inspiratie: „Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens menschen, maar de heilige menschen Gods, van den heiligen geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.“ — 2 Petrus 1 : 21.

Het is buitengewoon interessant waar te nemen, hoe God er voor zorgde, dat eerst belangrijke gebeurtenissen van geslacht op geslacht, van Adam tot Mozes, overgebracht werden, vervolgens door Mozes te boek gesteld werden en hoe later door God andere mannen als schrijvers gebruikt werden, om zijn wil in den juisten vorm onder de aandacht der menschen te brengen.

Manuscripten

Het gedeelte van den Bijbel, dat wij het Oude Testament noemen, werd in het Hebreeuwsch geschreven, terwijl het gedeelte, dat wij het Nieuwe Testament noemen, in het Grieksch geschreven werd. Later werden van deze oorspronkelijke geschriften afschriften gemaakt en deze werden manuscripten genoemd.

Het volk Israël hield als Gods uitverkoren volk het beheer over de gewijde geschriften van Mozes en de andere profeten. Met de grootste zorgvuldigheid werden deze geschriften bewaard, terwijl het volk met den inhoud nauwkeurig op de hoogte gehouden werd. Van de twaalf stammen Israël's werd de stam van Levi afgezonderd om het volk te onderrichten in de aangelegenheden, die met God en zijn Woord verband hielden. Uit dezen stam werden de priesters gekozen. Deze priesters waren vertegenwoordigers van Jehova, die tot taak hadden den Heer in het welzijn van het volk en in den naam des Heeren te dienen. De priesters werden uitverkoren, om in het priesterlijk ambt God te dienen. — Exodus 28 : 1-4.

God had den priesters de verplichting opgelegd, het volk zijn wet voor te lezen, die Hij door Mozes had laten opteekenen. Zij hadden tot taak, het volk op de hoogte te houden met de woorden, die God door zijn profeten sprak. In de instructie, die den eersten Hoogepriester gegeven werd, zeide de Heere God: „En om onderscheid te maken tusschen het heilige en tusschen het onheilige, en tusschen het onreine en tusschen het reine; en om den kinderen Israëls te leeren alle de inzettingen, die de Heer door den dienst van Mozes tot hen gesproken heeft.” (Leviticus 10 : 10, 11) „Want de lippen des priesters zullen wetenschap bewaren, en men zal uit zijnen mond de wet zoeken; want hij is een Engel des Heeren der heirscharen.” — Maleachi 2:7.

Het volk werd onderricht, kennis te zoeken uit den mond van deze priesters. „En gij zult komen tot de Levietische priesteren, en tot den rechter, die in die dagen zijn zal; en gij zult ondervragen, en zij zullen u de zaak des rechts aanzeggen.” (Deuteronomium 17:9) Hierin wordt het voornemen van Jehova geopenbaard, dat hij zijn volk met zijn Woord op de hoogte wenscht te houden, opdat er ten allen tijde enkele menschen op aarde zouden zijn, die in den Bijbel als zijn waarachtig en heilig Woord zouden gelooven.

Eenige eeuwen na de wetgeving schreef de Apostel Paulus, een Jood en geïnspireerd getuige Gods: „Zoo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden” en „De wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken.” (Galaten 3 : 24; Hebrëen 10 : 1) Een tuchtmeester of paedagoog heeft tot taak te onderwijzen en kennis mede te deelen. Zoo is het juiste doel van Gods wet, het volk een kennis bij te brengen omtrent hemzelf en zijn verhouding tot den mensch. Dit bevestigt de gedachte, dat God beschikking trof voor het overleveren van geslacht tot geslacht van de waarheden, die hij wenschte, dat de menschen zouden weten, en dat dit in het bijzonder geschiedde van Adam tot Mozes. Vanaf den tijd van Mozes en daarna liet God Zijn Woord neerschrijven

door waarachtige en getrouwe menschen, die Hij leidde; en dit Woord vormt onzen Bijbel.

Alle oorspronkelijke geschriften zijn verloren gegaan en bestaan niet meer. Dit doet echter niets af aan de geloofwaardigheid van den Bijbel. De oorspronkelijke manuscripten werden bewaard in den tempel of het huis des Heeren, en op vastgestelde tijden werden zij te voorschijn gebracht en aan het volk voorgelezen. (2 Kronieken 34:14-16) Toen de Israëlieten uit de Babylonische gevangenschap terugkeerden en de muren van Jeruzalem herbouwden omstreeks het jaar 454 vóór Christus, werd het Woord door Jehova aan Mozes gegeven, te voorschijn gebracht en aan het volk voorgelezen.

„Zoo verzamelde zich al het volk als een éénig man op de straat vóór de Waterpoort, en zij zeiden tot Ezra den schriftgeleerde, dat hij het boek der wet van Mozes zoude halen, die de Heer Israël geboden had. En Ezra de Priester bracht de wet voor de gemeente, beide mannen en vrouwen, en allen die verstandig waren om te hooren, op den eersten dag der zevende maand; en hij las daarin, voor de straat die voor de Waterpoort is, van het morgenlicht aan tot op den middag, voor de mannen en vrouwen, en de verstandigen; en de ooren des ganschen volks waren naar het wetboek. En Ezra de schriftgeleerde stond op eenen hoogen houten stoel, dien zij tot die zaak gemaakt hadden, en nevens hem stond Mattithja, en Sema, en Anaja, en Uria, en Hilkia en Maãseja, aan zijne rechterhand; en aan zijne linkerhand Pedaja en Misaël, en Malkia, en Hasum, en Hasbaddana, en Zacharia en Mesullam.

„En Ezra opende het boek voor de oogen des ganschen volks, want hij was boven al het volk; en als hij het opende, stond al het volk. En Ezra loofde den Heer, den grooten God, en al het volk antwoordde: Amen, Amen! met opheffing hunner handen, en neigden zich, en aanbaden den Heer met de aangezichten ter aarde... En zij lazen in het boek, in de wet Gods, duidelijk; en den zin verklarende, zoo maakten zij dat men het verstond in het lezen. En Nehemia (dezelve is

Hattirsatha), en Ezra de Priester, de schriftgeleerde, en de Levieten die het volk onderwezen, zeiden tot al het volk: Deze dag is den Heer uwen God heilig: bedrijft dan geen rouw en weent niet. Want al het volk weende, als zij de woorden der wet hoorden." — Neh. 8:2-7, 9, 10.

Het onbetwistbaar en geschiedkundig bewijs buiten den Bijbel om toont aan, dat vanaf den tijd van Ezra afschriften of handschriften van de oorspronkelijke manuscripten werden gemaakt en met het maken van zulke afschriften of handschriften door getrouwe en godvruchtige mannen werd voortgegaan tot omstreeks het jaar 900 na Christus. Vele manuscripten werden door de Joden zelf vernietigd, blijkbaar om te voorkomen dat zij daardoor in de handen hunner vijanden zouden vallen. Deze bewijzen toonen dus een onafgebroken keten van bekendgeworden waarheid vanaf Eden tot dit tijdstip van 900 na Christus, en dit werk stond onder leiding van Jehova.

Er bestaan nu drie oude manuscripten. Dit zijn handschriften in de oorspronkelijke taal. Deze manuscripten zijn het Alexandrijnsche, het Sinaïtische en het Vaticaansche. Deze manuscripten laten den Bijbel zien, zooals hij kort na den tijd der apostelen van Jezus Christus bestond.

Het Alexandrijnsche manuscript werd door Cyril Lucar, Patriarch van Konstantinopel, aan Karel de Eerste, koning van Brittannië, in het jaar 1628 aangeboden, en wordt in het Britsch museum tot op heden bewaard. Op één bladzijde staat de mededeeling dat het geschreven werd door de hand van Thekla den Martelaar.

Het Sinaïtische manuscript werd door Tischendorf, een Duitsche geleerde, in een klooster, gelegen aan den voet van den berg Sinaï, ontdekt. Dit manuscript wordt bewaard in de bibliotheek van Leningrad, het vroegere St. Petersburg, Rusland.

Het Vaticaansche manuscript is het oudste handschrift dat bestaat. Het wordt bewaard in de Vaticaansche bibliotheek te Rome. Deze manuscripten zijn in de laatste

jaren voor de geleerden toegankelijk gesteld. Geen van deze oude handschriften is geheel compleet, maar zij zijn het nagenoeg.

Vertalingen

Een in dezelfde taal van de oorspronkelijke tekst gemaakt afschrift van den Bijbel wordt manuscript genoemd. Een overzetting uit de oorspronkelijke taal in een andere taal wordt een vertaling genoemd. De oude overzettingen der Heilige Schrift bestaan uit de vertalingen van den Schrifttekst uit de oorspronkelijke taal in een andere taal, dateerende uit het begin van het Christelijk tijdperk. Vele dezer vertalingen zijn geschreven door mannen die niet meer dan één geslacht na den tijd der apostelen leefden.

Onder deze vertalingen is de Syrische, welke zeer veel overeenkomst heeft met de taal van het volk waarmede de Heer Jezus gemeenschap had en onder wie hij zich bewoog. De Syrische vertaling is zeer betrouwbaar. Aan het einde van de vierde eeuw werd de oude Latijnsche vertaling van den Bijbel herzien door Eusebius Hieronymus, ook bekend als St. Hieronymus, die gedurende vele jaren te Bethlehem woonde. Deze vertaling wordt Vulgata genoemd. Het is een vertaling in het Latijn, en werd vergeleken met de Grieksche en Hebreeuwsche manuscripten. Dit is een van de meest waardevolle vertalingen van den Bijbel. In andere overzettingen of vertalingen wordt vaak naar haar verwezen.

De Bijbel werd in de Engelsche taal de eerste maal aan het volk gegeven door de pogingen van John Wycliffe, omtrent het jaar 1367. Deze vertaling werd letterlijk uit het Latijn overgezet. Alhoewel reeds zoo vroeg vertaald, werd zij eerst ongeveer 400 jaren later gedrukt. Zoowel Hieronymus als Wycliffe hadden veel vervolging te verduren als gevolg van hun getrouwheid in het vertalen der Heilige Schrift. Deze vervolgingen gingen voornamelijk uit van de geestelijkheid. Satan heeft altijd degenen tegengestaan, die getrouwe getuigen waren voor den naam van Jehova God. Zoo hevig hitste Satan de oppositie tegen de Wycliffe-vertaling van

den Bijbel op, dat velen der leiders met de Bijbelvertaling om hun hals werden verbrand.

De volgende belangrijke Bijbelvertaling was die van William Tyndale, ruim 100 jaren na Wycliffe. Tyndale publiceerde vele uitgaven van het Nieuwe Testament. Hij vertaalde ook het grootste gedeelte van het Oude Testament. Bij zijn vertaling gebruikte Tyndale al de oorspronkelijke Grieksche en Hebreeuwsche manuscripten die toen te zijner beschikking stonden. Tyndale's Bijbelvertaling is eigenlijk de Bijbel die nu door de geheele Engelsch sprekende bevolking der aarde gebruikt wordt. Zij is verscheidene malen herzien.

Satan de vijand gebruikte de geestelijkheid van Engeland om Tyndale voor zijn getrouwheid in de vertaling van den Bijbel te vervolgen. Dit is een der bewijzen dat Tyndale een getrouwe dienstknecht des Heeren was. Na een deel der Schriften te hebben vertaald, werd hij genoodzaakt in ballingschap naar Duitschland te gaan, waar hij de vertaling beëindigde en vele overzettingen van het Nieuwe Testament uitgaf. Hij besloot om deze vertaling in de handen van het Engelsche volk te leggen. Hij smokkelde ze Engeland binnen, door zijn gedrukte afschriften in vaten, katoenbalen, en meelzakken, en op vele andere geheime wijzen te verzenden.

De bisschoppen van de Engelsche kerk en andere geestelijken gebruikten alle middelen, die in hun bereik waren, om de publicatie van Tyndale's Bijbelvertaling te verhinderen. Duizende exemplaren werden door hen in beslag genomen en in het openbaar aan het oude kruis van de St. Pauls kerk verbrand. Tyndale bleef in ballingschap en wees vele pogingen om hem te bewegen naar Engeland terug te keeren af, wel wetende dat zoo hij in Engeland terugkwam, de bisschoppen en andere geestelijken hem zouden laten dooden. Hij werd verraden door een geestelijke in Duitschland, met geweld gevangen genomen en in een kerker opgesloten, waar hij veel te lijden had door koude en gebrek aan voedsel; ten laatste werd hij uit de gevangenis gehaald en op den brandstapel verbrand. Dit werd gedaan op aandrang van de geestelijkheid.

Maar Satan en zijn werktuigen konden niet verhinderen, dat het volk den Bijbel kreeg, omdat Gods tijd daartoe gekomen was. Kort na den dood van Tyndale verscheen hetgeen bekend is als de „Mattheüs Bijbel“. Het was in werkelijkheid Tyndale's Bijbel, uitgegeven onder een anderen naam. Daarna volgde de uitgave van den zoogenaamden „Grooten Bijbel“, die uitgegeven werd in 1539; en nog later de „Genève Bijbel“, uitgegeven in 1560. Dit waren echter alle herziene uitgaven van Tyndale's vertaling.

In het jaar 1611 A. D. verscheen de algemeen bekende Geauthoriseerde Vertaling. Zij staat ook bekend als de Koning Jacobus Vertaling, omdat koning Jacobus van Engeland het meest tot deze uitgave heeft bijgedragen. De herzieners die dit werk uitvoerden werden verdeeld in zes groepen, en voor elke groep werd een deel van het werk aangewezen; en van alle hulpmiddelen die verkrijgbaar waren, werd door deze herzieners bij hun werk gebruik gemaakt. Deze mannen bestudeerden zorgvuldig het Hebreeuwsch en het Grieksch en de vertalingen in het Spaansch, Italiaansch, Fransch en Duitsch, en vergeleken ze met elkaar.

Ongetwijfeld is er nooit een meesterlijker en de volmaaktheid zoo nabijkomende Engelsche uitgave geweest als deze Geauthoriseerde Bijbelvertaling. Van alle bestaande Bijbels of Bijbelvertalingen is zij de meest gebruikte. Zij is echter niet volmaakt, want zij bevat een aantal fouten, zooals later bleek bij vergelijking met de oude manuscripten. Zij die onze Geauthoriseerde Bijbelvertaling gemaakt hebben, hadden de drie bovengenoemde manuscripten niet te hunner beschikking.

In het jaar 1870 A. D. kwamen een aantal Engelsche geleerden van naam bijeen en begonnen de herziening van de Geauthoriseerde Bijbelvertaling, en korten tijd daarna werd een Amerikaansche commissie van bekende geleerden voor hetzelfde werk gevormd. Toen de Geauthoriseerde Vertaling gemaakt werd, waren de oude manuscripten, namelijk, het Vaticaansche, Alexandrijnsche en Sinaïtische, niet beschikbaar. De commissie van herzieners, die de Herziene Vertaling van 1870 af be-

werkten, hadden echter de beschikking over deze manuscripten. De oude manuscripten werden bestudeerd tezamen met de verschillende vertalingen; en de grootst mogelijke zorg werd besteed met gebruikmaking van de noodige hulpmiddelen om een Bijbelvertaling te verkrijgen, die zoo nauwkeurig mogelijk de door de oorspronkelijke manuscripten uitgedrukte gedachte weergaf.

In 1881 werd de eerste uitgave van de Engelsche Herziening gepubliceerd en in 1885 volgde de Amerikaansche uitgave. Tyndale's Vertaling werd veelvuldig gebruikt door beide commissies en verlichtte den weg voor het werk der herzieners. Deze Herziene Vertalingen zijn ongetwijfeld de beste van alle overzettingen, omdat zij de gedachte in duidelijk Engelsch weergeven. Daarbij komt dat er in de laatst verlopen 300 jaren een algeheele verandering gekomen is in de beteekenis van vele Engelsche woorden. Het was het streven van hen die de Engelsche en Amerikaansche Herziene Vertalingen bewerkten, de juiste gedachte in duidelijk Engelsch uit te drukken.

Bijvoorbeeld, het oude Engelsche woord „hell“ beteekent een donkere plaats, zooals een kuil in den grond, waarin men zijn groenten of aardappelen bewaart. In latere tijden hebben de geestelijken aan het woord „hell“ de beteekenis gegeven van een plaats van pijniging bij bewustzijn, welke beteekenis natuurlijk niet de gedachte in den oorspronkelijken tekst was. Een ander voorbeeld: Het Engelsche woord voor „verdoemenis“ beteekent oorspronkelijk richten of oordeelen; en soms ook op vijandige wijze oordeelen of veroordeelen. De latere geestelijken hebben het woord verdoemenis de beteekenis gegeven van iemand verwijzen naar een plaats van eeuwige pijniging.

De vertalers van de Herziene Vertaling hebben het woord „hades“ onvertaald gelaten, zijnde het woord dat de geestelijken gebruiken voor hellevuur en pijniging. Het woord voor verdoemenis hebben zij vertaald met „gericht“, omdat het woord voor verdoemenis in het oorspronkelijk Engelsch, en gericht in het latere Engelsch hetzelfde beteekent; en dit bewijst dat de geestelijkheid

een geheel verkeerde beteekenis aan het woord heeft gegeven. (Handelingen 2 : 27; Johannes 5 : 29, Herziene Vertaling) In beide voorbeelden gebruikten degenen, die de Geauthoriseerde Vertaling en de Herziene Vertaling maakten, het juiste woord, daar het woord gebruikt werd in den tijd, dat ze geschreven werden. Het is evenwel de geestelijkheid geweest die de gelegenheid aangegrepen heeft om Gods Woord verkeerd voor te stellen door het onjuiste gebruik er van. Met het oog op al de oppositie tegen den Bijbel, is het merkwaardig te zien, hoe zuiver de tekst is bewaard gebleven na de verschillende en talrijke afschriften van het oorspronkelijke.

De „Emphatic Diaglott“ is een van de zuiverste vertalingen van het Nieuwe Testament. Zij is vertaald uit het oorspronkelijke Grieksch. Het Vaticaansche manuscript werd voornamelijk gebruikt bij zijn bewerking, maar ook het Sinaïtische en andere manuscripten werden daarbij geraadpleegd. Zij drukt de gedachte in moderne taal uit en is den Grieksch en Engelschen onderzoeker van zeer veel nut bij de bestudeering van het Nieuwe Testament.

Ongetwijfeld heeft de onzichtbare macht van Jehova God den geest en de handen van getrouwe mannen uit het verleden bij het samenstellen van het oorspronkelijke Bijbelmanuscript geleid. Het is Gods Woord en hij heeft het uiterst nauwkeurig bereid. Omdat het Gods Woord is, heeft Satan de booze alle middelen die hem ten dienste stonden gebruikt, om den Bijbel alsmede al degenen te vernietigen, die hem getrouwelijk vertaalden. God heeft hem in zijn goddelooze pogingen tot een bepaalden grens laten begaan en hield den vijand dan tegen. Op verschillende tijdstippen in de geschiedenis der menschheid hebben eerlijke mensen die den Heer geheel gewijd waren, afschriften van den Bijbel gemaakt. Zou iemand kunnen ontkennen dat de Heere God deze mensen in hun werk leidde? Wij kunnen er zeker van zijn, dat aangezien zij getrouw waren en er oprecht naar streefden Jehova te vertegenwoordigen, hij zijn Woord voor ernstige dwalingen zou behoeden.

Satan liet door zijn werktuigen vele van deze mannen, die hun werk getrouwelijk verrichtten, om het leven brengen, doch niet vóórdát hun werk volbracht was. Duizenden afschriften van den Bijbel werden door deze zelfde booze handlangers vernietigd, maar Satan kon ondanks al zijn pogingen den voortgang van de ontwikkeling van Gods voornemen en de openbaring van zichzelf aan het volk door zijn Woord niet verhinderen. Niet in staat zijnde de algemeene verspreiding van den Bijbel tegen te houden, heeft de duivel door zijn vertegenwoordigers getracht de beteekenis er van te verderven en een onjuist begrip van zijn tekst in de zinnen van het volk te leggen. Hij heeft alles in het werk gesteld om de zinnen van het volk van Jehova en zijn zuiver Woord der waarheid af te leiden. Eeuwenlang werden vele van deze wondervolle waarheden verduisterd en door den duivel en zijn werktuigen van het volk weggenomen. In Gods bestemden tijd zijn deze zuivere leerstellingen voor den oprechten zoeker naar waarheid hersteld.

Het schepsel dat in de Schriften boven alle anderen verhoogd wordt is de geliefde Zoon van God. De Joden hebben gedurende 4000 jaren hun hoop gevestigd op den Messias, en hebben naar zijn verschijning uitgezien. Gedurende bijna 2000 jaren hebben Christenen hun hoop gevestigd op den Christus en hebben uitgezien naar zijn tweede komst. De geliefde Zoon van God, de Logos, Jezus, is de Messias, de Gezalfde van God, de Christus. De tijd voor zijn tweede verschijning is gekomen, en nu is hij tegenwoordig. Met zijn komst is er voor den oprechten zoeker naar waarheid grooter licht op Gods Woord gekomen, gelijk de Heer beloofd had dat er komen zou. (Spreuken 4 : 18; 1 Corinthiërs 10 : 11) De tweede tegenwoordigheid van Christus dateert van omstreeks 1874. Van dien tijd af begonnen vele van de door den vijand verduisterde waarheden voor den oprechten Christen hersteld te worden.

Evenals William Tyndale gebruikt werd om den Bijbel onder de aandacht van het volk te brengen, evenzoo werd Charles T. Russell door den Heer gebruikt om een

kennis van den Bijbel onder de aandacht van het volk te brengen, in het bijzonder van die waarheden welke weggenomen waren door de kunstgrepen van den duivel en zijn werktuigen. Omdat het de bestemde tijd voor den Heer was deze waarheden te herstellen, gebruikte hij Charles T. Russell om boeken te schrijven en uit te geven welke bekend zijn als de Schriftstudiën, waardoor de grondwaarheden van God's raadsbesluit duidelijk gemaakt werden. Satan heeft zijn best gedaan deze boeken te vernietigen omdat zij den Bijbel verklaren. Evenals Tyndale's Bijbelvertaling door de geestelijkheid werd vernietigd, heeft ook de geestelijkheid in verschillende deelen der aarde duizenden exemplaren van de Schriftstudiën verzameld en in het openbaar verbrand. Maar zulke goddeloosheid heeft slechts gediend om de waarheid van het goddelijk voornemen nog meerdere bekendheid te geven.

Het is Gods tijd waarin de waarheid bekend zal worden, en niets kan Satan doen of zal hij in staat zijn te doen om de bekendmaking der waarheid te beletten. De tijd is gekomen dat de banier van Jehova omhoog wordt geheven, opdat het volk moge weten, welken weg het te gaan heeft. Rondom deze goddelijke banier zullen de rechtvaardigen en zij die oprecht van hart zijn, zich scharen. De vloed van waarheid stijgt hooger en hooger en zal voortgaan te stijgen tot hij de geheele aarde bedekt gelijk de wateren den bodem der zee bedekken. Dit alles zal zijn tot heerlijkheid van Jehova God. De tijd is voor Jehova gekomen, om zijn naam op de aarde bekend te maken en hij zal dit doen door zijn Woord en door de openbaring van zijn macht. Er zij opgemerkt, dat de waarheid niet aan eenig mensch toebehoort. Het is Gods waarheid. God heeft menschen of menschelijke werktuigen op verschillende tijden gebruikt voor zijn eigen doeleinden en tot zijn eigen heerlijkheid, maar de waarheid is altijd van Jehova geweest en zal dit ook altijd blijven. De Bijbel is zijn Woord der waarheid, gegeven om diegenen te leiden die gerechtigheid zoeken.

Onder de heilige mannen uit het verleden, die profetie schreven, was Daniël, een door Jehova zeer geliefd man. God bewoog zijn geest en hand om van de wonderlijke dingen te schrijven die gebeuren zouden. Daniël verstond niet wat hij schreef, en dit betuigde hij ook. God gaf hem eenige aanwijzingen, waardoor degenen, die ten tijde der vervulling van zijn profetie zouden leven, deze konden verstaan. Hij wijst er op, dat de vervulling zou plaatsvinden in den tijd van de tweede komst des Heeren, „de groote vorst die voor de kinderen uws volks staat“. Toen sprak hij tot Daniël: „En gij, Daniël, sluit deze woorden toe, en verzegel dit boek tot den tijd van het einde: velen zullen het naspeuren, en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden.“ — Daniël 12 : 4.

De volken der aarde zien overal de vervulling dezer profetie. Dit is de eeuw van groote onderzoekingen en een groote vermeerdering van kennis. Het is de tijd waarin de Bijbel begrepen zal worden.

Nadat Daniël de geschiedenis der wereldmachten had neergeschreven, alsmede hetgeen gebeuren zou lang na zijn tijd, zeide hij: „Dit hoorde ik, doch ik verstond het niet; en ik zeide: „Mijn Heer, wat zal het einde zijn van deze dingen?“ (Daniël 12 : 8) In antwoord op zijn vraag zeide Jehova: „Ga henen, Daniël; want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot den tijd van het einde. Velen zullen gereinigd en wit gemaakt en gelouterd worden, doch de goddeloozen zullen goddelooslijk handelen, en geen van de goddeloozen zullen het verstaan; maar de verstandigen zullen het verstaan.“ (Daniël 12 : 9, 10) Ongetwijfeld is de tijd gekomen, waarin de Bijbel kan worden verstaan; en degenen die vertrouwen stellen in God en zijn Woord en in het groote offer van zijn geliefden Zoon, zullen gelouterd en rein en wit gemaakt worden, opdat hun getrouwheid voor God openbaar moge worden.

De „goddeloozen“ zijn zij die eens een zekere kennis van God hadden en deze kennis voor hun eigen zelfzuchtige doeleinden gebruikten. Zij zullen het niet verstaan. Dit verklaart waarom de moderne geestelijken

het niet verstaan. De „verstandigen“ in de beteekenis van de profetie van Daniël, zijn degenen die eenige kennis van God en zijn Woord hebben en die deze kennis toepassen overeenkomstig Gods heiligen wil. Dit zijn zij die nederig en met vreugde de waarheid zooals zij haar zien, gehoorzamen. Deze groote en diepe waarheden, lang verborgen gehouden voor de menschen, moeten nu begrepen worden; en tot hen die er oprecht naar streven om te verstaan, zegt de Heer: „De verborgenheid des Heeren is voor degenen die hem vreezen; en hij zal hun zijn verbond [voornemen] bekend maken.“ — Psalm 25 : 14.

In het kort samengevat: God schiep den mensch als het hoogste wezen van de aardsche schepping. Hij maakte de aarde tot een woonplaats voor den mensch. Het was zijn voornemen dat de mensch een gedenkschrift zou hebben van zijn eigen levenservaringen; hij regelde het zoo, dat de kennis omtrent de verhouding van den mensch tot God zou overgedragen worden van het eene geslacht op het andere, van Adam tot Mozes. Met Mozes begon hij de samenstelling van de Heilige Schrift. God leidde Mozes en de andere getrouwe mannen die na hem schreven, in het opstellen van de teksten van den Bijbel. Hij heeft den Bijbel tegen alle pogingen van Satan en zijn werktuigen om hem te vernietigen, bewaard. Onder Gods toelating zijn vele afschriften van den Bijbel gemaakt en dit werd gedaan door eerlijke, oprechte menschen. Wij kunnen daarom volkomen vertrouwen op het Woord van God als absolute waarheid. David, een van de profeten, schreef: „Want het woord des Heeren is recht; en al zijn werken worden in getrouwheid gedaan.“ — Psalm 33 : 4.

De godvruchtige onderzoeker kan zich met vertrouwen tot de Heilige Schrift wenden, in de zekerheid dat deze den wil van God betreffende den mensch bevat en gegeven is om den mensch in gerechtigheid te onderwijzen. Op den Bijbel kan hij zich met vol vertrouwen verlaten. De Schriften vormen den grondslag van zijn geloof in God, en de kennis daarvan stelt hem in staat iets van de groote liefde van God voor het menschelijke

geslacht te verstaan. Als God meer licht op zijn Woord werpt en dit in de harten van godvruchtige menschen die zich gewijd hebben om Gods wil te doen, schijnt, vinden de ware gevoelens derzulken uitdrukking in de woorden van den Psalmist:

„Ik zal gewillig uwen heiligen tempel vereeren, en uwen naam loven om uwe goedertierenheid en om uwe waarheid: want gij hebt uw woord verheerlijkt boven uwen ganschen naam. Ten dage als ik riep hebt gij mij geantwoord, en gij hebt mij gesterkt met sterkte in mijne ziel. Alle koningen der aarde zullen u, o Heer, loven, als zij de woorden van uwen mond hooren.“ — Psalm 138 : 2-4, Engelsche Vertaling.

De oprechte en ernstige onderzoeker naar waarheid behoeft niet af te gaan op vermoedens. Zijn gevolgtrekkingen behoeven niet te berusten op de meeningen van menschen; en daar hij den Bijbel heeft en weet dat deze Gods Woord, dus juist en volkomen waar is, kan hij iedere leerstelling, die hem voorgelegd wordt, beproeven. „Tot de wet en tot de getuigenis: zoo zij niet spreken naar dit woord, het is omdat er geen licht in hen is.“ (Jesaja 8 : 20, Engelsche Vertaling) Als er vorderingen gemaakt zijn in het onderzoek van het goddelijk voornemen, laat dan elk punt vergeleken worden met den Bijbel, en als dan hetgeen men vooruitgegaan is, niet in harmonie is met den Bijbel, moet het verworpen worden. Wordt het gesteund door de Schrift, zoo dient het aangenomen te worden.

Hoe genadig is onze Heere voor den mensch, zijn schepsel! Ofschoon de mensch onvolmaakt en zondig is, zegt God tot hem: „Komt dan en laat ons te zamen richten, zegt de Heer: al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.“ (Jesaja 1 : 18) Als hij zijn verstandelijke vermogens gebruikt, waarmee de Heer hem heeft toegerust, en hij vergelijkt schriftplaats met schriftplaats, dan wordt de mensch in staat gesteld een grondslag voor zijn geloofsgebouw te leggen, welke niet bewogen kan worden door valsche redeneeringen van menschen, noch door den in-

vloed van den booze. Als de kennis van God en zijn voornemen bij den mensch toeneemt, vermeerdert zijn liefde voor en zijn toewijding aan God, den grooten „Gever van iedere goede en volmaakte gave". Aldus voortgaande in het licht te wandelen, zal zijn levenspad steeds helderer worden tot het hem brengt tot den vollen dag. — Spreuken 4 : 18.

HOOFDSTUK VI

De Nieuwe Schepping voorschaduw

JEHOVA GOD gebruikt geen dwang om den mensch er toe te brengen hem te gehoorzamen. God is liefde, en zijn voornemen is zijn schepselen te leeren dat liefde de eenige juiste drijfveer tot handelen is. Liefde is de uitdrukking van onzelfzuchtigheid. Den weg tot het eeuwige leven heeft God aangewezen. Een andere weg bestaat er niet. Die God liefheeft zal hem gehoorzamen. De mensch die door liefde gedreven wordt, den weg dien God heeft aangewezen in gehoorzaamheid te bewandelen, zal ten slotte den prijs van eeuwigdurend leven ontvangen. Dit is de les, die God den mensch wil leeren.

Satan tracht de menschen door bedrog, misleiding en dwang over te halen hem te gehoorzamen. Daardoor keert Satan de zinnen der menschen van God af en leidt hen op den weg des doods. De mensch moet een gelegenheid hebben om te kiezen tusschen den weg van gerechtigheid of den weg tot ongerechtigheid. Zulk een gelegenheid werd gegeven aan Adam, en hij koos den boozen weg. Tot op dezen tijd zijn de meeste menschen denzelfden boozen weg gegaan. Alleen diegenen die op den Heer vertrouwd en getrouwelijk gepoogd hebben hem te dienen, zijn ontkomen aan de vruchten der ongerechtigheid.

Het smartte Jehova, dat de massa der menschheid zich tot de goddeloosheid had gekeerd. Door den grooten zondvloed wilde God zijn intelligente schepselen leeren dat zijn macht onbegrensd is, en dat de werkers der ongerechtigheid ten slotte de volkomen nederlaag moeten lijden. Vandaar dat hij de boozen in den vloed vernietigde. De groote zondvloed was geen uitdrukking van wraakgierige boosaardigheid van den kant van Jehova, omdat bij God geen boosaardigheid bestaat en hij haar daarom ook niet tot uitdrukking kan brengen. Boos-

aardigheid is die toestand des harten die iemand er toe brengt om willekeurig te handelen, zonder rekening te houden met de rechten of het welzijn van anderen, om opzettelijk onherstelbaar onrecht te doen. De zondvloed diende ter rechtvaardiging van Gods heiligen naam en ten laatste ook voor het welzijn van zijn intelligente schepping, in het bijzonder van den mensch. Dit zal duidelijk ingezien worden als het goddelijk voornemen door de menschen verstaan wordt. De zondvloed was een noodzakelijkheid en een daad van Jehova, die door liefde zijnerzijds ingegeven werd.

Kan dan gezegd worden dat de schepping van den mensch een mislukking was? Voor zoover het den mensch betreft, ja; voor zoover het God betreft, neen. Indien de mensch God gehoorzaam geweest ware, zou de aarde na verloop van zekeren tijd met een geslacht van volmaakte schepselen vervuld zijn geweest. Afgetrokken van God door den invloed van den booze, en daarvoor zwichtende, werd de mensch een mislukking. De weinige menschen die hun best deden God uit liefde voor hem te gehoorzamen en te dienen, waren en zijn geen mislukking. Gods voorzieningen die in deze moeilijke omstandigheden genomen werden, toonen aan dat van uit zijn standpunt de schepping van den mensch geen mislukking was. In zijn eigen bestemden tijd zal God openbaren dat de weg welke deze getrouwe menschen gegaan zijn, verstandig is geweest. Als zijn voornemens uitgevoerd zijn, zullen alle menschen erkennen dat al hetgeen Jehova heeft gedaan, rechtvaardig en goed is.

Gods voornemen in betrekking tot den mensch was in geen enkel opzicht een mislukking. Hij nam zijn maatregelen om aan alle opkomende moeilijkheden tegemoet te komen. Alhoewel hij zag dat het wijs was, de wereld, om de goddeloosheid van de schepselen die daarin waren, te vernietigen, is de macht van God niet beperkt; en in zijn eigen bestemden tijd zal hij uit dezen ramp goeds voortbrengen. Vanaf den beginne maakte hij voorzieningen en wist wat hij doen zou in geval de mensch voor den boozen invloed zou zwichten. Er is geschreven: „Gode zijn al zijn werken bekend,

vanaf het begin der wereld." (Handelingen 15 : 18, Eng. Vertaling) Het is duidelijk, dat God meer behagen gevonden had in de volle gehoorzaamheid van den mensch aan zijn wet, maar het feit dat zijn schepselen zijn wet ongehoorzaam geweest zijn, is in geen enkel opzicht een argument tegen de wijsheid van zijn schepping, noch van zijn scheppingsplan.

Na den zondvloed gebod God den rechtvaardigen Noach en zijn zonen zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. (Genesis 9 : 1) Zij deden dit. Maar was Noach rechtvaardig? Hij was een onvolmaakt man, omdat hij van Adam afstamde; maar zijn hart was oprecht en hij had geloof in God en openbaarde dat geloof, en wegens zijn geloof werd hem rechtvaardigheid toegerekend. Daar hij echter van Adam afstamde, was het voor Noach en zijn zonen onmogelijk een volmaakt geslacht voort te brengen.

Zal het menschelijk geslacht ooit eeuwigdurend leven verkrijgen, dan moet er een grootere macht dan de menschelijke gebruikt worden. Een mensch kan zichzelf niet aan zijn eigen schoenriemen over een grooten bergtop heentillen. Evenmin kan een mensch zich door eigen inspanning volmaakt maken. De voorstanders van de evolutie-leer geven blijk, dezelfde mate van „wijsheid" te bezitten als de man die tracht zich aan zijn eigen schoenriemen over den berg te tillen. Vele menschen behooren tot deze dwaze klasse die meenen zichzelf te kunnen volmaken. Den menschen moet de waarheid geleerd worden, en God heeft ruimschoots de gelegenheid hiertoe gegeven.

Vele eeuwen geleden begon God de middelen te voorschaduwden die hij wilde gebruiken om de gehoorzamen van het menschelijk geslacht terug te brengen tot een toestand van volmaaktheid en dat beteekent dat hij een „nieuwe schepping" voorschaduwde. Dit wil niet zeggen dat het geheele menschelijk geslacht vernietigd en een nieuw geslacht geschapen moest worden; maar het beteekent de schepping van iets nieuws, opdat door deze schepping het menschelijk geslacht teruggelokt en weder opgericht zou worden.

Na den zondvloed vestigden Noach en zijn zonen zich in verschillende deelen der aarde. Japhet en zijn nakomelingen kozen Europa tot hun woonplaats. Cham en zijn zonen woonden in Noord-Afrika. Sem en zijn geslacht bleven in Azië. Betreffende Sem profeteerde Noach, zeggende: „Gezegend zij de Heer, de God van Sem“. Aldus wees hij er op, dat God een bijzondere zegening voor de nakomelingen van Sem had weggelegd. De Bijbel onthult, dat dit hiermee bedoeld werd.

Twee jaar na den zondvloed kreeg Sem een zoon en noemde hem Arpachsad. (Genesis 11 : 10) Terach was een afstammeling van Arpachsad en van Sem. (Genesis 11 : 24) Op zijn beurt werd Terach een zoon geboren dien hij Abram noemde. Later veranderde God den naam Abram in Abraham. (Genesis 11:27) Terach en zijn familie woonden in Ur der Chaldeën. Abram was gehuwd met Saraï. „Maar Saraï was onvruchtbaar, zij had geen kind.“ (Genesis 11 : 30) Terach nam zijn familie met inbegrip van Abram en zijn vrouw Saraï, en ging weg om te gaan naar het land Kanaän. Uit het Bijbelsch verslag blijkt dat hij wilde reizen langs het Euphraat-daal naar Haran; en daar woonde Terach, en zijn huisgezin tezamen met hem, tot hij stierf.

Abram was nu de gewichtigste persoon van de groep die in Haran woonde. Hij had geloof in God, en God had voor hem een plicht te vervullen. „De Heer nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land en uit uwe maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat ik u wijzen zal; en ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uwen naam groot maken; en wees een zegen; en ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.“ — Genesis 12 : 1-3.

Gehoorzamende aan het gebod des Heeren, vergaderde Abram al zijn bezittingen die hij naar Haran gebracht en die hij daar verworven had; en gij nam zijn vrouw Saraï, en Lot en zijn huisgezin, en vertrok uit Haran. Zie, een karavaan van kameelen, ezels, vee en schapen, dienstknechten en dienstmaagden, vrouwen en kinderen, met den geloovigen Abram

rijdende in de voorhoede, reizende naar het Zuiden en het Westen naar een vreemd land! Door de ongebaande woestijn en over kale en oneffen heuvels gingen zij. Het was een lange, langzame en moeilijke reis; en de belangrijkheid van die reis kon toen door Abram nog niet ten volle worden gewaardeerd. Zij bewogen zich in regelmatige orde. Wat beteekende de tocht naar dit land, dat Abram onbekend was? De groote God van het heelal bracht nu zijn getrouwen knecht in actie en begon de vorming van een levend beeld, dat een voorstelling en voorschaduwing zou geven van een nieuwe schepping en de vorming van een volmaakte natie en regeering, die de middelen zouden zijn, welke God zou gebruiken voor de zegening van alle geslachten der aarde.

Gedurende een onafgebroken tijdperk van ongeveer twee duizend jaren liet Jehova van tijd tot tijd zijn getrouwe dienstknechten verschillende deelen van zijn levende beelden vervaardigen die hier door Abram begonnen werden, door welke middelen hij de menschheid den weg wilde leeren die tot eindeloos leven leidt. Het is uitermate belangwekkend en leerzaam zich deze lang geleden gemaakte beelden voor oogen te stellen. De menschen die hun respectievelijke rollen daarin vervulden, verstonden deze niet ten volle, maar zij wisten dat Jehova de groote Leider en Gebieder was; en dit was voor hen voldoende. (1 Petrus 1 : 10, 12) Een bericht werd hiervan opgemaakt, opdat degenen die aan het einde der wereld, dat nu gekomen is, zouden leven, Gods weg konden leeren en verstaan en door deze kennis getroost zouden worden. — 1 Corinthiërs 10 : 11; Romeinen 15 : 4.

God zond nu Abram op deze reis naar het land Palestina, waar de Heer te bestemder tijd deze beelden zou voltooien; en dit deel der aarde is gewijd en heilig geworden voor al degenen die den Heer liefhebben. De gebeurtenissen die plaats gehad hebben in het land Palestina en aangrenzende gebieden, voorschaduwden de ontvouwing van het goddelijk raatsbesluit.

De oostelijke grens van het land Palestina is beschut door een keten van prachtige bergen. De geheele keten zou wel Pisga genaamd kunnen worden om het schoone vergezicht dat men van de hoogten daarvan heeft. Toen Abram's karavaan van het oosten naderde, zal hij wel op den kam van den bergketen halt gehouden hebben, omdat hij vanuit dit punt het eerste gezicht had op het beloofde land. Zijn oogen zullen met welgevallen neergezien hebben op het wonderlijk tafereel dat zich voor zijn oogen ontvouwde en waar weldra de plaats zou zijn waarop het grootste beeld dat ooit op aarde gemaakt werd, samengesteld zou worden en waar later het groote tegenbeeld in vervulling zou gaan.

Vanuit zijn gunstig gezichtspunt op den kam van deze bergketen zag Abram den Libanon, de Zee van Galilea, de vlakte van Esdraelon, den berg Karmel, de donkere schaduw van het dal van den Jordaan en rivieren van mindere beteekenis die zich uitstortten in de onstuimige wateren van den Jordaan, den berg Moria, den berg Zion, en al de heuvels van Judea, ja zelfs de donkerblauwe Middellandsche Zee. Reizigers die in lateren tijd dezen weg gegaan zijn, hebben bij het bereiken van de hoogten van deze bergketen in vervoering uitgeroepen: „Het wonderlijkste en prachtigste vergezicht dat in eenig deel der aarde te vinden is!”

Daar zal Abram, toen hij het schoone panorama zag dat voor hem uitgespreid was, zich de belofte, die God hem gedaan had, voor den geest geroepen hebben. De belangrijkheid moet indruk op Abram gemaakt hebben, maar het was toen onmogelijk voor hem, om de volle beteekenis der belofte en wat hij in verband daarmede bezig was te doen, te verstaan. De belofte die God aan Abram deed, was: „In u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden.” In dit beeld vertegenwoordigde Abram Jehova God, van wien iedere goede en volmaakte gave afkomstig is en door wien de geheele menschheid die God gehoorzaamt, te bestemder tijd zijn zegen zal ontvangen.

Afdalende van de bergruggen reisde Abram verder en trok in het land Palestina en ging door naar de vlakte van Moré. „Zoo verscheen de Heer aan Abram en zeide: Uwen zade zal ik dit land geven.“ (Genesis 12:7) Deze belofte beteekent, dat God in zijn bestemden tijd aan de gehoorzame menschen de aarde tot een eeuwigdurende verblijfplaats zal geven. God maakte de aarde tot een woonplaats voor den mensch, en te bestemder tijd zal de mensch haar in de volste beteekenis beërven. — Jesaja 45:12, 18.

Abram reisde zuidwaarts door het land en ging toen naar Egypte. Later keerde hij uit Egypte terug en sloeg zijn tenten op in de vlakte van Mamré. Daar verscheen de Heer hem en zeide: „Uw naam zal niet meer genoemd worden Abram, maar uw naam zal wezen Abraham; want ik heb u gesteld tot een vader van menigte der volkeren.“ (Genesis 17:5) Deze belofte moet Abram vreemd voorgekomen zijn, maar toch geloofde hij God. Saraï was nu negentig jaar oud en was nog onvruchtbaar, want zij had geen kinderen, en hier was de belofte, dat Abraham zou gemaakt worden tot een vader van vele volkeren. Later zeide God tot Abraham, dat hij een zoon zou hebben bij zijn vrouw Sara, en dat zijn naam genoemd zou worden Isaäk. — Genesis 17:19.

Toen Abraham honderd jaar oud was, werd hem, getrouw aan de belofte die God gedaan had, een zoon geboren door zijn vrouw Sara; en hij noemde zijn naam Isaäk. (Genesis 21:5) Het moet het hart van Abraham en zijn vrouw zeer verblijd hebben, toen hun een zoon geboren werd. De woorden van Sara duiden aan, dat het een tijd van vreugde voor hen was. Een zoon was hun geboren op wien zij al hun verwachtingen konden vestigen, voor de vervulling van de belofte die God gedaan had. „En Sara zeide: God heeft mij een lachen gemaakt; al wie het hoort zal met mij lachen, Voorts zeide zij: Wie zoude Abraham gezegd hebben, Sara heeft zonen gezoogd? want ik heb eenen zoon gebaard in zijn ouderdom. En het kind werd groot en werd gespeend. Toen maakte Abraham een grooten maaltijd op den dag als Isaäk gespeend werd.“ — Genesis 21:6-8.

Het Groote Beeld

De tijd was voor Jehova gekomen om een beeld te maken, dat zijn voornemen voor de verlossing en zegening van het menschelijk geslacht zou voorschaduw. De voornaamste medewerkers in dit beeld waren Abraham en zijn geliefde zoon Isaäk. In dit beeld stelt Abraham God voor, terwijl Isaäk, de eenige zoon van Abraham, den geliefden en eeniggeboren Zoon van God, Jezus, dien Jehova in de wereld bracht om de Verlosser der menschheid te worden, afbeeldt. Abraham kon niet weten dat dit een beeld was van iets dat in de toekomst zou plaatsvinden. Daarom moet het voor hem een groote beproeving geweest zijn; en er wordt dan ook vermeld dat het een beproeving van Abraham's geloof was.

Jehova gaf nu de volgende aanwijzingen aan Abraham:

„Neem nu uwen zoon, uwen eenige, dien gij liefhebt, Isaäk, en ga henen naar het land Moria; en offer hem aldaar tot een brandoffer op een van de bergen, dien ik u zeggen zal.” (Genesis 22 : 2) Isaäk was de dierbaarste schat van Abraham's hart, omdat hij de eeniggeboren zoon van Abraham was bij zijn geliefde vrouw; welke zoon hij liefhad. Zijn liefde voor God echter was grooter, omdat hij geloofde dat God voorzieningen voor zijn zoon zou treffen. — Hebreërs 11 : 19.

In gehoorzaamheid aan Gods gebod voorzag Abraham zich van de noodige dingen om het altaar te bouwen, alsmede hout voor het vuur; en met zijn zoon Isaäk en zijn dienstknechten reisde hij uit de omgeving van Hebron naar den berg Moria, de plaats waar nu Jeruzalem ligt. Daar bouwde Abraham een altaar, bond zijn zoon Isaäk en legde hem op het altaar, en hief zijn mes op om zijn geliefden zoon Isaäk te doden, opdat hij hem als brandoffer kon offeren. Op dit kritieke oogenblik sprak God door zijn engel tot Abraham en gebod dat hij niet verder zou gaan in het beeld. „Strek uwe hand niet uit naar den jongen, en doe hem niets: want nu weet ik dat gij godvreezend

zijt, en uwen zoon, uwen eenige, mij niet hebt onthouden." — Genesis 22 : 12.

Het geloof dat Abraham bij deze gelegenheid aan den dag legde, behaagde God; en daarom sprak hij andermaal door zijn engel en zeide: „Ik zweer bij mijzelfen, spreekt de Heer; daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uwen zoon, uwen eenige, niet onthouden hebt, voorzeker zal ik u grootelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen als de sterren des hemels en als het zand dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten; en in uwen zade zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij mijner stem gehoorzaam geweest zijt." — Genesis 22 : 16–18.

Waarom was dit het grootste beeld van alle die op aarde gemaakt werden? Omdat het voorschaduwde de belofte van God, voorgesteld door Sara, de vrouw van Abraham, die een „zaad" zou voortbrengen en dat dit „zaad" het middel zou zijn voor de zegening van alle geslachten der aarde. De offering van Isaäk voorschaduwde, dat te eeniger tijd in de toekomst God zijn innig geliefden Zoon als een groot zoenoffer voor de wereld zou geven en dat deze Zoon de Redder en Bevrijder der menschheid zou worden. — Johannes 3 : 16.

De oorspronkelijke belofte die God aan Abraham deed, was: „In u zullen alle geslachten der aarde gezegend worden." Nu werd de volgende belofte aan Abraham ten tijde van het offeren van Isaäk gedaan, en wel toen voor de eerste maal: „In uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden." Deze belofte hier, in verband met het beeld genoemd, voorschaduwde, dat de zegening van Jehova moest uitgaan en dat de geliefde Zoon Jezus het kanaal der zegening zal zijn. — Romeinen 9 : 7; Hebreërs 11 : 17–19.

De neiging van velen is geweest om alle zegeningen aan Christus Jezus toe te schrijven, terwijl in werkelijkheid alle zegeningen van Jehova God uitgaan; en Christus Jezus zijn geliefde Zoon, is zijn voornaamste uitvoerende Dienaar bij het tot stand brengen dezer

zegeningen. Dit wordt duidelijk aangetoond door de boven vermelde aan Abraham gedane belofte. Isaäk, als het eenige kind van Abraham en zijn geliefde vrouw Sara, moet daarom een voorstelling van den Christus zijn. Dat hij inderdaad Christus voorstelde, wordt duidelijk verder in den Bijbel vastgesteld. — Galat. 3:16; 4:28.

De tijd kwam voor Isaäk om zich een vrouw te nemen. Abraham koos een vrouw voor zijn zoon Isaäk. Hij zond niet naar Egypte om een vrouw, noch nam hij een vrouw uit de volken van het land Kanaän. Abraham zond zijn knecht terug naar zijn geboorteland, naar het huis van zijn broeder Nahor en daar verkoos hij Rebekka tot een vrouw voor Isaäk. (Genesis 11 : 29; 24 : 1-67) Het feit, dat Rebekka van het geslacht en de maagschap van Abraham was, wijst er op dat zij van hetzelfde geloof was als Abraham. Rebekka werd de bruid van Isaäk. Hierin hebben wij een ander schoon beeld.

Abraham vertegenwoordigt hierin Jehova God, en Isaäk Gods geliefden Zoon, Christus Jezus. Abraham koos de bruid voor Isaäk. Jehova kiest de bruid voor Zijn geliefden Zoon; en de Bruid en de Bruidegom te zamen vormen de nieuwe schepping welke hierin voorgeschaduwd wordt. Dit beeld toont ook aan dat degenen die uitverkoren worden om de bruid van den geliefden Zoon van God te vormen, menschen moeten zijn, die van hetzelfde geloof van Abraham zijn, en dat alleen diegenen die dit geloof hebben en behouden, ten slotte een deel van de nieuwe schepping zullen vormen. Dit is de uitlegging die de Apostel Paulus er van geeft als hij omtrent de uitverkiezing van de bruid van Christus zegt: „Want hij neemt de engelen niet aan; maar hij neemt het zaad van Abraham aan.” (Hebreërs 2 : 16) „Zoo verstaat gij dan, dat degenen die uit het geloof zijn, Abraham's kinderen zijn.” (Galatiërs 3 : 7) Evenals de echtgenoot en de vrouw in het oog van God één zijn, evenzo zijn Christus Jezus en zijn bruid, die de nieuwe schepping vormen, één; en zij vormen samen het zaad van Abraham naar de belofte. (Galatiërs 3:16,

27, 29) Deze nieuwe schepping is „het zaad“ waardoor de zegeningen tot de volken der aarde moeten komen.

Isaäk werd de erfgenaam van alles wat Abraham bezat. (Genesis 25 : 5) Dit toont aan dat degene wien Isaäk voorschaduwde, de „erfgenaam van alle dingen“ zou worden. De Apostel Paulus verklaart omtrent Jezus Christus, den geliefden Zoon van God; „Welke hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles.“ (Hebreërs 1 : 2) De geloovigen die deelhadden aan het maken van deze beelden, konden de beteekenis er van niet verstaan; noodzakelijkerwijze moesten zij dus de gedachte koesteren, dat Gods beloofde zegeningen zouden komen door het natuurlijke zaad van Abraham. Gods bedoeling was dat de ware beteekenis van deze beelden in de toekomst zou worden begrepen, en dat zij grootere dingen zouden voorschaduwen dan toen kon verstaan worden. — 1 Corinthiërs 10 : 11; Hebreërs 10 : 1.

Jehova ging voort door deze beelden de ontwikkeling van zijn voornemen te laten voorschaduwen. Zijn belofte werd aan Isaäk vernieuwd. (Genesis 26 : 4, 5) Te bestemder tijd werden Isaäk en zijn vrouw Rebekka twee zonen geboren, die tweelingen waren. Zijn werden Esau en Jacob genoemd. Van nature kwam Esau voor den zegen van zijn vader in aanmerking; maar het lag in Gods bedoeling, dat Jacob de begunstigde zou zijn en de zegening zou verkrijgen. Deze twee zonen voorschaduwden in dit beeld twee klassen van belijdende Christenen.

Esau stelt die Christenen voor die slechts belijden den Heer gehoorzaam te zijn, en die schijnbaar in aanmerking komen voor de zegeningen des Heeren; terwijl Jacob die belijdende Christenen voorschaduwde, die den Heer getrouw blijven en de ontvangers van zijn zegeningen en een deel van het zaad van belofte worden. Esau vervolgde Jacob; en overeenkomstig het beeld hebben zij, die slechts beweren den Heer te volgen het geheele Christelijke tijdperk door de ware navolgers des Heeren vervolgd. Deze naam-Christenen, voorgesteld door Esau, zijn inderdaad een deel van de wereld,

welke des duivels organisatie is. Degenen die getrouw en in waarheid God gehoorzamen, vormen een deel van zijn organisatie.

Nadat Jacob om de vervolging van huis gevlucht was, legde hij zich 's nachts te slapen op de helling van een heuvel. Daar gaf God hem in den droom een visioen. Jacob zag een ladder opgesteld op de aarde, met het boveneinde reikende tot in den hemel; en op dezen ladder zag hij Gods engelen opklimmen en afdalen. In dit beeld voorschaduwde de Heer dat hij in zijn bestemden tijd een gemeenschap zou instellen tusschen zijn schepselen op aarde en zijn schepselen in den hemel, en dat hij dit door middel van de nieuwe schepping tot stand wilde brengen. Het was bij deze gelegenheid dat God de belofte betreffende de zegening van alle geslachten der aarde aan Jacob vernieuwde. — Genesis 28 : 11-15.

Jacob, wiens naam de Heer naderhand veranderde in Israël, was de vader van twaalf zonen, en deze werden respectievelijk de hoofden van de twaalf stammen van Israël; welke stammen, bij den dood van Jacob het georganiseerde volk van God op aarde werd. God organiseerde dit volk voor een doel, en een van de bedoelingen was de voorschaduwing van de uitvoering van zijn voornemen in betrekking tot de nieuwe schepping. Toen Jacob stervende was, riep hij zijn zonen voor zich om hen bekend te maken met de dingen die in een ver verwijderde toekomst zouden gebeuren. Gods onzichtbare macht bewoog op dit oogenblik den geest en de tong van Jacob om een groote profetie uit te spreken welke de komst van den machtigen Heerscher en Vrededorst voorafschaduwde.

Onder andere dingen, die door Jacob bij deze denkwaardige gelegenheid gezegd werden, waren deze woorden: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tusschen zijne voeten, totdat Shiloh komt; en tot hem zal het volk vergaderd worden.” (Genesis 49:10, Engelsche Vertaling) Deze profetie toont aan, dat het beloofde zaad, door wien de zegening komen

moet, een afstammeling van den stam van Juda zou zijn. De scepter is een symbool van bevoegdheid om te heerschen. Shiloh beteekent rustig, vreedzaam, gelukkig en voorspoedig. Aan den machtigen Wetgever en Bestuurder zou de macht en het gezag verleend worden om al de volken der aarde te vergaderen en allen te zegenen overeenkomstig Gods belofte. Door dezen Machtige zullen alle volken der aarde gezegend worden. Deze profetie was een herhaling van de belofte die God aan Abraham deed, en vormt een deel van het groote beeld, dat de komst van den grooten Wel-doener voorschaduwet.

De Israëlieten woonden toen in Egypte. Vóór dien tijd was de geliefde zoon van Jacob, Jozef, naar Egypte verkocht, en was door de genade van den Heer een machtig man in Egypte geworden, de machtigste na Pharaon den koning. De zegeningen die de Heer door de hand van Jozef aan het volk van Egypte schonk, voorschaduwden hoe degene, dien Jozef afbeeldde, de volken der wereld zou zegenen. Na den dood van Jozef kwam een andere koning op den troon van Egypte, een die geen eerbied voor God had, die de goedheid welke God door Jozef aan Egypte betoond had, was vergeten, en die zijn boos hart openbaarde door de verdrukking der Israëlieten, Gods uitverkoren volk.

Het was tijdens deze periode van verdrukking dat Mozes geboren werd. Het besluit van den goddeloozen koning van Egypte om alle mannelijke zuigelingen der Hebreuwsche vrouwen te dooden, was uitgevaardigd. (Exodus 1:16, 22) Maar God bewaarde Mozes op wonderbaarlijke wijze. Toen het kind drie maanden oud was, maakte zijn moeder een mandje van biezengras, deed het kind daarin, en verborg het in de stille wateren van den Nijl. Het kind werd ontdekt door een lid van de koninklijke familie, ongetwijfeld door de beschikking van den Heer. Mozes' eigen moeder werd gebruikt om het kind te voeden.

Mozes groeide op als een lid van het gezin van het koninklijk huis; maar toen hij meerderjarig werd,

weigerde hij de zoon van Pharao's dochter genaamd te worden. Hij verkoos liever verbonden te zijn met Gods volk, waartoe hij behoorde. (Hebreërs 11 : 24) Het was zijn geloof in God dat hem er toe bracht deze houding aan te nemen en ongetwijfeld leidde Jehova hem in deze richting. De verdrukking der Israëlieten in het land van Egypte duurde voort. Dit was een ander deel van het beeld, waarvan de mensch nu kan leeren. De goddelooze heerscher die toen over Egypte heerschte, stelt Satan, den Duivel voor, die de volken der wereld verdrukt.

Velen hebben gedacht, dat al de volken der aarde, met uitzondering van diegenen die tot eenig kerkgenootschap behooren, een deel van de wereld zijn; maar dit is niet juist. De wereld is vertegenwoordigd in de regeerende machten die het volk beheerschen. De regeering van Egypte, waarvan Pharao het hoofd was, stelde de goddelooze organisatie van den Duivel voor, waardoor het volk verdrukt wordt. God begon nu met het maken van een beeld hetwelk voorschaduwde op welke wijze hij het volk uit de hand van den verdrukker, Satan den Duivel, zal bevrijden. Jehova zond Mozes om de bevrijder van de Israëlieten uit de Egyptische slavernij te worden. In dit beeld is Mozes een voorstelling of schaduw van den Machtige, den Messias, die de volken der aarde uit de verdrukking van Satan en al zijn werktuigen zal verlossen en het volk in een toestand van zegening zal brengen.

Toen de tijd voor Gods uitverkoren volk, de Israëlieten, om Egypte te verlaten, gekomen was, leidde Mozes den uittocht. Zes honderd duizend mannen te voet, met hun vrouwen, kinderen en dienstknechten, vormden een indrukwekkend gezelschap dat uittrok uit Egypte. In dit beeld stelt Mozes Christus den Messias, den grooten Bevrijder voor, die het volk in veiligheid leidt; terwijl diegenen die Mozes volgden, al degenen voorstelden die ten slotte Christus als den grooten Uitvoerenden Ambtenaar van Jehova God, degene wien God gesteld heeft voor de bevrijding van den mensch, zullen aannemen en volgen.

De goddelooze Pharao, de heerscher van Egypte, met zijn leger, vervolgde de Israëlieten met de bedoeling en den wensch hen te vernietigen. Hij zou in de uitvoering van zijn goddelooze plannen geslaagd zijn, als God niet tusschenbeide gekomen ware en de Israëlieten beschermd en ze door Mozes gewezen had op den weg, dien ze gaan moesten. (Exodus 12 : 37, 38; 14 : 1-5) Pharao en zijn legerscharen, de Israëlieten najagend, stellen den Duivel en zijn werktuigen voor die hij gebruikt in zijn pogingen om degenen te vernietigen die den Heer liefhebben.

Toen de Israëlieten de Roode Zee bereikten, en de legerscharen van Egypte hen dicht genaderd waren, zond God zijn engel om de Israëlieten te beschermen; en de Heer stelde een wolkkolom tusschen de twee legers om de Israëlieten te verbergen. Toen wees de Heer God aan Mozes wat hij doen moest; en in gehoorzaamheid aan het gebod des Heeren strekte Mozes zijn staf uit over de zee, en de Heer liet de wateren van de zee van elkaar gaan, zoodat de Israëlieten onder de leiding van Mozes er konden doortrekken op het droge. Toen Pharao en zijn legers bij de vervolging tusschen de muren die de zee aan weerszijde vormde, doortrokken, stortten de wateren op hen en zij kwamen om. (Exodus 14 : 13-30) Dit beeld voorschaduwet dat God in zijn bestemden tijd al degenen die hem gehoorzamen, uit de verdrukkende hand zal bevrijden en dat hij Satan's organisatie en ten laatste ook Satan zelf volkomen zal vernietigen; en dat in dit groote werk degene wien Mozes voorstelt, namelijk Christus, de groote Uitvoerende Ambtenaar van Jehova, dit werk zal volbrengen.

Toen Mozes en de Israëlieten veilig aan de andere zijde van de zee waren angekommen, zongen zij tezamen een lofzang voor Jehova God, en onder andere dingen staat in dit gezang geschreven: „O Heer, uwe rechterhand is verheerlijkt geworden in macht; uwe rechterhand, o Heer, heeft den vijand verbroken.“ (Exodus 15:6) Dit voorschaduwet dat als de menschen ten volle van Satan den verdrukker bevrijd zullen zijn, zij zullen er-

kennen, dat God in zijn goedertierenheid maatregelen getroffen heeft te hunner verlossing. Dan zal het volk zingen gelijk zij toen deden: „De Heer is mijn kracht en lied en hij is mij tot heil geweest.”

De openbaring van Jehova's macht bij de vernietiging van de Egyptenaren en de wondervolle bewaring van de Israëlieten had ten doel, dat dit volk in gedachten zou houden dat Jehova de eenige ware God is, en dat alleen van hem zegeningen te verwachten zijn. Deze dingen gebeurden en werden vermeld niet voor Israël alleen, maar in het bijzonder voor de volken der aarde die aan het einde van de eeuw waarin wij nu leven gerechtigheid zoeken. (1 Corinthiërs 10 : 11) Het lag in Gods voornemen, dat zijn volk nu, in deze twintigste eeuw, troost en bemoediging zou ontvangen door het verkrijgen van een geestelijk inzicht in dit beeld. Dit onder goddelijke leiding gemaakte beeld voorschaduwet, dat het vanaf den beginne in Gods voornemen besloten lag, een zaad of nieuwe schepping te hebben dat in volle harmonie met hem zou zijn en volkomen geloof en vertrouwen in hem zou hebben, en dat dit zaad zijn middel zou zijn om de menscheid te zegenen.

Een Regeering voorschaduwd

Na de verdelging van de Egyptenaren in de Roode Zee maakte de Heere God een andere reeks van beelden door zijn uitverkoren volk te gebruiken. Deze beelden voorschaduwen een rechtvaardige en rechtmatige regeering waardoor het menschdom in harmonie met Jehova teruggedbracht zal worden. Mozes stelde de nieuwe schepping voor, die de rechtvaardige en rechtmatige regeering of het officieele gezag vormt, terwijl het volk Israëls de volken der aarde die in volle harmonie met God wenschen terug te keeren, voorstelt. Een bestudeering van deze beelden nu, bezien in het licht van vervulde profetie, versterkt ten zeerste het geloof van een ieder die uitziet naar een beteren en gelukkiger tijd voor de menscheid.

De tenten van Israël werden opgeslagen in de wildernis of de woestijn, in de nabijheid van den berg Sinaï. Terwijl Mozes het volk in de tenten liet, ging hij op den berg. Het verhaal luidt: „En Mozes klom op tot God, en de Heer riep tot hem van den berg, zeggende: Aldus zult gij tot het huis Jacobs spreken en den kinderen Israëls verkondigen.“ Toen ging God voort Mozes mede te deelen, wat hij zeggen moest. (Exodus 19:3) Mozes was toen voor de Israëlieten onzichtbaar, terwijl hij door Jehova onderricht werd. Aldus voorschaduwde het beeld, dat de nieuwe regeering der gerechtigheid voor de volken onzichtbaar zal zijn en volle autoriteit van Jehova God zal ontvangen. Toen Mozes terugkwam en tot het volk sprak voorschaduwde hij de zichtbare vertegenwoordigers van de nieuwe regeering.

God gaf Mozes opdracht tot het volk het volgende te zeggen: „Gijlieden hebt gezien wat ik den Egyptenaren gedaan heb, en hoe ik u op vleugelen der arenden gedragen en u tot mij gebracht heb: nu dan, indien gij naarstiglijk mijner stemme zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken: want de gansche aarde is mijn; en gij zult mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.“ (Exodus 19:4-6) Gehoorzaam aan Gods gebod legde Mozes deze woorden het volk voor. „Toen antwoordde al het volk gelijkelijk en zeide: Al wat de Heer gesproken heeft zullen wij doen! En Mozes bracht de woorden des volks wederom tot den Heer.“ (Exodus 19:8) Daardoor was door Jehova en door de Israëlieten een verbond aangegaan, met Mozes al middelaar tusschen God en het volk en als de wettelijke vertegenwoordiger, zoowel van Jehova als van het volk.

De Israëlieten waren Gods uitverkoren volk vanaf den tijd van den dood van Jacob. Zijn wet begon dat volk bekend te worden ten tijde van het pascha, toen zij Egypte verlieten; maar op den berg Sinaï wijdde God zijn verbond met dat volk in, om een regeering in te stellen, welke de regeering voorschaduwde, die gevormd zou worden door de nieuwe schepping en waar-

door in Gods bestemden tijd zegeningen voor het volk zullen komen. Met andere woorden, God voorzegt in beelden, wat hij in den door hem vastgestelden tijd zal doen. Noch Mozes, noch het volk Israëls, die deelhadden aan het maken van deze beelden, verstonden de volle beteekenis daarvan, omdat het niet in Gods beoeling lag, dat zij te dien tijde verstaan zouden worden.

Wanneer wij in het Nieuwe Testament een uitlegging vinden van het bericht in het Oude Testament gedaan, kunnen wij er zeker van zijn dat zulk een uitlegging juist is. Er is geschreven omtrent de leden van de nieuwe schepping: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; gij die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden.“ (1. Petrus 2 : 9, 10) Door deze geïnspireerde woorden van de Heilige Schrift weten wij, dat het volk Israëls, handelend onder leiding van Mozes, en op aanwijzing van Jehova, de nieuwe schepping voorstelde.

Het was op den derden dag, nadat Mozes op den berg gegaan was en onderricht van Jehova ontving, dat het verbond werd ingewijd. Dit deel van het beeld voorschaduwde, dat aan het begin van den derden duizendjaardag na de verkiezing van de nieuwe schepping, God het Nieuwe Verbond of de nieuwe regeering voor de zegening van het volk zal inwijden. Er staat geschreven in het Nieuwe Testament, dat „één dag is bij den Heer als duizend jaren, en duizend jaren als één dag.“ (2 Petrus 3 : 8) Aldus is de tijd voor de inwijding van het verbond met den grooten Messias aangegeven. De Heer heeft vele andere dingen in zijn Woord geplaatst om deze gevolgtrekking te bevestigen. De derde duizendjaardag is nu begonnen.

De inwijding van het verbond en de regeering op den berg Sinaï, dat de Messiaansche regeering voorschaduwde, ging gepaard met groote beroeringen der elementen. „Er waren donderen en bliksemen en een

zware wolk op den berg, en het geluid eener zeer sterke bazuin; zoodat al het volk verschrikte dat in het leger was." (Exodus 19 : 16-18) Dit voorschaduwde de toestanden, die omstreeks den tijd van de inwijding van de regeering onder de nieuwe schepping zullen bestaan. De Apostel Paulus maakt melding van deze gebeurtenis in verband met de inwijding van het koninkrijk van den Messias, en haalt daarbij aan hetgeen op den berg Sinaï gebeurde, en hij wijst er op, dat dit voorschaduwde hetgeen gebeuren zal ten tijde dat Gods regeering van gerechtigheid onder het groote zaad, de nieuwe schepping, wordt ingewijd. — Hebreërs 12 : 18, 27.

Jehova gaf toen aan het volk de wet, waardoor zij geregeerd zouden worden, en legde den nadruk op het feit, dat de zegening van het volk er geheel van zou afhangen, of het volk Jehova zou erkennen, aannemen en dienen als de eenig ware God, en of het zou erkennen, dat er geen ander is. Toen verkondigde hij, dat de zegening van de geslachten der aarde zal afhangen van een algeheele en volkomen erkenning van Jehova als den alleen waren God en dat er geen middel bestaat om eeuwig leven te verkrijgen als alléén door den weg welken Jehova voorzien heeft. De wettelijke bepalingen van het verbond van Sinaï voorschaduwden hetgeen de wijze van handelen zal zijn, waardoor de volken onder de nieuwe en rechtvaardige regeering van Christus, de nieuwe schepping, moeten worden bestuurd. — Exodus 20 : 1-17.

Dat de inwijding de regeering van de Israëlieten, met Mozes als hoofd inderdaad een grootere heerschappij met Christus als Hoofd voorschaduwde, daaromtrent bestaat geen twijfel. Dit werd duidelijk voorschaduwd door de profetische woorden die God door Mozes liet neerschrijven: „Een Profeet uit het midden van u, uit uwe broederen, als wij, zal u de Heer uw God, verwekken; naar hem zult gij hooren; . . . Een Profeet zal ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u; en ik zal mijne woorden in zijnen mond geven; en hij zal tot hen spreken alles wat ik hem gebieden zal." — Deuteronomium 18 : 15, 18.

Dat de instelling van de regeeringsorganisatie van Israël, en de wet, bepalingen en verordeningen aan dat volk gegeven betreffende spijzen, drank, het houden van den Sabbat, enz. schaduwen waren van „dingen die komen zouden“, daaromtrent kan niet de minste twijfel bestaan, omdat er in den Bijbel geschreven staat: „Welke zijn eene schaduw der toekomstige dingen; maar het lichaam is van Christus.“ — Colossenzen 2 : 17.

De belofte van God was dat de machtige Heerscher zou komen door den stam van Juda. (Genesis 49 : 10) David, de zoon van Jesse van Bethlehem, was van den stam van Juda. Op aanwijzing van den Heer werd hij door Samuel gezalfd om koning over Israël te zijn. (1 Samuel 16 : 12, 13) David werd een machtig koning. (2 Samuel 5 : 10) God stelde David op den troon van Israël. Hij liet zijn profeet tot David zeggen: „Doch uw huis zal bestendig zijn en uw koninkrijk tot in eeuwigheid voor uw aangezicht; en uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid.“ (2 Samuel 7 : 16) De Joden verwachtten dat David de belofte zou vervullen die God gemaakt had, om door hem en zijn regeering de volken der aarde te zegenen. Het is duidelijk dat David niet het beloofde „zaad“ was, dat de eeuwigdurende rechtvaardige regeering zou oprichten, omdat David stierf en zijn koninkrijk niet eeuwig duurde. De naam David beteekent geliefde. De Geliefde van God is zijn eeniggeboren Zoon, dien hij in de wereld zond. David voorschaduwde dien geliefden Zoon en voorschaduwde den Christus. David had een zeer stormachtig leven, vanaf den tijd toen hij tot koning gezalfd werd tot aan zijn dood. In dit beeld voorschaduwde hij God's gezalfden; dat wil zeggen, de nieuwe schepping in haar voorbereiding.

David schreef en zong vele profetische liederen welke betrekking hadden op den Machtige wien hij voorschaduwde. Bijvoorbeeld, David schreef: „De Heer [Jehova] heeft tot mijnen Heer gesproken: Zit aan mijne rechterhand, totdat ik uwe vijanden gezet zal hebben tot eene voetbank uwer voeten. De Heer zal den scepter uwer sterkte zenden uit Sion: Heersch in het midden uwer vijanden.“ (Psalm 110 : 1, 2) Aldus

sprak David woorden die betrekking hadden op het begin van de regeering van den Machtige, het Hoofd van de nieuwe schepping. Om deze reden leest de gezalfde klasse de Psalmen met het juiste inzicht, en verkrijgt daardoor grooten troost en vreugde.

Vele eeuwen gingen voorbij sedert God de belofte aan Abraham deed, toen Jezus op aarde kwam. Hij werd geboren uit een vrouw. Naar de natuurlijke afstamming was hij van den stam van Juda, en de zoon of nakomeling van David. Hij was een volmaakt mensch en in hem was geen zonde. Op dertigjarigen leeftijd was Jezus de gezalfde Koning. Hij werd Israël als Koning aangeboden. Het volk Israëls verwierp hem echter als Koning. Kort daarna leed hij een smadelijken dood aan het kruis.

Eenige eerlijke en geloovige nakomelingen van Abraham verwachtten Jezus als Koning van Israël, om de lang beloofde zegeningen te brengen. Twee van deze geloovige mannen spraken na zijn kruisiging: „Wij hoopten dat hij was degene die Israël verlossen zou.“ (Lucas 24:21) Hij was dus de gezalfde Koning; maar het was Gods bestemde tijd nog niet om zijn regeering op te richten; en deze getrouwe discipelen begrepen dit toen nog niet. Maar met Pinksteren begonnen zij het te verstaan. Gedurende vele eeuwen maakte Jehova beelden die het komen van gebeurtenissen van veel grootere belangrijkheid dan toen begrepen kon worden, voorschaduwden. En nu is de tijd voor het begin van de vervulling dezer beelden gekomen.

Wanneer een rechtvaardige regeering op aarde opgericht zou zijn, en het volk die regeering erkend en hun beste pogingen aangewend zou hebben om de wetten dier regeering te houden, zou het dan de beloofde zegeningen hebben kunnen ontvangen? Het antwoord is, Neen. De reden is dat alle volken der aarde onvolmaakt waren en daarom zondaren als gevolg van de overgeërfde onvolmaaktheid, die voortsproot uit de zonde van Adam. Allen waren onder de veroordeeling. Zij waren geen schuldigen, zooals velen meenen. Alleen Adam werd beproefd en veroordeeld. Zijn nakomelingen

zijn niet beproefd en dus ook niet veroordeeld. De Joden hadden een verbond met God gesloten en hadden dit niet gehouden. Maar het geheele menschelijk geslacht stond afgekeurd voor God, omdat zij onvolmaakt waren. God kan iets onvolmaakts niet goedkeuren. Het woord veroordeelen of veroordeeling beteekent afkeurend oordeelen. God moet alle menschen afkeurend beoordeelen, omdat zij allen afstammelingen van Adam en daarom allen onvolmaakt zijn. Zulke ongeschiktheid was niet het gevolg van eenige directe handeling van de zijde van een ieder persoonlijk. Zelfs de geloovige mannen, als Abraham en anderen van gelijk geloof, konden de beloofde zegeningen niet ontvangen. Zij stelden hun beste pogingen in het werk om den Heer te gehoorzamen, maar zij „zijn allen in het geloof gestorven, de belofte niet verkregen hebbende.“ (Hebreërs 11 : 13, 39) De Apostel Paulus verklaart waarom zij Gods zegen niet konden ontvangen. „Alzoo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden.“ In dezen tekst heeft „ons“ betrekking op de nieuwe schepping. (Hebreërs 11 : 40) Dat het geheele menschelijk geslacht afgekeurd stond voor God als gevolg van de zonde, wordt duidelijk gemaakt door deze Schriftuurlijke verklaringen. „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.“ (Psalm 51 : 7) „Daarom gelijk door éénen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzoo de dood tot alle menschen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben.“ — Romeinen 5 : 12.

Daar dus allen geboren zondaars zijn, en als gevolg daarvan door Jehova veroordeeld werden, volgt er uit dat maatregelen dienden genomen te worden om dit onvermogen op te heffen, alvorens de zegening kon komen. Noch de nieuwe schepping noch een rechtvaardige regeering zou in staat zijn dit onvermogen op te heffen en een eeuwigdurende regeering voor het volk te brengen. Er moest een groot zoenoffer zijn, en dit offer moest nauwkeurig gelijk zijn aan den volmaakten mensch die in Eden gezondigd had. De wet

van God eischte 'een leven voor een leven'. (Deuteronomium 19:21) Gods wet is rechtvaardig en moet onwrikbaar zijn. Daar kan niet van afgeweken worden. God heeft Adam met den dood gestraft wegens opzettelijke overtreding van zijn wet en dat vonnis moet ten uitvoer gebracht worden.

Daar de onvolmaaktheid van de geheele menschheid een gevolg was van dit vonnis, moest er een voorziening getroffen worden in overeenstemming met Gods wet om dit onvermogen weg te nemen, alvorens de beloofde zegening kon komen. In overeenstemming met zijn wet kon Jehova een anderen mensch gelijk aan Adam veroorlooven om vrijwillig in de plaats van Adam in den dood te gaan, en daardoor voorzien in de wegneming van het onvermogen dat de geheele nakomelingschap van Adam in den weg stond. De bepalingen van de goddelijke wet sluiten duidelijk in, dat zulks gedaan kon worden, want er staat geschreven: „Een leven zal gegeven worden voor een leven.“ Maar op de geheele aarde was geen volmaakt mensch die aan dezen eisch van de wet kon voldoen. Er staat geschreven: „Niemand van hen zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven.“ (Psalm 49:8) De reden daarvoor is, dat allen de nakomelingen van Adam waren.

Moest de belofte van God dan falen, omdat er geen mensch was om aan dezen wettelijken eisch te voldoen? Neen, en wel omdat God in zijn wijsheid en goedertierenheid maatregelen trof om aan deze noodzakelijkheid te voldoen. In zijn Woord staat geschreven: „Ik zal ze van de macht van het graf vrijkoopen; ik zal ze van den dood verlossen.“ (Hosea 13:14, Engelsche Vert.) Deze belofte van God om den mensch van den dood te verlossen en hem vrij te koopen van de macht van het graf moet gehouden worden, omdat Gods Woord altijd gehouden worden. (Jesaja 55:11) Het wordt den onderzoeker nu in eens duidelijk, dat het groote middelpunt van het voornemen van Jehova voor de zegening der menschheid juist hierin ligt. Daarom mogen wij verwachten dat de beelden die Gods voornemen voor-

schaduw en ook dit punt zullen voorschaduw. Deze wondervolle schikking voor de grooten losprijs en het zoenoffer voor en ten behoeve van den mensch is voorschaduw, en staat vermeld in het Woord van God. Deze beelden of schaduw werden door Jehova gemaakt door middel van zijn uitverkoren volk, om den oprechten en getrouwen zoeker naar waarheid in dezen tijd in staat te stellen Gods groot voornemen te verstaan. Als de Christen deze dingen begrijpt, ziet hij, dat God werkelijk liefde is, en dat hij ruimschoots maatregelen heeft genomen voor de zegening van alle geslachten der aarde.

Het is langen tijd de practijk der geestelijken geweest, zich aan te matigen dat alleen zij de bevoegdheid hebben om den Bijbel uit te leggen. Zij zeggen, dat iedereen door eigen kracht zijn verlossing kan bewerken. Hun argument is, dat Jezus een groot voorbeeld voor de menschen was, maar dat er geen kracht in zijn vergoten bloed ligt. Deze menschen hebben door hun valsche wijsbegeerte het geloof van velen in Gods Woord vernietigd en zijn door den duivel gebruikt om de menschen te verblinden voor het allerbelangrijkste deel van het goddelijk voornemen in betrekking tot het menschelijk geslacht.

De beelden, in dit hoofdstuk onderzocht, toonen aan dat Jehova God een „zaad" voorschaduwde, hetwelk de nieuwe schepping is, en de vestiging van een rechtvaardige regeering voor de menschheid, maar dat alvorens deze kon komen en in werking kon treden, in het groote rantsoenoffer voorzien en het offer voor de zonde gebracht moest worden. Dit is in den Bijbel zoo wondervolle schikking voor de grooten losprijs en het zoenoffer voorschaduw, aangeduid, dat daaromtrent geen twijfel kan blijven bestaan. Als iemand dit inzielt, verheugt hij zich ten zeerste bij het zien van Jehova's onzelfzuchtigheid in het voorzien in een weg voor de verlossing der menschen. Niet alleen heeft hij daarin voorzien, maar hij veroorloofde nu den oprechten zoeker naar waarheid terug te zien op hetgeen hij eeuwen

geleden heeft laten doen en een blik te werpen op de steeds voortgaande, majestueuze ontvouwing van het groote goddelijk programma. De onderzoeker zal nu met groote belangstelling de beelden bestudeeren die de groote losprijs en het offer voor de zonde voorschaduwen, hetgeen in het volgend hoofdstuk zal worden behandeld.

Een volmaakt Offer

JEHOVA is de bron des levens. (Psalm 36 : 10; Deuteronomium 30 : 20; Job 33 : 4) Hij is de groote Levengever, en hij alleen kan rechtmatig het leven wegnemen. Indien leven door een schepsel op een ander schepsel wordt overgedragen, geschiedt zulks alleen krachtens het feit, dat God deze macht verleend heeft aan dengene die het leven overdraagt. Leven beteekent bestaan, met inbegrip van het recht om te bestaan. Het menschelijk geslacht heeft gedurende eenigen tijd bestaan, maar heeft niet het recht gehad om te leven en heeft daarom geen leven genoten.

Toen Adam geschapen was, bezat hij het leven, omdat hij bestond, en hij had tevens het recht om te bestaan, welk recht hij van Jehova ontvangen had. Niemand anders dan Jehova kon hem dat recht ontnemen. Ware hij gehoorzaam aan Jehova geweest, dan zou hij onafgebroken dat recht om te leven behouden hebben. God had hem duidelijk te kennen gegeven, dat de overtreding van de goddelijke wet zou leiden tot het verlies van zijn leven. Adam overtrad Gods wet, als gevolg waarvan hem het recht om te leven ontnomen werd; en na een bepaalden tijd hield Adam op te bestaan. Slechts de rechtvaardige heeft recht om te leven. Vanaf den tijd dat het oordeel over Adam werd uitgesproken, was hij onrechtvaardig. Na dien tijd werden zijn kinderen geboren; en aangezien Adam het recht om te leven niet kon overdragen, werden zijn kinderen geboren zonder het recht om te leven of te bestaan.

Het grootste verlangen van den mensch is altijd geweest, dat hij zich in volheid van leven mocht verheugen. Bezwaard zijnde met het onvermogen als gevolg van de zonde en niet in staat door eigen pogingen het leven te verkrijgen, is voor den mensch deze vraag van het grootste belang: Hoe kan een mensch het leven in

zijn volle beteekenis verkrijgen? Deze vraag werd beantwoord door Gods geliefden Zoon; en zijn antwoord wordt gegeven door den Profeet David, die Jezus voorschaduwde: „Gij zult mij het pad des levens bekend maken.” (Psalm 16 : 11) Later zeide Jezus tot zegen voor de menschheid: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien gij gezonden hebt.” — Johannes 17 : 3.

Zonder eenige kennis van Gods voorziening voor eeuwigdurend leven kon de mensch geen eeuwigdurend leven ontvangen. Er staat geschreven: „Leven is de gave Gods door Jezus Christus onzen Heer.” (Romeinen 5 : 23; 5 : 18) Het is onmogelijk een gave uit de hand van een ander te ontvangen zonder den gever te kennen. Het is onmogelijk eeuwig leven te verkrijgen zonder God en zijn weg ten leven te kennen. Waarom zal men dan tijd verspillen met het onderzoeken van theorieën omtrent leven, die opgesteld zijn door geestelijken, die in hun eigen oogen wijs zijn? Dergelijke theorieën zijn meer dan nutteloos. De werkelijk verstandige mensch tracht Gods weg te kennen en dan de voorschriften van dien weg te gehoorzamen. Om deze reden heeft God maatregelen ter verlossing der menschen genomen, om den mensch tot kennis der waarheid te brengen, opdat zij gebruik zullen maken van hun voorrecht, den weg die ten leven leidt, in te slaan. Als de mensch leert, dat God een weg bereid heeft, die hem het leven brengen zal, en dat hij dit verkrijgen kan door dien weg te volgen en te gehoorzamen en hij begint zijn gehoorzaamheid te toonen, dan is hij op weg om hetgeen hij wenscht, te verkrijgen.

Alle menschen zijn onvolmaakt en daarom is het voor hen moeilijk dit te begrijpen. (Hebreëen 5 : 11, 12) Bovendien heeft Satan de Duivel den mensch gehinderd om de waarheid te verstaan en de eerste vereischte om te begrijpen is een eerlijke en oprechte wensch, een kennis te verkrijgen omtrent God en den weg, dien hij wil, dat de mensch gaan zal. Om den mensch behulpzaam te zijn heeft God beelden gemaakt, die de komende gebeurtenissen voorschaduwen. Deze beelden zijn niet

een deel van het goddelijk voornemen, maar zij vormen lessen die de uitwerking van zijn voornemen aantoonen. Deze beelden zijn nuttig, omdat zij (1) den zoeker naar waarheid onderrichten, en (2) het geloof in God versterken.

„Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen,“ omdat men op geen andere wijze den weg ten leven kan leeren. (Hebreëen 11 : 6) „Zoo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het woord Gods.“ (Romeinen 10 : 17) Met andere woorden, een mensch moet kennis hebben, en deze kennis moet uit de goede bron komen; Gods woord is de goede bron, en er is geen andere. De mensch moet zijn vertrouwen op die ware kennis stellen om geloof te kunnen hebben. Gods barmhartigheid heeft in de middelen voorzien, waardoor iemand, die naar waarheid zoekt, deze kan krijgen en in het geloof kan toenemen.

Er moest in een loskooprijs voor den mensch voorzien worden, daar God de belofte gedaan had, dat hij er in voorzien zou en den mensch zou vrijkopen. (Hosea 13 : 14) Rantsoen beteekent een nauwkeurig overeenkomstige prijs; dat wil zeggen, de prijs die door een rechtbank is vastgesteld of die koopkracht heeft. Een volmaakt mensch overtrad Gods wet en werd daarom ter dood gebracht. De wet van God is zijn uitgedrukte wil. In verband met de voorziening in de verlossing bepaalde Gods wet ‚een leven voor een leven‘. (Deuteronomium 19 : 21) Strikt genomen beteekent die wet, dat een volmaakt menschelijk leven gegeven moest worden als plaatsvervanger voor het volmaakte menschelijk leven, dat God Adam wegens diens verkeerde handeling ontnomen had.

Offeren beteekent het doden van een slachtoffer en sluit in zich de handeling van het offeren of aanbieden van het leven van dat slachtoffer aan dengene die bevoegd is hetzelfde te ontvangen. Daar een volmaakt menschelijk leven gegeven moest worden om te voorzien in den loskooprijs, volgt daaruit, dat een volmaakt menschelijk leven geofferd moest worden. En daar het verlies van het leven van Adam een gevolg was van de zonde,

volgt er uit, dat het offeren van het volmaakte menschelijk leven om te voorzien in het rantsoen of den loskooprijs tevens insluit de handeling van het offeren of het aanbieden van de waarde van dat volmaakte leven als een zoenoffer. Daar slechts Jehova het recht heeft het zoenoffer te ontvangen, moest dit zoenoffer Jehova aangeboden worden door iemand die toegang tot Jehova had.

Het leven is in het bloed. Om deze reden gebood God, dat het bloed van een schepsel niet gegeten mocht worden. (Genesis 9 : 4; Deuteronomium 12 : 23) „Want het is de ziel van alle vleesch, zijn bloed is voor zijne ziel; daarom heb Ik tot de kinderen Israëls gezegd: Gij zult geens vleesch es bloed eten; want de ziel van alle vleesch dat is zijn bloed: zoo wie dat eet zal uitgeroeid worden.” (Leviticus 17 : 14) Het uitstorten van het bloed van een schepsel beteekent, dat dat slachtoffer geofferd of gedood is en dat het leven uitgestort is. Hieruit volgt dus, dat de voorziening in den loskooprijs en het zoenoffer het uitstorten van het bloed van een volmaakt menschelijk wezen moet insluiten.

Vrome bedriegers, predikers en geestelijken genaamd, die geen geloof in God hebben en niet met den oprechten wensch bezielde zijn, zijn naam te eeren, slaan met gehuichelden afschuw hun handen in elkaar bij het hooren van het slachten van dieren door de Joden in verband met hun verzoendagceremoniën. Als deze schijnheilige geestelijken den Bijbel geloofden, welken zij beweren te leeren, zouden zij weten, dat de Joden bij het offeren van dieren als offeranden zoo handelden, omdat Gods wet hun zulks gebood. (Leviticus 17 : 11) Omdat dit gedaan werd in gehoorzaamheid aan Gods wet, moest een ieder weten, dat zij goed handelden. „Gods weg is volmaakt.” (Psalm 18 : 32; 2 Samuel 22 : 31) Al zijn werken zijn volmaakt. (Job 37 : 16; Deuteronomium 32 : 4) „Jehova's woord is recht.” (Psalm 33 : 4) „De wet des Heeren is volmaakt.” (Psalm 19 : 7) Niettegenstaande al deze verklaringen uit het Woord van Jehova zijn er menschen, die het volk wegens het offeren van dieren, hetgeen toch door God

geboden werd, veroordeelen. Zekerlijk zal niemand kunnen beweren, dat zulke menschen Jehova vertegenwoordigen.

Een wet is een voorschrift van handelen. Welke wijze van handelen of welke wet God ook gemaakt heeft voor het verkrijgen van eeuwigdurend leven, deze weg is steeds volmaakt en recht, niettegenstaande de meeningen der menschen. Gods weg is volmaakt en er bestaat geen andere weg. Welke wet of welk voorschrift om te handelen God ook gemaakt heeft om den weg ten leven te voorschaduwen, God heeft daarbij steeds goede redenen gehad, en daarom zijn deze wetten of voorschriften rechtvaardig en waar. Zijn wet of voorschrift gebod den Joden zekere dingen te doen, welke levende of bewegende beelden vormden. Men lette nu op (1) het beeld, (2) wat het beeld voorschaduwet, en (3) de werkelijkheid in vervulling daarvan. Als men deze dingen in de genoemde volgorde verstaat, zal zijn geloof in God vermeerderd worden, zal hij God meer liefhebben en zal hij een grooter verlangen hebben om te wandelen in den weg, dien God geboden heeft.

Pascha

Toen de Israëlieten op het punt stonden uit Egypte te trekken, maakte Jehova toebereidselen voor een prachtig beeld en bracht dit ook tot stand. De belangrijkheid van dit beeld blijkt uit het feit, dat God gebod, dat de dag waarop het gemaakt werd, voor de Israëlieten het begin der maanden zou aangeven. Het beeld begon op den tienden dag van de eerste maand en bereikte zijn hoogtepunt op den veertienden dag dierzelfde maand. Deze maand wordt Nisan genoemd, en komt ongeveer overeen met de tegenwoordige maand April. De Israëlieten moesten dit beeld elk jaar op denzelfden tijd onder hun geslachten herhalen. — Exodus 12 : 1-14.

Door Mozes tot de Israëlieten sprekende gebod God, dat elk huis of huisgezin der Israëlieten op den tienden dag der eerste maand voor zich een offerlam zou uitkiezen. Gehoorzaam aan Gods gebod vergaderde Mozes

de leiders van het volk Israël en onderrichtte hen in bijzonderheden, wat zij doen moesten. De hoofdzaak zijner aanwijzingen kwam hierop neer:

„Gij zult een volkomen lam hebben, een mannetje, een jaar oud; van de schapen of van de geitebokken zult gij het nemen; en gij zult het in bewaring hebben tot den veertienden dag dezer maand; en de gansche gemeente der vergadering Israëls zal het slachten tusschen twee avonden. En zij zullen van dat bloed nemen en strijken het aan de beide zijposten en aan den bovendorpel, aan de huizen in welke zij het eten zullen. En zij zullen dat vleesch eten in denzelfden nacht, aan het vuur gebraden, met ongezuurde brooden, zij zullen het met bittere saus eten. Aldus nu zult gij het eten: uwe lendenen zullen opgeschort zijn, uwe schoenen aan uwe voeten, en uw staf in uwe hand en gij zult het met haast eten: het is des Heeren Pascha. Want ik zal in dezen nacht door Egypteland gaan en alle eerstgeborenen in Egypte slaan, van de menschen af tot de beesten toe, en ik zal gericht en oefenen aan alle de goden der Egyptenaren, Ik de Heere. En dat bloed zal ulieden tot een teeken zijn aan de huizen waarin gij zijt: wanneer ik het bloed zie, zal ik ulieden voorbijgaan, en daar zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer ik Egypteland slaan zal. En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den Heere tot een feest vieren; gij zult hem vieren onder uwe geslachten tot een eeuwige inzetting. En het zal geschieden wanneer uwe kinderen tot u zullen zeggen: Wat hebt gij daar voor een dienst? zoo zult gij zeggen: Dit is den Heere een Paaschoffer, die voor der kinderen Israëls huizen voorbijging in Egypte, toen Hij de Egytenaars sloeg en onze huizen bevrijdde. Toen boog zich het volk en neigde zich.“ — Exodus 12 : 5-8, 11-14, 26, 27.

Het Beeld

Niets wijst er op, dat de Joden de beteekenis van hetgeen zij doen moesten, begrepen. Zij hadden het gebod van Jehova door Mozes, en dat was voldoende.

Zij handelden door hun geloof. Op den tienden dag der maand werd het lam gedood. Het bloed van het lam werd vervolgens aan den bovendorpel en aan de twee zijposten van de deur gestreken. Daarna werd het lam in zijn geheel gebraden, zonder dat één been gebroken werd.

Alle leden van het huisgezin verzamelden zich in het huis, en daar aten zij gezamenlijk het lam met ongezuurd brood en bittere kruiden, en wachtten op den engel, die als Jehova's uitvoerend ambtenaar door het land zou trekken. Te middernacht ging Gods engel door het gansche land Egypte en sloeg de eerstgeborene van ieder huisgezin der Egyptenaren, zoowel van den slaaf als van den koning. De Joden die God gehoorzaam hadden, hadden het bloed van het lam aan hun deurposten gestreken, als boven aangeduid; en waar dit bloed in gehoorzaamheid aan Gods gebod gezien werd, ging de engel des Heeren voorbij en de eerstgeborene van dat huisgezin bleef gespaard. — Exodus 12 : 28-30.

Kan nu gezegd worden, dat de Israëlieten beschermd en hun eerstgeborenen gered werden door het bloed van het lam? Neen; het bloed van het dier op zichzelf redde hen niet. God redde hen om hun geloof in hem, en zij bewezen hun geloof in hetgeen door het bloed werd voorgesteld. Hun gehoorzaamheid aan Gods gebod bewees dus hun geloof. Het bloed van het lam, dat vergoten en aan de deurposten gestreken werd, voorschaduwde veel meer dan iemand toen begrijpen kon. Te zijner tijd zou God den mensch veroorloven de volle beteekenis daarvan te verstaan.

Wat werd voorschaduwd?

Het rantsoenoffer is het belangrijkste wat door dit beeld werd voorschaduwd. Er werden nog vele andere ondergeschikte dingen voorschaduwde, maar het rantsoen is van het allergrootste belang. Het beeld voorschaduwde, dat er te eeniger tijd in de toekomst een slachtoffer uitgekozen moest worden door het uitstorten van zijn bloed, en dat dit voor anderen van de grootste waarde

moest zijn. Het moest beteekenen en het beteekent ook, dat alleen degenen die geloof zouden oefenen in het uitgestorte leven, den weg tot het eeuwige leven zouden vinden.

Het gebod was, dat een lam zou worden uitgekozen, een mannetje van het eerste jaar. Een lam is een onschuldig dier. Het offer, dat door het lam werd voorschaduwde, moest onschuldig zijn. Het gebod bepaalde verder, dat het lam zonder gebreken moest zijn, hetgeen voorschaduwde, dat het slachtoffer volmaakt en zonder gebreken of zonde moest zijn. Het lam moest uitgekozen worden vier dagen voor het geslacht werd. Dit voorschaduwde, dat het slachtoffer, dat door het lam werd voorgesteld, uitgekozen moest worden vier werkelijke dagen, en ook vier symbolische dagen, elk van duizend jaren, voordat het leven uitgestort werd.

Het uitstorten van het bloed van het lam voorschaduwde, dat het bloed van het slachtoffer, dat door het lam werd voorgesteld, moest uitgestort worden, en daar „het leven in het bloed is“, voorschaduwde het, dat leven van het slachtoffer moest worden neergelegd voor de zegening van anderen. Alle leden van het huisgezin moesten het vleesch van het geroosterde lam eten. Eten beteekent ontvangen en deel hebben aan het voedsel, dat ter onderhouding van het leven dient. Het eten van het vleesch van het lam voorschaduwde, dat alle menschen moeten ontvangen hetgeen het vleesch van het lam voorstelde, en daaraan door het geloof moeten deelhebben om het leven te verkrijgen en te onderhouden.

Het pascha was het begin van Gods wet voor Israëel. (Galaten 3 : 17) Die wet werd gegeven om toekomstige dingen te voorschaduwen. (Hebreëen 10 : 1) Deze wet eischte van de Joden, dat zij deze ceremonie elk jaar po denzelfden tijd zouden herhalen, hetgeen beteekende, dat zij er mede moesten voortgaan, totdat het goede, dat door de wet voorschaduwde werd, zou komen.

De Werkelijkheid

Jehova's geliefde Zoon Jezus was de werkelijkheid, die voorschaduwde door het pascha-lam van Israël. Het bloed van het lam in het beeld was belangrijk om hetgeen het voorstelde. Het bloed van den geliefden Zoon van God, als offerande uitgestort, is van het grootste belang voor alle menschen. Geestelijken, die de belangrijkheid van het bloed van Jezus als de groote loskoop prijs voor den mensch niet erkennen of trachten te kleineeren, doen Gods woord geweld aan en helpen Satan, de menschen af te keeren van den eenigen naam en weg, die tot eeuwig leven leidt.

Jehova's wet eischte van de Israëlieten, dat zij toebereidselen zouden maken voor het pascha. Het hoofd van elk huisgezin stelt Jehova zelf voor. Vier dagen voordat de offerande plaatshad, moest het lam uitgekozen worden. Vier werkelijke dagen voor den dood van Jezus bood hij zichzelf het volk Israëls aan. Vier duizend jaardagen van tevoren koos Jehova hem uit om de Verlosser der menschen te worden. Daarom werden de vier dagen in het beeld zoowel letterlijk als symbolisch vervuld in Christus Jezus.

Het pascha-lam moest een mannetje zijn zonder gebrek. Degene, die door het lam voorschaduwde werd, moest een man zijn zonder gebrek. Waarom moest dit slachtoffer een volmaakt man zijn? Omdat de volmaakte man, Adam, Gods wet overtreden had, en om deze reden hem het leven ontnomen werd. Gods wet eischte een leven voor een leven. Daarom moest degene, die voor Adam de plaats in den dood zou innemen, een volmaakt man zijn. Dit is de reden, waarom het dier dat gebruikt werd, om den Verlosser voor te stellen, zonder gebreken moest zijn. De verlosser van Adam en zijn nakomelingschap moest daarom een volmaakt man zijn, niets meer en ook niets minder.

Op de geheele aarde bestond geen volmaakt man. Allen waren veroordeeld om hun onvolmaaktheid, een gevolg van de zonde van Adam. Daar was niemand goed. (Psalm 14 : 3) Niemand was in staat om zijn medemensch vrij te koopen. (Psalm 49 : 8) Deze teksten

toon den uitersten nood van den mensch aan. God heeft de aarde voor den mensch geformeerd, om er op te wonen. (Jesaja 45 : 12, 18) Het verlangen van den mensch is altijd geweest, eeuwig leven te hebben. God heeft beloofd alle geslachten der aarde te zegenen, welke zegening beteekent een gelegenheid om het leven te verkrijgen. God heeft beloofd, den mensch van den dood te verlossen. Wat moest er nu gedaan worden?

Jehova zond zijn geliefden Zoon, den Logos, naar de aarde. Was het voor den Logos noodzakelijk om te sterven, ten einde mensch te worden? Neen. Zijn recht om te leven en zijn bestaan werden overgebracht van de geestelijke naar de menschelijke natuur. Het organisme bepaalt de natuur van het schepsel. Als zuigeling werd hij verwekt in het lichaam van Maria, en dit geschiedde door de werking van Gods heiligen geest of onzichtbare macht; en op den bepaalden tijd werd Jezus geboren. Jehova gaf het kindeke Jezus leven en het recht om te leven, en om die reden werd hij als volmaakt kind geboren. Het feit, dat Jezus uit een onvolmaakte vrouw geboren werd, beteekent niet, dat hij ook maar in het minst onvolmaakt was. Aangezien het recht om te bestaan en het bestaan zelve hem rechtstreeks door Jehova gegeven werd, en Jehova de eenige is, van wien het leven rechtstreeks uitgaat, volgt hieruit, dat het kind Jezus in elk opzicht volmaakt moest zijn. Jehova kon niet iets onvolmaakts maken, omdat „zijn werk volmaakt is“. — Deuteronomium 32 : 4.

De Heilige Schrift identificeert den Logos en den geliefden Zoon van God als het begin der schepping; en dan staat er geschreven: „Het Woord is vleesch geworden en woonde onder ons (mensen),“ en hij was „vol van genade en waarheid“. (Johannes 1 : 14) „Wanneer de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet.“ (Galaten 4 : 4) Het feit, dat hij uit een onvolmaakte vrouw geboren was, beteekende niet, dat hij onvolmaakt was, omdat zijn leven van Jehova uitging. Hij werd geboren als menschelijk wezen, opdat hij de Verlosser der menschheid zijn kon. (Lucas 2 : 11)

„Boven-Grindelwald-Gletscher in Zwitserland“

Toen het hemelgewelf verbroken werd, vielen de dampen en wateren neer op den dampkring der aarde. . . . De groote watermassa's, vermengt met ijs en sneeuw, die zich met donderend geraas tegen den evenaar stortten, moeten de heuvelen en bergen vermalen en een groote verandering in den vorm van de oppervlakte der aarde teweeggebracht hebben.

Mozes werd een man van betekenis en geleerdheid. . . . Men kan redelijk aannemen, dat Mozes met de overleveringen zijner voorvaders bekend geweest is. De geschiedenis der menscheit van geslacht tot geslacht moet aan hem overbracht zijn. Hij moet de gebeurtenissen onder de menschen vanaf Adam tot aan zijn tijd gekend hebben..

Bldz. 117, 118.

„Mozes gevonden“

L. Alma Tadema

„Bruiloft te Cana“

Paolo Veronese

Onjuiste leerstel ingen hebben vele menschen in den waan gebracht, dat heiliging het maken van uiterlijk vertoon van plechtige en voorgewende vroomheid, het aan den dag leggen van een overdreven mate van ernst en plechtstatigheid beteekent. Tot dit doel dragen velen een bijzondere dracht, trekken lange, ernstige gezichten en spreken met grooten en voorgewenden ernst, terwijl anderen hun handen vouwen en zich goed trachten voor te doen, niettegenstaande het feit, dat zij terzelfder tijd plannen beramen om samen te werken met de commercieele en politieke elementen dezer wereld, om zich in een machtspositie te verheffen.

.Opstanding*

Albert v. Keller
De milliarden menschen, die dood en in het graf zijn, zullen uit den dood opgewekt worden.

Aldus bereidde Jehova dengene, die alle eigenschappen bezat, om te vervullen hetgeen door het beeld voor-
schaduwde was; namelijk dengene die in staat was den
prijs te verschaffen die noodig was om het menschelijk
geslacht te verlossen. — Hebreëen 10 : 5.

Latere gezaghebbende getuigenissen, die in den
Bijbel vermeld worden, bewijzen boven allen twijfel,
dat het pascha-lam den Zoon Gods voorstelde; en dat
Jezus, de geliefde zoon Gods, de werkelijkheid was.
Johannes de Dooper maakte als voorlooper van Jezus
zijn komst bekend aan degenen die hooren wilden.
„Den volgenden dag zag Johannes Jezus tot zich komen,
en zeide: Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld
wegneemt. Deze is het van welken ik gezegd heb: Na
mij komt een man die voor mij geworden is, want hij
was eer dan ik . . . En ik zag en heb getuigd, dat deze
is de zoon Gods. Des anderen daags wederom stond
Johannes en twee uit zijne discipelen, en ziende op
Jezus, als hij wandelde, zeide hij: Zie het Lam Gods!“
— Johannes 1 : 29, 30, 34–36.

De Heilige Schrift identificeert Jezus verder als te
zijn zonder gebreken, voorbeschikt door Jehova om de
Verlosser der menschheid te worden, en wordt daarom
voorgesteld als het pascha-lam. „Wetende, dat gij niet
door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt
uit uwen ijdel wandel, die u van de vaderen over-
geleverd is, maar door het dierbaar bloed van Christus,
als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam dewelke
wel voorgekend is geweest voor de grondlegging der
wereld, maar geopenbaard is in deze laatste tijden om
uwentwil.“ — 1 Petrus 1 : 18–20.

Het dier in het beeld was onschuldig en zonder ge-
breken. De werkelijkheid in het tegenbeeld was „heilig,
onschuldig, onbevlekt, afgescheiden van de zondaren“.
(Hebreëen 7 : 26) Het getuigenis toont dus overtuigend
aan, dat het lam Christus Jezus den Zoon Gods voor-
schaduwde. Jezus aanvaardde zijn ambt, toen hij dertig
jaar oud was. Aangezien hij volkomen was, op grond
van het feit dat hij zijn leven onmiddellijk van God

ontvangen had, waardoor hij dus bevoegd was, om den mensch te verlossen, getuigde hij, dat hij juist voor dit doel gekomen was. „Gelijk de Zoon des menschen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen.“ — Mattheüs 20 : 28.

Daar Gods wet eischte, dat de Joden het pascha zouden vieren door het dooden van het paschalam op den veertienden Nisan en aangezien Jezus onder de wet geboren en hij het werkelijke Lam was, moest ook Jezus op den veertienden dag van Nisan gedood worden. Het begin van den Joodschen dag is te 6 uur namiddags. Op den juisten en vastgestelden tijd zat Jezus met zijn discipelen aan, om het paschalam te eten, gelijk de wet voorschreef. Bij die gelegenheid zeide Jezus tot zijn discipelen: „Ik heb grootelijks begeerd dit pascha met u te eten, eer dat ik lijde.“ (Lucas 22 : 15) Dit was de laatste maal, dat het beeld juist werd herhaald.

Later, op dienzelfden dag, werd Jezus gekruisigd. Hij vervulde op dien dag het beeld van het paschalam volkomen. Hetgeen het paschalam voorschaduwde, werd nu werkelijkheid door den dood van den geliefden Zoon Gods. Jehova God doet alles nauwkeurig op tijd. Jehova nam zijn geliefden Zoon het leven niet, maar hij liet anderen toe, dit te doen, en hij zorgde er voor, dat het nauwkeurig op den juisten tijd plaatsvond, om datgene te vervullen, wat door het paschalam voorschaduwde was.

Toen het paschalam, dat in het voorbeeld gebruikt werd, geslacht werd, kon het geen protest uiten. Door zijn heiligen profeet beschreef God zijn Zoon als een Lam, dat zonder protest naar het kruis ging. „Hij werd verdrukt, en hij werd gekweld; doch hij deed zijn mond niet open: als een lam is hij tot den slachter gebracht, en als een schaap, dat stom is voor zijn scheerders, alzoo deed hij zijn mond niet open.“ — Jesaja 53 : 7 (Eng. vertaling).

Een der titels, die aan den geliefden Zoon Gods gegeven werden, is „Het Lam“. Hierdoor wordt hij verder geïdentificeerd als degene die door het paschalam voor-

schaduw wordt. Van hem staat geschreven: „Het Lam dat geslacht is, van de grondlegging der wereld.” (Openbaring 13 : 8) In ditzelfde verband wordt hij ook geïdentificeerd als de Machtige van den stam van Juda, omtrent wien God door Jacob liet profeteeren. (Genesis 49 : 10) Hij werd ook voorschaduw door David, en is de machtige uitvoerende Ambtenaar van Jehova, die het voornemen van zijn Vader volbracht en geëerd werd als de „Getrouwe”.

Er staat geschreven: „Zie, de Leeuw van den stam van Juda, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen en zijne zeven zegelen open te breken. En ik zag, en zie, in het midden van den troon en van de vier dieren, en in het midden van de ouderlingen een Lam staande als geslacht. . . . Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging.” (Openbaring 5 : 5, 6, 12) De Apostel Paulus, schrijvende als de geïnspireerde getuige van Jehova over Christus Jezus en zijn offer, wijst op hem als dengene, die door het paschalam werd voorschaduw: „Want ook ons pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus.” — 1 Corinthiërs 5 : 7.

De Loskoop prijs

Bedenk steeds, dat het 't leven was, wat Adam verloor, en dat het 't leven is, waarnaar de mensch verlangt, en dat God den eenigen weg ten leven voorschaduw heeft in het offer van het paschalam, dat zijn geliefden Zoon voorstelt. Dit verklaart, waarom de Logos mensch gemaakt en Jezus genoemd werd. Hij „was gemaakt in de gelijkenis van menschen: en in gedaante gevonden als een mensch, heeft hij zichzelf vernederd, en werd gehoorzaam tot den dood, ja den dood des kruises.” (Filippenzen 2 : 7, 8) Het onvermogen van het menschelijk geslacht kon slechts weggenomen worden door de waarde van een geofferd volmaakt menschelijk leven. Het menschelijk geslacht wordt vergeleken met schapen, die afgedwaald zijn.

omdat de menschen in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen zijn. (Psalm 51 : 7) God gaf zijn geliefden Zoon, voorschaduwde door het lam, om het groote onvermogen, dat op het menschelijk geslacht rustte en door de zonde ontstaan was, op te heffen. — Jesaja 53:6.

Toen Jezus op aarde was, sprak hij van de menschen als van schapen en van zichzelf als de Herder, en wees er duidelijk op, dat Gods weg, die ten leven leidt, zijn offerande is. „Jezus dan zeide wederom tot hen: Voorwaar, voorwaar, zeg ik u, Ik ben de deur der schapen. . . . Ik ben de deur: Indien iemand door mij ingaat, die zal behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden. De dief komt niet, dan opdat hij stele, en slachte en verderve: Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en opdat zij het meer overvloedig mogen hebben. Ik ben de goede herder: de goede herder geeft zijn leven voor de schapen.” — Johannes 10 : 7, 9-11.

De Zoon Gods werd naar de aarde gezonden om den loskoop prijs te verschaffen. Hij werd niet gedwongen, om op aarde te komen en te sterven, maar hij kwam om den wil zijns Vaders te doen, en om deze reden heeft de Vader hem lief. „Gelijkerwijs de Vader mij kent, alzoo ken ik ook den Vader: en ik leg mijn leven neder voor de schapen . . . . Daarom heeft de Vader mij lief, omdat ik mijn leven afleg, opdat ik het wederom neme. Niemand neemt het van mij, maar ik leg het van mijzelve af. Ik heb macht het af te leggen en heb macht het wederom te nemen. Dit gebod heb ik van mijnen Vader ontvangen.” — Johannes 10 : 15, 17, 18.

De Israëlieten moesten het Lam in zijn geheel braden, zonder een been te breken, en dan het vleesch eten, met ongezuurd brood. Ook profeteerde God door middel van zijn profeet hetgeen in dit beeld getoond en voorschaduwde werd. (Psalm 34 : 21) Toen Jezus gedood werd als de door het lam voorschaduwde werkelijkheid, werd geen been van zijn lichaam verbroken. „Maar komende tot Jezus, als zij zagen, dat hij nu gestorven was, zoo braken zij zijn beenen niet: . . . . Want deze dingen zijn geschied, opdat de Schrift vervuld worde:

Geen been van hem zal verbroken worden." — Johannes 19 : 33, 36.

Het brood dat de Joden bij het gebraden lam moesten eten, moest zonder zuurdeesem zijn. Zuurdeesem is onzuiver of onrein en daarom een symbool van zonde. Het ongezuurde brood voorschaduwde de reinheid van Jezus. Het brood was tevens een voorstelling van de menselijkheid van Jezus, die gegeven werd voor het leven der wereld. Van zichzelf getuigende zeide Jezus: „Uwe vaderen hebben het manna gegeten in de woestijn en zij zijn gestorven. Dit is het brood, dat uit den hemel nederdaalt, opdat de mensch daarvan ete en niet sterve. Ik ben dat levende brood, dat uit den hemel nedergedaald is: zoo iemand van dit brood eet, die zal in eeuwigheid leven; en het brood dat ik geven zal, is mijn vleesch, hetwelk ik geven zal voor het leven der wereld. . . . Die mijn vleesch eet, en mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven, en ik zal hem opwekken ten uitersten dage; want mijn vleesch is waarlijk spijs, en mijn bloed is waarlijk drank." — Johannes 6 : 49-51, 54, 55.

Het leven is in het bloed. Het bloed van het lam, dat uitgestort werd, was het bewijs voor zijn dood. Het uitgestorte bloed van Jezus was het bewijs voor de uitstorting van zijn leven als mensch. Profetisch staat van hem geschreven: „Hij heeft zijn ziel uitgestort in den dood." (Jesaja 53 : 12) Dit getuigenis toont aan, dat de offerande van Gods geliefden Zoon het middelpunt van het goddelijk voornemen ter zegening der menschheid vormt; dat hij van tevoren hiervan een beeld maakte door het offeren van het pascha-lam welke ceremonie volgens de wet ieder jaar tot de komst van Jezus herhaald moest worden; dat hij zijn geliefden Zoon in de wereld zond om te sterven en den loskoop-prijs voor de menschheid te verschaffen; dat het uitstorten van het bloed van het lam het uitstorten van het bloed van Christus Jezus voorschaduwde, hetwelk voor ons vergoten werd; en dat God op grond van zijn liefde voor de menschheid deze schikking voor het menselijk geslacht trof.

Daarom staat er geschreven: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door hem zou behouden worden” (Johannes 3 : 16, 17) Hoe kan iemand met gezond verstand tegenover dit overvloedige Schriftuurlijk getuigenis zeggen, dat het bloed van Jezus geen waarde heeft bij de voorziening van den weg van leven voor het menschedom? Kan iemand, die oprecht meent een prediker te zijn en voorgaet den Bijbel te prediken, de bewering volhouden, dat het bloed van Jezus niet noodzakelijk was om den volken der aarde leven te geven?

De letterlijke beteekenis van verlossen is iets losmaken; het beteekent de voorziening in een loskoop prijs, die voldoende waarde heeft om de zaak te koopen, die men wensch te koopen. Het kostbare levensbloed van Jezus, uitgestort in den dood aan het kruis, voorzag in den prijs voor de verlossing van het menschelijk geslacht. Zijn volmaakt leven kwam nauwkeurig overeen met het volmaakte leven, waarin Adam zich verheugde, toen hij in Eden was, en voldeed daarom aan de eischen der goddelijke wet. Het voorzag in den prijs, vereischt voor het koopen van leven voor het menschelijk geslacht. „Want gij zijt duur gekocht: zoo verheerlijk dan God in uw lichaam en in uwen geest, welke Gods zijn.” (1 Corinthiërs 6 : 20) Dit komt overeen met het verdere getuigenis, hetwelk luidt: „Gij zijt verlost... door het dierbaar bloed van Christus.” — 1 Petrus 1 : 18, 19.

Wederom staat van Jezus geschreven: „Want gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met uw bloed, uit alle geslacht en taal en volk en natie.” (Openbaring 5 : 9) Door de genade Gods smaakte hij den dood voor allen. (Hebreëen 2 : 9) Het was de volmaakte mensch Jezus die zijn levensbloed uitstortte, dat den prijs voor de verlossing der menschheid verschafte, hetgeen tenslotte de gheele menschheid in Gods bestemden tijd moet weten en waartoe zij in de gelegenheid gesteld moet

worden. „Want daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus, die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd.” — 1 Timotheüs 2 : 5, 6

Het Zoenoffer

Jehova heeft den weg ten leven voor den oprechten zoeker naar waarheid zoo duidelijk gemaakt, dat er niet aan getwijfeld kan worden. Als Gods bestemde tijd voor alle menschen komt, om dien gezegenden weg te zien, zal zelfs de dwaas geen verontschuldiging hebben, daarin te dwalen. Gedurende vele eeuwen heeft Satan, door gebruikmaking van valsche en bedriegelijke leeraars en leerstelsels, het volk van God afgekeerd en hun zinnen voor de waarheid verblind; en slechts een klein deel der menschheid heeft het goddelijk voornemen begrepen. (2 Corintiërs 4 : 3, 4) Jehova heeft den Duivel niet verhinderd zulks te doen, maar hij heeft degenen beloond, die ijverig en ootmoedig Gods weg trachtten te leeren kennen en te volgen.

Onder het Christelijke tijdperk verstaan wij de periode tusschen de eerste en de tweede komst van onzen Heer, gedurende welken tijd de blijde boodschap aan de menschen bekend gemaakt werd. De prediking van het evangelie of de blijde boodschap was dwaasheid in de oogen der wijzen dezer wereld, en in het bijzonder van hen die zichzelf modernen, geleerden en predikers noemden. Vandaar dat de apostel schreef: „Want het woord des kruises is wel dengenen die verloren gaan dwaasheid, maar ons die behouden worden is het een kracht Gods.” — 1 Corintiërs 1 : 18.

De Modernist, die zich verbeeldt wijs te zijn en zich voor het volk als een groot leeraar voordoet, zegt dat het dwaasheid voor de menschen is te gelooven, dat het bloed van Jezus iets uit te staan heeft met het verkrijgen van leven voor het menschelijk geslacht. Maar men lette er op, wat Jehova gezegd heeft: „Want daar is geschreven: Ik zal de wijsheid der wijzen doen vergaan, en het verstand der verstandigen zal ik te niet

maken. Waar is de wijze? Waar is de schriftgeleerde? Waar is de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt? Want nademaal in de wijsheid Gods de wereld God niet heeft gekend door de wijsheid, zoo heeft het Gode behaagd door de dwaasheid der prediking zalig te maken die gelooven." — 1 Corinthiërs 1 : 19, 20.

Maar nu is door de genade Gods de bestemde tijd gekomen, dat de stroom van zijn waarheid en licht de verblindende leugens zal wegvagen, opdat het volk den rechten weg moge zien. Ieder verstandig mensch is er zich van bewust; dat hij onvolmaakt is. Hij verlangt naar leven en geluk. Door waarneming en ondervinding heeft hij slechts zorg, lijden en dood gezien. De groote hinderpaal voor den mensch is de zonde. Tot den mensch, die een oprecht verlangen heeft de waarheid te leeren kennen, zegt Jehova: „Komt dan en laat ons tezamen rechten, zegt de Heer: al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol. Indien gijlieden willig zijt en hoort, zoo zult gij het goede dezes lands eten." — Jesaja 1 : 18, 19.

Men moet gewillig zijn, den weg des Heeren te leeren kennen en te gehoorzamen, en zich niet laten leiden door de wijsheid van zoogenaamde geleerden of zalvend-sprekende geestelijken. De Heilige Schrift werd onder goddelijke inspiratie geschreven „tot onderwijzing in gerechtigheid; opdat de mensch Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust." (2 Timotheüs 3 : 16, 17) Zij werden niet geschreven voor zelfzuchtige menschen om er mede te goochelen, verkeerd voor te stellen en voor handelsdoeleinden te gebruiken. God noodigt ons nergens uit om over menschelijke theorieën te redeneeren, maar hij vraagt ons, zijn Woord te beschouwen.

Het pascha-lam werd in Egypte geslacht, welk land een voorstelling is van de booze wereld, waarvan Satan de onzichtbare heerscher is. Wereld beteekent de organisatie van menschen in regeeringsvormen onder het oppertoezicht van een onzichtbaren heerscher. Het

regeerende deel der menschheid, dat de zichtbare wereld vormt, is samengesteld uit de financieele, politieke en kerkelijke elementen. Over het algemeen beweren de geestelijken een deel van de wereld te zijn; en zij werken hand in hand met de financiers en politici. Jezus Christus, die door het pascha-lam werd voor- schaduwde, werd in deze goddelooze wereld gedood. Om deze reden zeide hij tot Pilatus: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld“; en voorts zeide hij tot zijn discipelen: „Gij zijt niet van de wereld,“ „gelijk als ik van de wereld niet ben.“ (Johannes 18 : 36; 15 : 18, 19; 17 : 14) Toen het pascha-lam in Egypte geslacht was en de Israëlieten veilig door de Roode Zee getrokken waren, was dat beeld voltooid. Daarna maakte God voorbereidingen om een ander beeld te vormen, en dit beeld illustreerde of voorschaduwde een stap die gedaan zou worden tot verkrijging van het eeuwige leven.

De Tabernakel

Jehova gebod Mozes den berg Sinaï te bestijgen. Mozes gehoorzaamde en bleef gedurende veertig dagen en nachten op den berg. Jehova onderrichtte Mozes aldaar omtrent zijn voornemen een tabernakel te laten bouwen. Vervolgens gaf de Heer Mozes opdracht betreffende het materiaal, dat hij voor het bouwen van den tabernakel van het volk moest ontvangen.

„En Mozes sprak tot de gansche vergadering der kinderen Israëls, zeggende: Dit is het woord, dat de Heer geboden heeft, zeggende: Neemt van hetgeen gijlieden hebt een hefoffer den Heer; een ieder wiens hart vrijwillig is zal het brengen ten hefoffer des Heeren: goud, en zilver, en koper; alsook hemelsblauw, en purper, en scharlaken, en fijn linnen, en geitenhaar; en rood-geverfde ramsvellen, en dassenvellen, en sittimhout; en olie tot den luchter, en specerijen ter zalfolie, en tot rooking welriekende specerijen; en sardoniyxsteen en vervullende steenen tot den efod en tot den borstlap. En allen, die wijs van hart zijn onder ulieden, zullen komen en maken alles wat de Heer geboden heeft.“ — Exodus 35 : 4-10.

Het is belangrijk hierbij op te merken, dat Jehova niemand dwong, materiaal te verschaffen en te werken, om den tabernakel te bouwen. Dit alles moest vrijwillig gebeuren. De Heer verklaarde, wat eigenlijk wijsheid is van de zijde van den mensch, toen hij zeide: „En allen, die wijs van hart zijn onder ulieden zullen komen, en maken alles wat de Heer geboden heeft.” Wijsheid beteekent gebruik maken van de kennis die men heeft in overeenstemming met Gods wil. Jehova begon daar de Israëlieten te onderwijzen. De lessen, die daar gegeven werden waren niet alleen in hun voordeel, maar ook in het voordeel van allen, die na hen kwamen. „Want de Heer geeft wijsheid, uit zijnen mond komt kennis en verstand. . . . Zoo zal de bedachtzaamheid over u de wacht houden, de verstandigheid zal u behoeden.” Spreuken 2 : 6, 11.

Zij, die geloof in God hadden en die hem liefhadden, gehoorzaamden. „En zij kwamen, alle man, wiens hart hen bewoog, en een ieder wiens geest hen vrijwillig maakte, die brachten des Heeren heoffer tot het werk van de tent der samenkomst, en tot al haren dienst, en tot de heilige kleederen. Zoo kwamen dan de mannen met de vrouwen: Alle vrijwilligers van hart: zij brachten haken en oorsierselen en ringen en spansele, alle gouden vaten; en alle man die een gouden be-weegoffer den Heer offerde.” — Exodus 35 : 21, 22.

God had al dit materiaal natuurlijk op andere wijze kunnen verkrijgen; maar door den Israëlieten toe te staan het als een offer te brengen, was het een dienst voor hen, die een zegen voor hen werd. Deze dienst was ook niet slechts tot de weinigen beperkt, want er staat geschreven, dat de vrouwen en mannen hun deel brachten, terwijl de oversten voor het andere deel zorgden. Een ieder die den Heer liefhad, diende hem. Hieruit kan een ieder die den Heer liefheeft, een les leeren. „De oversten nu brachten sardonysteenen en vulsteen tot den efod en tot den borstlap.” — Exodus 35 : 27.

In verband met den bouw van den tabernakel viel er veel werk te verrichten. Sommigen die daartoe

bekwaam waren, maakten prachtig houtsnijwerk. Anderen, bedreven in het bewerken van goud, zilver en koper, deden dit; terwijl weer anderen de gordijnen weefden, een ieder deed zijn of haar eigen bijzonder werk. Men zal bij het onderzoek van Gods voornemen opmerken, dat God een ieder, dien hij verlicht heeft, de gelegenheid geboden heeft eenig werk of eenigen dienst in zijn naam te doen, en zij die wijs van hart zijn, hebben deze gelegenheid aangegrepen en werden gezegend.

Na veel inspanning was al het materiaal voor den tabernakel bijeengebracht, overeenkomstig de wijze, die God geboden had; en toen gaf hij Mozes aanwijzingen, hoe de tabernakel opgericht moest worden: „Naar alles dat de Heer Mozes geboden had, alzoo hadden de kinderen Israëls het gansche werk gemaakt. Mozes nu bezag dat gansche werk en zie, zij hadden het gemaakt: gelijk als de Heer geboden had, alzoo hadden zij het gemaakt. Toen zegende Mozes hen.” — Exodus 39 : 42, 43.

Een vol jaar was verstreken vanaf den tijd dat de kinderen Israëls uit Egypte bevrijd waren tot de voltooiing en oprichting van den tabernakel.

„En de Heer sprak tot Mozes, zeggende, Op den eersten dag van de eerste maand zult gij den tabernakel, de tent der samenkomst, oprichten; en gij zult aldaar zetten de ark der getuigenis, en gij zult de tafel daarin brengen en gij zult schikken wat daarop te schikken is; gij zult ook de kandelaar daarin brengen, en zijne lampen aansteken; en gij zult het gouden altaar ten reukwerk voor de ark der getuigenis zetten. Dan zult gij het deksel van de deur des tabernakels ophangen. Gij zult ook het altaar des brandoffers zetten voor de deur des tabernakels van de tent der samenkomst. En gij zult het waschvat zetten tusschen de tent der samenkomst en tusschen het altaar, en gij zult water daarin doen. Daarna zult gij den voorhof rondom zetten, en gij zult het deksel ophangen aan de poort des voorhofs.

„Dan zult gij zalfolie nemen en zalven den tabernakel en al wat daarin is, en gij zult denzelven heiligen met al zijn gereedschap, en het zal een heiligheid zijn; gij

zult ook het altaar des brandoffers zalven en al zijn gereedschap, en gij zult het altaar heiligen en het altaar zal heiligheid der heiligheden zijn; dan zult gij het waschvat zalven en deszelfs voet, en gij zult het heiligen. Gij zult ook Aäron en zijne zonen doen naderen tot de deur van de tent der samenkomst, en gij zult ze met water wasschen. En gij zult Aäron de heilige kleederen aantrekken, en gij zult hem zalven en hem heiligen, dat hij mij het priesterambt bediene. Gij zult ook zijne zonen doen naderen, en zult hun de rokken doen aantrekken, en gij zult hen zalven gelijk gij hunnen vader gezalfd zult hebben, dat zij mij het priesterambt bedienen; en het zal geschieden dat hun hunne zalving zal zijn tot een eeuwig priesterdom bij hunne geslachten. Mozes nu deed het; naar alles wat hem de Heer geboden had, alzoo deed hij. En het geschiedde in de eerste maand, in het tweede jaar, op den eersten dag der maand, dat de tabernakel opgericht werd." — Exodus 40 : 1-17.

De zalving van de tabernakel en al wat er in was en in verband daarmede gebruikt werd, als boven vermeld, beteekent, dat de tabernakel en al wat er in was alsmede al degenen, die daarin dienst deden, daar waren onder de leiding van Jehova en door hem officieel waren aangewezen om op hun betreffende plaatsen te dienen en hun respectievelijke ambten te vervullen. Een ieder en elk deel moest zijn officieelen plicht vervullen in het beeld, dat de Heere God maakte met het doel de uitwerking van hun voornemen te voorschaduwen.

Beschrijving

De tabernakel kan gevoegelijk beschreven worden als een huis, vervaardigd uit planken, rustende op zilveren voeten en aan elkander gehecht en overtrokken met goud; en over dit houten huis was een tent of deksel gespannen.

De afmetingen van den tabernakel zijn gegeven in „oude“ ellen, en aangezien de meeningen omtrent de lengte der gebruikte ellen uiteenloopen, geeft de Bijbel

niet duidelijk aan, welke ellen hier bedoeld zijn. De aanwijzingen daaromtrent schijnen echter de gevolgtrekking te rechtvaardigen, dat het gebouw vijftien voet breed, vijftien voet hoog en vijf en veertig voet lang was.

Er waren twee kamers of afdeelingen in den tabernakel, door een zwaar gordijn of voorhangsel van elkander gescheiden. Het verst van den ingang verwijderd gelegen vertrek wordt het „heilige der heiligen“ genoemd en was vijftien voet breed, vijftien voet hoog en vijftien voet lang. De andere afdeeling was dertig voet lang, vijftien voet breed, en vijftien voet hoog, en wordt het „heilige“ genoemd. Het voorhangsel, dat het heilige van het heilige der heiligen scheidde, hing aan vier pilaren van sittimhout, die met goud overtrokken waren. Dit voorhangsel was van hemelsblauw, purper en scharlaken, en fijn getweernd linnen, van het allerkunstigste werk, met cherubs daarin geweven. — Exodus 26 : 31, 32.

De ingang in het heilige wordt de deur der tent genoemd. Deze was gemaakt van linnen of gordijnen van hemelsblauw, purper en scharlaken en fijn getweernd linnen, met borduurselen, bevestigd aan vijf pilaren van met goud overtrokken sittimhout. — Exodus 26 : 36.

De Apostel Paulus beschrijft de gereedschappen van den tabernakel als volgt: „Want de tabernakel was toebereid, de eerste in welken was de kandelaar en de tafel en de toonbrooden, welke genaamd wordt het Heilige; maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel genaamd het Heilige der heiligen, hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik, daar het manna in was, en de staf Aärons, die gebloed had, en de tafelen des verbonds. En boven over deze ark waren de cherubs der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden: van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen.“ — Hebreë 9 : 2-5; Exodus 40 : 19-29.

De tabernakel was de plaats van samenkomst tusschen God en de Israëlieten; en dit werd geopenbaard door het bovennatuurlijk licht, dat in het heilige der heiligen tusschen de cherubs scheen en dat de godde-

lijke tegenwoordigheid voorstelde. Er was geen ander licht in het heilige der heiligen. In het heilige of de eerste afdeeling was een kandelaar, die brandende gehouden werd; dit vormde het eenige licht in het heilige. De zware doekbedekking van den tabernakel of de tent sloot al het licht van buiten af.

De tabernakel was omgeven door een erf of hof. Deze was vijf en zeventig voet breed en honderd vijftig voet lang en werd gevormd door een dun gordijn, hangende aan zilveren haken, die bevestigd waren aan de toppen van houten palen, welke in koperen voeten rustten. Deze werden staande gehouden door koorden, die aan pinnen in den grond waren vastgemaakt. De tabernakeltent was op dezelfde wijze bevestigd. Deze hof was geen deel van den tabernakel, maar omringde hem, en werd gebruikt in verband met den tabernakel. Hij werd genaamd „de voorhof van den tabernakel“. De ingang er van was naar de oostzijde en werd „de poort“ genoemd. Deze was gemaakt van wit linnen, geborduurd met hemelsblauw, purper en scharlaken. — Exodus 27 : 9-18.

In den voorhof en voor de deur van den tabernakel van de tent der samenkomst was het altaar geplaatst, waarop het brandoffer verbrand werd. Bij het altaar waren de verschillende koolpannen, krauwels en andere benodigde gereedschappen. Dit altaar was gemaakt van hout en overtrokken met koper, en was bekend als het koperen altaar.

Tusschen het koperen altaar en de deur van de tent der samenkomst was het waschvat geplaatst. (Exodus 40 : 5-7, 29, 30) Het waschvat was van koper vervaardigd en gevuld met water, waarin Mozes, Aäron en zijn zonen hun handen en voeten moesten wasschen. — Exodus 40 : 31-33.

De Heilige Schrift bezigt veelvuldig de uitdrukking: „Voor de deur van de tent der samenkomst.“ Uit den Bijbel blijkt duidelijk, dat de hier genoemde „deur“ steeds betrekking heeft op den ingang van den eigenlijken tabernakel, en nooit op den ingang van den voorhof. De voorhof was betrekkelijk onbelangrijk in de oogen

der Joden; want zij hadden er alle dagen, met uitzondering van den verzoendag, vrijen toegang. (Leviticus 1 : 3; 12 : 6; Numeri 6 : 13-18) Zij hechtten bijzonder veel waarde aan den tabernakel, omdat deze de plaats van samenkomst tusschen hen en Jehova was.

In den tekst, waarin het volk Israëls beschreven wordt als vergaderd te zijn „voor de deur van de tent der samenkomst“, wordt blijkbaar betrekking genomen op de samenkomst van het volk ten oosten van dit geheiligde bouwwerk, in plaats van rondom verspreid te zijn aan alle zijden, zooals zij gewoonlijk waren, als zij zich in de omliggende tenten ophielden. Blijkbaar was de poort of ingang van den voorhof bij zulke gelegenheden geopend, zoodat het tabernakel-bouwwerk duidelijk waargenomen kon worden door hen, die voor den ingang stonden.

Al de grond binnen de omheining van den voorhof, natuurlijk met inbegrip van den grond, waarop de tabernakel geplaatst was, was heilige grond. Dit was in het bijzonder waar gedurende de ceremoniën op den verzoendag.

De Israëlieten waren volgens bepaalde orde rondom den tabernakel gekampeerd. Dit was overeenkomstig Gods gebod. „En de Heer sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende: De kinderen Israëls zullen zich legeren een ieder onder zijn banier, naar de teekenen van het huis hunner vaderen; rondom tegenover de tent der samenkomst zullen zij zich legeren.“ — Numeri 2 : 1, 2.

Het kamp van Juda had een begunstigde ligging aan de oostzijde, naar den opgang der zon. Ziende naar de afscheiding om den tabernakel lagen de stammen van Zebulon en Issaschar respectievelijk aan de linker- en de rechterkant van Juda aan de oostzijde. Aan de noordzijde de stammen van Dan, Aser en Naphtali; aan de westzijde Benjamin, Ephraïm en Manasse; aan de zuidzijde Ruben, Gad en Simeon.

Aan de gezinnen uit de stam van Levi werden bevoorrechte posities in de nabijheid van den tabernakel toegewezen. Het geslacht van Gerson legerde aan de westzijde van de omheining van den tabernakel; aan de

noordzijde lagen de Merarieten; terwijl aan de zuidzijde de zonen van Kohath geplaatst werden. Mozes en Aäron waren kleinzonen van Kohath; zij kregen een plaats onmiddellijk ten oosten van den ingang van den tabernakel, omdat zij afgezonderd waren van hun broederen, aangegeven door een speciale zalving, om het offerwerk te doen, in het bijzonder de verzoendagofferande, die de bijzondere zoenoffers vormden. — Numeri 3 : 23-38.

Jehova liet in verband met den tabernakeldienst een priesterschap verkiezen, dat speciaal voor dit doel gezald en ingesteld werd. Een priester is een officieele dienstknecht van Jehova God. In door menschen gestichte organisaties worden de priesters doorgaans aangewezen door menschen of door henzelf, en zij gebruiken hun ambt voor een zelfzuchtig doel, soms voor handelsdoeleinden. Het gebeurde dikwijls, dat het priesterschap van Israël in een soortgelijken toestand ontaardde. Maar zulks lag geenszins in de bedoeling van Jehova God. Geen mensch heeft het recht, zichzelf die eer te nemen. (Hebreë 5 : 4) De priester, die den tabernakeldienst verrichtte, was de dienstknecht van Jehova God. Hij vervulde de plichten, welke de Heer hem opdroeg. Gods wet eischte, dat hij uit den stam van Levi gekozen werd. Aäron was de eerste hoogepriester. Zijn zonen waren priesters onder hem.

„Gij zult ook Aäron en zijne zonen doen naderen tot de deur van de tent der samenkomst en gij zult ze met water wasschen. En gij zult Aäron de heilige kleederen aantrekken, en gij zult hem zalven en hem heiligen, dat hij mij het priesterambt bediene. Gij zult ook zijne zonen doen naderen, en zult hun de rokken aantrekken, en gij zult hen zalven gelijk gij hunnen vader gezald zult hebben, dat zij mij het priesterambt bedienen; en het zal geschieden, dat hunne zalving zal zijn tot een eeuwig priesterdom bij hunne geslachten.” — Exodus 40 : 12-15.

De zalving van het priesterschap en de kleederen, waarmede zij gekleed waren, getuigen op zinnebeeldige wijze, dat de priesters officieel waren aangewezen als

dienstknachten van Jehova. Zij werden formeel ingewijd of aangesteld in hun ambt; en bij die gelegenheid was de geheele vergadering voor de deur van den tabernakel verzameld; vervolgens gaf Mozes dan het volk te kennen, wat de Heer hem geboden had te doen in betrekking tot de instelling van het priesterschap. (Leviticus 8:2-5) Toen ging Mozes er toe over de priesters te heiligen en in te wijden, zooals in het achtste hoofdstuk van Leviticus beschreven wordt.

Bij deze ceremonie dient opgemerkt te worden, dat de zalfolie uitgestort werd op het hoofd van Aäron, maar niet op zijn zonen. Dit getuigt, dat Aäron het hoofd of de hogepriester was en dat zijn zonen onderpriesters waren. Te zamen zijn zij een voorstelling van de nieuwe schepping, Hoofd en lichaam, gedurende den tijd dat zij ontwikkeld wordt en op aarde is. De priesters waren niet alleen officieel gezalfd, om Jehova in een ambtelijke hoedanigheid te dienen, maar de dienst, die in verband met de heiliging en instelling van het priesterschap gehouden werd, voorschaduwde, dat degenen die zij voorstelden een verbond moesten aangaan met Jehova, waarbij zij zich verbonden hem geheel en onvoorwaardelijk gewijd te zijn en hem in gehoorzaamheid aan zijn geboden te dienen. Er zijn vele beelden en bijzonderheden in verband met het bouwen van den tabernakel, de inwijding van het priesterschap en het offer; maar datgene wat in het bijzonder verband houdt met de zaak die wij nu nader zullen beschouwen, was hetgeen plaatsvond op den dag der verzoening.

Verzoendag

Jehova gebod, dat de tiende dag van de zevende maand van ieder jaar een dag van verzoening zou zijn. „Want op dien dag zal hij [de priester] voor u verzoening doen om u te reinigen: van al uwe zonden zult gij voor het aangezicht des Heeren gereinigd worden.“ (Leviticus 16:30) Op dien dag moest de priester, die gezalfd en gewijd was om in het priesterlijk ambt te dienen, gekleed zijn met linnen kleederen.

Deze kunnen terecht offerkleederen genoemd worden.

Welke hulp of dienst de onderpriesters ook verichtten, Jehova's positief gebod luidde, dat alleen de hooge priester op den verzoendag toegang had tot het heilige der heiligen. Zelfs de hooge priester mocht op dien dag het heilige der heiligen niet binnengaan, als hij niet nauwkeurig voldaan had aan de voorgeschreven bepalingen. Bleef hij in gebreke aan deze wet te voldoen, dan trof hem de dood als straf. (Leviticus 16:2) De strikte naleving van Gods gebod in dit verband wijst op de groote belangrijkheid van het beeld, dat hiervan gemaakt zou worden. Jehova gebruikte Mozes om Aäron de hooge priester te onderrichten omtrent hetgeen hij bij deze belangrijke gelegenheid moest doen. — Leviticus 16 : 3-5.

Het Beeld

In gehoorzaamheid aan Jehova's gebod begint nu de hooge priester een wonderschoon beeld te maken, dat de komende dingen voorschaduwet. Zie hem staan in den voorhof, als tot hem een jonge stier ten zondoffer, een ram ten brandoffer en twee geitebokken en een ram als offer gebracht worden. De priester doodt dan den stier voor het zondoffer, welke voor hemzelf is. Het bloed van den stier wordt in een vat gedaan, dat voor dit doel gemaakt is. De priester neemt een wierookvat vol met brandende kolen van het altaar en zijn handen vol reukwerk van welriekende specerijen. Hij is nu in den voorhof. Met het bloed en het wierookvat met vuur en reukwerk gaat hij naar het heilige der heiligen.

In dit beeld heeft hij geen gelegenheid, zich in het heilige op te houden, en niets wijst er op, dat hij zulks doet. Het reukwerk, dat in het heilige verbrand werd, werd alleen bij de morgen- en avondofferande verbrand, en niet ten tijde van het verzoendagsoffer. Hij gaat door het voorhangsel dat hem toegang tot het heilige der heiligen verleent. Hij legt het reukwerk op het vuur; en als het brandt, stijgt een wolk van wierook op, die het verzoendeksel bedekt. Als de

priester naliet dit te doen, zou hij sterven. Vervolgens neemt hij het bloed van den stier en sprenkelt het met zijn vingers op het verzoendeksel oostwaarts en voor het verzoendeksel, zeven malen. Dan keert de hoogepriester naar den voorhof terug.

Wat hierdoor voorschaduwde werd

Het boven omschreven beeld voorschaduwde overeenkomstig Gods wil goede, toekomstige dingen. (Hebr. 10:1) In Gods vastgestelden tijd moet de werkelijkheid komen.

De legerplaats bestond uit Israëlieten. Zij hadden met Jehova een verbond gesloten, stonden onder de wet van dat verbond en trachtten naar den weg ten leven, welken de wet beloofde. Tengevolge van de zonde hadden zij het verbond verbroken; en op den verzoendag moest het offer voor de zonde gebracht worden, opdat zij in hun verbond hersteld mochten worden. Als de Israëlieten vergaderd waren voor de deur van de tent der samenkomst, voorschaduwden zij alle volken der aarde, zoekende naar den weg om tot God en het leven terug te keeren, welke weg eerst geopend moest worden door een offer, dat voor de zonde gebracht werd. Buiten de legerplaats waren diegenen, die Gods tegenstanders waren, een schaduw van de wereld, welke is de organisatie van den Duivel.

De verzoendag van Israël duurde vier en twintig uur en werd eens per jaar gehouden, bij welke gelegenheid er een offer voor de zonde gebracht en in het heilige der heiligen aangeboden werd. Dit voorschaduwde een grootere tijdruimte, en wel: het Christelijke tijdperk of het offertijdperk, gedurende welken tijd een grooter zondoffer gebracht en in den hemel zelf aangeboden zou worden.

De voorhof was heilige grond en stelde daarom den toestand van vrede met God voor. Op den verzoendag bevonden zich daar alleen de priesters. Het voorschaduwde een toekomst van vrede met God, waarin zich zekere bevoorrechten gedurende het offertijdperk

zouden verheugen. Het toont een toestand van rechtvaardiging aan, beteekenende in overeenstemming met God te zijn. Daar was het, dat de dieren geofferd werden, welke offers een grootere offerande voorschaduwden, die op aarde gebracht zou worden.

De tabernakel beeldde geestelijke of hemelsche dingen af. Wat daarin gebeurde, was onzichtbaar voor degenen die buiten stonden, daar het slechts den hooge priester geoorloofd was op den verzoendag daarin te gaan. Wat daar op den verzoendag gebeurde, voorschaduwde hetgeen in den hemel zelf gebeuren zou bij de opening van den weg ten leven voor de menschheid.

De priester in zijn hoedanigheid van officieelen dienstknecht van God voorschaduwde een grooteren Priester, een officieelen Knecht van God, namelijk Christus, den Gezalfde Gods. Het dienstwerk, dat Aäron de hooge priester op den verzoendag deed, voorschaduwde een beter en grooter werk, dat de grootere Priester gedurende het Christelijke tijdperk zou doen.

De jonge stier die geofferd werd en zonder gebreken moest zijn, voorschaduwde een grootere offerande, die volmaakt moest zijn. Het levensbloed van den stier, uitgestort in den voorhof, voorschaduwde het levensbloed van een grootere en betere offerande, namelijk, het volmaakte menschelijke leven, uitgestort op aarde om den loskoopprijs te verschaffen. Het bloed van den stier, dat uitgestort werd in den voorhof, voorschaduwde daarom het rantsoenoffer, gebracht door den Volmaakte Gods op aarde. Het dragen van het bloed van den stier door den hooge priester in het heilige der heiligen voorschaduwde hoe de grootere Priester zelf in den hemel de waarde van de volmaakte menschelijke offerande of loskoopprijs als zoenoffer ten behoeve van den mensch zou aanbieden.

De Werkelijkheid

De wet eischte een leven voor een leven; daarom moest een volmaakt menschelijk leven geofferd worden om den koopprijs te verschaffen voor het door ongehoorzaamheid verbeurde, volmaakte leven van Adam te

verschaffen. Toen Jezus dertig jaar oud was en dus als volkomen mensch de wettelijke meerderjarigheid bereikt had, bood hij zichzelf God aan in een volkomen wijding; dat wil zeggen, dat hij een verbond sloot om Gods wil te doen. (Psalm 40 : 8; Hebreë 10 : 7) Zijn wijding werd aangenomen, en hij werd daar verwekt tot de goddelijke natuur en vervolgens door den heiligen geest van God gezalfd. (Mattheüs 3 : 16, 17) Daar werd hij de groote Hoogepriester naar de orde van Melchizedek, aangesteld in zijn ambt om dienst te doen voor Jehova. — Hebreë 7 : 1-17.

Aäron was geen voorbeeld van Christus, omdat Christus Jezus een priester van een hoogere orde was dan Aäron; maar Aäron voorschaduwde Christus en het werk, dat hij gedurende het Christelijke tijdperk doen zou. Daar Jezus steeds in harmonie en vrede met God was, bevond Jezus zich gedurende zijn aard-sche ambtsbediening in den toestand, voorgesteld door den voorhof. Als volmaakt mensch, voorschaduwd door den stier, en als Priester, voorschaduwd door Aäron, bood Christus Jezus zich God als een offerande aan. Dit werk deed hij als Priester naar de ordening van Melchizedek, en dit werk deed hij op aarde. Op den verzoendag was de eenige plaats, waarin de loskoop-prijs voorschaduwd werd, de voorhof, waarin de stier gedood werd. In de werkelijkheid vervulde Jezus dit beeld, toen hij aan het kruis stierf.

Deze loskoop-prijs, die op aarde verschaft werd, moest in den hemel worden aangeboden. Toen Jezus uit den dood opstond als goddelijk wezen en in den hemel opvoer, bood hij daar Jehova de waarde van den loskoop-prijs als offer voor de zonde aan. Dit was de werkelijkheid van hetgeen voorschaduwd werd door het sprenkelen van het bloed op den verzoendeksel in het heilige der heiligen door Aäron. Het werk, dat Aäron de priester deed bij het offeren van den stier en het dragen van zijn bloed in het heilige der heiligen, werd in werkelijkheid door Jezus vervuld vanaf den tijd van zijn doop aan den Jordaän tot zijn hemelvaart en verschijning in de tegenwoordigheid Gods.

Bij de beschouwing van het rantsoen en zondoffer, dat op den verzoendag voorschaduwd werd, wordt opzettelijk niet gesproken over het heilige, de eerste afdeeling van den tabernakel, aangezien dit ook niets te maken had met het offer van den verzoendag. Op dien dag werd de wierook in het heilige der heiligen verbrand, doordat het op het vuur gelegd werd, dat door den hoogepriester in het wierookvat gedragen werd. De wierook, die in het heilige op het gouden altaar verbrand werd, brandde aldaar gedurende de ochtenden en avondoffers. — Exodus 30 : 1-8.

De Bok in het Beeld

Nadat Aäron de priester het bloed van den stier in het heilige der heiligen gesprenkeld had, keerde hij in den voorhof terug; en nu begon een nieuw beeld tot stand gebracht te worden. „Hij zal ook beide de bokken nemen, en hij zal die stellen voor het aangezicht des Heeren, aan de deur van de Tent der samenkomst. En Aäron zal de loten over die twee bokken werpen: één lot voor den Heer en één lot voor den weggaanden bok. Dan zal Aäron den bok, op welken het lot voor den Heer zal gekomen zijn, toebrengen en zal hem ten zondoffer maken. ...Daarna zal hij den bok des zondoffers, die voor het volk zal zijn, slachten, en zal zijn bloed tot binnen in den voorhang dragen, en zal met zijn bloed doen gelijk als hij met het bloed des varren gedaan heeft, en zal dat sprengen op het verzoendeksel en voor het verzoendeksel.” (Leviticus 16 : 7-9, 15) In dit beeld wordt slechts de bok des Heeren gezien, en derhalve blijft de weggaande bok voor een latere beschouwing over. Het doel van den verzoendag is, het rantsoen en zondoffer te voorschaduwten.

Diende als Schaduw

De bok des Heeren in dit beeld is een voorstelling van de gezalfden Gods, namelijk een klasse menschen, die gedurende het Christelijke tijdperk tot leden van

het lichaam van Christus gerekend worden. Dezelfde klasse werd door Aäron's zonen, de onderpriesters, voorschaduwd. Geen zalfolie werd op hen persoonlijk uitgegoten; maar de zalfolie werd uitgestort op Aäron's hoofd en vloeide af over zijn kleederen, waardoor voorschaduwd werd, dat de klasse van onderpriesters de zalving zouden ontvangen door middel van hun Hoofd, Christus Jezus. — Psalm 133.

Het slachten van den bok des Heeren en het dragen van zijn bloed in het heilige der heiligen voorschaduwde den offerdood der klasse, die de leden van het lichaam van Christus, en dus een deel van Christus, zou vormen; en dat de Heer aan het einde van de periode, die door den verzoendag voorschaduwd werd, wederom zijn bloed als offer voor de zonde zou aanbieden, waaraan de gemeente zal deelnemen op grond van het feit, dat zij een deel van den Christus zijn.

De Werkelijkheid

Gedurende het Christelijke tijdperk, dat door Israëls verzoendag voorschaduwd werd, hebben mannen en vrouwen zich gewijd om Gods wil te doen. Dit hebben zij gedaan op grond van hun geloof in God en in het bloed van zijn geliefden Zoon, Christus Jezus, als hun loskooprijs. Daar hun wijding door Jehova aangenomen werd, werden zij gebracht in den toestand van vrede met God, namelijk een toestand van rechtvaardiging, hetgeen afgebeeld werd door den bok.

De rechtvaardiging derzulken verleende hun het recht om als menschelijk wezen te leven, welk leven Jehova op datzelfde oogenblik aanvaardt als een deel van het offer van zijn geliefden zoon, Christus Jezus. Na door den heiligen geest verwekt te zijn, worden dezen leden van het lichaam van Christus; en zij worden dan door hem als Hoogepriester als een deel van zijn eigen offer geofferd. Als het offer van de lichaamsleden voltooid is, biedt Christus Jezus, de groote Hoogepriester, opnieuw de waarde van zijn offer in den hemel zelf aan, als een zoenoffer ten gunste van de menschen.

Het offeren van het bloed van den stier diende voor Aäron en zijn huis. (Leviticus 16:11) In de werkelijkheid werd het offer van het bloed van Christus Jezus, toen hij in den hemel opvoer, aangeboden terwille van al degenen, die gedurende het Christelijke tijdperk tot de goddelijke natuur verwekt zouden worden. De aanbieding van het bloed van den bok diende voor het volk. (Leviticus 16:15) Aan het einde van het offerandelijke tijdperk, dat door den verzoendag voorschaduwde, zal het bloed van Christus als een offer ten behoeve van alle menschen worden aangeboden. Hieruit blijkt dus, dat op den verzoendag het rantsoen in den voorhof werd afgebeeld en het zoen-offer in het heilige der heiligen.

De tabernakel was een deel van het Wetsverbond, dat op den berg Sinaï bekrachtigd werd. „Zoo had dan wel ook het eerste verbond rechten des Godsdienstes, en het wereldlijk heiligdom. Want de tabernakel was toebereid, namelijk de eerste [in welke was de kandelaar en de tafel en de toonbrooden] welke genaamd wordt het heilige; maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen, hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik daar het manna in was, en de stad Aärons die gebloeid had, en de tafelen des verbonds. En boven over deze ark waren de cherubs der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden: van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen. Deze dingen nu aldus toebereid zijnde, zoo gingen wel de priester in den eersten tabernakel te allen tijde om de godsdiensten te volbrengen.“ — Hebreë 9:1-6.

Hier wordt verklaard, dat de priester „te allen tijde“, dat wil zeggen dagelijks, in het heilige ging om den dienst van God te verrichten. Deze dienst bestond in het morgen- en avondoffer, en had niets te maken met het offer van den verzoendag. — Numeri 28:3, 4.

Het heilige der heiligen of de tweede afdeeling van den tabernakel was de plaats, waar het bloed der dieren op den verzoendag gesprenkeld werd. Het voor-

schaduwde het groote offer van onzen Heer, dat in den hemel zelf werd aangeboden. Toen Christus Jezus op aarde was, legde hij zijn leven als een volmaakt offer neer. Toen voer hij ten hemel, en bood in den hemel zelf zijn offer als offer voor de zonde aan, gelijk geschreven staat:

„Maar in den tweeden tabernakel ging alleen de hoogepriester eenmaal 's jaars, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor des volks misdaden: waarmede de heilige geest dit beduidde, dat de weg des heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was zolang de eerste tabernakel nog stand had, welke was eene afbeelding voor dien tegenwoordigen tijd, in welken gaven en slachtofferen geofferd werden, die dengene die den dienst pleegden, niet konden heiligen naar het geweten, bestaande alleen in spijzen, en dranken, en verscheidene wasschingen, en rechtvaardigmakingen des vleesches, tot op den tijd der verbetering opgelegd. Maar Christus de Hoogepriester der toekomstige goederen gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakteren Tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel.“ — Hebreëñ 9: 7-11.

Dan zegt de apostel, dat het bloed der dieren, die op den verzoendag geofferd werden, het offeren van het bloed van Christus ter verlossing voor den mensch voorschaduwde. „Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, eene eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Want indien het bloed der stieren en bokken, en de asch der jonge koe besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleesches: hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door den eeuwigen geest zichzelf Gode onstraffelijk geofferd heeft, uw geweten reinigen van doode werken, om den levenden God te dienen.“ — Hebreëñ 9:12-14.

Het bloed der dieren aan den berg Sinaï voorschaduwde het rantsoen en zoenoffer en vormde de basis voor het Wetsverbond. Het bloed van Christus Jezus voorzag in den loskooprijs e.a. een offer voor

de zonde ten behoeve van de menschheid en vormt de basis voor het sluiten en het instellen van het nieuwe Wetsverbond. (Hebreëen 9:15-21) Dan maakt de apostel het duidelijk, dat het bloed van Christus Jezus voor de verlossing een vereischte is:

„En alle dingen bijna worden door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving. Zoo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelsche dingen zelve door betere offeranden dan deze. Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons, noch ook opdat hij zichzelf dikwijls zoude opofferen, gelijk de Hoogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed [anders had hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af]; maar nu is hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde teniet te doen door zijns zelfs offerande.“ — Hebreëen 9: 22-26.

De voorgaande bewijsvoering uit de Schrift stelt boven allen twijfel verheven vast, dat het bloed van Jezus de groote loskoop prijs voor de menschheid is, en dat het aanbieden van dat bloed in den hemel het zoenoffer ten gunste der gansche menschheid vormt.

Velen zullen zich nu natuurlijk afvragen: Hoe is het met dit overweldigende bewijs voor de waarde van het uitgestorte bloed van Christus Jezus voor oogen mogelijk, dat er zoo vele menschen zijn, die nog wel de aanspraak maken predikers van het evangelie te zijn, die loochenen dat het bloed van den Heer Jezus werkelijke koopwaarde heeft? Het antwoord op die vraag heeft de Heer voorzgd en het zijn geïnspireerde getuigen doen opteekenen. „En daar zijn ook valsche profeten onder het volk geweest, gelijk ook onder u valsche leeraars zijn zullen, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook den Heer, die hen gekocht heeft, verloochenende, en een haastig verderf

over zichzelf brengende." (2 Petrus 2 : 1) „Want daar zijn sommige menschen ingeslopen, die eertijds tot dit oordeel te voren opgeschreven zijn, goddeloozen, die de genade onzes Gods veranderen in ontuchtigheid, en den eenigen Heerscher, God, en onzen Heere Jezus Christus verloochenen." — Judas 4.

Zullen de menschen zich nog langer laten blinddoeken door deze valsche profeten, die wijs zijn naar hun eigen schatting en zich als predikers van het evangelie opwerpen, of zullen zij zich door het duidelijke Woord Gods laten leiden, dat nu begrepen kan worden? Iedere lezer moge zichzelf het antwoord geven.

Het voorgaande toont aan, dat het volmaakte offer van onzen Heer afgebeeld, voorschaduwde en volbracht werd. Voorts toont het aan, dat zijn levensbloed, dat hij op Calvarie uitstortte, den rantsoenprijs verschaft; dat het in den hemel als een zoenoffer werd aangeboden en dat God daardoor den weg ten leven voor de menscheid en naar het ‚meer overvloedige leven‘ voor de nieuwe schepping geopend heeft.

De Nieuwe Schepping

JEHOVA eindigde zijn werk op den zevenden dag. „En hij rustte op den zevenden dag van al zijn werk, dat hij gemaakt had.“ (Genesis 2:2, 3) Ongetwijfeld heeft deze verklaring betrekking op het scheppingswerk van Jehova, in zooverre het de aardsche dingen betreft. God is nooit onwerkzaam. Lang na de schepping van den mensch zeide Jezus: „Mijn Vader werkt tot nu toe, en ik werk ook.“ — Johannes 5:17.

De mensch was het hoogtepunt van Gods werk, in betrekking tot zijn schepping van aardsche dingen, welk werk volmaakt was. (Deuteronomium 32:4) Daarna kwam Jezus op aarde; en er mag gevraagd worden; Was hij niet het scheppingswerk van Jehova voor zoover dat toch betrekking had op de dingen van de aarde? Neen, dat was hij niet. Hij was de tweede volmaakte mensch op de aarde, maar hij werd niet geschapen zooals Adam geschapen was. Zijn leven of bestaan, alsmede het recht daarop, was overgebracht van den hemel naar de aarde. Hij was verwekt in het lichaam van Maria door de macht van Jehova, gelijk de profeet voorzeggd had, dat een maagd ontvangen en baren zou. (Jesaja 7:14) Hij werd niet geschapen, maar hij was de eeniggeboren Zoon van God. (Johannes 3:16) De Heilige Schrift spreekt dikwijls van hem als Gods eeniggeboren Zoon.

Velen hebben de verkeerde gedachte, dat God verantwoordelijk is voor de geboorte van ieder kind. God verleende aan Adam de macht en het gezag om leven over te dragen; en toen Adam ter dood veroordeeld werd, werd het recht op leven hem ontnomen en hij kon het recht om te bestaan of te leven niet overdragen, maar hij droeg het leven over in een beperkten graad. Jezus werd op dezelfde wijze als andere kinderen geboren; maar hij werd volmaakt geboren, omdat zijn bestaan en het recht daarop rechtstreeks

van Jehova uitging. „De eerste mensch is uit de aarde, aardisch; de tweede mensch is de Heer uit den hemel.“ — 1 Corinthiërs 15 : 47.

Daar het geheele menschelijk geslacht van Adam afstamde en verwekt en geboren was na diens zonde, werden allen als zondaren geboren. Abraham, Izaäk, Jacob en alle andere menschen waren onder ditzelfde onvermogen. De eenige uitzondering op dezen regel was Jezus; en hij was volmaakt, omreden hij niet verwekt was door een man, zooals boven vermeld. Het is daarom duidelijk dat toen hij Adam geschapen had, Jehova rustte van zijn scheppingswerk voorzoover het de aarde betrof.

Toen Abraham zijn zoon Izaäk offerde op den berg, sprak God tot hem: „In uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde.“ (Genesis 22 : 18) Iedere zegening der menschheid die van duurzame waarde zal zijn, moet een gelegenheid voor den mensch in zich sluiten om eeuwigdurend leven te verkrijgen. Daar de zoon van Abraham onvolmaakt was, is het duidelijk dat de beloofde zegening niet door hem kon komen. Het feit dat Izaäk stierf en dat de zegening niet in zijn tijd kwam, is op zichzelf een bewijs dat Izaäk niet degene was die bedoeld werd, maar dat Izaäk degene voorschaduwde die werkelijk door de belofte beoogd werd. „En de Schrift te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen alle de volkeren gezegend worden... Nu zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: En uwen zade, hetwelk is Christus.“ — Galatiërs 3 : 8, 16.

Eeuwenlang was het „zaad der belofte“ waardoor de zegeningen tot de volken der aarde komen moesten, in een geheimzinnig waas gehuld. God wilde dit zoo. Deze verborgenheid begon met Pinksteren opgeheven te worden en werd toen alleen diegenen openbaar, die zich gewijd hadden en deze wijding tegenover God getrouw bewaard hadden. (Col. 1 : 26; Efeze 3 : 4, 9)

Dit „zaad der belofte“, dat Gods verborgenheid is, is de nieuwe schepping, en vormt het kanaal dat door Jehova gebruikt wordt en gebruikt zal worden om zijn voornemen ten uitvoer te brengen, namelijk om gelijk beloofd is alle geslachten der aarde te zegenen.

De nieuwe schepping is de Christus. De Christus is een samengesteld lichaam, dat uit vele leden bestaat. Het Hoofd van den Christus is Jezus Christus, Gods geliefde Zoon. Zij die uit de menschen genomen, gerechtvaardigd, verwekt en door den geest van Jehova gezalfd zijn en die dan getrouw blijven tot den dood, zullen de leden van den volledigen Christus vormen. (Efeze 1:22, 23) „En hij is het hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, hij die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden, opdat hij in allen de eerste zoude zijn. Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in hem al de volheid wonen zou.“ — Colossenzen 1:18, 19.

De nieuwe schepping is tijdens haar verblijf op aarde een werkelijkheid, niet een denkbeeldig of toegerekend iets. Zij bestaat niet uit al degenen, die beweren Christen te zijn, maar bestaat slechts uit diegenen die door Christus in de familie Gods opgenomen zijn. „Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbij gegaan, zie, het is alles nieuw geworden.“ — 2 Corinthiërs 5:17.

Het menschelijk lichaam wordt als illustratie genomen voor den Christus, waarbij het Hoofd en de leden van het lichaam als één geheel genoemd worden. „Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en alle de leden van dit ééne lichaam, vele zijnde maar één lichaam zijn, alzoo ook Christus... Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele leden.“ (1 Corinthiërs 12:12, 14) De Christus en de nieuwe schepping hebben dus op een en dezelfde zaak betrekking.

Christus beteekent de Gezalfde van God. De uitstorting van de olie op het hoofd van Aäron zeide in symbolische taal: „Deze persoon is gezalfd en afgezonderd om Jehova God in het priesterambt te dienen,

voor welk ambt hij benoemd is.' Dit voorschaduwde de zalving van Christus Jezus. God verrichtte de zalving; daarom is Christus Jezus de Christus van God, benoemd, gezalfd en bevestigd in het ambt van Hoogepriester voor den dienst van Jehova. (1 Corinthiërs 12 : 13; Efeze 1 : 17) „Maar tot den Zoon zegt hij: „Uw troon, o God! is in alle eeuwigheid; de schepter uws koninkrijks is een rechte schepter; gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft u, o God! uw God gezalfd met olie der vreugde boven uwe medegenooten” — Hebreë 1 : 8, 9; Psalm 45 : 7, 8.

De Christus is het „zaad van belofte” of „zaad van Abraham”, het officieele kanaal, waardoor de zegeningen voor alle volken der aarde moeten komen. (Galaten 3 : 27-29; 4 : 28; Hebreë 6 : 17; 2 Petrus 3 : 13) Aangezien het „zaad van Abraham naar de belofte” geïdentificeerd is als de Christus, is het duidelijk, dat God de zegeningen van alle volken der aarde op zich zou laten wachten, totdat hij dat zaad, namelijk Gods nieuwe schepping, uitgekozen, ontwikkeld en voleindigd heeft.

De geestelijkheid der kerksystemen heeft het volk geleerd, dat de eenige plaats van zaligheid in den hemel is, dat niemand gered kan worden, als men niet tot eenig kerksysteem behoort en dat men dan als men sterft naar den hemel zal gaan. Zij heeft het volk doen gelooven, dat God een voortdurende poging in het werk gesteld heeft, om de menschen in den hemel te krijgen. Satan de verleider is verantwoordelijk geweest voor deze leer die door de predikers wordt voorgestaan. Zijn doel is geweest de zinnen van het volk van God af te keeren en ze te verblinden voor Gods maatregelen te hunner redding en zegening. Tot op heden heeft Satan wel succes gehad in het verblinden der menscheid; maar nu is de verandering nabij, omdat het Gods bestemde tijd is, het volk de waarheid bekend te maken.

Het schijnt duidelijk te zijn, dat de tijd gekomen is dat het volk begrijpen zal, dat de verborgenheid van God „De Christus” is, het „zaad van belofte” waar-

door hun zegeningen moeten komen. Christus is Gods weg voor den mensch om leven te verkrijgen. Leven is een gift van God door Jezus Christus. (Johannes 14 : 6; Romeinen 5 : 18; 6 : 23) De menschen moeten eenige kennis hebben alvorens zij Gods genadegift kunnen aannemen. Te bestemder tijd zal God alle menschen tot een nauwkeurige kennis der waarheid brengen, en die tijd schijnt nu nabij te zijn. De menschen kunnen nu moed vatten en Gods voornemens onderzoeken met de hoop den weg te vinden die tot eeuwigdurend leven en zegeningen leidt. Dit is waar, niet omdat de menschen thans wijzer zijn, maar omdat het de bestemde tijd van Jehova is. — 1 Timotheüs 2 : 3-6.

Het Hoofd

De volmaakte mensch Jezus wijdde zich aan God. Wijding beteekent zich verbinden om den wil van God te doen. Hij zeide: „Ik kom om uwen wil te doen, o mijn God.“ (Psalm 40 : 8, 9; Hebreëen 10 : 7) Dit deed hij, toen hij aan den Jordaan zich aanbood en gedoopt werd door Johannes den Dooper. Zijn doop was een zinnebeeld, waardoor hij op symbolische wijze zijn dood als mensch betuigde om de Verlosser der menschen te worden. (Romeinen 6 : 3, 4) Vanaf zijn geboorte als kind tot het oogenblik van zijn doop was hij een menschelijk schepsel; niets meer en niets minder. Hij was volmaakt.

Ten tijde van zijn doop werd Jezus door Jehova verwekt tot de goddelijke natuur. Toen en daar zalfde God hem met zijn geest. (Mattheüs 3 : 13-17) Daar werd hij Jezus Christus, de Gezalfde Gods. „God zalfde Jezus van Nazareth met den heiligen geest en met macht.“ (Handelingen 10 : 38) Daar begon de nieuwe schepping; en daar werd Christus Jezus gemaakt to' het Hoofd van de leden van de nieuwe schepping, welke is zijn lichaam. (Colossenzen 1 : 18) Zijn zalving bracht met zich een opdracht van Jehova God om een bijzonder werk te doen. (Jesaja 61 : 1, 2) Nadat Jezus aldus gezalfd was, begreep hij zijn verhouding tot Jehova en het werk dat hij doen moest. — Lucas 4:16-21.

Ten tijde van den doop en de zalving van Jezus werd hij benoemd en bevestigd in het ambt van Priester van Jehova God. Hij was en is een Priester „naar de ordening van Melchizedek“. (Hebr. 5:3-6; Psalm 110:4) Als mensch kwam hij voort uit den stam van Juda, en er was geen voorziening gemaakt voor een priester-schap uit dien stam. Als nieuw schepsel was hij Priester in de gelijkheid van Melchizedek, (Hebreën 7 : 1-22) Als een zoodanig Priester was hij en is hij voor immer, de geëerde Dienstknecht en Uitvoerend Ambtenaar van Jehova God. Als een groot Hoogepriester bood hij zich als een menschelijke offerande aan om in den loskooprijs te voorzien, dien hij ook inderdaad bracht. Christus Jezus stierf aan het kruis en gaf zich daardoor als een rantsoen voor de geheele menschheid. (1 Timoth. 2 : 5, 6; Hebreën 2 : 9) Hij werd gedood in het vleesch en stond uit de dooden op in den geest. (1 Petrus 3:18) Hij was de eerste die uit de dooden opstond. (1 Corinth. 15 : 1-20) Hem werd onsterfelijkheid gegeven gelijk Jehova God had beloofd; en hoewel hij als mensch stierf, stond hij uit den dood op en leeft nu in alle eeuwigheid. — Johannes 5 : 26; Openbaring 1 : 18.

Omdat Christus Jezus Gods gezalfde Priester was om het ambt te vervullen waartoe hij aangesteld was, zeide hij: „Ik kan van mijzelf niets doen: . . . want ik zoek niet mijnen wil, maar den wil des Vaders die mij gezonden heeft.“ (Johannes 5 : 30) Vanaf den tijd zijner zalving werd al het werk en oordeel betreffende de uitvoering van het goddelijk voornemen in betrekking tot de verlossing der menschen aan hem opgedragen. (Johannes 5 : 22) Toen hij zeide: „Ik kan van mijzelf niets doen“, bedoelde hij daarmede niet dat hij door Jehova tot gehoorzaamheid gedwongen werd; maar het beteekende dat zijn toewijding aan den Vader zoo absoluut en volkomen was dat hij niets wilde of kon doen dat niet in overeenstemming was met den wil zijns Vaders.

Als de goddelijke Hoogepriester naar de orde van Melchizedek was Christus Jezus uit de dooden opgestaan en in den hemel opgevaren en daar verscheen hij

in de tegenwoordigheid van Jehova en bood de waarde van zijn menschelijk offer als een offerande voor de zonde aan. (Hebreëen 9 : 24-26) Zijn offerande was aannemelijk voor Jehova, en werd aangenomen; en de aanneming werd geopenbaard door de verdeelde tongen van vuur die met Pinksteren op zijn discipelen rustten. (Handelingen 2 : 1-4) Aldus opende Jehova God den weg tot leven en onsterfelijkheid door Jezus Christus, zijn Geliefde. — 2 Timotheüs 1 : 10.

Het Schriftuurlijk bewijs stelt daarmede het feit vast, dat de Logos, Jezus en Christus Jezus één en dezelfde zijn. Dat hij niet stierf toen hij op aarde kwam, maar dat zijn leven van den hemel naar de aarde werd overgedragen, wordt bewezen door de woorden: „Eer Abraham was ben ik.” (Johannes 8:58) Deze woorden sluiten een onafgebroken bestaan in zich. Sterven wil zeggen ophouden te bestaan. Jezus' woorden moeten daarom te beteekenen hebben, dat vanaf den tijd van het begin der schepping tot op het oogenblik, waarop hij deze woorden sprak, hij bestaan had en het recht had om te bestaan. Hij stierf als mensch aan het kruis en moest als mensch altijd dood blijven, maar het recht op zijn leven als mensch geeft hij voor het leven der wereld. Dit wordt bewezen door zijn woorden: „Ik heb macht het [mijn leven] af te leggen en heb macht het wederom te nemen; dit gebod heb ik van mijnen Vader ontvangen.” — Johannes 10 : 18; 6 : 51.

Zijn Lichaamsleden

Christus Jezus alleen is voldoende om het voor-nemen van Jehova te volvoeren. Hij alleen voorziet in den loskoop-prijs. Het heeft echter Jehova God in zijn goedertierenheid behaagd anderen uit te kiezen om leden van zijn lichaam en daardoor een deel van den Christus te worden. Voor dit doel kiest hij geen engelen om een deel van Christus te worden, maar hij kiest mannen en vrouwen uit die hetzelfde geloof hebben als Abraham. (Hebreëen 2 : 16, 17) God heeft de heidenen bezocht om uit hen een volk te nemen voor zijn naam. (Handelingen 15 : 14) Deze zijn aannemelijk gemaakt voor

God door Christus Jezus, en op geen andere wijze. God beschikte niet de leden, die het lichaam van Christus zullen vormen persoonlijk van tevoren, maar hij beschikte van te voren dat er uit de menschen een bepaald aantal uitverkozen zou worden dat het lichaam zou vormen. Hieromtrent staat geschreven: „Gezegend zij de God en Vader onzes Heeren Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus. Gelijk hij ons uitverkoren heeft in hem voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor hem in de liefde; die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus in zichzelf, naar het welbehagen van zijnen wil, tot prijs der heerlijkheid zijner genade door welke hij ons begenadigd heeft in den Geliefde, en welken wij hebben de verlossing door zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom zijner genade, met welke hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid, ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van zijnen wil, naar zijn welbehagen, hetwelk hij voorgenomen had in zichzelf.“ — Efeze 1 : 3-9.

Voorschaduw

Het volk van Israël was het uitverkoren volk van God. Het vormde niet de nieuwe schepping, maar een schaduw der nieuwe schepping, welke is Gods volk, uitverkoren voor een speciaal doel. Israël naar het vleesch was het bewegend beeld dat vervaardigd werd door Jehova en hetwelk de ware zaak voorschaduwde, namelijk: het geestelijk Israël, de nieuwe schepping. Jacob, wiens naam veranderd werd in Israël, was de vader van de Israëlieten naar het vleesch. Jacob's zaad viel de gunst ten deel onder de voorwaarden van het verbond, dat op den berg Sinaï gesloten werd, geboren te worden. De nieuwe schepping is geestelijk Israël verwekt en voortgekomen onder de voorwaarden van een ander verbond.

De Israëlieten sloten een verbond met Jehova, door tusschenkomst van Mozes als hun middelaar. Door toe

te stemmen in de voorwaarden van het verbond hadden zij op zich genomen, Gods wil te gehoorzamen. Dat verbond, dat op den berg Sinaï gesloten werd, diende als tuchtmeester om de gehoorzamen onder de Israëlieten te beschermen en te leiden tot Gods bestemden tijd om de vorming van de nieuwe schepping, den Christus, te beginnen. Het volk als geheel bleef in gebreke de voorwaarden van het verbond na te komen en verloor daardoor het recht op alle in dat verbond gedane beloften. Een klein overblijfsel van dat volk nam evenwel Christus als den Verlosser en Bevrijder aan; en door Gods genade werden dezulken een deel van de nieuwe schepping. — Romeinen 11 : 5.

Tot het natuurlijk Israëel sprak God op den Berg Sinaï: „Nu dan, indien gij naarstiglijk mijner stemme zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken, want de gansche aarde is mijn; en gij zult mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.”—Exodus 19 : 5,6.

Tot het geestelijk Israëel, voorschaduwd door het natuurlijk Israëel, dat wil zeggen, tot degenen die Christus als hun Verlosser hebben aangenomen en die in Christus zijn, zegt Jehova God door zijn aangewezen getuige: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een volk voor een doel.” (1 Petrus 2 : 9, Engelsche Vertaling) Deze Schriftplaatsen bewijzen ontegenzeggelijk, dat Israëel naar het vleesch een beeld was, dat Israëel naar den geest, de werkelijkheid, voorschaduwde; en dat deze werkelijkheid Gods nieuwe schepping is.

Hoe zij geformeerd werd

De nieuwe schepping, namelijk het geestelijk Israëel, wordt begonnen en voleindigd onder de voorwaarden van een verbond. Jezus het Hoofd daarvan sloot een verbond met Jehova aan den Jordaan om den wil zijns Vaders te doen. Dat verbond legde Jezus de verplichting op, zich als mensch op te offeren. Er bestaat

geen bewijs dat hij, ten tijde dat hij het verbond sloot, wist dat hij sterven moest. Hij bracht veertig dagen en nachten op den berg door, waar hij Gods voornemens onderzocht en gemeenschap met Jehova had, nadat zijn geest door den heiligen geest verlicht geworden was. Toen zal hem alles duidelijk geworden zijn, en van toen aan kwam hij zijn verbond verstandiglijk en getrouw na.

De leden van zijn lichaam moeten hem op dezelfde wijze navolgen. (1 Petrus 2 : 21) Al degenen die leden van de nieuwe schepping worden, moeten dit door een verbond met offerande doen. (Psalm 50 : 5) Toen de discipelen van Jezus geloofden, dat hij de Messias was, en zijn navolgers werden, verbonden zij zich daardoor om den wil van God te doen. Een verbond is een plechtige overeenkomst een zekere zaak te doen of niet te doen. Toen zij Jezus als den Messias aannamen, was dat het begin van hun verbond. Dat kenmerkte hun wijding. Zij konden niet gerechtvaardigd worden, alvorens het rantsoenoffer in den hemel was aangeboden en als een offer voor de zonde was aangenomen. De aanneming werd op den Pinksterdag geopenbaard, en op dien dag werden deze discipelen gerechtvaardigd en door Gods heiligen geest verwekt.

De nieuwe schepping is een uitverkoren uit de menschen genomen schare, die door Christus in de familie Gods is opgenomen. Gods wijze van uitverkiezen en ontwikkelen van de nieuwe schepping is van groot belang. Zin Woord verklaart op welke wijze hij de leden daarvan verkiest en ontwikkelt. Deze uiteenzetting toont aan, hoe iemand een waar Christen wordt.

Daar het geheele menschelijk geslacht in zonden geboren is, en geen zondig mensch tot God kan naderen, hoe is het dan voor een zondaar mogelijk om een Christen en daardoor een lid van de nieuwe schepping te worden? Daar de Heilige Schrift verklaart, dat leven een gift van God door Jezus Christus onzen Heer is, is het duidelijk, dat kennis van de gift en de wijze, waarop zij gegeven wordt, een eerste vereischte is. De mensch moet eerst tot het inzicht komen, zij het door

onderwijzing of door het lezen van Gods Woord, dat hij een zondaar is, dat hij hulp noodig heeft, en dat hij niet in staat is, zichzelf te helpen. Ziende dat de wandel der menschheid onrechtvaardig is, moet hij een verlangen naar gerechtigheid openbaren. Hij verneemt, dat Jehova God is en gelooft dit feit. Dit bewerkt geloof in God, zonder hetwelk het voor hem onmogelijk is, God te behagen. (Hebreëen 11:6) Hij hoort dan verder dat Jezus Christus de geliefde Zoon van God is, die zijn leven gegeven heeft als een loskoop prijs voor de menschheid.

Zijn eerbied voor God is het begin der wijsheid. (Psalm 111:10) Dat wil zeggen dat hij nu begint zijn kennis toe te passen in overeenstemming met Gods wil, en dit doet hij, als hij Jehova begint te eerbiedigen. Hij heeft een verlangen meer te weten omtrent Jezus en de reden waarom hij stierf en uit de dooden opstond. Door deze kennis en dit verlangen trekt God hem tot Jezus. Dit is in overeenstemming met de woorden door Jezus gesproken: „Niemand kan tot mij komen, tenzij dat de Vader die mij gezonden, heeft, hem trekke.” (Johannes 6:44) Wij zien hier dus uit dat een eerlijk en oprecht verlangen om te leven, en wel in harmonie met den Schepper, een eerste vereischte is, om een Christen te worden.

Het is redelijk hierbij de gevolgtrekking te maken dat God zoo iemand in omstandigheden brengt, die hem tot den Heere Jezus trekken, en hem door middel daarvan tot Jezus brengen. Het bewijs hiervoor vinden wij in de ondervindingen van Cornelius. Hij wist niets van het verlossingsplan door Jezus Christus, maar hij had geloof en eerbied voor Jehova. Hij had een eerlijk en oprecht verlangen om in harmonie met God te leven. Hij bad tot God, en zijne gebeden waren tot gedachtenis opgekomen voor God. (Handelingen 10:1-48) Te bestemder tijd bracht Jehova de kennis van zijn weg ten leven onder zijn aandacht, door Petrus tot hem te zenden om hem hierover te spreken.

Zoo gebeurt het dikwijls, als iemand een oprecht verlangen heeft den Heer te leeren kennen, dat iemand

tot hem komt en hem een boek in handen geeft, of hem iets van Gods genadig verlossingsplan vertelt. Wanneer hij deze kennis in een goed en oprecht hart ontvangt, wordt het hem duidelijk dat Gods weg voor den mensch om tot hem terug te keeren en het eeuwige leven te verkrijgen door Jezus Christus is. Het getuigenis van Jezus is: „Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven: niemand komt tot den Vader dan door mij.“ — Johannes 14 : 6.

Tot op dit oogenblik heeft de mensch den weg der zondaren gevolgd. Zijn geest is gericht geweest op zelf-zuchtige dingen. Daar hij naar het leven verlangt, en nu den weg ten leven zoekt, heeft hij berouw. Berouw hebben wijst op een verandering van zin. Door de aldus verkregen kennis is hij van geestesrichting veranderd, en verlangt er naar, Gods weg ten leven te leeren kennen. In dezen ontvankelijken toestand des harten maken de volgende woorden van Jezus op hem een diepen indruk: „Zoo iemand achter mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge mij.“ — Mattheüs 16 : 24.

Wijding

Het bovenaangehaalde voorschrift van Christus Jezus te gehoorzamen, beteekent zich te wijden. Iemand die zich aan God wijdt, verbindt zich daardoor, den wil van God te doen. De mensch, die nu gelooft dat hij een zondaar is en dat Christus Jezus zijn Verlosser is, en dat de weg die hem tot Jehova en tot het leven terugbrengt, door Christus Jezus gaat, zegt, zoo niet in woorden dan toch in dien zin: „Ik ben besloten om den wil Gods te doen“; en dan zegt hij plechtig en eerbiedig in zichzelf of met zijn lippen tot Jehova: „Vertrouwende op U en Uw Woord, en geloovende in het kostbare bloed van Christus, verbind ik mij nu Uw heiligen wil te doen“. Dit sluit in zich een verloochening van zichzelf; dit is zijn wijding; en daar hij overeengekomen is, den wil Gods te doen, vormt dit het deel van het verbond, dat de mensch met God gesloten heeft.

Nu kan naar waarheid gezegd worden, dat de mensch bekeerd is. Bekeerd zijn beteekent verandering van levensrichting. Hij verandert zijn levensrichting door zich af te keeren van het najagen van zelfzuchtige doeleinden en er in toe te stemmen den Heer Jezus Christus na te volgen. De Heere Christus staat nu borg voor den aldus gewijden mensch, op grond van zijn geloof; en als des menschen borg of voorspraak stelt hij hem Jehova voor.

Rechtvaardiging

De mensch is nog onvolmaakt en God kan geen gemeenschap hebben met iets dat onvolmaakt is. God kan echter den mensch rechtvaardigen. Rechtvaardiging beteekent recht maken voor God. Het rechtvaardigingsproces kan terecht omschreven worden als de rechterlijke handeling van Jehova, waarbij hij beslist, dat de mensch in zijn oogen rechtvaardig is en vrede met hem heeft. Drie dingen worden in hoofdzaak vereischt voor de rechtvaardiging van den mensch die op deze wijze den Heere zoekt, namelijk: (1) Geloof in God en in het offer van Christus Jezus; (2) de toepassing van het bloed van Jezus, dat zijn leven vertegenwoordigt; en (3) de rechterlijke handeling van Jehova die den mensch rechtvaardigt. De mensch verlangt te leven en zoekt den weg die daartoe leidt, en hij weet dat die weg hierin bestaat, dat hij door Christus Jezus tot God terug keert. Geloof beteekent een kennis van deze dingen te hebben en dan met vertrouwen zich te verlaten op die kennis, die voortkomt uit het Woord Gods.

Abraham geloofde God, en zijn geloof werd hem tot rechtvaardigheid gerekend. Dit werd niet alleen in het belang van Abraham geschreven: „maar ook om onzentwil, welken het zal toegerekend worden, namelijk dengenen die gelooven in hem die Jezus onze Heer uit de dooden opgewekt heeft, welke overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.“ (Romeinen 4:20-25) Voor Abraham was de

weg nog niet open, om het leven te verkrijgen, omdat het bloed van Jezus nog niet als loskoopprijs was uitgestort, noch als zoenoffer was aangeboden. Het bloed van Jezus is de grondslag voor onze rechtvaardigmaking. Hij die daaraan geloof hecht, wijdt zich aan God door zich te verbinden zijn wil te doen, waardoor hij zijn geloof in het bloed van Christus bewijst. God is het dan die hem rechtvaardigt. Men lette nu op de teksten uit de Schrift die ons deze drie hoofdzakelijke dingen aantoonst en bevestigt: Geloof; het bloed van Jezus; en de rechterlijke beslissing door Jehova. „Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heer Jezus Christus.” (Romeinen 5:1) „Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door zijn bloed, zullen wij door hem behouden worden van den toorn.” (Romeinen 5:9) „God is het die rechtvaardig maakt.” — Romeinen 8:33.

Rechtvaardiging geeft ons het recht op leven, aangezien alle rechtvaardige schepselen recht op leven hebben. De aldus gerechtvaardigde mensch heeft het recht om als menselijk wezen te leven uit hoofde van zijn geloof dat hij door zijn wijding betoont. Waartoe zou God een mensch rechtvaardigen? Soms met de bedoeling hem in staat te stellen als menselijk wezen voor eeuwig op aarde te leven? De wil van God betreffende al degenen, die in het Christelijk tijdperk of de dag van offerande, die door den verzoendag voor- schaduwde werd, gerechtvaardigd worden, is dat de- zulken gemaakt zullen worden tot een deel van de offerande van Christus Jezus. De rechtvaardigmaking gedurende deze periode geschiedt met geen ander doel. God neemt zoo iemand aan en rechtvaardigt hem; en daardoor wordt het verbond tusschen den mensch en God gesloten door Christus Jezus, hetwelk is een verbond met offerande. (Psalm 50:5) Daar de mensch zich verbonden heeft, den wil van God te doen en God deze overeenkomst heeft aangenomen, en het de wil van God is, dat de mensch als een deel van de offerande van onzen Heere Jezus zal sterven, vormt dit een verbond met offerande.

Men brenge zich nu weer het voorbeeld van den tabernakel te binnen, dat op den verzoendag gemaakt werd, waarbij twee bokken in den voorhof gebracht werden. De voorhof was een afbeelding van den toestand van rechtvaardiging. De twee bokken stelden al degenen voor, die in het Christelijk tijdperk door het geloof in het bloed van Christus werden gerechvaardigd. Loten werden geworpen, en een van de loten viel op den bok des Heeren. Dit duidt aan, dat Jehova niet willekeurig handelt, maar dat hij den aldus gerechvaardigde het voorrecht verleent, zijn verbond te vervullen; en degene die zijn verbond nakomt, werd afgebeeld door den bok des Heeren, en het offeren van dien bok voorschaduwde, dat dezulken een deel van de offerande van onzen Heere Jezus Christus zullen vormen.

De vraag is nu: Wat offert de mensch? Het antwoord is: Hij offert zijn recht om als een menschelijk wezen op aarde te leven. Maar daar hij als een zondaar geboren werd, van waar verkreeg hij dat recht om te leven? Hij verkreeg dit recht, doordat God hem rechtvaardigde. Het offeren van zijn leven werd afgebeeld door het slachten van den bok des Heeren in den voorhof. Het was de priester die het offeren verrichtte, waardoor te kennen gegeven werd, dat in de werkelijkheid Christus Jezus de Hoogepriester de gerechvaardigden offert als een deel van zijn eigen offerande. Daarom, de mensch zelf offert niets; maar de Hoogepriester offert hem, en de mensch stemt daarmee in, door ten tijde van zijn wijding zich te verbinden Gods wil te doen.

Roeping voor de Nieuwe Schepping

Van de nieuwe schepping staat geschreven: „Want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk.“ (Romeinen 11 : 29) De gift van God is leven, en aan degenen die God rechtvaardigt geeft hij leven. De roeping van God is een uitnoodiging tot een hoogere positie of trap van leven. Vanaf het oogenblik der aanvaarding dezer roeping moet de mensch op geeste-

lijken trap leven of in het geheel niet leven. Deze roeping zegt de apostel, is onherroepelijk, niet aan verandering onderhevig. De vraag is nu: Waarin bestaat de roeping? Kan gezegd worden, dat God in het algemeen een roeping voor de menschen uitgevaardigd heeft om in den hemel te komen? Het antwoord luidt: Neen. God roept niemand behalve degenen die hij rechtvaardigt, en deze rechtvaardiging heeft ten doel de gerechtvaardigden te maken tot een deel van de offerande van zijn geliefden Zoon.

God heeft de nieuwe schepping voorbeschikt, niet de afzonderlijke personen, maar de *klasse* die het lichaam zou vormen. „Die hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft hij ook gerechtvaardigd.” (Romeinen 8 : 30) Dit bewijst, dat de gerechtvaardigden de geroepenen zijn en dat niemand geroepen wordt, alvorens hij gerechtvaardigd is, omdat God geen zondaren roept tot een hooge positie met zijn geliefden Zoon. Waartoe zijn dan de gerechtvaardigden geroepen? Het antwoord luidt: Zij zijn geroepen tot een hemelsche roeping. (Hebreë 3 : 1) Het is God die roept met een heilige roeping, zooals geschreven staat: „Die ons heeft zalig gemaakt en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus voor de tijden der eeuwen (voor de wereld begon — Engelsche Vertaling).” — 2 Timotheüs 1 : 9.

Deze tekst kan niet zoo uitgelegd worden dat deze roeping reeds begon voor de wereld begon, maar het was voor het begin der wereld Gods voornemen, deze klasse te vormen en te beroepen. De redeneering van den apostel is, dat wij eerst gered en daarna met een heilige roeping geroepen worden. Zooals de apostel het ook in betrekking tot zichzelf zegt: Hij was „geroepen om een apostel van Jezus Christus te zijn door den wil Gods, . . . gelijk de getuigenis van Christus bevestigd is onder u”. (1 Corinthiërs 1 : 1, 6) Dezulken zijn geroepen tot een hemelsche roeping (Efeze 4 : 1); en allen zijn geroepen in ééne hoop, welke hoop is in de opstanding

van Christus den prijs te verkrijgen van de hooge roeping van God in Christus Jezus. — Filippenzen 3:11, 14.

Het blijkt duidelijk uit deze teksten, dat het de nieuwe schepping is, die geroepen wordt, en dat de rechtvaardiging geschonken wordt opdat de gerechvaardigde een deel van de offerande mocht zijn. Hieruit volgt dus, dat de rechtvaardiging in verband met datgene wat feitelijk gelijktijdig plaats heeft, namelijk de verwekking, de roeping of uitnoodiging tot een positie in het lichaam van Christus vormt. God is het, die rechtvaardigt, opdat hij de offerande kan aannemen en zoo iemand kan verwekken; daarom heeft de roeping plaats ten tijde van de rechtvaardiging en geestverwekking.

Men brenge zich wederom in herinnering, dat de hoogepriester den bok des Heeren nam en hem doodde, en daarna met zijn bloed den weg ging naar het heilige der heiligen, evenals hij met het bloed van den stier gedaan had. De dood van den bok des Heeren voorshadowde het opofferen van het menschelijk leven, hetgeen het gevolg is voor dengene dien God rechtvaardigt. Dat is het oogenblik waarop iemand verwekt wordt als nieuw schepsel in Christus.

Geestverwekking

Sommigen hebben het aldus begrepen en geleerd, dat de nieuwe schepping in Christus het zaad van God of de onsterfelijkheid is, dat of die in hem geplant wordt; en dat dit zaad in het menschelijk wezen op aarde rondgedragen werd totdat het opgenomen werd in den hemel of in de hel. Deze leer is onschriftuurlijk en daarom onwaar. Een onsterfelijk schepsel kan niet sterven. Als de bovengenoemde leer waar was, en iemand een nieuw schepsel werd en daarna Christus en God verwerpen zou, zou hij kunnen blijven leven niettegenstaande zijn verwerping door den Heer. Integendeel toont de Bijbel aan, dat als iemand als nieuw schepsel in Christus verwekt is en daardoor het goede Woord van God en de krachten der toekomstige eeuw

gesmaakt heeft en hij dan den Heer verwerpt, hij sterft en er geen opstanding voor hem zal overblijven. — Hebreë 6 : 4-6; 10 : 26-29.

Anderen hebben geleerd en gaan nog voort te leeren, dat de verwekking en geboorte van een dierlijk schepsel het begin en de geboorte van de nieuwe schepping in Christus illustreert; dat wil zeggen dat er een verwekking plaatsvindt en dan de dracht en de levendwording en groei, en daarna de geboorte. Zulk een leer is eveneens een dwaalleer omdat zij niet steunt op de Heilige Schrift. Als zulk een theorie waar was, zou het nieuwe schepsel gedurende de periode van dracht, levendwording en groei tot aan de geboorte geen verantwoordelijkheid hebben. Integendeel, de Schriften toonen aan dat het nieuwe schepsel verantwoordelijk is vanaf het allereerste begin. — Romeinen 8 : 1-13.

De Schriftuurlijke leer is, dat het nieuwe schepsel door en overeenkomstig de voorwaarden van een verbond begonnen en voleindigd wordt. De verwekking is een handeling van de zijde van Jehova en vormt daarom zijn deel van het verbond met dengene die zich wijdt. „Naar zijnen wil heeft hij ons verwekt (Engelsche Vertaling) door het woord der waarheid, opdat wij zouden zijn als eerstelingen zijner schepselen.” (Jacobus 1 : 18) Dat wil zeggen, dat het de wil van God is, dat de aldus gerechtvaardigde verwekt zal worden, en dit doet hij door zijn Woord der Waarheid en de werking van zijn heiligen geest of onzichtbare macht.

Hieromtrent staat wederom geschreven: „Gelijk ons zijn goddelijke kracht alles wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis desgenen die ons geroepen heeft tot heerlijkheid en deugd; door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloten zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid.” (2 Petrus 1 : 3, 4) De Apostel Petrus richt zich hier tot het nieuwe schepsel; en zijn redeneering is, dat God door de uitoefening van zijn goddelijke macht en wil aan dit schepsel de buitengewoon groote en

kostbare beloften gegeven heeft, door welke hij het belooft, dat het de goddelijke natuur deelachtig zal worden, en de voorwaarde is, dat degene die een nieuw schepsel geworden is, zijn deel van het verbond moet vervullen.

De verwekking beteekent het begin van een schepsel, dat de hoop in zich draagt, dat de beloften, die hem gedaan zijn, ook verwezenlijkt zullen worden. Waartoe wordt het nieuwe schepsel dan verwekt? De apostel antwoordt: „God . . . die naar zijn groote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, tot een onverderfelijke en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u.” — 1 Petrus 1 : 3, 4.

Er is niets in deze schriftplaatsen, dat er op wijst, dat het nieuwe schepsel in Christus een nog niet geboren vrucht is en dat van hem gesproken kan worden over een tijdvak van dracht en levendwording. Integendeel, zoo iemand wordt een nieuw schepsel vanaf het eerste oogenblik, dat God hem verwekt, en zijn verantwoordelijkheid begint dan onmiddellijk. De aldus verwekte wordt nu in het lichaam van Christus ingelijfd en wordt door aanneming een lid van het lichaam van Christus. De apostel zegt: „Want gij hebt niet ontvangen den geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze, maar gij hebt ontvangen den geest der aaneming tot kinderen, door welken wij roepen: Abba, Vader.” — Romeinen 8 : 15.

Gedoopt in Christus

Wanneer iemand een nieuw schepsel in Christus wordt, houdt zijn recht om als menschelijk wezen te leven op. Dit recht van leven als menschelijk wezen bestond slechts gedurende een korten tijd, namelijk vanaf den tijd, waarop hij gerechtvaardigd werd, totdat hij verwekt werd, hetgeen precies gelijktijdig plaatsheeft. Omtrent dit punt schrijft de apostel: „Weet gij niet, dat zoovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wii in zinen dood gedoopt zijn?” — Romeinen 6 : 3.

Hoe kon dit waar zijn van iemand, die nog op aarde bestaat? Leven beteekent bestaan met het recht om te bestaan; en als mensch bestond de gewijde en had het recht om als menschelijk wezen te bestaan, maar slechts tot het oogenblik dat hij verwekt werd. Toen hij door den heiligen geest van God verwekt werd, hield zijn recht om als menschelijk wezen te leven op. Als hij door Jehova als deel van het offer des Heeren wordt aangewezen, wordt hij ondergedompeld of gedoopt in Christus. Hij wordt gedoopt in den dood van Christus, om evenals Christus den offerdood te sterven, opdat hij met Christus mag leven. „Wij zijn dan met hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking zijner opstanding.“ — Romeinen 6 : 4, 5.

Heeft deze doop in den dood van Christus plaats op het oogenblik waarop de volle overgave of wijding om den wil van God te doen gedaan wordt? Het antwoord is, Neen. De wijding kan eenigen tijd vóór de rechtvaardiging geschieden. Hij kan als deel van het offer niet aangenomen worden voordat hij gerechtvaardigd is. De doop in den dood van Christus heeft plaats ten tijde dat het verbond tusschen den gewijde en Jehova gesloten wordt, namelijk ten tijde dat hij gerechtvaardigd en door den heiligen geest verwekt en daardoor gemaakt wordt tot een deel van Christus. Dit wordt duidelijk aangetoond door hetgeen gebeurde met de discipelen. Zij waren gewijd om den wil des Heeren te doen lang voordat zij gerechtvaardigd werden. Hun wijding dagteekende ten minste vanaf den tijd dat zij Jezus als den Messias aannamen en begonnen hem te volgen.

Enigen tijd daarna zeide Jezus tot hen: „Kunt gij den drinkbeker drinken, dien ik drinken zal, en met den doop gedoopt worden waarmede ik gedoopt wordt? Zij zeiden tot hem: Wij kunnen. En hij zeide tot hen:

Mijnen drinkbeker zult gij wel drinken, en met den doop waarmede ik gedoopt worde, zult gij gedoopt worden." (Mattheüs 20 : 22, 23) Uit deze uitspraak blijkt duidelijk, dat *hij* in den dood gedoopt was, en dat dit begon ten tijde dat zijn verbond gesloten en door Jehova aangenomen werd. Zijn doop moest volbracht zijn, toen hij aan het kruis stierf.

Sprekende over zijn doop zeide Jezus tot zijn discipelen: „Maar ik moet met een doop gedoopt worden, en hoe word ik geperst, todat het volbracht zij!" (Lucas 12 : 50) Ook blijkt duidelijk uit de woorden van Jezus: „Gij zult gedoopt worden met den doop waarmede ik gedoopt word", dat de discipelen dien doop nog niet gehad hadden. Want wanneer werden zij gedoopt in den dood van Christus? Het antwoord moet zijn: Met Pinksteren, ten tijde dat zij gerechtvaardigd en door den heiligen geest verwekt werden. Dezelfde regel is van toepassing op allen die in Christus gedoopt worden, namelijk, dat hun doop in Christus plaats heeft ten tijde dat zij gerechtvaardigd en door den heiligen geest verwekt zijn, welke beide op de wijding moeten volgen.

Deze gevolgtrekking wordt verder ondersteund door de geïnspireerde verklaring betreffende het nieuwe schepsel, namelijk: „Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God." (Colossenzen 3 : 2, 3) Het argument van den apostel is hier, dat de verwekte als mensch stierf op het oogenblik, dat hij als nieuw schepsel verwekt werd; en dat van dat oogenblik af zijn bestaan en zijn recht om te bestaan verborgen zijn met Christus Jezus in God. Dat deze doop in den dood van Christus noodzakelijk is om in Christus te zijn, maakt de apostel duidelijk, als hij zegt: „Want zoovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan." — Galatiërs 3 : 27.

Er is een duidelijk onderscheid tusschen de vervulling van een verbond en een ten uitvoer gebracht verbond. Het verbond met offerande tusschen den ge-

wijde en Jehova wordt gesloten ten tijde van zijn rechtvaardiging en geestverwekking door Jehova. Het is echter geen ten uitvoer gebracht verbond. Het zal eerst ten volle ten uitvoer gebracht zijn, als hij, die nu een nieuw schepsel is, zijn loopbaan beëindigt en ten volle ingaat in de heerlijkheid des Heeren. Het is ten tijde dat het verbond ten volle gesloten wordt, dat de doop in den dood van Christus plaats heeft. „Zijnde met hem begraven in den dood, in welken gij ook met hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, die hem uit de dooden opgewekt heeft.“ — Colossenzen 2 : 12.

Als het verbond met offerande ten volle gesloten is ten tijde dat de mensch als nieuw schepsel in Christus verwekt is, moet hij daarna zijn verbond nakomen door zijn deel daarvan getrouwelijk te vervullen. God is rechtvaardig en getrouw in het houden van zijn deel van het verbond; en als het nieuwe schepsel zijn deel getrouwelijk vervult, zal het offer ten slotte geheel verteerd of voleindigd worden.

Het nieuwe schepsel in Christus wordt gezalfd met den heiligen geest. Zalven beteekent iemand aanwijzen voor een ambt van gezag of dienst voor of ten behoeve van God, als zijn vertegenwoordiger. Aäron de priester werd gezalfd om in het ambt van priester te dienen. (Exodus 40 : 13) Hij werd officieel voor die plaats aangewezen. De zalving van Aäron voorschaduwde de zalving van Jezus als den Christus. Jezus Christus werd gezalfd om het Hoofd van de nieuwe schepping te zijn. (Colossenzen 1 : 18, 19; Johannes 1 : 32) God zalfde Jezus van Nazareth met den heiligen geest en met kracht. (Handelingen 10 : 38) Hij zalfde hem boven alle anderen. (Hebreë 1 : 9) Hij werd daardoor officieel aangewezen als de groote Hoogepriester.

Al de leden van het lichaam ontvangen de zalving met den heiligen geest, maar zij ontvangen haar niet op dezelfde wijze als Jezus. Een beeld hiervan wordt gegeven bij de zalving van Aäron. Hierbij werd de kostbare zalfolie uitgestort op het hoofd en liep af op den baard en tot op den zoom van zijn kleederen.

(Psalm 133 : 2) De zonen van Aäron droegen mutsen en ontvingen de zalving niet rechtstreeks, maar zij werden gerekend als deel van de priesterschap, omdat zij onder Aäron waren. Dit voorschaduwde de nieuwe schepping. De leden van het lichaam zijn gezalfd doordat zij ingelijfd zijn in het lichaam van Christus. Zij worden gerekend als een deel van Christus, hetwelk de leden inderdaad zijn vanat den tijd dat zij in Christus zijn ingelijfd. (Jesaja 61 : 1, 2) God zalft de Hoofd, Christus Jezus, en hij zalft alle leden van het lichaam door het Hoofd. — 2 Corinthiërs 1 : 21; 1 Joh. 2 : 20.

Hij die aldus in het lichaam van Christus is gebracht, is inderdaad een nieuw schepsel. De apostel zegt: „Zoo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden.“ (2 Corinthiërs 5 : 17) Hij zeide niet, dat de aldus verwekte gerekend of geacht wordt een nieuw schepsel te zijn, maar de verklaring is duidelijk en positief, dat hij dit werkelijk is.

Waaruit bestaat het nieuwe schepsel? Het schepsel bestaat uit een geest, een wil, een hart en een lichaam, dat den Heer geheel toegewijd is. De geest is dat vermogen van het wezen, hetwelk gebruikt wordt om alle feiten te onderzoeken, ze te overwegen, en tot een gevolgtrekking te komen. De wil is dat vermogen van het wezen, hetwelk beslist een bepaalde zaak te doen of niet te doen. Het hart is dat vermogen van het schepsel van waaruit de beweegreden voortkomt. Het is ook de zetel der genegenheid. Geen schepsel kan zonder een organisme bestaan; daarom is het organisme van het nieuwe schepsel het vleeschelijk lichaam.

Gemakshalve zullen wij den mensch, die een nieuw schepsel geworden is, Johannes noemen. Toen hij geboren werd als menschelijk wezen van de Adamiëtische schepping, was hij een zondaar. Als mensch bezat hij een geest, een wil, een hart en een organisme, dat daarmede overeenkwam. Deze waren echter niet aan den Heer gewijd. De geest of onzichtbare kracht van God werkte niet op zijn geest in; en zijn verwachtingen, vooruitzichten en begeerten werden toen in zelfzuchtige

banen geleid. Toen hij een nieuw schepsel in Christus werd, begon de heilige geest in hem in te werken, omdat hij zijn wil geoefend had, om den wil van God te doen, en hij gebruikte zijn geest om zich er van te verzekeren, wat de wil Gods is; en zijn beweegreden is om te doen wat God wenscht dat hij doen zal, en om te doen, wat recht is. Wanneer de geest des Heeren in hem werkt, zijn de oude dingen weggegaan, en alle dingen zijn voor hem nieuw geworden.

Er bestaat een onderscheid tusschen de schepping van den eersten mensch Adam en het begin van het nieuwe schepsel. Adam werd gemaakt uit de elementen der aarde en zonder de uitoefening van zijn wilskracht. Het nieuwe schepsel werd gemaakt van gewillig aardisch materiaal in Gods hand en door de uitoefening van 's menschen wilskracht welke hem leidt tot volkomen en volle overgave van zichzelf om Gods wil te doen. Bij de schepping van Adam werd eerst het lichaam gevormd uit de elementen der aarde; en daarna blies God in zijn neusgaten den 'adem des levens', en een bewegend, voelend wezen ontstond. Bij de nieuwe schepping is de volgorde juist omgekeerd. De wil wordt uitgeoefend om een wijding te maken om Gods wil te doen. De geest wordt omgevormd, als de geest Gods daarop inwerkt.

Maar terwijl dit omvormingsproces zich voltrekt, moet de geest een lichaam hebben, waarin hij werkzaam is. Geen schepsel kan zonder lichaam of organisme bestaan. Het lichaam van den zondigen mensch Johannes werd beheerscht door den zelfzuchtigen wil van het vleesch. Het nu verwekte nieuwe schepsel Johannes moet een lichaam hebben, dat geschikt is voor zijn omgeving. God rekt daarom het lichaam van vleesch van Johannes als rechtvaardig, omdat hij een gewijd nieuw schepsel is „En indien de geest desgenen, die Jezus uit de dooden opgewekt heeft, in u woont, zoo zal Hij, die Christus uit de dooden opgewekt heeft, ook uwe sterfelijke lichamen levend maken door zijnen geest, die in u woont.“ — Romeinen 8 : 11.

De laatst aangehaalde tekst zegt niet en bedoelt niet, dat een nieuw schepsel verwekt of ontvangen is gelijk een dierlijk schepsel, en dat dan de ongeboren vrucht levend gemaakt wordt en teekenen van leven geeft. Hij zegt en bedoelt, dat hij die nu een nieuw schepsel in Christus is, door den heiligen geest van God, die in hem werkt, aangespoord wordt tot werkzaamheid om al zijn vermogens, waarmee hij uitgerust is, te gebruiken, met inbegrip van zijn sterfelijk lichaam, voor de heerlijkheid Gods. In den tekst is geen gedachte van levendwording, zooals wij dat woord in betrekking tot de dierlijke schepping gebruiken. De gedachte is, dat het nieuwe schepsel nu de dienstknecht van Jehova moet zijn, en dat het lichaam van dat schepsel gebruikt moet worden tot heerlijkheid Gods en zoo gebruikt zal worden in verhouding tot de mate van den geest van den Heer, dien hij bezit.

Bruid en Bruidegom

Bij de schepping van den mensch stelde God de verhouding tusschen man en vrouw, of bruid en bruidegom vast. (Genesis 2 : 18-24) Dezelfde verhouding wordt erkend tusschen Jezus Christus, den Bruidegom, en zijn lichaamsleden, de bruid, welke is zijn gemeente. (Joh. 3 : 29) Dit werd voorschaduwd, toen Abraham zijn knecht uitzond, om Rebecca als bruid voor zijn zoon Isaäk, uit te kiezen. Zij was verloofd met Isaäk, voordat zij zijn vrouw werd. Evenzoo zijn de leden van het lichaam van Christus met hem verloofd, voordat zij zijn vrouw worden. De verloving heeft plaats tijdens de geestverwekking en zalving. Deze verloving is onherroepelijk voor zooverre het den Heer betreft; en zoo lang de verloofde bruid getrouw is, blijft deze verhouding bestaan.

„En ik zal u mij ondertrouwen in eeuwigheid, ja ik zal u mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht en in goedertierenheid en in barmhartigheden, en ik zal u mij ondertrouwen in geloof, en gij zult den Heer kennen.” (Hosea 2 : 18, 19) Om dus ten slotte als lid van zijn lichaam in heerlijkheid met den Heere op-

genomen te worden moet men rechtvaardig, oprecht, liefhebbend, vriendelijk, barmhartig en getrouw tot den dood zijn. Al dezulken zullen onberispelijk gesteld worden voor de tegenwoordigheid zijner heerlijkheid in bovenmatige vreugde. De Apostel Paulus spreekt van dezelfde zaak, als hij zegt: „Want ik ben ijverig over u met eenen ijver Gods. Want ik heb ulieden toebereid, om als een reine maagd aan éenen man voor te stellen, namelijk aan Christus.” (2 Corinthiërs 11 : 2) Wanneer de leden van de nieuwe schepping voltallig zijn, zal dit huwelijk van den Bruidegom en de bruid voltrokken worden. — Openbaring 19 : 7; 21 : 2.

Heiliging

In het gedenkwaardig gebed van Jezus tot Jehova kort voor zijn kruisiging zeide hij betreffende degenen die als zijn bruid één met hem zouden worden: „Heilig ze door uwe waarheid: uw woord is waarheid.” (Joh. 17 : 17) Wederom staat er geschreven, dat Christus de gemeente liefhad en zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat hij haar mocht heiligen en reinigen. (Efeziërs 5 : 25) „Opdat hij ze heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het woord; opdat hij ze zichzelf zou heerlijk voorstellen, een gemeente die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.” — Efeziërs 5 : 26, 27.

Heiligen beteekent heilig maken, zuiveren. Jehova is heilig, omdat al zijn wegen recht zijn. (Psalm 18 : 30) Jezus Christus is heilig, omdat hij altijd in harmonie met Jehova zijn wil doet. De leden van de nieuwe schepping moeten heilig gemaakt worden, gelijk aan hun Hoofd. God verzoent deze met zichzelf door Jezus Christus. (2 Corinthiërs 5 : 18) Al het geschapene is van Jehova en door Christus Jezus. (Colossenzen 1 : 16) Wanneer iemand met God een verbond sluit, stemt hij er in toe, Gods wil te doen. Wanneer hij aangenomen is in het lichaam van Christus, dan is hij voor den dienst des Heeren afgezonderd. Nu moet hij geheel aan God toegewijd zijn. De Duivel keerde Adam en zijn

geheele nakomelingschap van God af; maar in de nieuwe schepping zal God een natie en volk hebben dat hem absoluut en volkomen gewijd zal zijn en dat weigeren zal ook maar in het minst te sympathiseeren met den Duivel of eenig deel van zijn organisatie.

De wereld is de organisatie des Duivels. Zij is samengesteld uit de commercieele, politieke en kerkelijke elementen. De Duivel heeft millioenen belijdende Christenen tot zijn organisatie verleid. Hij heeft gemaakt, dat ze een geheel verkeerd begrip ontvingen van de beteekenis van het woord heiligheid. Door zijn betaalde vertegenwoordigers, die om loon prediken, heeft hij heiliging en heiligheid geheel verkeerd voorgesteld. Onjuiste leerstellingen hebben vele menschen in den waan gebracht, dat heiliging het maken van uiterlijk vertoon van plechtige en voorgewende vroomheid, het aan de dag leggen van een overdreven mate van ernst en plechtstatigheid beteekent. Tot dit doel dragen velen een bijzondere soort kleederen, trekken lange, ernstige gezichten en spreken met grooten en voorgewenden ernst, terwijl anderen hun handen vouwen en zich goed trachten voor te doen, niettegenstaande het feit, dat zij terzelfder tijd plannen beramen om samen te werken met de commercieele en politieke elementen dezer wereld.

Als iemand, die voorgeeft een Christen te zijn en terzelfder tijd de commercieele en politieke machten der wereld ondersteunt, en zich hiervan deelgenoot maakt en vriendschappelijke betrekkingen daarmee onderhoudt, is hij in het oog van God een overspeler of echtbreker. Geen eerlijk man kan het goedkeuren, dat de vrouw van een man ongeoorloofde sexueele betrekkingen onderhoudt met een man die haar echtgenoot niet is. Aardsche wetten beschouwen dit als echtbreuk. Evenmin kan God het goedkeuren dat een lid van de nieuwe schepping gemeenschap heeft met de organisatie des Duivels, welke deze wereld is. Evenals nu man en vrouw getrouw tegenover elkaar moeten zijn, zoo moeten ook Christus en zijn verloofde bruid dit zijn.

Christus Jezus is altijd getrouw, en een ieder die een deel van de nieuwe schepping wil blijven, moet tegenover hem ook getrouw zijn. Hieromtrent staat geschreven: „Overspelers en overspeelsters, weet gij niet dat de vriendschap der wereld eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld.” — Jacobus 4:4.

Alles wat niet in overeenstemming met God is, is onheilig. Satan en zijn organisatie zijn in strijd met God en daarom onheilig. Er kan geen gemeenschap bestaan tusschen heiligheid en onheiligheid. „Geen huis-knecht kan twee heeren dienen.” (Lucas 16:13) Niemand kan een deel van zichzelf aan God wijden en het overige aan Satan's organisatie. Leden van de nieuwe schepping kunnen geen sympathie hebben voor de organisatie des Duivels of eenig deel daarvan.

Leden van de nieuwe schepping kunnen geen deel zijn van deze wereld, welke is de organisatie des Duivels. De leden van de nieuwe schepping moeten zijn *in* de wereld, maar niet *van* de wereld, evenals Jezus in de wereld was maar geen deel daarvan. Tot zijn lichaamsleden zegt hij: „Indien gij van de wereld waart, zoo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld.” — Johannes 15:19.

Wanneer iemand een Christen wordt, zal hij gedurende een tijdlang kunnen denken, dat het voor hem juist en gepast is, deel te hebben aan en denzelfden weg te gaan als dien van het achtenswaardige deel der wereld. Maar hij kan dit niet doen en gelijktijdig heilig zijn. Hij moet geen deel hebben aan de politiek, de pogingen om de wereld te verbeteren, de matigheidsverenigingen en alle dergelijke dingen, maar moet absoluut en volkomen gewijd zijn aan den Heer, en zijn begaafdheden waarmee hij uitgerust is, gebruiken tot verheerlijking des Heeren; en op geen andere wijze kan hij heilig worden. De Apostel Paulus bevestigt dit, als hij zegt: „Wordt dezer wereld niet gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds,

opdat gij moogt beproeven welke de goede en welbehagelijke en volmaakte wil Gods zij." — Rom. 12 : 2.

De Duivel heeft sommigen er toe gebracht te gelooven dat schijnheiligheid hetzelfde is als heiligheid. Het is in werkelijkheid een huichelachtige godsdienstigheid. Een huichelaar kan er vroom uitzien en op godvruchtigen toon spreken, rustig en deemoedig zijn in de tegenwoordigheid van anderen, en door dezen als zeer heilig beschouwd worden; maar den Heer misleiden kan hij niet. Wat in werkelijkheid van den Christen vereischt wordt, is, zoo veel mogelijk te leven op den hoogsten trap van reinheid en gerechtigheid en aldus aan den Heer te zijn toegewijd en zijn bekwaamheden absoluut en uitsluitend te gebruiken tot verheerlijking des Heeren en te weigeren eenige minnelijke schikking met de organisatie des Duivels te maken. De ware gevoelens in het hart van den Christen worden aldus uitgedrukt: „Want Gij zijt groot, en doet wonderwerken; Gij alleen zijt God. Leer mij, Heer uwen weg, ik zal in uwe waarheid wandelen; vereenig mijn hart tot de vreeze uws naams.“ „Leid mij op den eeuwigen weg.“ — Psalm 86 : 10, 11; 139 : 24.

Hij die aldus ernstig bidt, zal er ijverig naar trachten den weg des Heeren te kennen en zal weigeren zich gelijkvormig te maken aan den weg van de organisatie des Duivels. De weg dien de wereld gaat, is op zijn best genomen een verkeerde weg. De Christenen verlangden naar de goede dingen in haar, alvorens zij Gods kinderen werden. Nu moeten zij daarmede niet meer sympathiseeren. „Uit uwe bevelen krijg ik verstand, daarom haat ik alle leugenpaden.“ (Psalm 119:104) Als een Christen den juisten weg wil bewandelen, kan zijn genegenheid niet verdeeld worden tusschen de organisatie van Jehova en iets dat tot de organisatie des Duivels behoort.

Om heilig te worden moet de Christen zijn begeerten stellen op de dingen die boven en niet op de dingen die van de aarde zijn. (Colossenzen 3 : 2) Om heilig te zijn moet het kind van God „gelijkvormig zijn den

beelde" van Gods heiligen Zoon. (Romeinen 8 : 29) Het woord „beelde" beteekent hier gelijkheid of gelijkenis. De Heere Jezus wederstond de verzoeken van Satan, en bleef vastberaden en standvastig in zijn wijding aan God. (Mattheüs 4 : 1-11) De wereld is de organisatie des Duivels. De Christen is in de wereld. Jezus overwon de wereld door getrouw te zijn aan zijn Vader. Hij zeide: „In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, ik heb de wereld overwonnen. — Johannes 16 : 33.

De apostel zegt verder: „Dewijl wij dan deze beloften hebben, geliefden, laat ons onszelve reinigen van alle besmetting des vleesches en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreeze Gods.“ (2 Corinthiërs 7 : 1) De tegenstander heeft velen misleid door hen te doen gelooven, dat alles wat met dezen tekst bedoeld wordt, is zichzelf te reinigen van vuile gewoonten des vleesches en van vuile gedachten en woorden. Dit moet natuurlijk gedaan worden; maar de edele menschen van de wereld reinigen zich ook van de vuilheid des vleesches, van de vuilheid van den geest en vuilheid in woorden en daden. Maar men lette er op, dat de apostel verder gaat en zegt; voleindigende een absolute en volkomene afzondering van zichzelf van alles wat in verband staat met de organisatie des Duivels, en volkomen en absoluut gewijd te zijn aan God.

Wederom staat er omtrent de nieuwe schepping geschreven: „Want èn hij die heiligt èn zij die geheiligt worden, zijn allen uit één; om welke oorzaak hij zich niet schaamt hen broeders te noemen.“ (Hebreërs 2:11) De leden van de nieuwe schepping worden geheiligt door Christus Jezus. Hij schaamt zich niet, hen zijn broederen te noemen. Dit is op zichzelf een afdoend bewijs, dat een ieder die Gods goedkeuring ontvangt, absoluut heilig en zonder voorbehoud aan God toegewijd moet zijn. Jezus was dit. De leden van zijn lichaam moeten hem gelijk zijn, en zij moeten allen zijn naam bekendmaken en den lof van Jehova zingen. Dit is heiligmaking in den meest waren zin en beteekenis van dit woord.

De Wet van de Nieuwe Schepping

Wet beteekent voorschrift van handelen, een gebod om te doen wat recht is en na te laten wat onrecht is. De wetten van het land worden gemaakt, om de onrechtvaardigen in toom te houden en om den eenen mensch tegen den anderen te beschermen. Det wet van de nieuwe schepping is het voorschrift van handelen, waardoor zij bestuurd en geleid moet worden. Jezus Christus stelde als Uitvoerend Ambtenaar van Jehova het voorschrift van handelen of de wet vast, waardoor de nieuwe schepping geleid moest worden, toen hij zeide: „Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt. Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij mijne discipelen zijt, zoo gij liefde hebt onder elkander.“ — Johannes 13 : 34, 35.

Liefde is de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid. De Heere Jezus was volkomen onzelfzuchtig, toen hij zijn eigen leven nederlegde, opdat de mensch een gelegenheid mocht ontvangen leven te verkrijgen. (Johannes 15 : 3) Het gebod is, dat de leden van de nieuwe schepping elkander zullen liefhebben, evenals Jezus hen liefhad. Liefde is de vervulling der wet. (Romeinen 13 : 10) Dat wil zeggen dat, zoo een ieder in zijn handelingen tegenover zijn broeders geleid en beheerscht wordt door een onzelfzuchtig verlangen hen goed te doen en dat verlangen ten uitvoer brengt in de mate, waartoe hij in staat is, hij dan de wet vervult. Dit beteekent dat elk lid van de nieuwe schepping ten zeerste belang moet stellen in het welzijn van zijn broeder en moet trachten hem behulpzaam te zijn en hem nooit onrecht moet aandoen.

Vervolgens stelde de Heer de houding vast, die de nieuwe schepping tegenover Jehova en den Heere Jezus behoort in te nemen: „Indien gij mij liefhebt, zoo bewaart mijne geboden... Die mijne geboden heeft en ze bewaart, die is het die mij liefheeft; en die mij liefheeft, zal van mijnen Vader geliefd worden, en ik zal hem liefhebben en ik zal mijzelfen aan hem openbaren.“ — Johannes 14 : 15, 21.

Een wetboek is een verklaring van bijzondere regelen die in speciale gevallen als gedragslijn gevolgd moeten worden. Zoolang er leden van de nieuwe schepping op aarde zijn, zullen er moeilijkheden tusschen hen ontstaan, als gevolg van hun onvermogen, om volmaakt te handelen. Natuurlijk wist de Heere dit en daarom stelde hij de gedragslijn vast, die onder zulke omstandigheden gevolgd moet worden; en deze luidde als volgt: „Maar indien uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga henen en bestraf hem tusschen u en hem alleen; indien hij u hoort, zoo hebt gij uwen broeder gewonnen; maar indien hij u niet hoort, zoo neem nog één of twee met u, opdat in den mond van twee of drie getuigen alle woord besta. En indien hij hun geen gehoor geeft zoo zeg het der gemeente, en indien hij ook der gemeente geen gehoor geeft, zoo zij hij u als de heiden en de tollenaar.” — Mattheüs 18 : 15-17.

Als een lid van de nieuwe schepping een ander onrecht aandoet, en hij vraagt vergiffenis, zoo moet het hem vergeven worden. Als hij een gemeente of ecclesia van de nieuwe schepping onrecht aandoet en vergeving vraagt, moet het hem vergeven worden. Onder de menschen bestaat er een stelregel: „Ik kan het vergeven, maar vergeten kan ik het niet.” Deze regel gaat niet van den Heere uit, maar gaat van den Duivel uit. Er kan geen sprake zijn van vergeving, zoolang de verkeerde handeling in den geest van den verongelijkte tegenover dengene die het onrecht doet, blijft bestaan. Wanneer iemand berouw heeft en vergeving vraagt, zoo moet de vergeving volkomen en van ganscher harte zijn, evenals de Heere ons vergeeft. Het zou geen ware vergeving zijn, indien wij later dengene die het onrecht deed hieraan steeds weer herinnerden. Jezus leerde ons bidden: „Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.” — Mattheüs 6 : 12.

Als een deel der wetsbepalingen stelde Jezus vast, dat er geen grens bestaat omtrent het aantal malen dat we iemand vergeven moeten: „Toen kwam Petrus tot hem en zeide: Heer, hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zevenmaal?

Jezus zeide tot hem: Ik zeg u, niet tot zevenmaal, maar tot zeventig maal zeven maal."—Matth. 18:21,22.

Er bestaan geen andere voorschriften waardoor de nieuwe schepping geleid kan worden, om de moeilijkheden, die zich onder haar leden kunnen voordoen uit den weg te ruimen, dan alleen die welke de Heere heeft vastgesteld. Iedere gedragslijn, die hiermede in strijd is, is verkeerd, ook al stemmen de meeningen van menschen hiermede niet overeen.

Getrouwheid vereischt

God is altijd getrouw. Wanneer hij een belofte gedaan heeft, houdt hij deze onvoorwaardelijk. (Jesaja 46:11) „God is getrouw, door welchen gij geroepen zijt tot de gemeenschap van zijnen Zoon Jezus Christus, onzen Heer.” (1 Corintiërs 1:9) „Hij die u roept, is getrouw, die het ook doen zal.” (1 Thessalonicenzen 5:24) Jezus is altijd getrouw; en voor zijn getrouwheid verkreeg hij den titel ‚Getrouw en Waarachtig’. (Openbaring 19:11) Daar de Heere aan de geestverwekten en gezalfden zekere belangen opgedragen en bepaalde plichten te vervullen gegeven heeft, wordt van een ieder hunner vereischt, dat hij als rentmeester des Heeren getrouw is. (1 Corintiërs 4:2) Als Gods groote Hoogepriester richt het Hoofd der nieuwe schepping zich aldus tot zijn lichaamsleden: „Wees getrouw tot den dood, en ik zal u geven de kroon des levens.” (Openbaring 2:10) Het eeuwige leven is hetgeen de nieuwe schepping zoekt, en de noodzakelijke voorwaarde waaraan voldaan moet worden is getrouwheid.

Er is een onderscheid tusschen gehoorzaamheid en getrouwheid. De Heere verlangt van de leden van de nieuwe schepping, dat zij zoowel gehoorzaam als getrouw zijn. Gehoorzaam zijn beteekent voldoen aan de letter van de goddelijke wet; dat wil zeggen God dienen op de wijze als in de voorschriften der Heilige Schrift is vastgelegd. Getrouwheid wil niet alleen zeggen gehoorzamen aan de letter en den geest van de wet, maar het beteekent ten allen tijde een onvoorwaardelijke

toewijding aan den Heere, nooit voor een oogenblik gewillig zijn eenige toenadering tot den vijand te be-
toonen, noch te sympathiseeren met eenig deel van de
wereldsche organisatie, welke de organisatie des Duivels
is. Gehoorzaamheid en getrouwheid beteekenen derhalve
het voldoen aan de voorwaarden van het verbond, en
de drijfveer daartoe moet een onzelfzuchtige toewijding
aan den Heere zijn.

De geïnspireerde getuige des Heeren, zelf een lid
van de nieuwe schepping, schreef: „Broeders, benaarstigt
u te meer om uwe roeping en uitverkiezing vast te
maken; want als gij deze dingen doet, zult gij nimmer-
meer struikelen.” (2 Petrus 1 : 10, Engelsche Vertaling)
De dingen, in ditzelfde verband vermeld, zijn geloof,
kracht, kennis, zelfbeheersching, standvastigheid in plichts-
vervulling, Godgelijkenis of heiligheid, broederlijke liefde,
en liefde jegens allen. Indien het nieuwe schepsel deze
dingen ijverig doet, zoo is dit de vervulling van zijn
deel van het verbond. Zijn organisme, hetwelk is zijn
vleeschelijk lichaam, moet God dienen. Zijn roeping en
uitverkiezing vastmaken beteekent, dat hij deze onver-
anderlijk, duurzaam en zeker moet maken; en dit wordt
gedaan door met vreugde Gods wil te doen in over-
eenstemming met de voorwaarden van het verbond met
offerande.

Den Heer te dienen met den geest, den wil, het hart
en het lichaam is dus noodzakelijk voor het welzijn
van het nieuwe schepsel. Zijn lichaam en al zijn be-
kwaamheden moeten tot verheerlijking van den Heer
gebruikt worden. Er staat geschreven: „Weet gij niet
dat uwe lichamen leden van Christus zijn? Zal ik dan
de leden van Christus nemen en maken ze leden eener
hoer? Dat zij verre.” (1 Corinthiërs 6 : 15) Dit is de
reden, waarom de Heilige Schrift een nieuw schepsel
in Christus verbiedt met een ongewijde of niet-Christen
te trouwen.

Het gerechtvaardigd schepsel of menschelijk wezen
wordt een deel van het offer van Christus Jezus. Slechts
de Hoogepriester brengt het offer. Een lid van het lichaam
offert zichzelf niet; maar Christus Jezus als Hooge-

priester brengt het offer. Het lid van het lichaam echter moet zich altijd in den toestand van toewijding aan den Heer bevinden. Daarom staat er geschreven: „Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uwe lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehaaglijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst.“ — Romeinen 12 : 1.

In hoofdzaak zegt deze schriftplaats: ‚Gij die verwekt zijt, valt het grootste voorrecht ten deel. Uw lichaam is heilig, omdat het een deel is van het offerandelijk lichaam des Heeren. Uw redelijke dienst is het, er op toe te zien dat uw lichaam met al de bekwaamheden waarmede het is uitgerust, gebruikt wordt tot verheerlijking des Heeren.‘ Om deze reden is ieder nieuw schepsel door zijn verbond gehouden zijn vermogens en organisme in den dienst des Heeren te gebruiken, als de gelegenheid zich daartoe voordoet. De dienst des Heeren tegenstaan beteekent dan ook te handelen in strijd met de persoonlijke belangen van het nieuwe schepsel.

De natuurlijke neiging van het vleesch is boos; maar het vleesch of de menschelijkheid, nu als recht gerekend door de rechtvaardigmaking, moet in onderwerping gebracht worden aan den wil, die in harmonie met God is. De wil van het nieuwe schepsel moet altijd in harmonie met Gods wil zijn, omdat het schepsel is overeengekomen Gods wil zonder eenig voorbehoud te doen. De geest onderzoekt daarom het Woord des Heeren en stelt daardoor Gods wil in betrekking tot het nieuwe schepsel vast. Om deze reden is het voor het nieuwe schepsel noodzakelijk Gods Woord te onderzoeken, niet een enkele maal, maar voortdurend. Als hij in de Heilige Schrift studeert en Gods wil onderzoekt, heeft er een verandering van geest plaats. Om deze reden staat er geschreven: „Wordt dezer wereld niet gelijkvormig, maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven welke de goede en welbehaaglijke en volmaakte wil Gods zij.“ — Romeinen 12 : 2.

Een niet wedergeboren schepsel gebruikt zijn geest en wil tot bevrediging van zijn zelfzuchtige begeerten. Deze booze geneigdheid en handelwijze wordt genoemd „de oude mensch“, omdat deze de geneigdheid van Adam was. De „oude mensch“ moet uitgedaan worden, en de „nieuwe mensch“ moet groeien.

De *nieuwe mensch* is het nieuwe schepsel in Christus, dat zijn geest, wil, hart en organisme den Heer toegewijd heeft. Als zoodanig groeit hij op tot de volkomen gestalte van een man in Christus Jezus. (Efeziërs 4 : 13) Om dit gewenschte doel te bereiken zeide de apostel: „Indien gij naar hem gehoord hebt en door hem geleerd zijt, gelijk de waarheid in Jezus is, dat gij zoudt afleggen, aangaande den vorigen wandel [gedrag, handelwijze] den ouden mensch [verdorven mensch] die verdorven wordt door de begeerlijkheid der verleiding, en dat gij zoudt vernieuwd worden [overgedragen worden] in den geest [onzichtbare macht] uws gemoeds [verstand]; en den *nieuwen mensch* aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid.“ — Efeziërs 4 : 21–24.

Leden van de nieuwe schepping zijn geen tweevoudige, maar *enkelvoudige* schepselen. Daar het lichaam van vleesch het organisme van het schepsel is, dat nu nieuw is, leidt de uitdrukking „tweevoudig schepsel“ tot verwarring en maakt dat de woorden van den apostel verkeerd verstaan worden. De apostel zegt: „Maar hoewel onze uitwendige mensch verdorven wordt, zoo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag.“ (2 Corinthiërs 4 : 16) De „uitwendige mensch“ beteekent dat wat door alle anderen gezien wordt. De „inwendige mensch“ is datgene waarop God ziet, namelijk: de geest, de wil en het hart welke hem gewijd zijn in overeenstemming met de voorwaarden van het verbond. De mensch ziet en oordeelt naar het uiterlijk voorkomen. God ziet op het hart en den geest en de geneigdheid van den mensch, en oordeelt hem dienovereenkomstig. (Hebreërs 4 : 12) Hetgeen de apostel hier in werkelijkheid bedoelt, is, dat de „uitwendige mensch“, welke andere schepselen op aarde zien, verderft; maar dat

zoo hij gebruikt wordt in overeenstemming met de voorwaarden van zijn verbond met God de „inwendige mensch“, namelijk de geest, de wil en het hart dag aan dag meer in de gelijkenis van den Heere groeit.

Schrijvende aan de gemeente te Colosse maakt de Apostel Paulus een duidelijk onderscheid tusschen den ouden mensch en den nieuwen. In deze verklaring zegt hij: „Doodt dan uwe leden die op de aarde zijn.“ (Colossenzen 3 : 5) Het woord „doodt“ beteekent ter dood brengen. De apostel wil hiermede dus hoofdzakelijk zeggen: „Indien gij een nieuw schepsel in Christus zijt, zoek dan de dingen die boven zijn en bedenk de dingen die boven en niet de dingen die aardsch zijn. Als mensch zijt gij dood, maar als nieuw schepsel is uw leven met Christus verborgen in God.“ „Doodt dan uwe leden die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid en de gierigheid, welke is afgodendienst; om welke de toorn Gods komt over de kinderen der ongehoorzaamheid; . . . Maar nu legt ook gij dit alles af, namelijk gramschap, toornigheid, kwaadheid, lastering, vuil spreken uit uwen mond.“ Hierdoor bepaalt hij den „ouden mensch“ en stelt duidelijk vast, dat het degene is, die den verkeerden loopbaan volgt, welke Adam en allen die denzelfden weg gegaan zijn, genomen hebben. — Colossenzen 3 : 3, 5-9.

Dan wijst de apostel op de gedragslijn van den „nieuwen mensch“, en hoe de „nieuwe mensch“ vernieuwd wordt door de kennis des Heeren. „En aangedaan hebt den nieuwen mensch, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld desgenen die hem geschapen heeft; Zoo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, verdragende elkander en vergevende de één den ander, zoo iemand tegen iemand eenige klacht heeft; gelijkerwijs als Christus u vergeven heeft, doet gij ook alzoo. En boven dit alles doet aan de liefde, dewelke is de band der volmaaktheid.

En de vrede Gods heersche in uwe harten, tot welken gij ook geroepen zijt in één lichaam; en weest dankbaar." — Colossenzen 3 : 10, 12-15.

Lijden

Toen God Adam uit Eden verdreef, luidde zijn vonnis dat te dien tijde inging onder andere dingen aldus: „En ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad: datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." (Genesis 3 : 15) Beide uitdrukkingen, „vrouw" en „slang" werden zinnebeeldig gebruikt. ‚Het zaad der vrouw' is de nieuwe schepping; ‚Het zaad der slang' zijn de vertegenwoordigers van den Duivel op aarde, in het bijzonder de huichelachtige leeraars die beweren den Heere te dienen, maar in werkelijkheid den Duivel dienen. — Johannes 8 : 44.

Satan de Duivel wetende dat Jezus Gods Gezalfde en daarom „het zaad der belofte" was, trachtte Christus Jezus te vernietigen. Dit beproefde hij reeds voordat het kind geboren werd. (Mattheüs 19, 20) Wederom trachtte hij hem te vernietigen, toen Jezus een zuigeling was. (Mattheüs 2 : 16-18) Door bedrog en misleiding trachtte hij Jezus te vernietigen bij het begin van zijn ambtsbediening. (Mattheüs 4 : 1-11) Toen hij in deze pogingen niet slaagde, bracht de Duivel de geestelijkheid van dien tijd er toe, Jezus van alle mogelijke misdaden te beschuldigen. Omdat hij de waarheid sprak, trachtten deze vijanden hem herhaaldelijk te dooden. Jezus vertelde hen, dat zij het „zaad" van den Duivel waren. „Waarom kent gij mijne spraak niet? Het is omdat gij mijn woord niet kunt hooren. Gij zijt uit uw vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen. Die was een menschenmoorder van den beginne; en is in de waarheid niet staande gebleven; want geen waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen, want hij is een leugenaar en de vader der leugen." — Johannes 8 : 43, 44.

Deze huichelachtige geestelijken en zij, die hen ondersteunen, waren een deel van de wereld, waarvan Satan de god of onzichtbare heerscher is. Het was de tegenstand en tegenspraak door deze vroom-uitziende huichelaars en zondaren, waarvan Jezus te lijden had. (Hebreërs 12 : 3) Hij was in de wereld, maar hij was geen deel van de wereld. „En hij zeide tot hen: Gijlieden zijt van beneden, ik ben van boven; gij zijt uit deze wereld, ik ben niet uit deze wereld.” (Johannes 8 : 23) Hij was het groote Licht, dat in de wereld kwam. (Johannes 9 : 5) Zijn discipelen en degenen die sedert dien tijd zijn getrouwe navolgers werden, hebben de zegeningen door dit groote Licht ontvangen en daarvan profijt gehad. Eeuwenlang is Gods heilige naam door den Duivel en zijn „zaad” gelasterd; en nu waren de smaadheden op Jezus gevallen, gelijk het door den profet voorspeld werd. — Psalm 69 : 10; Rom. 15 : 3.

De leden van het lichaam van Christus, als deel van de nieuwe schepping, moeten evenals hij lijden. „Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij zijne voetstappen zoudt navolgen.” (1 Petrus 2 : 21) Evenmin als hij deel van Satan's booze wereld uitmaakte, evenmin mogen ook zijn lichaamsleden, zijn getrouwe navolgers, een deel daarvan uitmaken. Evenals hij door de wereld gehaat werd, evenzoo worden ook zijn lichaamsleden gehaat. Tot hen zeide hij: „Indien u de wereld haat, zoo weet, dat zij mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zoo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld.” (Johannes 15 : 18, 19) En wederom, toen hij hun de laatste onderwijzingen gaf voor zijn vertrek van de aarde, zeide hij: „Deze dingen heb ik tot u gesproken, opdat gij in mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goeden moed, ik heb de wereld overwonnen.” — Johannes 16 : 33.

Velen hebben zich verwonderd waarom het zoo moeilijk geweest is, een waar en verstandig Christen

te zijn. Het antwoord is, omdat de wereld, namelijk de organisatie des Duivels, altijd iedereen en alles wat in harmonie met God is, heeft tegengestaan, en dat de Duivel en zijn werktuigen de oorzaak zijn geweest, dat de Christenen om hun getrouwheid aan God geleden hebben. Als wij steeds in gedachte houden, dat de wereld het zichtbare deel van Satan's organisatie, dat het volk beheerscht, insluit, en dat de geestelijkheid in den regel een deel der wereld is, dan is het gemakkelijk in te zien, waarom vele geestelijken die beweren Christenen te zijn, de ware en nederige navolgers van Christus vervolgen.

De nieuwe schepping is afgezonderd en gescheiden van de wereld en moet daarom altijd aan de zijde des Heeren staan. Millioenen menschen hebben gedacht, dat zij Christenen waren, en hebben tegelijkertijd getracht in de gunst der wereld te blijven en de financiers, politici en de geestelijkheid te behagen; en zodoende zijn zij spoedig in den strik des Duivels gevallen. (1 Johannes 2 : 15; Jacobus 4 : 4) Het is een welbekend feit, dat de godsdienstvervolgingen, waaraan de Christenen blootstonden, uitgegaan zijn van degenen, die beweren Christenen te zijn. Gelijk Esau deze huichelachtige, bedriegelijke, zoogenaamde Christenen voorschaduwde, en Jacob de ware Christenen afbeeldde, en evenals Esau Jacob vervolgde, zoo hebben ook de naamchristenen de ware Christenen vervolgd. Esau voorschaduwde daarom de vertegenwoordigers van den Duivel, terwijl Jacob de vertegenwoordigers des Heeren afbeeldde.

Het Doel van het Lijden

Waarom was het voor Jezus Christus noodig, dat hij door de hand van den vijand moest lijden? Had zijn lijden iets te maken met het rantsoenoffer of zoenoffer? Het antwoord moet ontkennend zijn, omreden dat een volmaakt mensch, Adam, gezondigd had en zijn leven verbeurd had, en het uitgestorte volmaakte menschelijk leven van Jezus den loskooprij

vormde, onafhankelijk van eenig lijden door de tegenstrijdigheid van zondaren. Wanneer wij deze vraag beschouwen, moeten wij bedenken, dat het dooden der dieren, dat den dood onzes Heeren voorstelde, plaatsvond in den voorhof, die den toestand van rechtvaardigheid voor God voorstelt; en dat de aanbidding van hun bloed, dat het zoenoffer voorschaduwde, plaats had in het heilige der heiligen, dat de hemel zelf voorstelt. Het lijden van Jezus geschiedde buiten den voorhof, zelfs buiten de legerplaats. Waarom moest Jezus dan lijden? Er staat geschreven: „Want welker dieren bloed voor de zonde gedragen werd in het heiligdom door den Hoogepriester, derzelven lichamen werden verbrand buiten de legerplaats. Daarom heeft ook Jezus, opdat hij door zijn eigen bloed het volk zoude heiligen, buiten de poort geleden. Zoo laat ons dan tot hem uitgaan buiten de legerplaats, zijne smaadheid dragende.” — Hebreërs 13 : 11–13.

In de dagen der Joden was een mensch een zondaar en in de oogen van God vervloekt, als hij aan het kruis stierf, omdat in de wet geschreven staat: „Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt.” (Deuteronomium 21 : 23; Galatiërs 3 : 13) Het bloed van Jezus, dat zijn uitgestorte leven voorstelt, moet in den hemel als een offer voor de zonden der menschheid aangeboden worden, en zonder het aanbieden van dit bloed als zoenoffer zou geen mensch geheiligd kunnen worden. „Want met ééne offerande heeft hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden.” (Hebreërs 10 : 14) Maar alvorens Jezus in den hemel kon verschijnen en dit levensbloed als zondoffer kon aanbieden, moest hij zich waardig betoonen om aldus in de tegenwoordigheid Gods te verschijnen. Om dit te doen, moest hij zijn gehoorzaamheid en getrouwheid aan God bewijzen. Hij moest aan de ergste beproevingen onderworpen worden, en onder deze beproevingen bewijzen dat hij gehoorzaam en getrouw was.

Het lijden door den tegenstand van zondaren, die de vertegenwoordigers van den vijand waren, afgebeeld

als „buiten de legerplaats“, vormde het groote lijdenskruis, dat feitelijk volledig vervuld werd toen Jezus als een zondaar gekruisigd werd. Het lijden, dat Jezus aldus te verdragen had, bestond uit het volgende: de smaad, die op den naam zijns Vaders geworpen werd; de smaad die hemzelf als gevolg van zijn getrouwen dienst voor zijn Vader werd aangedaan; de tegenspraak die hij van de zondaren te verduren had; tenslotte dat hij aangeklaagd werd als een zondaar en vervolgens als een zondaar aan het kruis moest sterven. Hij verdroeg dit lijden en verheugde zich er in, omdat hij wist, dat hij den wil zijns Vaders deed. Hij had zich verbonden, den wil van God te doen en het was Gods wil, dat zijn getrouwheid en gehoorzaamheid op deze wijze bewezen werden; en als hij deze beproevingen doorstond, en daaronder standvastig zou blijven, zou zulks tevens zijn volkomenheid bewijzer

Daarom staat er geschreven: „Hoewel hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen hij heeft geleden; en geheiligd zijnde is hij allen die hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.“ (Hebreërs 5 : 8, 9) Dit is op zichzelf een afdoend bewijs, dat hij door lijden gehoorzaamheid leerde en aldus als de bewerker van de eeuwige zaligheid van het menschelijk geslacht geheiligd werd. „Want het betaamde hem, om welken alle dingen zijn en door welken alle dingen zijn, dat hij vele kinderen tot de heerlijkheid leidende, den oversten Leidsman hunner zaligheid door lijden zou heiligen.“ — Hebreërs 2 : 10.

Er wordt door sommigen beweerd, dat de heiliging van Jezus zijn „ontwikkeling van een volmaakt karakter“ vormde. Dit kan niet waar zijn. Jezus was en is een karakter. Een volmaakt karakter is een volmaakt schepsel of wezen. Jezus was als mensch volmaakt en daarom een volmaakt karakter. Wat wordt er dan mede bedoeld, dat hij heilig gemaakt werd? Hij bewees daardoor zijn gehoorzaamheid en getrouwheid onder

de allermoeilijkste omstandigheden, die zwaar lijdën op hem brachten. Daardoor bewees hij, dat hij altijd gehoorzaam en getrouw aan Jehova zou zijn, en dat Jehova hem voor eeuwig de hoogste plaats in zijn heelal kon toevertrouwen. Doordat hij aldus geheiligd was, verkreeg hij nu het recht op een intrede in den hemel als de groote vertegenwoordiger van Jehova, om daar zijn levensbloed aan te bieden als zondoffer ten behoeve van het menschelijk geslacht. Om deze reden zegt de apostel: „Daarom heeft ook Jezus, opdat hij door zijn eigen bloed het volk zoude heiligen, buiten de poort geleden.” — Hebreërs 13 : 12.

Het lag in Gods voornemen, een schepping te hebben, die hem altijd gehoorzaam en getrouw zou zijn. Op geen andere wijze kon hij deze nieuwe schepping beproeven dan alleen door ieder lid van deze nieuwe schepping aan de zwaarste beproevingen te onderwerpen. Door lijdën werd Jezus beproefd en bewees hij getrouw en gehoorzaam te zijn, en een van de titels welke hem gegeven werd, was „De Getrouwe en Waarachtige”. Het zou hem onmogelijk geweest zijn, zijn levensbloed als een zondoffer in den hemel aan te bieden, als hij niet bewezen had, getrouw en waarachtig te zijn. Dit bewijs moest hij geven door middel van zijn lijdën. Om zijn volkomen gehoorzaamheid aan den wil zijns Vaders, zelfs tot het ondergaan van een smadelijken dood, verleende God hem de goddelijke natuur en de hoogste plaats in het heelal, gelijk geschreven staat:

„Maar heeft zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende en is den menschen gelijk geworden; en in de gedaante gevonden als een mensch, heeft hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja den dood des kruises. Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd, en heeft hem eenen naam gegeven welke boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen die in den hemel en die op

de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden dat Jezus Christus de Heer is, tot heerlijkheid Gods des Vaders." — Filippenzen 2 : 7-11.

De Lichaamsleden

Zij die het voorrecht hebben, leden van het lichaam van Christus te zijn, moeten noodzakelijkerwijze dezelfde natuur hebben. Allen die tot de nieuwe schepping behoren, moeten van de goddelijke natuur zijn. Allen moeten voor Jehova God verschijnen. Het zou geheel onredelijk zijn, den lichaamsleden te veroorloven deze verhooging te ontvangen zonder beproevingen; wanneer God van zijn geliefden Zoon eischte, dat hij aan deze beproevingen onderworpen werd. Daarom staat er geschreven: „Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij zijne voetstappen zoudt navolgen." — 1 Petrus 2 : 21.

Het lijden van de lichaamsleden heeft niet ten doel in den loskooprijs te voorzien of als zondoffer te dienen, maar opdat zij een deel van Den Christus zouden gemaakt worden. Daarom staat er geschreven: „Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vleesch, de overblijfselen der verdrukkingen van Christus voor zijn lichaam, hetwelk is de gemeente." (Colossenzen 1 : 24) Ieder lid van de nieuwe schepping moet bewijzen, dat hij aan God gehoorzaam en getrouw is; en de apostel verheugt zich hier over het feit, dat hij het voorrecht heeft aan het lijden van Christus deel te hebben, daar dit de eerste voorwaarde is om leden van Den Christus te kunnen worden. Wederom staat er geschreven: „Die geest getuigt met onzen geest dat wij kinderen Gods zijn; en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen Gods en medeërfgenen van Christus; zoo wij anders met hem lijden, opdat wij ook met hem verheerlijkt worden." — Romeinen 8 : 16, 17.

Als een verder bewijs dat elk lid van de nieuwe schepping beproefd moet worden en zijn getrouwheid

moet bewijzen, staat er geschreven: „Daarom verdraag ik alles om de uitverkorenen, opdat ook zij de zaligheid zouden verkrijgen die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid. Dit is een getrouw woord; want indien wij met hem gestorven zijn; zoo zullen wij ook met hem heerschen; indien wij hem verloochenen, hij zal ons ook verloochenen.“ (2 Timotheüs 2:10-12) Ieder lid van het lichaam moet als menschelijk wezen den offerdood sterven, om op den goddelijken trap te leven; en hij moet evenals Jezus de tegenspraak van zondaren en den tegenstand van den Duivel verduren, en onder zulke beproevingen zijn gehoorzaamheid aan God bewijzen, opdat hij een deel van het groote koninklijke priesterschap worde en met Christus regeeren moge.

Velen zijn de verkeerde meening toegedaan dat God getracht heeft een volk in den hemel te brengen om hen aan een eeuwige pijniging te ontrukken. Dit hebben de predikers hun geleerd. De Duivel heeft hen deze dwaalleer ingegeven, om Jehova verkeerd voor te stellen en vele eerlijke menschen van hem af te keeren. Als een Christen de ware reden van zijn lijden kan inzien, kan hij zich daarover verheugen. Als het hem duidelijk wordt, dat hij op deze wijze een gelegenheid heeft, zijn gehoorzaamheid en getrouwheid aan God te bewijzen, verheugt hij zich er in deze gelegenheid te hebben, onverschillig wat de oorzaak van zijn lijden ook moge zijn. Als hij inziet dat de wereld de organisatie des Duivels is en de tegenstand, dien hij ondervindt, het gevolg hiervan is, en dat hij daardoor lijdt, dan verheugt en verblijdt hij zich in zijn lijden.

Dit is hetgeen de Apostel Petrus bedoelt als hij zegt: „Geliefden, houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame; maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzo verblijdt u; opdat gij ook in de openbaring zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om den naam van Christus, zoo zijt gij zalig: want de geest der heerlijkheid en de geest

Gods rust op u. Wat hèn aangaat, hij wordt wel gelasterd, maar wat ù aangaat, hij wordt verheerlijkt. Doch dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een die zich met eens anders doen bemoeit; maar indien iemand lijdt als een Christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen deele." — 1 Petrus 4 : 12-16.

Dit is de reden, waarom een Christen de wereld niet kan ondersteunen en terzelfder tijd een Christen zijn. Hij kan niet aan den oorlog deelnemen, omdat de Heer een gebod gegeven heeft dat hij zulks niet doen mag. Daar het koninkrijk des Heeren niet van deze goddelooze wereld is, moeten zijn navolgers wachten, totdat zijn koninkrijk is opgericht. Zij kunnen niet sympathiseeren met de onrechtvaardige instellingen dezer wereld, maar moeten wachten, totdat God door Christus een rechtvaardige regeering instelt.

De Apostel Paulus was een man van veel meer dan gewone capaciteiten. Hij was een ijverig voorstander van de wet. Toen hij Christen werd, zag hij de voorrechten, die hem waren voorgesteld. Hij zeide, dat hij alles verloren had en dat hij dit als niets achtte, omdat hij daardoor Christus mocht gewinnen. „Opdat ik hem kenne, en de kracht zijner opstanding en de gemeenschap zijns lijdens, zijnen dood gelijkvormig wordende: of ik eenigszins moge komen tot de wederopstanding der dooden." (Filippenzen 3 : 10, 11) De apostel zeide niet, dat hij leed „om een karakter te ontwikkelen", noch dat hij leed voor de zegening van iemand anders; maar hij had deel aan het lijden van Christus en wenschte gelijkvormig aan zijn dood gemaakt te worden, opdat hij deel mocht hebben aan „zijn opstanding".

De Opstanding

Jezus werd ter dood gebracht, en op den derden dag wekte God hem uit de dooden op. (1 Corinthiërs 15 : 4) Toen hij op aarde was, had hij verklaard, dat God hem het groote voorrecht gegeven had, het leven te hebben

in zichzelf, namelijk de onsterfelijkheid. (Johannes 5:26) Toen hij uit de dooden opstond, was hij het uitgedrukte beeld van Jehova, van de goddelijke natuur en bezat hij onsterfelijkheid en eeuwigdurend leven. (Hebreeërs 1:3; Openbaring 1:18) De opstanding van Christus Jezus tot de goddelijke natuur is een waarborg, dat al zijn lichaamsleden tot dezelfde natuur en onsterfelijkheid opgewekt zullen worden. Dit is de reden waarom de Christen aangemaand wordt heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid en eeuwig leven te zoeken. (Romeinen 2:7) Onsterfelijkheid is leven op den hoogsten trap, en onverderfelijkheid. Er staat geschreven: „Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar een iegelijk in zijne orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in zijne toekomst. (bij zijn komst. Engelische Vertaling)“ (1 Corinthiërs 15:22,23) Christus Jezus was de eerste die opgestaan is; en zijn lichaamsleden zijn bij zijn tweede komst opgestaan; en zij zijn opgestaan tot onsterfelijkheid, tot een onverderfelijke erfenis.

De Apostel Paulus schreef: „Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook gij met hem geopenbaard worden in heerlijkheid.“ (Colossenzen 3:3,4) De bewijsvoering is hier, dat degene die tot de goddelijke natuur verwekt wordt, als een menschelijk wezen gestorven is en dat zijn recht op leven met Christus Jezus verborgen is, en als Christus bij zijn tweede komst verschijnt, dat dan de opstanding plaatsheeft. Hieromtrent staat wederom geschreven: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat als hij zal geopenbaard zijn wij hem gelijk zullen wezen; want wij zullen hem zien gelijk hij is.“ — 1 Johannes 3:2.

Dit is een bewijs, dat de leden van de nieuwe schepping, zoolang zij op aarde zijn, niet weten, hoe hun opstandingsheerlijkheid zal zijn, maar dat zij gelijk

zullen zijn aan Christus Jezus, omdat zij met hem zullen zijn en hem zullen zien, gelijk hij is, en dat zij leden van zijn koninklijke familie in den hemel zullen zijn. Dit wordt nog verder bevestigd door de verklaring: „Gezegend en heilig is hij die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters zijn van God en van Christus, en zullen met hem regeeren duizend jaren.” — Openbaring 20 : 6. (Engelsche Vertaling).

Omtrent den tijd der opstanding staat geschreven: „Want de Heer zelf zal met een geroep, met de stem des archangels en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel, en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan.” (1 Thessalonicenzen 4 : 16) Dit bewijst, dat de Christenen, die in het Christelijk tijdperk gestorven zijn, bij hun dood niet rechtstreeks naar den hemel zijn gegaan, maar dat zij tot de tweede komst onzes Heeren dood moeten blijven; en dat bij het aannemen van zijn macht om te regeeren, deze getrouwen in Christus het eerst opgewekt zullen worden. Het woord „geroep”, zooals dit in dezen tekst gebruikt wordt, beteekent een gebod van iemand die gezag uitoefent, hetgeen aanduidt dat het betrekking heeft op den tijd wanneer de Heere Jezus, als de groote Hoogepriester van Jehova, het gezag op zich neemt en zijn regeering begint. — Psalm 110 : 2.

De voltooide nieuwe schepping zal het groote koninklijke priesterschap van God vormen, welk priesterschap door Melchizedek werd voorschaduwde. Deze nieuwe schepping zal ook het voltooide „zaad der belofte” of „zaad Abrahams” vormen. Zij zal de kroon van Gods geheele schepping zijn. Zij is de schepping, aan welke leven en onsterfelijkheid geschonken wordt, en zij zal voor altijd de heerlijkheid van Jehova God zijn.

Meer dan zes duizend jaren zijn voorbijgegaan sedert Jehova den volmaakten mensch Adam, die tot de zonde verviel, schiep. Gedurende meer dan twee duizend jaren liet God groote levende beelden, die de ontwikkeling van zijn nieuwe schepping voorschaduwden, opvoeren. Nog bijna twee duizend jaren gebruikte hij om deze

nieuwe schepping uit te kiezen en te ontwikkelen. Gedurende al deze duizenden jaren heeft het menschelijk geslacht geleden aan ziekte, zorg en dood. Satan heeft van dezen tijd gebruik gemaakt om den geest der menschen van Jehova af te keeren. Vele belijdende Christenen hebben zich afgevraagd: Waarom moet er toch zooveel ellende en lijden onder de volken der aarde bestaan?

HOOFDSTUK IX

Eeuwen van Menschelijk Lijden

„WANT wij weten, dat de gansche schepping te zamen zucht en te zamen als in barensnood is tot nu toe.“ (Romeinen 8 : 22) Niet alleen is deze verklaring uit het goddelijk bericht waar, maar ieder mensch kan van dit menschelijk lijden getuigen. Er bestaat geen volmaakt menschelijk schepsel op aarde en er is niemand, die zonder lijden geleefd heeft. Van de wieg tot het graf heeft een ieder leed ondervonden. Velen hebben gevraagd, hoe dit komt. De tijd is voor den mensch aangebroken, dat hij de reden hiervan moet weten.

De dood is de groote vijand. Deze vijand heeft in ieder huisgezin verwoestingen aangericht. De Duivel heeft de menschen doen gelooven, dat God verantwoordelijk is voor den dood onder het menschelijk geslacht. Integendeel, de dood is een gevolg van de zonde, en de zonde is in de wereld gekomen, doordat de mensch ongehoorzaam was aan Gods rechtvaardige wet. De Duivel zelf is degene die den mensch tot deze ongehoorzaamheid verleidde. Hij overtrad opzettelijk Gods gebod en gaf gehoor aan de influisteringen van den vijand. Als een geliefd familielid sterft, wordt vaak door degenen die over het verlies treuren gezegd: „Hore kan een rechtvaardig en liefdevol God onze geliefde wegnemen?“ Wanneer de menschen Gods voorwerpen en de uitwerking daarvan begrepen, zouden dergelijke vragen niet gesteld worden. Dan zouden zij daarover niet treuren gelijk degenen die geen hoop hebben. Er kan geen hoop zijn zonder kennis; vandaar de noodzakelijkheid om Gods waarheid die den weg tot leven en geluk aantoon, te kennen.

Had God den mensch niet zoo kunnen maken, dat hij niet zondigen kon, en daardoor al dat lijden kunnen voorkomen? Natuurlijk had God die almachtig is, zulk een schepsel kunnen maken en hem mensch kunnen

noemen en hij had hem zoo kunnen maken, dat het onmogelijk voor hem was om te zondigen. Het feit, dat hij dit niet deed, is op zichzelf een bewijs, dat hij een goede reden had dit niet te doen. Het bericht luidt, dat God den mensch naar zijn beeld en gelijkenis maakte. Dat beteekent, dat de mensch deze eigenschappen zou gebruiken; anders zou God hem daarmee niet hebben uitgerust.

God schiep den mensch met een lichaam, geest, wil en neigingen; en het was zijn bedoeling, dat de mensch al deze eigenschappen waarmee hij was uitgerust, zou gebruiken. Zijn wil te gebruiken beteekent, dat de mensch moet besluiten te doen of niet te doen hetgeen hem voorgesteld wordt. Den mensch was te kennen gegeven, dat het goed is God te gehoorzamen en dat het zonde is, hem ongehoorzaam te zijn en dat de dood hiervan het gevolg zou zijn. Daar de mensch wilskracht bezat volgde hieruit, dat Adam moest kiezen tusschen goed en kwaad en de gevolgen hiervan zou ondervinden. Veronderstelt eens, dat God hem zoo geschapen had dat hij het kwade niet kon kiezen, maar gedwongen werd het goede te doen, dan zou hij slechts een machine geweest zijn, zonder vrijheid om naar zijn verstand te werk te gaan.

God schiep den mensch volmaakt en schiep hem naar zijn welbehagen. (Openbaring 4:11) God heeft geen lust aan het booze. (Psalm 5:5) Ook noodzaakt God geen enkel schepsel om goed te doen. Zijn wil is, dat geluk en leven het deel zullen zijn dergenen die het goede doen, en lijden en dood het lot van hen die het booze doen. Had God den mensch zoo gemaakt, dat hij het booze niet kon doen, dan zou dit ermede gelijk gestaan hebben, dat hij gedwongen werd, het goede te doen. Gedwongen gehoorzaamheid brengt geen werkelijk geluk aan, noch voor den Schepper, noch voor het schepsel.

God is liefde en daarom de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid. Hij verlangt van zijn intelligente schepselen dat zij hem liefhebben en hem uit liefde voor hem dienen. Zulks zou het geval niet kunnen zijn,

als deze dienst niet vrijwillig ware. Om gelukkig te zijn moet de mensch aan God gelijk zijn, dat wil zeggen, hij moet onzelfzuchtig zijn. Waarom bestrafte God dan de ongehoorzaamheid, als hij toch onzelfzuchtig is? Omdat God goed is; en alles wat met hem in strijd is, is boos; en hij die weigert God te gehoorzamen, verbindt zich met het kwade, hetgeen onheil aanbrengt zoowel voor hemzelf als voor den Schepper. Liefde of onzelfzuchtigheid beteekent uitzien naar het welzijn van anderen, en als God geweigerd had de ongehoorzaamheid te straffen, zou het in het nadeel en niet in het voordeel van den mensch geweest zijn.

Als God zijn macht had uitgeoefend, om den mensch tot gehoorzaamheid te dwingen, zou hij met zichzelf in tegenspraak geweest zijn; en het is onmogelijk, dat God met zichzelf in tegenspraak is. Waarom zou hij met zichzelf in tegenspraak zijn? Omdat het zelfzuchtig zou zijn, den mensch tot gehoorzaamheid te dwingen; en God kan niet zelfzuchtig zijn, omdat hij de volkomen uitdrukking is van onzelfzuchtigheid. Hij wil, dat zijn schepselen zijn gelijk hijzelf, namelijk dat zij door liefde of onzelfzuchtigheid gedreven worden. Hij oefent zijn macht niet uit, om gehoorzaamheid af te dwingen, maar hij oefent zijn macht uit om de ongehoorzaamheid te straffen voor het welzijn van degene die ongehoorzaam is. Het schepsel, dat den Schepper liefheeft en hem boven alles liefheeft, zal hem gehoorzamen. Daarom luidt zijn door Jezus, zijn geliefden Zoon afgekondigd gebod:

„Die mijne geboden heeft en ze bewaart, die is het die mij liefheeft; en die mij liefheeft, zal van mijnen Vader geliefd worden, en ik zal hem liefhebben, en ik zal mijzelf aan hem openbaren. Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zoo iemand mij liefheeft, die zal mijn woord bewaren; en mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen en zullen woning bij hem maken. Die mij niet liefheeft, die bewaart mijne woorden niet; en het woord dat gijlieden hoort, is het mijne niet, maar des Vaders die mij gezonden heeft.“ — Johannes 14 : 21, 23, 24.

Om dezelfde reden staat er geschreven: „Liefde is de vervulling der wet.“ (Romeinen 13:10) Dat wil zeggen, dat hij die in zijn toewijding aan God door onzelfzuchtigheid gedreven wordt en hem om deze reden gehoorzaamt, aan alle eischen van Gods wet voldoet. Had Adam liefde tegenover God betoond, zoo zou hij hem gehoorzaamd hebben. Adam was zelfzuchtig en wenschte zichzelf te dienen. Zijn vrouw was een deel van hem en uit zelfzuchtige redenen wilde hij met haar zijn; vandaar dat hij God ongehoorzaam werd.

Jehova deed nooit iets, dat in strijd met de liefde was, en zal dit ook nimmer doen. Aan de Israëlieten gaf hij dit gebod: „En gij zult den Heer uwen God liefhebben met uw gansche hart en met uw gansche ziel en met al uw vermogen.“ (Deuteronomium 6:5) Sommigen zullen vragen: Was dit niet een gebod, dat de Israëlieten noodzaakte hem lief te hebben, en was het van de zijde van Jehova niet door zelfzucht ingegeven? Neen! De Israëlieten waren onvolmaakt. God was hun ware en eenige Vriend. Gehoorzaamheid aan zijn geboden beteekende voor hen leven. Zij konden slechts gehoorzamen, als zij Jehova liefhadden; daarom gaf Jehova het gebod, niet uit zelfzucht van zijn kant, maar in het welzijn der Israëlieten. Dit verkondigt de onveranderlijke wet van Jehova dat hij die zich verheugen wil in leven en geluk Jehova God moet liefhebben met geheel zijn hart, geest en ziel of wezen.

Om volkomen gelukkig te zijn, moet de mensch zijn eigen wil vrijelijk kunnen doen, en moet hij daarbij altijd gedreven worden door liefde of onzelfzuchtigheid. Door ervaring heeft hij geleerd, dat indien hij door zelfzucht gedreven wordt en kwaad doet, hij lijden moet. Als hij daarentegen door onzelfzuchtigheid gedreven wordt en rechtvaardig handelt, zoo wordt hij gezegend. Een kind leert, als het zijn vinger tegen een heet ijzer houdt, dat het zich bezeert. Blijft het met zijn vinger van het heete ijzer af, zoo zal hij zich geen pijn doen. De mensch leert op dezelfde wijze door ervaring de les van goed en kwaad. Gods bedoeling was, dat hij deze les moest leeren.

Er kunnen vele redenen geweest zijn, waarom God den mensch niet zoo maakte, dat hij niet zondigen kon en waarom hij toegelaten heeft dat het kwaad gedurende zulk een lang tijdsverloop geheerscht heeft; maar het is zeker dat er ten minste drie goede en afdoende redenen voor waren en deze zijn: (1) Alle menschen door ervaring een volle en volledige gelegenheid te geven de verderfelijke gevolgen van het booze of kwaaddoen te leeren kennen en dat leven en geluk alleen door goed te doen verkregen wordt; (2) om voldoende tijd te hebben voor de uitverkiezing en ontwikkeling van de nieuwe schepping, waardoor het booze uitgeroeid en de zegeningen van leven en geluk in den vastgestelden tijd aan het volk gebracht zullen worden; en (3) om voldoende tijd te hebben voor de geboorte van een voldoende aantal menschelijke wezens om de aarde te vervullen die zich daarin zullen verheugen, nadat zij eerst de noodige lessen geleerd hebben.

Lessen door Ondervinding

Iedere handeling van Jehova tegenover Adam werd gekenmerkt door goedheid. Door de betuiging van zijn barmhartigheid wilde hij den mensch de zegeningen toonen, die uit goedheid voortkomen. Hij schiep Adam volmaakt naar lichaam en geest, en bekleedde hem met gezag als een koning over de geheele aardsche schepping. Hij liet de beesten des velds en de vogelen des hemels voor Adam verschijnen, opdat zij een naam van hem zouden ontvangen en zijn bevelen zouden vernemen, en zij verschenen voor hem en waren hem gehoorzaam. Hij bereidde voor Adam een volmaakte woonplaats en voorzag in alles wat hij noodig had.

Daarna schiep God als hoogtepunt van zijn welwillendheid jegens Adam een volmaakte levensgezellin. het schoonste, wat Adam's oogen ooit aanschouwd hadden. Zij was de vreugde van zijn hart en hij had behagen in haar. Zij verzamelden vruchten en bloemen en vergastten zich daaraan, terwijl zij aan de oevers van de schoone rivieren zaten en naar het ruischen der kabbelende golven luisterden die zich langs de begroeide

oevers voortspoeden. Zij wandelden te midden der boomen en genoten van het liefelijk gefluit der gevederde zangers. Hand in hand en met forsche schreden beklommen zij de bergtoppen en hunne zielen verblijdden zich in het aanschouwen van de golvende heuvelterreinen, de majestueuze bergen, de schoone valleien, de vreedzame rivieren en de wuivende bosschen van altijd groene vruchtdragende boomen.

Een volmaakte man en een volmaakte vrouw in een volmaakt tehuis, uitgerust met kracht, sterkte en volmaakte gezondheid en leven, wat kon het hart meer verlangen? Al deze dingen had Jehova hun verschaft, en zij waren de uitdrukking van Gods goedertierenheid. Omdat God dit Adam gezegd had, zal hij zijn vrouw van hun rechten en voorrechten in dit Eden wel gesproken hebben: ‚Eva, al deze wondervolle en schoone dingen behooren ons, omdat God onze Schepper en Vader ze ons gegeven heeft. Van iederen boom in dezen wondervollen hof is het ons vergund te eten, met uitzondering van den boom der kennis van goed en kwaad; en God heeft gezegd, dat wij ten dage als we daarvan eten, wij stervende zullen sterven. Maar zoolang wij onzen Vader gehoorzaam zijn, behooren al deze wonderen en schoonheden ons toe, en zijn ze voor ons genoeg; en hij heeft het gebod gegeven, dat wij kinderen zullen voortbrengen en deze aarde tot een heerlijke woonplaats voor ons allen zullen maken.’

Alles wat Adam en Eva bezaten, hadden zij van God ontvangen. Hij was hun Levengever en daarom hun Vader. Nu moesten zij als koning en koningin der aarde op de proef gesteld worden, opdat zij hun waardeering voor Gods goedertierenheid konden bewijzen en altijd in harmonie met hem konden blijven. Waarom zouden zij God niet liefhebben en gehoorzamen? Hij was hun ware en liefhebbende Vriend. Indien zij geen waardeering voor zijn goedheid hadden, had hun Maker geen welbehagen aan hen kunnen hebben. God wilde hen niet dwingen, hem te gehoorzamen, maar hij wilde hen in de gelegenheid stellen, hun liefde voor hem te bewijzen; en dit konden zij doen door hem te gehoor-

zamen. Het was slechts een kleinigheid, die hij van hen verlangde. Het beteekende evenwel voor hen het verlies van alles, indien zij weigerden. Maar van te voren wetende, dat de mogelijkheid bestond, dat zij zouden weigeren hem te gehoorzamen, nam God in zijn barmhartigheid en wijsheid maatregelen, die zoowel voor hen als voor hun nakomelingschap golden.

Eva zwichtte voor de verleidende en bedriegelijke verklaringen van Lucifer en werd God ongehoorzaam. Adam werd niet verleid. (1 Timotheüs 2 : 14) Hij hield meer van zichzelf dan dat hij God liefhad. Hij verkoos liever zijn eigen verlangen te bevredigen door Eva op haar verkeerden weg te volgen dan God te gehoorzamen en haar te verliezen. Hier begon God den mensch te onderrichten, dat liefde voor God de eenige drijfveer is die tot geluk voert. Zonder ondervinding had de mensch de noodzakelijke les niet kunnen leeren. Omdat Eva een deel van Adam was, deelde zij in de doodstraf die over hem werd uitgesproken. (Romeinen 5 : 12) Voor hun ongehoorzaamheid aan God werd dit volmaakte paar hun schoon tehuis ontnomen; en zij moesten door de ondervinding de harde les leeren, dat de dood het gevolg der zonde is. Gedurende een lang tijdsverloop moesten zij deze vreeselijke ondervinding doormaken en daarna zouden zij tot stof wederkeeren, waaruit zij genomen waren.

Terwijl Adam en Eva een leven van zorg en lijden doormaakten, werden hun kinderen geboren en deze moesten eveneens lijden. Maar waarom moesten hun kinderen en kindskinderen alle eeuwen door genoodzaakt worden, de gevolgen van het kwade, dat hun ouders bedreven hadden, te dragen? Waren deze kinderen op eenigerlei wijze aansprakelijk voor de verkeerde handelingen hunner ouders? Neen, zij bestonden nog niet, toen de verkeerde daad werd bedreven, maar de uitwerking van dat onrecht werd aan hen bezocht; en uit het feit dat dit gedaan werd blijkt de wijsheid van Jehova God. Door van te voren voor deze eventueele wending maatregelen te nemen, toonde de Heere God

niet alleen zijn wijsheid, maar ook zijn liefde voor den mensch.

De voorziening die God maakte, bestond daarin, dat in geval de mensch ongehoorzaam zou worden en daardoor moest sterven, de uitvoering van zijn voornemen voorzien zou in de verlossing van den mensch, en dat te bestemder tijd den mensch een gelegenheid geschonken zou worden om wederom tot het leven hersteld te worden. Deze verlossing zou volbracht worden door den vrijwilligen offerdood van den Volmaakte, waarin God zou voorzien. Veronderstelt nu eens, dat een ieder van Adam's kinderen volmaakt geboren was geweest, en de gevolgen van de zonde hunner ouders niet op hen waren overgegaan, dan moest elk van hen op de proef gesteld worden of zij God al of niet zouden gehoorzamen. Eenigen zouden gehoorzaamd hebben en leven; maar allen die Gods gebod overtraden, zouden voor eeuwig moeten sterven, tenzij voorziening werd gemaakt voor zijn verlossing. Als er in verlossing voorzien werd, zou er voor iedereen een afzonderlijke loskoop prijs vereischt geweest zijn.

God heeft in zijn wijsheid en barmhartigheid alle menschen in Adam's veroordeeling wegens de zonde ingesloten of inbegrepen, opdat door één volmaakt offer in de verlossing van allen kon worden voorzien. Het Bijbelsch bericht hieromtrent luidt, dat God het op deze wijze geregeld heeft. (Galatiërs 3 : 22) Dat den kinderen van Adam veroorloofd werd in zonden geboren en in ongerechtigheid ontvangen te worden, was wederom een uiting van Gods barmhartigheid tegenover hen, opdat door het ééne groote offer voor hen allen verlossing tot stand zou komen.

Het geheele menschelijk geslacht stamt van Adam af, en allen werden tengevolge van de zonde onvolmaakt geboren. (Psalm 51 : 7) Allen hebben ondervinding opgedaan met de verderfelijke gevolgen der zonde. Door alle eeuwen heen heeft God het feit dat hem, den Rechtvaardige, te dienen en te gehoorzamen ten leven leidt, onder de aandacht van enkelen gebracht. Deze hebben als Gods getuigen deze les aan anderen bekend-

gemaakt; en in Gods bestemde tijd zullen allen tot kennis van deze groote waarheid gebracht worden. (Habakuk 2 : 14) Dan zullen allen weten, dat God liefdevol en goed is, en dat alles wat niet met hem in harmonie is, onrecht en kwaad is, en dat daarom degenen die in vrede en geluk willen leven in overeenstemming met God moeten zijn.

Indien niet alle menschen in de veroordeeling van Adam, als een gevolg van de zonde, begrepen waren geweest, zou het offer van Jezus voor hen van geen nut zijn geweest. Het feit dat allen daaronder begrepen waren, maakte het mogelijk dat allen door dit ééne offer een gelegenheid zullen hebben leven te verkrijgen. Hieromtrent staat er geschreven: „Zoo dan gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens; want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien éénen mensch, velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzoo zullen ook door de gehoorzaamheid van éénen, velen tot rechtvaardigen gesteld worden.“ — Romeinen 5 : 18, 19.

Deze waarneming en ondervinding van de gevolgen van het kwaad, zal de menschheid de groote les leeren van hetgeen uit het kwaad voortkomt. Sommigen hebben deze les reeds geleerd. Nu is Gods bestemde tijd nabij, waarin alle menschen tot een juiste kennis der waarheid gebracht zullen worden, en zullen leeren, dat God in zijn groote barmhartigheid lang geleden voorzieningen getroffen heeft, opdat door den dood van Christus Jezus alle menschen een gelegenheid zullen hebben, het leven te verkrijgen. — 1 Timotheüs 2 : 3-6.

„Het Zaad“

Jehova heeft in zijn wijsheid en barmhartigheid niet alleen in een loskoop prijs voor allen voorzien, maar hij bepaalde ook dat hij die uit vrijen wil gehoorzaam zou zijn tot den dood, om dezen loskoop prijs te verschaffen, verhoogd zou worden tot de hoogste plaats in het heelal en leven in zichzelf zou bezitten en dat hij gemaakt

zou worden tot Uitvoerend Ambtenaar en tot het werktuig waardoor alle geslachten der aarde gezegend zouden worden. Zijn geliefde Zoon verwierf dezen grooten prijs. Gods voornemen is ook, dat de 144.000 leden van zijn lichaam met zijn machtigen Zoon verbonden zullen zijn; en dat dezen, tezamen met Christus Jezus, „het zaad der belofte“ zullen vormen, waardoor de zegeningen voor de menschheid zullen komen.

Er is veel tijd noodig geweest om de menschen omtrent dit deel van het groote voornemen te onderichten, en van onder de menschen diegenen te vergaderen, die dit „zaad“ zullen vormen. In de eerste plaats voorschaduwde de Heer door beelden wat hij wilde doen; daarom begon hij de nieuwe schepping te ontwikkelen. Veel tijd werd er vereischt om diegenen te beproeven die leden van de nieuwe schepping zullen worden, en die dan zeer verhoogd zullen worden tot een plaats in Gods koninklijke familie. De betuigeling van het kwaad en de zegening der menschheid kon niet eerder beginnen dan nadat God het werktuig, dat hij voor dit doel zal gebruiken, heeft uitverkoren en ontwikkeld. Als dit gedaan is, zullen alle menschen een eerlijke en persoonlijke beproeving hebben om leven te ontvangen, en een gelegenheid om te leeren dat gehoorzaamheid aan God tot leven en geluk leidt.

Om de Aarde te vervullen

Jehova had ten allen tijde in de verlossing kunnen voorzien en „het zaad“ kunnen ontwikkelen en de gehoorzamen lang van te voren hersteld hebben; maar als hij dit gedaan had, zouden alleen de menschen die tot op het tijdstip van de voleindigde herstelling geboren waren geweest, de zegeningen van het loskoopoffer deelachtig geworden zijn. Gedurende de zes duizend jaren, die sedert de geboorte van Adam verlopen zijn, werden millioenen menschen op aarde geboren. Als alle menschen, die ooit op aarde geleefd hebben, tot volmaaktheid teruggebracht zouden worden, en de aarde in den Edentoestand zou zijn gebracht, zou er een voldoende aantal zijn, om de aarde op aangename wijze

te bevolken; en er zou voor allen overvloed van levensbehoefden zijn. God maakte de aarde om door den mensch bewoond te worden. Het is daarom zijn doel om in een voldoende aantal mannen en vrouwen te voorzien om in den bestemden tijd de aarde te bewonen. Daarom is het gemakkelijk in te zien, dat God in zijn wijsheid en barmhartigheid heeft toegelaten, dat er voldoende tijd voor genomen werd, om een toereikend aantal menschen op aarde geboren te doen worden, alvorens hij het werk der zegening overeenkomstig zijn belofte wilde laten beginnen.

Moge een ieder er van verzekerd zijn, dat God overeenkomstig zijn belofte het booze zal uitroeien en alle geslachten der aarde zal zegenen met een gelegenheid om leven en geluk te verkrijgen; dat hij deze belofte zeker zal vervullen en dat hij dit zal doen in den door hemzelf vastgestelden tijd. Millioenen menschen zijn geboren geworden, hebben op aarde geleefd, en zijn gestorven. Zullen deze een gelegenheid voor die zegening hebben? Waar zijn nu degenen die gestorven zijn, en in welken toestand verkeerden zij? Wat hebben zij al deze eeuwen gedaan, terwijl het booze heerschte, en hoe zullen zij ooit de beloofde zegening ontvangen? Dit zijn vragen, die met gepastheid gesteld mogen worden en waarop alle ernstige zoekers naar waarheid een antwoord wenschen.

Wederom halen we de woorden van Paulus aan: „Want wij weten, dat de gansche schepping te zamen zucht en te zamen als in barensood is tot nu toe.“ (Romeinen 8 : 22) En dan toont de apostel aan, waarop de schepping wacht. „Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods.“ (Romeinen 8 : 19) De kinderen Gods vormen de nieuwe schepping, en Jehova heeft de afgelopen eeuwen gebruikt om de nieuwe schepping te ontwikkelen; en met deze nieuwe schepping, of „het zaad der belofte“, zullen, wanneer zij hun opdracht in overeenstemming met den goddelijken wil vervullen, de beloofde zegeningen komen.

HOOFDSTUK X

Waar zijn de Dooden?

SEDERT Adam uit Eden verdreven werd, zijn miljoenen menschen gestorven. Waar zijn zij bij hun dood heengegaan en wat is de tegenwoordige toestand der dooden?

Twee antwoorden zijn op deze vragen gegeven. Zij zijn volkomen tegengesteld aan elkander. Als één der antwoorden waar is, dan moet het andere noodzakelijkerwijze onwaar zijn. In betrekking tot Gods Woord staat geschreven: „Uw woord is waarheid.“ (Johannes 17 : 17) Daarom moet bij de beslissing van de vraag, welk antwoord waar en welk onwaar is, Gods Woord als maatstaf genomen worden. Gemakshalve zullen we bij de beschouwing van de bewijsvoeringen één der antwoorden aanduiden als het leekenantwoord en het andere als het antwoord der geestelijkheid.

Het leekenantwoord luidt: Ieder mensch is een sterfelijke ziel. Als de dood is ingetreden, is de mensch volkomen dood, hij bestaat niet meer, en is zich nergens van bewust. In dien toestand moet hij voor altijd blijven, tenzij God hem uit den dood opwekt en hem een gelegenheid geeft om te leven. Dit is het ware antwoord.

Het antwoord der geestelijkheid luidt: Ieder mensch heeft een onsterfelijke ziel; en als de dood intreedt, sterft alleen het lichaam, maar de ziel blijft leven. Als de mensch goed is, gaat hij, als hij sterft, onmiddellijk naar den hemel, en blijft daar voor eeuwig in eindelooze zaligheid. Als hij niet goed is en niet voldaan heeft aan Gods gerechtigheid voor zonden, die reeds vergeven zijn, gaat hij naar het vagevuur, waar hij zichzelf niet helpen kan; maar hij kan geholpen worden door de gebeden van geloovige menschen op aarde. Als de mensch bij zijn dood goddeloos is, gaat hij onmiddellijk naar de hel, de plaats van pijniging

bij bewustzijn; en daar blijft hij voor eeuwig, blootgesteld aan kwellingen, zonder hoop op verlossing. Dit is het onjuiste antwoord.

Het ware antwoord op de vraag moet noodzakelijkerwijze in overeenstemming met Gods wezen en met ieder deel van zijn geopenbaard voornemen zij. De eigenlijke hoofdzaak van het goddelijk voornemen, dat nu geopenbaard is, is, dat God voor den mensch een gelegenheid heeft opengesteld om door het offer van zijn geliefden Zoon, Christus Jezus, eeuwig leven te verkrijgen. (Johannes 3 : 16) De leer van de geestelijkheid betreffende de dooden, namelijk, dat ieder mensch leven heeft in zichzelf en eigenlijk niet kan sterven en dat ten tijde van de ontbinding van het lichaam de „goede ziel” naar den hemel en de „goddelooze ziel” naar de hel gaat, is geheel in strijd met het goddelijk voornemen.

Gedurende vier duizend jaren had de dood onder de menschen geheerscht, toen Jezus op aarde kwam en zijn leven als een rantsoen voor de menschheid gaf. (Johannes 10 : 10; 6 : 51-53; Mattheüs 20 : 28) Het antwoord van de geestelijkheid op de vraag omtrent den toestand der dooden is volkomen onbestaanbaar met Gods voornemen, in het bijzonder in betrekking tot het rantsoenoffer, omdat als zoovele miljoenen in den hemel of in de pijniging zouden zijn, het rantsoen voor hen van geen nut zou zijn. Als de theorie of het antwoord der geestelijkheid juist is, dan is de dood van Jezus waardeloos.

De Mensch

Wat is de mensch? Is hij een ziel of *bezit* hij een ziel? De Heilige Schrift antwoordt: „En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen den adem des levens; alzoo werd de mensch tot een levende ziel.” (Genesis 2 : 7) De woorden *ziel*, *wezen* en *mensch* zijn gelijkbeteekenende uitdrukkingen. Niemand *heeft* een ziel. Ieder mensch *is* een ziel. De Heilige Schrift verklaart, dat runderen, ezels en schapen zielen zijn. (Numeri 31:28)

De predikers hebben de menschen doen gelooven, dat de mensch een ziel in zich ronddraagt en dat als hij sterft, het lichaam verderft en de ziel naar de een of andere plaats afreist. Hun antwoord wordt echter door de Schrift absoluut niet ondersteund.

Onsterfelijkheid

Om hun antwoord, dat de dooden bij bewustzijn zijn, hetzij in den hemel, hetzij in het vagevuur of de hel, te ondersteunen, moet de geestelijkheid aannemen, dat de mensch een onsterfelijke ziel heeft. Onsterfelijkheid wil zeggen, iets dat niet sterven kan. Het is gemakkelijk te verstaan, dat geen wezen voor eeuwig in de helsche pijniging of in den hemel of in het vagevuur kan zijn, als dit schepsel gedood kan worden. Daarom zegt de zich achter deze valsche leerstellingen verbergende groote geest: „Wij moeten de leer verkondigen, dat de mensch een onsterfelijke ziel heeft.” Als het Bijbelsch bewijs nu aantoonde dat de mensch een sterfelijke ziel is, onderworpen aan den dood, dan moeten de theorieën van vagevuur en helpijniging geheel en al onjuist zijn.

Toen God den mensch schiep en hem in Eden plaatste, zeide hij tot hem: „Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.” (Genesis 2:17) Dat was de duidelijke verklaring van Gods wet. Beteekende dit, dat alleen het lichaam zou sterven? Het antwoord is: „De ziel die zondigt, die zal sterven.” (Ezechiël 18:4, 20) „Wat man leeft er die den dood niet zien zal, die zijne ziel zal bevrijden van het geweld des grafes?” — Psalm 89:49.

Satan's Leugen

Jehova had tot Adam gezegd, dat het eten van een zekere vrucht zijn dood ten gevolge zou hebben. Satan wenschte den mensch van God te vervreemden en de vereering van den mensch voor zichzelf te hebben. Op bedriegelijke wijze naderde hij tot Eva en zeide tot

haar: „Gij kunt van dit voedsel eten; en als gij er van eet, zult gij zoo verstandig zijn als God zelf. Gij zult geenszins sterven.” Hij wist Eva er toe over te halen, God ongehoorzaam te zijn.

Het eenige waarop de leer der onsterfelijkheid van alle zielen berust, is hetgeen de Duivel zeide. God verklaarde: „Gij zult den dood sterven.” De Duivel verklaarde: „Gij zult den dood niet sterven.” Wien zullen wij gelooven, God of den Duivel? De geestelijkheid heeft de bewering van den Duivel aangenomen en Gods woord verworpen; daarom is hun leer valsch. De Duivel is de vader der leugens, en dit was zijn eerste leugen. Jezus zeide tot de geestelijkheid van zijn tijd: „Gij zijt uit uw vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen. Die was een menschenmoorder van den beginne; en is in de waarheid niet staande gebleven; want geen waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen, want hij is een leugenaar en de vader der leugen.” — Johannes 8 : 44.

Wie is Onsterfelijk?

De Duivel zelf is niet onsterfelijk, omdat de Heilige Schrift aantoonde dat God hem te bestemder tijd zal vernietigen. (Hebreërs 2 : 14; Ezechiël 28 : 18) Wij kunnen de geestelijkheid zeer terecht deze vraag stellen: Als de hel een plaats van eeuwige pijniging en de Duivel daar de stoker is, wie moet dan het vuur aanhouden als de Duivel zelf vernietigd is?

Een Christen wordt vermaand onsterfelijkheid te zoeken. (Romeinen 2 : 7) Men zoekt niet iets wat men alreeds bezit. God alleen bezit onsterfelijkheid, gelijk geschreven staat: „Die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont, denwelke geen mensch gezien heeft, noch zien kan; welken zij eer en eeuwige kracht.” — 1 Timotheüs 6 : 16.

Toen Jezus op aarde was, was hij niet onsterfelijk, maar God verleende hem onsterfelijkheid bij zijn opstanding. (Johannes 5 : 26; Openbaring 1 : 18) Den getrouwen overwinnenden Christus wordt onsterfelijkheid beloofd als een heerlijke belooning gelijk geschreven

is: „Dit sterfelijke moet onsterfelijke aandoen.“ (1 Corinthiërs 15 : 53) Het zou onbestaanbaar zijn voor den Heer dit in zijn Woord te hebben doen opteekenen, als de mensch reeds onsterfelijk was. Daar nu deze schriftplaatsen aantoonen, dat de mensch een ziel is; dat hij onderworpen is aan den dood; dat hij dus niet onsterfelijk is (Job 4 : 17); en aangezien deze dingen als waarheid vaststaan, moet er uit volgen, dat een mensch, als hij sterft, niet onmiddellijk naar den hemel, het vagevuur of de eeuwige pijniging kan gaan.

Vagevuur

De theorie van het vagevuur is deze: Een mensch die belijdt een Christen te zijn en lid is van de Katholieke kerk, maar geen bijzonder goed lid, sterft. Hij gaat dan naar het vagevuur, en kan niets doen om zichzelf te helpen; maar de priester of geestelijke, die op aarde blijft, kan de arme ziel in het vagevuur helpen, door voor hem te bidden. — Zie „Geloof der Vaderen“, bladz. 205, door Gibbons.

Het vagevuur is gedurende een langen tijd een bron van inkomsten voor de geestelijkheid geweest. Is het redelijk dat God het zou toelaten, dat een arme man zou sterven en naar een plaats van lijden zou gaan, en dan zelfzuchtige menschen toe te staan, dezen toestand voor geldelijke inkomsten te gebruiken? Zoo iets is absoluut onvereenigbaar met den naam van Jehova, en is geheel onredelijk en onschriftuurlijk. Toen Jezus op aarde was, trachtte de geestelijkheid van dien tijd hun godsdienst te gebruiken en gebruikte dien ook voor handelsdoeleinden. Hoe God dit beschouwde, moge blijken uit de woorden, die Jezus tot hen sprak: „Daar is geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden; maar gij hebt dat tot eenen moordenaarskuil gemaakt.“ (Mattheüs 21 : 13) Toen dreef Jezus de vuil-gewin-zoekers uit den tempel.

Gedurende vele jaren heeft het volk op de verklaringen van de predikers en priesters vertrouwd, daar zij geloofden, dat zij de waarheid spraken. Dit is de

reden waarom er nog zooveel onwetendheid bestaat omtrent het vagevuur en andere leerstellingen die door hen gepredikt zijn. Niemand heeft ooit een tekst aangehaald, om de vagevuur-theorie te ondersteunen, maar men haalt slechts menschen als Dante en andere geestelijken aan, die jaren geleden leefden. Niet alleen wordt de leer van het vagevuur door den Bijbel niet ondersteund, maar de Heilige Schrift toont aan, dat deze leer als bedrog en als valstrik gewerkt heeft en dat zij door den Duivel zelf werd uitgedacht, en door Satan's werktuigen in strijd met de belangen der menschen en tot lastering van Gods heiligen naam werd gebruikt.

Hemel

Menschen, die in droefheid verkeerden, willen gaarne gelooven, dat hun geliefden naar een plaats van rust en vrede zijn gegaan, en daarom heeft de geestelijkheid de menschen geleerd, dat alle goede leden hunner kerk naar den hemel gaan, als zij sterven. Dit wordt door den Bijbel niet ondersteund. Hemel beteekent hoog, verheven en verhoogd. De hemel is de woonplaats van Jehova. Geen mensch heeft ooit Jehova gezien of kan hem ooit zien. „Want mij zal geen mensch zien en leven.” (Exodus 33 : 20) Een ieder die naar den hemel gaat, moet veranderd worden van een menschelijk in een geestelijk wezen. Jezus werd bij zijn opstanding veranderd van de menschelijke tot de geestelijke of goddelijke natuur.

Te dien tijde waren er meer dan vier duizend jaren voorbijgegaan, sedert het doodsoordeel over het menschedom was gekomen. Groote menigten waren gestorven, en onder hen waren menschen die Gods goedkeuring hadden ontvangen. Een lange lijst van deze goedgekeurden wordt genoemd in het elfde hoofdstuk van den brief aan de Hebreërs. Niet één van dezen is naar den hemel gegaan. Omtrent al de goeden die gestorven waren, toen Jezus op aarde was, zeide hij: „Niemand is opgevaren in den hemel.” — Johannes 3 : 13.

„Kruisiging“

Het bloed van Jezus, dat zijn uitgestorte leven voorstelt, moet in den hemel als een offer voor de zonden der menschheid aangeboden worden, en zonder het aanbieden van dit bloed als zordoffer zou geen mensch geheiligd kunnen worden.

Max Klinget

— Bildz. 246.

Deuteronomium 19:21. Juist uitgelegd betekent deze wet, dat een volmaaktheid menscheleek leven moet gegeven worden als plaatsvervangende plaats van een volmaakt menscheleek leven, dat God Adam op grond van zijn verkeerde daad ont-

nam. Bildz. 163.

Jezus' bedrafents

Max Klinger

„Door den oorlog beroofd“

August Roth

De jonge man is juist begonnen tezamen met zijn bruid zijn levensplannen ten uitvoer te brengen. . . . Terwijl deze arge- tegenwoordigers van Satan den krijgsdienst tot wet, die de menschen dwingt ten strijde te trekken, en nemen tevens een spionnagewet aan, die aan een ieder verbiedt, het recht eener natie tot vernietiging van menschelijk leven in twijfel te trek- ken. . . . De jonge man wordt opgeroepen. Zijn jonge vrouw met haar kleine in de armen neemt een hartverscheurend af- scheid van haar geliefden echtgenoot, en hij trekt weg, naar den oorlog — om nooit meer terug te keeren. — Bldz. 301.

Onmiddellijk op den oorlog volgden kwamen hongersnooden, ziekten, pestilentie, lijden en ellende in zulk een verschrikkelijken vorm, dat dit alle mensche lijke beschrijving te boven gaat. De gestichten en ziekenhuizen zijn gevuld met hen, die lichamelijk en geestelijk te gronde gericht zijn, terwijl miljoenen anderen onverzorgd lijden. Een groot aantal wezuwen en weezen verzwaart nog den last, dien de eerlijke belastingbetalers van het land e torsen hebben.

— Bildz. 302, 303.

„Vluchtelingen“

Hubert von Herkomer

Onder degenen die God getrouw waren, behoorde David. Van David staat geschreven, dat hij een man naar Gods hart was. (1 Samuel 13 : 14; Handelingen 13 : 22) David werd gebruikt om Den Christus te voor- schaduwen. Zijn naam beteekent geliefde. Op aanwij- zing van Jehova werd hij de schrijver van vele Psalmen. We kunnen er zeker van zijn, dat als er menschen bij hun dood naar den hemel zouden gegaan zijn, David daar zeker bij behoord zou hebben. Maar van hem staat duidelijk geschreven, dat dit niet het geval is: „Want David is niet opgevaren in de hemelen.” (Handelingen 2 : 34) Johannes de Dooper was een goed mensch, die de goedkeuring van God ontving, en degene was, die uitverkoren was om de komst van den Verlosser der wereld aan te kondigen. Hij werd korten tijd nadat Jezus zijn ambt aanvaard had, onthoofd. Hij stierf, omdat hij aan God getrouw was. Toch verklaarde Jezus, dat Johannes de Dooper nooit tot de hemelsche konink- rijksklasse zou behooren. — Mattheüs 11 : 11.

De hemel is als een bijzondere belooning toegezegd aan degenen die als leden van de nieuwe schepping aan God getrouw zijn. Er staat geschreven: „God... heeft ons wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden, tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u, die gij in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof, tot de zaligheid die bereid is om geopenbaard te worden in den laatsten tijd.” (1 Petrus 1 : 3-5) Het is volkomen onredelijk en onvereinigbaar met Gods geopenbaard voornemen, dat hij den hemel voor de goede menschen in het algemeen bestemd heeft, waar hij toch duidelijk verklart, dat deze alleen voor diegenen bestemd is, die, nadat het rantsoenoffer gebracht is, getrouw zijn tot den dood. — Openbaring 2 : 10.

Alvorens de Schriftplaatsen, die op de hel betrekking hebben, te onderzoeken, wordt hier eerst het Schrif- tuurlijk bewijs gegeven, dat het antwoord van den leek ondersteunt, dat de dooden werkelijk dood zijn, zonde

bewustzijn, in het graf, en niets wetende, totdat Gods bestemde tijd gekomen is, om hen op te wekken.

Zonder Bewustzijn

Geen schepsel zou de zaligheid in den hemel kunnen genieten, of lijden in het vagevuur of kwellingen in de hel kunnen ondergaan, als dat schepsel gedurende dien tijd niet bij bewustzijn was. Sommige geestelijken trachten den toestand van lichamelijke kwellingen in de hel te verzachten door te zeggen, dat de goddeloozen slechts „geestelijke folteringen“ ondergaan, als gevolg van de herinnering aan hun goddeloosheid. Dit zou niet waar kunnen zijn, als het schepsel in dien tijd niet bij bewustzijn en in staat zou zijn om zich te herinneren, wat gebeurd was. Als het Schriftuurlijk bewijs het feit vaststelt, dat als iemand sterft, hij kennis noch wijsheid heeft; dat hij geen gedachtenis heeft; dat hij niet kan werken en niet kan denken; en dat hij in een toestand van stilzwijgen is, zou daarmee het antwoord der geestelijken, dat de dooden eenigerlei soort van lijden of eenige soort van vreugde ondervinden, volkomen weerlegd zijn.

God is waarachtig en Zijn Woord is waarheid. De menschen zijn niet waarachtig en hun woord is niet waar, tenzij dit in overeenstemming met Gods Woord is. (Romeinen 3 : 4) Op dit punt in kwestie zijn de volgende aanhalingen uit Gods Woord van toepassing, die met volkomen zekerheid de waarheid van het antwoord van den leek vaststellen, namelijk:

„Want de levenden weten, dat zij sterven zullen, maar de dooden weten niet metal . . . Alles wat uwe hand vindt om te doen, doe dat met uwe macht; want daar is geën werk, noch verzinning, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf waar gij henengaat.“ — Prediker 9 : 5, 10.

„Want in den dood is uwer geene gedachtenis; wie zal u loven in het graf?“ — Psalm 6 : 6.

„Men zet ze als schapen in het graf, de dood zal ze afweiden.“ — Psalm 49 : 15.

„De dooden zullen den Heer niet prijzen, noch die in de stilte nedergedaald zijn.“ — Psalm 115 : 17.

De mensch werd gemaakt uit de elementen der aarde, en wanneer hij sterft, keert hij terug tot het stof. — Genesis 3 : 19.

„Want wat den kinderen der menschen wedervaart, dat wedervaart ook den beesten, en eenerlei wedervaart hun beiden; gelijk die sterft, alzoo sterft deze, en zij allen hebben eenerlei adem, en de uitnemendheid der menschen boven de beesten is geene, want allen zijn zij ijdelheid. Zij gaan allen naar ééne plaats, zij zijn allen uit het stof en zij keeren allen weder tot het stof.“ — Prediker 3 : 19, 20.

De adem des levens doet den mensch leven en brengt zijn organen in werking. Zij werken niet langer wanneer hij ophoudt te ademen. „Zijn adem gaat uit, hij keert terug tot zijne aarde; te dienzelfden dage vergaan zijn gedachten.“ — Psalm 146 : 4. (Engelsche Vertaling).

De geestelijkheid heeft gepoogd deze teksten alleen op het lichaam toe te passen, en niet op de ziel. Hierin hebben zij ongelijk; want het is de ziel of het wezen of het schepsel dat ophoudt te bestaan. — Ezechiël 18 : 4, 20.

Hel

Er bestaat geen plaats voor de eeuwige kwelling van menschen of zielen. God is geen booze geest, zooals de geestelijkheid hem wil voorstellen. God is liefde. Wat kan er voor goeds uit de kwelling van een van Jehova's schepselen voortkomen? Hoe zou liefde op zulk een wijze tot uitdrukking kunnen komen? Bovendien, hoe zou kwelling of pijniging op eenigerlei wijze kunnen berusten op de wet, die God aan Adam gaf, en die den dood als de straf voor de overtreding voorzag? Wederom is het antwoord der geestelijken zoowel onredelijk als onvereinigbaar met God.

Van de leer der eeuwige pijniging heeft men gedurende meer dan vier duizend jaren, nadat Adam ter dood veroordeeld was, nooit gehoord. Zij is een uit-

vinging van den Duivel, en werd opgesteld met het doel zijn oorspronkelijken leugen te ondersteunen; namelijk dat er geen dood bestaat. (Genesis 3:4) De Duivel zag in, dat als de mensch de leer van de onsterfelijkheid der ziel zou gelooven, hij eveneens moest gelooven, dat de goddeloozen ergens in de pijniging waren. Als hij den mensch er toe kon brengen te gelooven, dat God een plaats bereid had voor de eeuwige pijniging der ziel, dan zou hij er in slagen, den mensch van God af te keeren en hem er toe te brengen Jehova te haten. De leerstelling van eeuwige pijniging en ingeboren onsterfelijkheid zijn bedoeld elkaar te ondersteunen en daar beide valsch zijn, moeten zij ook beide vallen.

De Bijbel werd uit andere talen vertaald. Het Oude Testament werd uit het Hebreeuwsch en het Nieuwe Testament uit het Grieksch overgezet. Het woord „hel” is afgeleid van het Hebreeuwsche woord *sheol*; zoo zijn ook de Grieksche woorden *hades*, *gehenna* en *tartaroo* in den Bijbel met „hel” vertaald. Als de winter komt, graaft de boer een kuil in den grond, bergt zijn aardappelen en voerbieten daarin en bedekt ze met aarde om ze tegen bevriezen te bewaren. Een dergelijke bewaarplaats noemde men vroeger een hel, dat wil zeggen, een donkere plaats. Het Hebreeuwsche woord *sheol* wordt in den Bijbel meer met „graf” en kuil dan met hel vertaald. Het graf is een donkere plaats. Als *sheol* in het eene geval pijniging beteekent, moet het deze beteekenis ook in alle andere gevallen hebben. Enkele teksten, die hierop betrekking hebben, zullen het ons duidelijk maken.

Jacob was een der mannen die Gods goedkeuring hadden verkregen. Jacob's zoon Jozef was weggenomen en naar Egypte verkocht en aan Jacob werd verteld, dat zijn zoon gedood was. Zijn zonen en dochters kwamen tot hem, om hem te troosten; maar hij zeide: „Want ik zal rouwdrijvende tot mijn zoon in het graf (*sheol*) nederdalen.” (Genesis 37:35) Jaren daarna was er een hongersnood in het land, waar Jacob woonde, en hij zond zijn zonen naar Egypte om koren te halen. Daar vonden zij Jozef. Zij keerden terug met het verzoek,

of de vader Benjamin, den jongeren zoon, zou zenden. Jacob antwoordde op hun verzoek met deze woorden: „Mijn zoon zal met ulieden niet aftrekken; want zijn broeder (Jozef) is dood, en hij (Benjamin) is alleen overgebleven; zoo hem een verderf ontmoette op den weg, dien gij zult gaan, zoo zoudt gij mijne grauwe haren met droefenis ten grave (sheol) doen nederdalen.” — Genesis 42 : 38.

Hier is het woord *sheol* met „graf” vertaald. Het is gemakkelijk te begrijpen, dat Jacob verwachtte naar het graf te gaan. De vertalers begrepen, dat deze tekst niet met „hel” vertaald kon worden; indien zij dit deden, zou het al heel moeilijk geweest zijn te bewijzen dat Jacob's grijze haren het lang in vuur en zwavel zouden hebben uitgehouden. De hedendaagsche (Engelsche) Bijbelvertalers hebben het woord *scheol* onvertaald gelaten, blijkbaar met de gedachte, de onontwikkelde menschen daardoor te kunnen misleiden.

Job was een goed man en had de goedkeuring van Jehova. De Duivel pochte er op, dat hij kon maken, dat Job God zou vervloeken. God liet het toe, dit te beproeven. Maar het gelukte hem nooit, Job er toe te krijgen, Jehova te vervloeken. Job was overdekt met booze zweren van de kruin zijns hoofds tot zijn voetzool toe; zijn vleesch was verdorven; en al zijn bureu en vrienden keerden zich tegen hem en kwamen om hem te bespotten; zelfs zijn vrouw verstootte hem en zeide: „Vloek God en sterf.” De arme Job was door allen verlaten en had niemand die hem troostte. Naar de beschrijving die de predikers van het woord hel geven, moet Job ongeveer alles daarvan gehad hebben wat eenig mensch hier op aarde kan verdragen. Als hij geloofde, dat de hel eeuwige pijniging beteekent, dan schijnt het toch zeer vreemd te zijn dat hij dit gebed uitsprak, namelijk:

„Och, of gij mij in het graf (hel, sheol) verstaakt, mij verborgt, totdat uw toorn zich afkeerde; dat gij mij eene bepaling steldet, en mijner gedachtig waart!” (Job 14 : 13) Dan voegt hij er aan toe: „Zoo ik wacht, het graf (hel, sheol) zal mijn huis wezen; in de duisternis

zal ik mijn bed spreiden." (Job 17:13) Job schreef deze woorden onder ingeving van Jehova. Zij worden hier aangehaald, om te bewijzen dat het woord *sheol*, vertaald met hel, beteekent het graf, de graftombe, de toestand van stilte.

In Psalm 16:10 staat geschreven: „Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten." Dit wordt aangehaald in Handelingen 2:30-32 en wordt speciaal toegepast op den Heere Jezus, hetgeen bewijst dat Jezus naar de hel van den Bijbel ging, dat wil zeggen naar het graf. Als de hel een plaats van eeuwige pijniging was, zou Jezus daar nog zijn. Maar hij kwam na drie dagen uit. Hij was opgestaan uit de dooden. De predikers zouden kunnen antwoorden: „Hij daalde neder om te onderzoeken en aan anderen te vertellen, hoe heet het daar is." Als zij dit juist ingezien hebben, moet Jezus toen voorzien geweest zijn van een onbrandbaar lichaam. Bovendien, als Jezus van de hel sprak, wees hij nooit hierop als een plaats van pijniging, zooals ons blijken zal, als wij met ons onderzoek voortgaan.

Een van de beste illustraties van hetgeen met hel bedoeld wordt is die in betrekking tot Jona. Een groote visch slokte hem op. Jona zegt: „Ik riep uit mijne benauwdheid tot den Heer en hij antwoordde mij; uit den buik des grafs (*sheol*) schreide ik." (Jona 2:2) Blijkbaar was het geheel donker in den buik van dien visch. Als de hel een eeuwige pijniging geweest ware, zou Jona er nooit uitgekomen zijn.

Hetzelfde woord *sheol* word vaak met „kuil" vertaald. In de beschrijving van de goddeloozen die sterven, staat er van hen geschreven: „Zij zullen levend in den kuil nederdalen." (Numeri 16:30, Engelsche Vertaling) Het woord kuil, is van het woord *sheol* afgeleid, Wederom staat er geschreven omtrent degenen die sterven: „Zij zullen nederdalen tot de handboomen van den kuil als onze rust tezamen is in het stof." (Job 17:16, Engelsche Vertaling) Het woord kuil is van hetzelfde Hebreeuwsche woord *sheol* afgeleid, en geeft duidelijk te kennen, dat het den toestand des doods beteekent.

Hades

In het Nieuwe Testament is het Grieksche woord *hades* met hel vertaald en heeft dezelfde beteekenis als *sheol* in het Hebreeuwsch. Het heeft altijd betrekking op den doodstoestand en er wordt van gesproken als het graf, graftombe, of den kuil. Hieromtrent eenige schriftplaatsen ter staving: Handelingen 2 : 27 is een aanhaling van Psalm 16 : 10. Dan gebruikt Jezus in Mattheüs 16 : 18 het woord *hades*, dat met hel vertaald is, zeggende: „De poorten der hel zullen haar (de gemeente) niet overweldigen. Ongetwijfeld is hier de gedachte, dat de toestand des doods te bestemder tijd vernietigd zal worden, en dat hij daarom degenen die God dienen, niet zal kunnen overweldigen.

In overeenstemming hiermee wordt in Openbaring 1 : 18 verklaard, dat Jezus de sleutels der hel heeft; dat wil zeggen, de middelen om den toestand des doods te niet te doen. Er staat geschreven: „En de dood en de hel gaven de dooden die in hen waren.“ (Openbaring 20 : 13) Hades is het woord, dat hier gebruikt wordt; het heeft dezelfde beteekenis als *sheol*, en beteekent blijkbaar het graf of de graftombe, welke bij de opstanding de dooden zal teruggeven. Het is duidelijk dat het geen eeuwige pijniging beteekent; omdat als de menschen daar eeuwig zijn, zij niet uitgebracht kunnen worden. Deze tekst zegt niet, dat de hel de *levenden* weergeeft, maar zegt, dat zij de *dooden* teruggeeft.

Gehenna

Het Grieksche woord *gehenna* wordt ook met „hel“ vertaald. Het beteekent den toestand des doods, of volkomen vernietiging, waaruit geen ontwaken of opstanding bestaat. *Gehenna* is een Grieksche uitdrukking, die betrekking heeft op het dal van Hinnom. Aan de zuidzijde van Jeruzalem bevindt zich een dal, genaamd het dal van Hinnom of het dal van *Gehenna*. Daarin bevond zich een vuur, dat voortdurend brandende gehouden werd. Het afval van de stad en de lichamen van doode beesten en dergelijke dingen werden in dit vuur

geworpen en vernietigd. Onder de Joodsche wet was het verboden eenig levend schepsel in dit vuur te werpen. Het was de gewoonte het afval buiten de stadspfort van Jeruzalem te brengen en het over de hooge wallen in het dal te werpen. Het gebeurde dan wel dat deze dieren aan de uitstekende rotsen bleven hangen en dan werden ze door de wormen verteerd. Het dal van Hinnom was dus een plaats van vernietiging. Het was een afbeelding van de vernietiging der goddeloozen.

Sprekende tot de Joden die zijn bedoeling konden begrijpen, zeide Jezus: „En indien uw oog u ergert, werp het uit: het is u beter maar één oog hebbende in het koninkrijk Gods in te gaan, dan twee oogen hebbende, in het helsche vuur (gehenna) geworpen te worden, waar hun worm niet sterft en het vuur niet uitgebluscht wordt.“ (Marcus 9 : 47, 48) Het onuitbluschbare vuur en de worm stellen vernietiging voor, en Jezus vertelde de Joden dat dit hetgeen was, wat hun natie zou overkomen.

Jezus deelde de Joden in duidelijke bewoordingen mede, dat hij, Jezus, degene was, die als Koning aangesteld was, en dat God te bestemder tijd zijn koninkrijk zou oprichten; dat een plaats in dit koninkrijk het grootste voorrecht was, dat men kon verkrijgen; maar dat niemand er kon ingaan als hij niet alles gewillig prijs gaf, wat met den wil Gods in strijd was. Als iemand daarom iets had, dat hem dierbaar was, even dierbaar als een oog of een hand, doch dat hem in den weg stond, om in het koninkrijk te komen, zou het hem beter zijn, dit op te offeren dan vernietigd te worden.

Wederom gebruikt Jezus hetzelfde woord *gehenna* in dezen tekst: „En vreest niet voor degenen die het lichaam dooden, en de ziel niet kunnen dooden, maar vreest veelmeer hem, die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel (gehenna).“ (Mattheüs 10 : 28) Hier zegt hij duidelijk dat *gehenna*, vertaald met hel, vernietiging beteekent. De eene mensch kan den anderen dooden, en de gedooide zal te bestemder tijd opgewekt worden; maar als God hem vernietigt, zou hij ook zijn recht om te bestaan vernietigen, en dan zou er voor hem geen opstanding zijn.

Hades als hel vertaald, beteekent den toestand des doods, waaruit een opstanding zal zijn. *Gehenna* beteekent den toestand des doods, waaruit geen opstanding zal zijn.

In de dagen van Jezus waren de geestelijken zijn daadwerkelijke vijanden, ofschoon zij beweerden Jehova God te vertegenwoordigen. Zij waren huichelaars, die Jehova verkeerd voorstelden en het volk misleidden. Hij zeide hun duidelijk dat zij kinderen des Duivels waren. (Johannes 8 : 44) Nadat hij in den tempel was ingegaan en de geldwisselaars uitgedreven had, had hij een gesprek met de Farizeërs en anderen van de geestelijkheid van dien tijd, en in verband daarmee zeide hij tot hen: „Gij slangen, gij adderengebroidsels hoe zoudt gij de helsche verdoemenis ontvlieden?” (Mattheüs 23 : 33) Het woord *gehenna* is het Grieksche woord, dat hier gebruikt werd. Deze lieden hadden tegen licht gezondigd. Zij wisten, dat Jezus de Messias was, en toch vervolgden zij hem en trachtten hem te dooden. Omdat zij dit licht hadden, en in de zonde volhardden, stelde hij hun deze vraag: Hoe is het voor u mogelijk de eeuwige vernietiging te ontkomen? — Hebreërs 6 : 4-6.

Iemand die lastert en kwaad spreekt tegen iemand anders en twist veroorzaakt, zoekt den ander te vernietigen. Er staat geschreven: „De tong is een vuur, een wereld van ongerechtigheid: alzoo is de tong onder onze leden gesteld, welke het geheele lichaam besmet, en ontsteekt het rad onzer geboorte, en wordt ontstoken van de hel.” (Jacobus 3 : 6) Het woord dat hier met hel is vertaald, is *gehenna*, en heeft duidelijk de beteekenis van vernietiging.

Tartaroo

Het Grieksche woordt *tartaroo* wordt in den Bijbel weergegeven door het woord hel. Er schijnt geen goede reden geweest te zijn, waarom men dit met hel vertaald heeft, met uitzondering dat het een toestand van gevangenschap van booze engelen voorstelt. Voor den zond-

vloed bevleekten zekere geestwezens of engelen zichzelf met menschelijke wezens. Als gevolg daarvan leefde er op aarde een goddeloos geslacht. (Genesis 6) De groote zondvloed kwam, en deze nakomelingschap werd vernietigd. Maar de booze engelen werden niet vernietigd. Over hen staat geschreven:

„Want indien God de engelen die gezondigd hebben, niet gespaard heeft, maar die in de hel geworpen hebbende, overgegeven heeft aan de ketenen der duisternis, om tot het oordeel bewaard te worden.“ (2 Petrus 2 : 4) „En de engelen die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben, heeft hij tot het oordeel des grooten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.“ (Judas 6) Maar er is niets in de Heilige Schrift, dat zegt dat eenig menschelijk wezen ooit naar een plaats als den *tartaros* ging. Het is een toestand van gebonden zijn van zekere booze engelen, over wie ten slotte in den tijd van het oordeel des Heeren beschikt zal worden.

Eeuwige Straf

Jehova verklaart, dat hij de goddeloozen zal straffen, en dat de straf eeuwig zal zijn. De geestelijkheid tracht het te doen voorkomen, dat eeuwige straf en eeuwige pijniging een en dezelfde zaak is. Dit is echter niet het geval. De dood wordt in de wet van ieder land als de hoogste straf erkend. Geen straf zou grooter kunnen zijn dan volkomen vernietiging. Dit is de straf, die God zal toepassen op dengene die opzettelijk goddeloos is. „Maar hij verdelgt alle goddeloozen.“ (Psalm 145 : 20) Hij zal de goddeloozen straffen met eeuwigdurende vernietiging. — 2 Thessalonicenzen 1 : 9.

De Duivel is de voornaamste onder de goddeloozen. God zal ten laatste ook den Duivel vernietigen. (Hebreërs 2 : 14) Vernietiging van iemand, die opzettelijk goddeloos is, is geen boosaardige daad, maar is een handeling van gerechtigheid en liefde van de zijde van Jehova. Als den goddeloozen altijd toegestaan zou worden te leven, zou dit een oneer voor Gods naam en

een bedreiging voor de schepselen die Jehova liefhebben, zijn, en dit zou ook voor henzelf geen waarde hebben; daarom is hun vernietiging in overeenstemming en verenigbaar met Jehova. Dit is straf, maar geen pijniging.

Er zijn zekere graden van straf. Als een man in een huis inbreekt, en schuldig bevonden wordt, wordt hij voor een bepaalden tijd met gevangenschap gestraft. Als hij iemand vermoordt, is in sommige landen de dood zijn straf. In het eene geval wordt hij voor een vastgestelden tijd gestraft; in het andere geval is zijn straf eeuwigdurend. Als God den goddelooze vernietigt, zal dit een eeuwigdurende vernietiging zijn, waaruit geen opstanding zal zijn. Het is daarom een eeuwige of eeuwigdurende straf.

Daarom stelde de Heilige Schrift boven allen twijfel vast, dat de millioenen menschen die gestorven zijn, van Adam tot nu toe *dood* zijn, zonder bewustzijn, en daarom niets weten. Is er hoop, dat zij weder zullen leven? Ja. Het ligt juist in Gods voornemen met den mensch besloten, voorzieningen te treffen, dat zij weder zullen leven. Door de menschen tot kennis der waarheid te brengen, beoogt God hun hoop te geven. In zijn vastgestelden tijd zal God voor deze milliarden dooden de gelegenheid openstellen weer tot het leven terug te keeren.

HOOFDSTUK XI

Opwekking der Dooden

JEHOVA spreekt van den dood als van een slaap, omdat hij bepaald heeft, allen menschen een gelegenheid te geven, het leven te verkrijgen. Evenals een mensch te slapen ligt en weder opstaat, evenzoo geeft deze spreekwijze Gods bedoeling weer, om de dooden op te wekken. Deze handeling is geheel in overeenstemming met ieder ander deel van Gods liefderijk voornemen.

De beschouwing van enkele teksten, waarin God van de dooden spreekt als van slapenden, zal dit onderwerp verduidelijken. Mozes was als dienstknecht van God getrouw. „En de Heer zeide tot Mozes, Zie, gij zult slapen met uwe vadersen.“ Adam was de vader van het menschelijk geslacht en daarom een van de vadersen van Mozes. Als Adam in de eeuwige pijniging ging, moest Mozes ook daarheen gaan.

De Heere gaf David te kennen, wat met hem gebeuren zou, en zeide tot hem: „Wanneer uwe dagen vervuld zijn, en gij met uwe vadersen zult ontslapen zijn.“ (2 Samuel 7:12) Verder staat van David geschreven: „Want David, als hij in zijnen tijd den raad Gods gediend had, is ontslapen, en is bij zijne vadersen gelegd, en heeft wel verderving gezien.“ (Handelingen 13:36) Toen David in grooten nood verkeerde vreesde hij, dat hij sterven zou, en in zijn smart bad hij tot God: „Aanschouw, verhoor mij, Heer mijn God; verlicht mijne oogen, opdat ik in den dood niet ontslope.“ — Psalm 13:4.

David was een profeet Gods; en God dreef hem door zijn onzichtbare macht, zijn heiligen geest, er toe, om waarheden neer te schrijven, waarvan de voorgaande er een was. Zij werden met de bedoeling geschreven, dat de menschen door vertroosting der Schriften hoop

zouden hebben. (Romeinen 15 : 4) David, die de nieuwe schepping voorschaduwde, gaf uitdrukking aan de gevoelens des harten van de leden dezer nieuwe schepping, en hij stelde degenen voor, die besloten hebben, den smallen weg tot het einde toe te bewandelen; en ziende op den tijd van de opwekking uit den dood, zeide hij: „Ik zal verzadigd worden met uw beeld, als ik zal opwaken.“ — Psalm 17 : 15.

Lazarus van Bethanië, een broeder van Maria en Martha, bij wie Jezus dikwijls een bezoek bracht, en die hij liefhad, werd ziek en stierf. Jezus wist, dat Lazarus dood was, maar zijn discipelen wisten het niet. Toen Jezus van zijn dood sprak, zeide hij tot hen: „Lazarus onze vriend slaapt, maar ik ga henen om hem uit den slaap op te wekken.“ Daar zij op dat oogenblik niet begrepen, wat hij bedoelde, zeiden zijn discipelen: „Heer, indien hij slaapt, zoo zal hij gezond worden. Doch Jezus had gesproken van zijnen dood, maar zij meenden, dat hij sprak van de rust des slaaps. Toen zeide dan Jezus tot hen vrijuit: Lazarus is gestorven.“ — Johannes 11 : 1-14.

Jezus en zijn discipelen gingen toen naar Bethanië, waar Lazarus gestorven was. Daar aangekomen vonden zij zijn zusters van droefheid weenende. Lazarus was toen reeds vier dagen dood en in het graf, gebonden met grafdoeken, zooals toen de gewoonte was. Lazarus was een goed mensch; maar hij was niet in den hemel, zooals de predikers het willen doen voorkomen. Evenmin was hij in een plaats van pijniging of in het vagevuur. Hij was in het graf, in den doodstoestand. Jezus ging naar het graf, dat met een zwaren steen was afgesloten; en toen hij den steen had laten wegnemen, riep hij Lazarus en wekte hem uit den dood op. „En de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten, met grafdoeken en zijn aangezicht was omwonden met eenen zweetdoek. Jezus zeide tot hen: Ontbindt hem en laat hem henegaan.“ — Johannes 11 : 44.

Het was bij die gelegenheid, dat Jezus tot Martha zeide: „Ik ben de opstanding en het leven; die in mij

gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven; en een iegelijk die leeft, en in mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid: gelooft gij dat?" (Johannes 11: 25, 26) Jezus verkondigde hier de groote waarheid, dat Jehova God hem alle macht gegeven had om de dooden op te wekken, en dat God te bestemder tijd door hem alle gestorvenen zal uitbrengen. De opwekking van Lazarus was slechts een voorbeeld van hetgeen God door Christus Jezus te bestemder tijd doen zal. Hieromtrent getuigde Jezus: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, de ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven... Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren, en zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding des oordeels." — Johannes 5: 25, 28, 29, Eng. Vertaling.

Deze schriftplaatsen zijn een afdoend bewijs, dat de dooden geheel zonder bewustzijn zijn, en dat in Gods bestemden tijd de dooden door Christus opgewekt zullen worden.

Opstanding

Opstanding beteekent een wederopstaan ten leven. De opwekking der dooden is slechts het begin der opstanding. Degenen die de nieuwe schepping zullen vormen, zullen een oogenblikkelijke opstanding ondergaan, een verandering tot leven en onsterfelijkheid. De milliarden menschen die dood en in hun graven zijn, zullen uit den dood opgewekt worden voor een beproeving en beoordeeling, en daarom zal de opstanding of de opvoeding der menschen tot de volheid des levens een geleidelijk werk zijn.

Zonder de opstanding der dooden zou het rantsoen-offer van Jezus vruchteloos zijn. Als we in gedachte houden, dat gedurende vier duizend jaren voor zijn dood en opstanding de mensch in het graf gegaan is, dan is

het duidelijk, dat het rantsoenoffer, waarin door den dood van Jezus voorzien werd, van geen nut kon zijn voor degenen die toen gestorven waren, als zij niet uit den dood opgewekt zouden worden. De opwekking van al dezulken uit den doodslaap en het hun geven van een rechtvaardige beproeving om het leven te verkrijgen, is in overeenstemming met ieder deel van het goddelijk voornemen en is juist datgene wat van den grooten, liefdevollen Jehova verwacht mag worden.

Als de geestelijken gelijk hadden in hun gevolgtrekkingen, dat de bestemming van ieder mensch bij zijn dood is vastgesteld; dat de goeden naar den hemel en de boozen naar het vagevuur of de hel gaan, waarvoor zou er dan eigenlijk een opstanding noodig zijn? Al de schriftplaatsen, die van de opwekking der dooden spreken, zijn van geen beteekenis als de dooden alreeds bewust in den hemel, het vagevuur of de hel zijn. De Heilige Schrift weerspreekt dan ook duidelijk de theorie der geestelijkheid. Het is verwonderlijk, dat de Duivel de menschen zoo lang voor de waarheid heeft kunnen verblinden en hen er toe heeft weten te brengen, de valsche leerstellingen der geestelijkheid aan te nemen.

Er is niets wonderlijker en schooner in den Bijbel dan de leer van de opstanding der dooden. Zij toont ons de reden aan, waarom Christus Jezus, de geliefde Zoon van God, moest sterven en waarom God hem uit de dooden opwekte. Zij is een openbaring van Gods barmhartigheid tegenover het menschelijk geslacht. De Duivel heeft door zijn werktuigen getracht deze wondervolle en schoone leer van den Bijbel voor de menschen te verbergen. God wist natuurlijk, dat hij dit doen zou; daarom liet hij het getuigenis hieromtrent zoo duidelijk in zijn Woord opteekenen, dat allen die haar wenschen te kennen, in zijn bestemden tijd de waarheid mogen weten.

Jezus als Eerste

Jehova heeft zijn eigen bepaalde methode om de menschen te onderrichten. Christus Jezus, zijn geliefde Zoon, is niet alleen Gods Uitverkoren Ambtenaar.

maar ook Gods groote Leeraar voor de menschen. Toen Jezus op aarde was, deed en sprak hij vele dingen, die toen nog „duistere uitspraken“ waren, maar die begrepen begonnen te worden, nadat hij in den hemel opgevaren was; en wat hij zeide en deed, had voornamelijk ten doel, diegenen te onderrichten, die er naar streven om te weten en te verstaan.

De opwekking van Lazarus was niet het begin van de opstanding, maar werd door Jezus gedaan met het doel om te laten zien, hoe God te bestemder tijd alle dooden zal opwekken en allen een gelegenheid zal geven, de volkomen opstanding ten leven deelachtig te worden. Het Schriftuurlijk bewijs wijst er duidelijk op, dat Jezus Christus de eerste was, die uit de dooden is opgestaan. Hieromtrent staat geschreven: „Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften: en dat hij is begraven, en dat hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften... Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn.“ — 1 Corinthiërs 15 : 3, 4, 20.

Vanwaar werd Jezus bij zijn opstanding teruggebracht in verband met het feit, dat hij „de eersteling dergenen die ontslapen zijn“ was? Het Schriftuurlijk antwoord is, dat Jezus Christus gedurende drie dagen in de hel was! Er staat over hem geschreven: „Want gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten, en zult uwen Heilige niet overgeven om verderving te zien... Alzoo hij dan een profeet was, en wist dat God hem met eede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lendenen, zooveel het vleesch aangaat, den Christus verwekken zou, om hem op zijnen troon te zetten, zoo heeft hij dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus, dat zijne ziel niet is verlaten in de hel noch zijn vleesch verderving heeft gezien.“ — Handelingen 2 : 27, 30, 31.

Hoe uitermate belachelijk stelt Gods Woord hier de predikers voor! Gedurende vele eeuwen hebben zij

de menschen geleerd, dat de hel een plaats van eeuwige pijniging is. God zond zijn geliefden Zoon Jezus naar de hel. Hij was daar gedurende drie dagen, en terwijl hij daar was, sliep hij, dat wil zeggen, hij ontsliep in den dood, en daarna wekte God hem op. „Dezen heeft God opgewekt ten derden dage, en gegeven, dat hij openbaar zou worden.“ (Handelingen 10 : 40; 2 Timotheüs 2 : 8) Als de hel een plaats was van vuur en zwavel, waar de zielen eeuwig gepijnigd worden, dan zou het voor iedereen onmogelijk zijn, daaruit te komen; en het feit dat Jezus uit de hel gebracht werd toont aan, dat de hel beteekent hetgeen de Heilige Schrift ook duidelijk verklaart, namelijk de doodstoestand. Zekerlijk zullen de menschen Satan's valsche leerstellingen, die door de zoogenaamde predikers verkondigd worden niet langer gelooven, nu het Woord des Heeren zoo duidelijk, redelijk en liefdevol is.

In de dagen der apostelen deed Satan wanhopige pogingen om het volk voor de waarheid omtrent de opstanding te verblinden. God liet toen zijn getuige een getuigenis geven, om aan te toonen dat Gods voornemen een mislukking zou zijn, als de dooden niet opgewekt zouden worden, om hen een gelegenheid te geven om leven te verkrijgen. Er staat geschreven: „Want daartoe is Christus ook gestorven en opgestaan en weder levend geworden, opdat hij beide over dooden en levenden heerschen zou.“ (Romeinen 14 : 9) Het feit, dat hij Heer is over beiden, de levenden en de dooden, toont aan, dat hij macht heeft in het belang van beiden te handelen. Zijn opstanding is een waarborg, dat alle dooden tot een opstanding zullen opgewekt worden. Er zal een opstanding zijn van de dooden, zoowel van de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen. (Handelingen 24 : 15) God geeft de verzekering, dat alle menschen een gelegenheid ten leven zullen hebben, op grond van het feit, dat hij Jezus uit de dooden opgewekt heeft. — Handelingen 17 : 31.

Wat de gelegenheid voor alle menschen betreft, geeft de Schrift een nadrukkelijk bewijs, aangaande de op-

standing, en dit wordt gegeven, opdat de menschen zoowel voor zichzelf als voor hun geliefden die gestorven zijn, hoop zullen hebben en opdat zij troost in Gods Woord mogen vinden. Christus Jezus heeft zichzelf gegeven tot een rantsoen voor allen, waarvan te bestemden tijd, uit den doodstoestand gebracht worden, (1 Timotheüs 2 : 5, 6) Daarom moeten allen, in Gods besfemden tijd, uit den doodstoestand gebracht worden, opdat zij dit getuigenis kunnen ontvangen. De geïnspireerde bewijsvoering ter staving van de leer van de opstanding der dooden is duidelijk, krachtig en overtuigend voor een ieder, die de waarheid wenscht te weten.

Wij lezen: „Indien nu Christus gepredikt wordt, dat hij uit de dooden opgewekt is, hoe zeggen sommigen onder u dat er geen opstanding der dooden is? En indien daar geen opstanding der dooden is, zoo is Christus ook niet opgewekt. En indien Christus niet opgewekt is, zoo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof. En zoo worden wij ook bevonden valsche getuigen Gods; want wij hebben van God getuigd, dat hij Christus opgewekt heeft, die hij niet heeft opgewekt, zoo namelijk de dooden niet opgewekt worden. Want indien de dooden niet opgewekt worden, zoo is ook Christus niet opgewekt, En indien Christus niet opgewekt is, zoo is uw geloof tevergeefs; zoo zijt gij nog in uwe zonden. Zoo zijn dan ook verloren die in Christus ontslapen zijn.” — 1 Corinthiërs 15 : 12-18.

De kern van deze bewijsvoering is, dat het getuigenis omtrent Gods voornemen onwaar is, dat Gods voornemen een mislukking zou zijn, en dat allen die gestorven zijn, nooit meer zouden kunnen herleven, als er *geen* opwekking en een opstanding der dooden is. Verder verwerpt dit bewijs onvoorwaardelijk de bewering der predikers, dat de dooden op welke plaats dan ook bij bewustzijn zouden zijn. Men lette er op, dat de tekst zegt, dat indien er geen opstanding is, de dooden „verloren zijn“. Verloren zijn wil zeggen ophouden te bestaan, en opstanding beteekent opgewekt

worden ten leven. Als een schepsel verloren is, kan het niet ten leven opgewekt worden, noch opstaan; maar als zij dood zijn, zonder bewustzijn, en God zich voorgenomen heeft, hen tot het leven terug te brengen, is dit juist hetgeen de Schrift zegt, dat hij doen zal; en hij zal dit doen door Christus Jezus.

De bewijsvoering gaat voort: „Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigsten van alle menschen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn. Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar een iegelijk in zijne orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in zijne toekomst (bij zijn komst; Engelsche Vertaling). Daarna zal het einde zijn, wanneer hij het koninkrijk aan God den Vader zal overgegeven hebben, wanneer hij zal teniet gedaan hebben alle heerschappij en alle macht en kracht. Want hij moet als Koning heerschen, totdat hij alle de vijanden onder zijne voeten zal gelegd hebben.“ (1 Corinthiërs 15 : 19-25) De kerngedachte van deze redeneering is, dat Christus Jezus de eerste is die uit de dooden is opgewekt, dat door zijn dood en opstanding er een opstanding komt voor alle menschen, en dat dit moet komen op de wijze en in den tijd door God bestemd.

Slapen in Jezus

Als de milliarden die gestorven zijn, in den dood slapen, waar slapen zij dan? Tot troost voor degenen die achterblijven en over het verlies van hun geliefden die gestorven zijn treuren en opdat zij hoop mochten hebben, liet God in zijn Woord het antwoord op deze vraag als volgt neerschrijven, namelijk: „Doch, broeders, ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen die ontslapen zijn, opdat gij niet bedroefd zijt gelijk als

de anderen, die geene hoop hebben. Want indien wij gelooven dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzoo zal ook God degenen die ontslapen zijn, in Jezus wederbrengen, met hem . . . Zoo dan, vertroost elkander met deze woorden." — 1 Thessalonicenzen 4 : 13, 14, 18.

Allen „slapen in Jezus“, omdat zijn levensbloed in den loskoopprijs voorziet, waardoor het geheele menschelijke geslacht is teruggekocht; en daarom behooren zij door Gods beschikking hem toe. Jehova heeft hem de macht over den dood gegeven en hem de sleutels der hel en des doods ter hand gesteld. (Openbaring 1:18) Deze zinnebeeldige uitdrukking toont aan, dat de Heere Jezus bekleed is met macht en autoriteit om de dooden uit den doodstoestand op te wekken en ze te brengen uit het graf, en ze ten laatste tot het leven terug te voeren.

God beloofde aan Abraham, dat hij hem en zijn zaad al het land, dat hij voor zich zag en zoover hij zien kon, geven zou. (Genesis 13:14, 15; 17:8) Abraham en zijn nakomelingen stierven vele eeuwen voor Jezus kwam. De belofte van God moet echter vervuld worden. Deze dooden, evenals alle andere dooden, slapen in Jezus; en zijn gelijk gezegd is, wedergekeerd „tot het stof der aarde“, van waaruit zij genomen waren. En alzoo staat er geschreven: „En velen van degenen die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken.“ — Daniël 12 : 2.

Een bijzondere profetie werd door Jehova aan de Joden gegeven, welke een volle verzekering is, dat de dooden zullen uitkomen: „Daarom profeteer en zeg tot hen: Zoo zegt de Heere God: Zie ik zal uwe graven openen en zal ulieden uit uwe graven doen opkomen, o mijn volk! en ik zal u brengen in het land Israëls; en gij zult weten dat ik de Heer ben, als ik uwe graven zal hebben geopend, en als ik u uit uwe graven zal hebben doen opkomen, o mijn volk! en ik zal mijnen geest in u geven en gij zult leven, en ik zal u in uw land zetten; en gij zult weten dat ik de Heer dit

gesproken en gedaan heb, spreekt de Heer." — Ezechiël 37 : 12-14.

De volken van Sodom en Gomorrah werden in een groot vuur vernietigd. De predikers willen het volk laten gelooven dat zij nu nog branden; maar de Heer zegt door zijn profeet dat dezen tot „hun vorigen staat“ teruggebracht zullen worden, hetgeen beteekent, dat zij uit den dood opgewekt zullen worden. Zij hadden ten tijde hunner verdelging geen gelegenheid ten leven gehad. De gelegenheid moet ook voor hen komen, omdat God het aan allen beloofd heeft. (Ezechiël 16 : 55) Dit is een nauwkeurige bevestiging van de woorden van Jezus: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, de ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren de stem van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.“ — Johannes 5 : 25.

De opwekking van de dooden en hun opstanding ten leven is een van de groote opeenvolgende stappen bij de uitvoering van het goddelijk voornemen. Het onbetwistbare bewijs uit Gods Woord toont aan, dat de dooden geen pijniging ondergaan in vagevuur of hel of waar dan ook; en dat de bewering van de geestelijkheid, dat zij in staat zijn, tegen een geldelijke vergoeding, de dooden te helpen, een openlijk bedrog en de vrucht van de groote leugen des Duivels is. De tijd is nabij dat Gods boodschap der waarheid de toevlucht der leugen zal wegvagen, en den geest der menschen zal openen, opdat zij zich mogen verheugen in zijn liefderijke maatregelen, die hij getroffen heeft, opdat zij zouden leven. — Jesaja 28 : 17.

Terugziende op de achter ons liggende eeuwen zien we, dat de geheele loop van het menschelijk geslacht gekenmerkt is geweest door ziekte, smart, lijden en dood. Thans kan het volk, in het licht van de ontvouwing van het goddelijk voornemen, zien, dat er één groote en rechtvaardige weg voor hen is, die hen ten leven leidt, en dat deze weg zoowel voor de levenden als voor de dooden opengesteld zal worden. Als zij tot inzicht dezer waarheden komen, hebben

zij reden zich te verheugen. Het begin van dien gezegenden en gelukkigen dag wordt gekenmerkt door de komst van den Heere Jezus in macht en groote heerlijkheid; en dan zullen de menschen van den kleinste tot den grootste een gelegenheid hebben, den weg die tot leven en geluk voert, te leeren kennen en daarop te wandelen.

De Komst des Heeren

DE VOLKEREN der aarde hebben steeds met grooten tegenspoed te kampen gehad. Hierdoor hebben allen geleden, gezucht en om verlossing gebeden. De Duivel heeft door zijn organisatie hun lasten te zwaar gemaakt om te dragen. Met boosaardige bedoelingen heeft hij een verbond tot stand gebracht, door ongevoelige rijkaards, onoprechte staatslieden, en de ongeloovige geestelijkheid te vereenigen. Hij heeft dit onheilig verbond gebruikt om Gods heiligen naam te onteeren en het volk te verdrukken. Zeer terecht staat er geschreven, dat „de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad“. (1 Timotheüs 6 : 10) Satan heeft zich deze onverzadelijke begeerte van onvolmaakte menschen ten nutte gemaakt, om zijn goddelooze plannen te bevorderen. Met begeerige bedoelingen om een ander man's land en goederen te bezitten, hebben de rijke lieden oorlogen tusschen volkeren en natiën verwekt, onder het valsche voorwendsel dat deze noodzakelijk waren om s' lands belangen te beschermen.

De oneerlijke staatslieden, verlangend de rijke lieden te behagen, om ook een zeker deel van de onrechtmatig verkregen voordeelen te verkrijgen, hebben herhaaldelijk een beroep op de vaderlandslievendheid gedaan en het volk angespoord, zich om de oorlogsvlag te scharen. De geestelijkheid, eerezuchtig en begeerig naar meer macht en invloed als voortvloeijsel uit haar verbond met de kapitalisten en invloedrijke lieden, hebben in den naam van God op huichelachtige wijze verklaard, dat de oorlog een geheiligde zaak was en hebben het volk angespoord er aan deel te nemen. Groote sommen geld, opgebracht door de ingespannen arbeid van het volk in het algemeen, zijn hun afgeperst in den vorm van belastingen, om kanonnen en gifgassen te vervaardigen en oorlogschepen,

forten, vestingen, vliegtuigen en andere duivelsche vernietigingswerktuigen te bouwen.

De drijvers tot den oorlog zorgen er voor, dat op den meest geschikten tijd muziekkorpsen door de straten marcheeren, om door militaire muziek de hartstochten der onvolmaakte menschen op te wekken. De politieke redenaars houden op de openbare pleinen toespraken, waarin er op gewezen wordt, dat hun plicht tegenover het vaderland is, de eer van hun land door wapengeweld op te houden; en dit wordt gedaan, als er in het geheel geen gevaar bestaat. Dé vrome huichelaars prediken van hun kansels, welk een heerlijkheid hun wacht, als zij op het slagveld sterven. Deze goddelooze werktuigen van Satan zijn werkzaam onder de strijdende natiën, die aan beide zijden beweren den Heer te vertegenwoordigen, maar in werkelijkheid den Duivel dienen. Door dezen goddeloozen invloed gedreven, trekken de volkeren ten strijde. Na een groote vernietiging van menschenlevens en eigendommen wordt de eene partij als overwinnaar beschouwd, maar in werkelijkheid hebben beide partijen verloren. De vermeende overwinnaar ontvangt eenigen ijdel roem. Maar voor welken prijs werd deze eer gekocht?

De jonge man is juist begonnen tezamen met zijn bruid zijn levensplannen ten uitvoer te brengen. Dit gelukkige paar hoopt op een gezellig en gelukkig tehuis, opgevrootlijkt door liefhebbende en gehoorzame kinderen. Terwijl deze argeloozen plannen voor hun levensgeluk maken, verheffen de vertegenwoordigers van Satan den krijgsdienst tot wet, die de menschen dwingt ten strijde te trekken, en nemen tevens een spionnagewet aan, die aan een ieder verbiedt het recht eener natie tot vernietiging van menschelijk leven in twijfel te trekken. Op het meest geschikte oogenblik laten deze oorlogsdrijvers den oorlogskreet weerklinken. De jonge man wordt opgeroepen. Zijn jonge vrouw met haar kleine in de armen neemt een hartverscheurend afscheid van haar geliefden echtgenoot, en hij trekt weg, naar den oorlog — om nooit meer terug te keeren. De jonge vrouw sterft, ver-

pletterd door smart, en het kind is aangewezen op de koude liefdadigheid der wereld.

Een teedere moeder heeft haar geliefden zoon met zorg opgevoed en geleid, en waakte over hem van zijn eerste kindschheid tot hij man geworden is. Hij is vriendelijk, eerlijk en oprecht en verlangt er naar zijn medemensch goed te doen. De zelfzuchtige en wreede wet beveelt, gebiedt hem in den oorlog te gaan, en hij moet gehoorzamen. Weggerukt van de zijde zijner moeder, lijden beide moeder en zoon groote smart en wanhoop. Spoedig wentelt hij zich in het slijk van het doodenveld, bezoedeld met het bloed van zijn medemenschen. De gebeden van zijn teedere moeder stegen dagelijks op, opdat haar geliefde zoon toch gespaard mocht blijven en haar mocht teruggegeven worden. De zoon vereenigde zich in dit gebed. Hij wordt gedwongen aan den strijd deel te nemen, en zijn jong leven wordt uitgestort ten offer van de hebzucht van goddelooze menschen; en hij wordt begraven als de beesten des velds.

Sterke, energieke, flinke, ernstige en ijverige mannen, het hoogste toonbeeld van mannelijkheid en de ware steunpilaren der natie, zijn weggetrokken en gaan in den oorlog, om als voedsel te dienen voor het kanonnenvuur en te voldoen aan de belangen van hen, die op een veilige plaats wachten om de geldelijke voordeelen der slachting te oogsten. De storm van kogels en bommen jaagt over het bloedige slagveld. De rekening is opgemaakt, en op het slagveld liggen de verscheurde gedaanten van wat eens krachtige mannen waren. Wederom is de aarde gedrenkt geworden met het bloed van onschuldigen, vergoten in overtreding van Gods eeuwig verbond met den mensch. (Genesis 9:3-12) Onmiddellijk op den oorlog volgden kwamen hongersnooden, ziekten, pestilentiën, lijden en ellende in zulk een verschrikkelijken vorm, dat dit alle menschelijke beschrijving te boven gaat. De gestichten en ziekenhuizen zijn gevuld met hen, die lichamelijk en geestelijk te gronde gericht zijn, terwijl millioenen anderen onverzorgd lijden. Een groot aantal weduwen en weezen verzwart nog den last, dien

de eerlijke belastingbetalers van het land te torsen hebben.

Aan al deze goddelooze plannen om oorlogen voor te bereiden en uit te voeren heeft de geestelijkheid deelgenomen; en terzelfder tijd hebben zij zich voorgedaan als de vertegenwoordigers des Heeren en als predikers van het vredesevangelie. Daarom heeft de geestelijkheid zich niet alleen schuldig gemaakt aan het feit, dat zij het volk in oorlog en ellende gebracht heeft, maar door haar huichelachtigheid heeft zij dienst gedaan als werktuigen van den Duivel om den geest van het volk af te keeren van Jehova God, die hun eenige ware Vriend en Trooster is.

In verschillende tijdperken zijn zulke oorlogen verwekt geworden. Het gewone volk heeft geleden, en de weinige zelfzuchtigen hebben een tijdelijk voordeel daarvan genoten. Onder dit alles heeft de geheele schepping gezucht en heeft er nog steeds van te lijden. Zonder rechtvaardige oorzaak of verontschuldiging werden menschen genoodzaakt te strijden en te sterven, en de vrouwen en kinderen werden in smart en wanhoop achtergelaten. De aarde is herhaalde malen in onrechtmatig vergoten bloed gedrenkt; en het bloed van deze onschuldigen roept tegen de dragers van lange gewaden en andere schijnheilige kleeding; en tot dezen spreekt Jehova: „Het bloed van de zielen der onschuldige nooddruftigen is in uwe zoomen gevonden. Ik heb dat niet met opgraven gevonden maar aan allen die.“ — Jer. 2:34.

De geschiedenis der menschheid is een lang tijdperk van duisternis, smart en ellende geweest. Door Satan en zijn werktuigen weggevoerd van hun waren Vriend en Weldoener, zijn de menschen zonder God en zonder hoop in de wereld geweest. (Efeziërs 2:12) En nog zucht de geheele schepping. Zal deze toestand van goddeloosheid en lijden altijd voortduren? Neen; want een betere en gelukkiger tijd is op komst. Tot degenen die naar een beteren dag van vrede en gerechtigheid verlangen zegt Jehova: „Weest sterk, vreest niet; ziet ulieder God zal ter wrake komen met de vergelding Gods, hij zal komen en ulieden verlossen.“ (Jesaja 35:4)

Maar hoe zal God ter hulp en verlossing voor het volk komen? Hij zal komen, en komt door zijn geliefden Zoon, zijn Uitvoerend Ambtenaar, den Vorst des Vredes, die het volk redding zal brengen en vrede op aarde en in de menschen een welbehagen. Maar kunnen wij zeker zijn van zijn komst?

De Komst een Zekerheid

Toen Jezus uit de dooden was opgestaan, is hij opgevaren in den hemel. (1 Corinthiërs 15 : 4; Efeziërs 4 : 8, 10) Dat hij wederkomt met macht en groote heerlijkheid is zeker, omdat dit door God beloofd is, gelijk in zijn Woord verklaard wordt. (Daniël 12 : 1; Handelingen 3 : 20, 21; Titus 2 : 13) Jezus stierf om in den loskooprijs te voorzien. Hij is opgestaan uit de dooden en in den hemel opgevaren, om dezen loskooprijs als een zondoffer voor den mensch aan te bieden. Hij moet in Gods bestemde tijd terugkomen om het goddelijk voornemen uit te voeren. Deze dingen had Jezus van den Vader vernomen.

Jezus kon de bijzonderheden aan zijn discipelen niet mededeelen, toen hij nog bij hen was, omdat het Gods bestemde tijd niet was en zij het daarom niet konden begrijpen en waardeeren. Kort voor zijn kruisiging zeide hij echter tot hen: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen: anderszins zoo zou ik het u gezegd hebben; ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar ik ben.“ — Johannes 14 : 2, 3.

Na zijn opstanding, en voordat hij tot zijn Vader opvoer, zeide Jezus: „Ik ben nog niet opgevaren tot mijn Vader,“ (Johannes 20 : 17) Veertig dagen later voer hij ten hemel. Toen hij zijn discipelen op den Olijfberg verzamelde, verscheen hij in een lichaam, dat voor die gelegenheid geschikt was. Hij gaf hun zijn laatste aanwijzingen. „En als hij dit gezegd had, werd hij weggenomen daar zij het zagen, en een wolk nam hem weg van hunne oogen. En als zij hunne oogen naar den hemel hielden terwijl hij henenvoer, zie, twee mannen

stonden bij hen in witte kleeding, welke ook zeiden: Gij Galileesche mannen, wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u weggenomen is in den hemel, zal alzoo komen gelijkerwijs gij hem naar den hemel hebt zien henenvaren." — Handelingen 1 : 9-11.

Nadat zijn discipelen door den geest Gods verwekt, gezalfd en tot getuigen voor den Heer aangesteld waren, getuigden zij dikwijls van de terugkomst van den Heere Jezus Christus. De Apostel Paulus zeide, dat de Heere Jezus te bestemder tijd uit den hemel zou nederdalen. (1 Thessalonicenzen 3 : 13; 4 : 16; 5 : 23) Toen Paulus Timotheüs onderrichtte, zeide hij tot hem: „Dat gij dit gebod houdt, onbevlekt en onberispelijk, tot op de verschijning onzes Heeren Jezus Christus." (1 Timotheüs 6 : 14) Dat de komst des Heeren ten tijde van den dood van den Apostel Paulus nog in de toekomst lag, wordt duidelijk aangetoond door het getuigenis, dat hij hieromtrent gaf: „Want ik wordt nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande, . . . voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heer, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die zijne verschijning liefgehad hebben." — 2 Timotheüs 4 : 6, 8.

Opdat Jezus' navolgers aangemoedigd zouden worden, schreef Jacobus als getuige voor den Heer: „Weest dan geduldig, broeders tot de komst van den Heer. Zie, de landman wacht op de kostbare vrucht der aarde, en heeft lang geduld met haar, totdat hij den vroegen en den laten regen ontvangt. Wees ook gij geduldig; versterkt uwe harten: want de komst des Heeren genaakt." (Jacobus 5 : 7, 8, Engelsche Vertaling) Ook de Apostel Petrus getuigt van zijn komst. (2 Petrus 1 : 16) De Christus moet nu inzien en waardeeren, dat bijna alle gelijkenissen van Jezus betrekking hadden op zijn tweede komst.

Het is duidelijk, dat Jezus zijn navolgers de groote beteekenis van het feit van zijn wederkomst wenschte in te prenten. De eenige manier, om het goddelijk voor-nemen ten uitvoer te brengen en de beloften van God te vervullen, is door de tweede komst van den Messias.

Het woord *Messias* beteekent de *Gezalfde* van God. Gedurende meer dan 4000 jaren hebben Joden gehoopt op en gebeden om de komst van den *Messias*. Herhaalde malen hebben de profeten zijn komst voorspeld. De belofte, die bij den dood van Jacob gedaan werd, dat *Silo* zou komen en dat tot hem het volk vergaderd zou worden, moet vervuld worden. (Genesis 49 : 10) Daar dit niet geschied is bij de eerste komst des Heeren, is het duidelijk, dat hij moet wederkeeren met macht en groote heerlijkheid.

Hoe Hij komt

Jezus stierf als mensch en is als goddelijk wezen uit de dooden opgestaan; hij bezit onsterfelijkheid, en leeft voor eeuwig. (1 Petrus 3 : 18; Johannes 5 : 26; Openbaring 1 : 18) „De Heere is nu de Geest.” (2 Corinthiërs 3 : 17) Als mensch moest hij dood blijven, omdat het de mensch Jezus was, wiens leven voor de wereld gegeven werd. (Johannes 6 : 50, 51) Menschelijke oogen kunnen een geestwezen niet zien. (1 Timotheüs 6 : 15, 16) Hieromtrent zegt Jezus: „Hetgeen uit het vleesch geboren is, dat is vleesch, en hetgeen uit den geest geboren is, dat is geest. Verwonder u niet dat ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden. De wind blaast waarhenen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet van waar hij komt en waar hij henegaat: alzoo is een iegelijk die uit den geest geboren is.” (Johannes 3 : 6-8) Geen mensch kan den wind zien, en toch bemerkt men, dat hij krachtig en om hem aanwezig is.

Een geestwezen kan bij een menschelijk wezen aanwezig zijn, zonder dat deze het bemerkt. Voor zijn dood zeide Jezus tot zijn discipelen: „Nog een kleinen tijd en de wereld zal mij niet meer zien; maar gij zult mij zien, want ik leef en gij zult leven.” (Johannes 14 : 19) Dit is een afdoend bewijs, dat alleen degenen, die in de opstanding van menschelijke tot geestelijke wezens veranderd worden, den Heere Jezus in zijn heerlijk lichaam zullen zien. Dat wil echter niet zeggen, dat de wereld zijn aanwezigheid niet zal onderscheiden en de uitwerking van zijn rechtvaardige en rechtmatige macht

niet zal opmerken. Geen mensch heeft ooit den Duivel gezien, maar iedereen heeft wel eenig ondervinding met den Duivel opgedaan en den invloed van zijn onrechtvaardige macht gevoeld. Geen mensch heeft God gezien; toch is God de groote Gever van alle goede dingen en oefent zijn macht uit ten behoeve van zijn schepselen. In Gods bestemden tijd zal ieder oog de aanwezigheid van Christus Jezus onderscheiden, maar alleen degenen die deelhebben aan de geestelijke opstanding, zullen hem zien „gelijk hij is“. (1 Johannes 3 : 2) Alle leden van de nieuwe schepping zullen ten slotte met den Heer zijn; daarom zullen zij hem zien „gelijk hij is“, omdat zij dezelfde natuur zullen hebben, die hij heeft. (2 Petrus 1 : 4) Tot zijn discipelen die een deel van de nieuwe schepping vormen, zeide hij: „Zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar ik ben.“ — Johannes 14 : 3.

Het is uit deze schriftplaatsen en in het licht der rede duidelijk, dat de tweede komst van den Heere niet wil zeggen, dat hij als mensch verschijnt en te midden der menschen wandelt, zooals hij deed, toen hij als mensch op aarde was. Zijn tweede komst of tegenwoordigheid heeft te doen met de zaken der menschen waarmee hij zich belast en die hij in het welzijn der menschheid zal besturen. Evenals Satan de Duivel gedurende vele eeuwen de onzichtbare god dezer wereld is (2 Corinthiërs 4 : 3, 4), zoo zal Christus de onzichtbare God der wereld zijn, nadat Satan is uitgeworpen; en ofschoon onzichtbaar voor menschelijke oogen zal hij het bewind voeren over de aangelegenheden der nieuwe wereld, die dan de organisatie der menschheid onder een rechtvaardige regeering zal vormen.

Toen Jezus ten hemel opvoer en zijn discipelen naar omhoog zagen toen hij verdween, sprak de engel des Heeren, die bij hen stond tot hen: „Deze Jezus, die van u weggenomen is in den hemel, zal alzoo komen gelijkerwijs gij hem naar den hemel hebt zien henenvaren“. (Handelingen 1 : 11) De nadruk moet hier gelegd worden op het woord „gelijkerwijs“. Het was slechts een klein aantal menschen, dat den Heer zag opvaren. Het is

ook slechts een klein aantal, dat zijn tegenwoordigheid gedurende eenigen tijd na zijn terugkeer zal onderscheiden. In alle stilte ging hij heen, slechts door enkelen opgemerkt, en het getuigenis van deze getuigen werd bewaard om te bewijzen dat hij inderdaad opvoer. Zijn terugkeer geschiedt ook in stilte en onopgemerkt door menschelijke oogen. — 1 Corinthiërs 15 : 6.

Het Boek der Openbaring is een getuigenis van Jezus Christus, waarin zijn dienstknecht getoond wordt wat geschieden zou, en is geschreven in teekenen of zinnebeeldige taal. Er wordt verklaard, dat hij het aan Johannes *te kennen gaf*. (Openbaring 1 : 1) In dit getuigenis zeide Jezus: „Zie, ik kom als een dief. Zalig is hij die waakt en zijn kleederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele, en men zijne schaamte (niet) ziet.” (Openbaring 16 : 15) Het is duidelijk, dat het woord „dief” hier zinnebeeldig gebruikt is om de wijze, waarop de Heer komt, aan te geven. Een dief verschijnt niet met bazuingeschal, maar in stilte, als anderen slapen.

Deze tekst wijst er op, dat het begin van des Heeren tweede tegenwoordigheid zal zijn gedurende een tijd waarin de geheele wereld slaapt, figuurlijk gesproken; dat wil zeggen, onwetend van hetgeen er gebeurt. Zij, die wakker zijn, zullen bemerken wanneer de dief komt, en zoo is het ook met degenen die geestelijk wakker zijn en op de komst des Heeren wachten, zij zullen zijn tegenwoordigheid beginnen te onderscheiden. Daarom zeide Jezus: „Waakt dan, want gij weet niet in welke ure uw Heer komen zal. Maar weet dit, zoo de Heer des huizes geweten had in welke nachtwaak de dief komen zou, hij zou gewaakt hebben en zou zijn huis niet hebben laten doorgraven.” — Mattheüs 24 : 42, 43.

De apostelen begrepen dit aldus: Paulus, die dikwijls over de komst des Heeren als „de dag des Heeren” schreef en sprak, zeide: „Want gij weet zelve zeer wel, dat de dag des Heeren alzoo zal komen gelijk een dief in den nacht. Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede en zonde gevaar, dan zal een haastig verderf hen overkomen, gelijk de barensnood eene

bevruchte vrouw, en zij zullen het geenszins ontvlieden. Maar gij broeders, zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou bevangen. Gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags; wij zijn niet des nachts noch der duisternis. Zoo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken en nuchter zijn." (Thessalonicenzen 5 : 2-6) De Apostel Petrus zegt, in betrekking tot hetzelfde onderwerp in bijna dezelfde bewoording: „Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruisch zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken die daarin zijn, zullen verbranden." — 2 Petrus 3 : 10.

Toen de Heere Jezus sprak over de wijze, waarop zijn tweede komst zou geschieden, zeide hij: „Want gelijk de bliksem uitgaat van het oosten en schijnt tot het westen, alzoo zal ook de toekomst van den Zoon des menschen wezen." (Mattheüs 24 : 27) Het moet voor iemand die nadenkt duidelijk zijn dat de „bliksem" hier genoemd geen betrekking heeft op de ontploffing of het branden van electriciteit in de lucht tijdens een onweersbui; want dit komt niet uit het oosten en schijnt niet tot het westen. Het komt uit iedere hemelsrichting en het schijnen duurt slechts een oogenblik.

Het woord „bliksem" is hier vertaald van het Grieksche woord, dat „helder schijnend" of „hetgeen schijnt" beteekent. Er is slechts één lichaam, dat met deze beschrijving overeenkomt, en dat is de zon, die in het oosten opgaat en tot het westen schijnt. Zij komt heimelijk in den morgen op, en gedurende eenigen tijd is er een lichte schemering. Niemand merkt haar op, slechts met uitzondering van hen, die wakende zijn; zij die wakker zijn en op haar wachten, kunnen de duisternis geleidelijk zien wijken en het licht zien toenemen. Dit illustreert zeer goed de tweede verschijning van onzen Heer en de wijze, waarop hij komt. De tijd van de terugkomst van Christus is het onderwerp van vele besprekingen geweest. Velen hebben gedacht, dat het niet mogelijk was, hem te zien, tenzij hij verschijnt in een lichaam, dat zichtbaar is voor menschelijke

oogen. Omdat Christus „de geest” is, kunnen mensche-lijke oogen hem nooit zien, maar het menschelijk ver-stand kan zijn tegenwoordigheid op Gods bestemden tijd onderscheiden.

Tijd

Toen Jezus in den hemel opvoer, verhoogde God hem tot de hoogste machtspositie. (Openbaring 3 : 21) Het was bij die gelegenheid dat God tot zijn geliefden Zoon zeide: „Zit aan mijne rechterhand totdat ik uwe vijanden gezet zal hebben tot eene voetbank uwer voeten.” (Psalm 110 : 1) Dat gebod beteekende niet, dat Jezus Christus in het geheel niets moest doen, maar het moet zoo verstaan worden, dat hij onwerkzaam moest blijven, voor zoover het betrof, zich met de zaken der wereld te belasten, totdat Gods bestemde tijd daarvoor gekomen was. Voor dien tijd moesten de leden van zijn lichaam uitgezocht en onderricht worden, en dit heeft hij gedurende het geheele Christelijke tijdperk gedaan.

Bij Jezus Christus is afstand of ruimte van geen beteekenis; daarom kan hij zijn hooge positie in den hemel innemen, en terzelfder tijd het geheele tijdperk door met zijn navolgers zijn. (Mattheüs 28 : 20) De tijd moet komen, dat hij wordt uitgezonden om den vijand uit te werpen en te heerschen. (Psalm 110 : 2) Voor dezen bijzonderen tijd moet Christus Jezus zijn gemeente toebereiden en ook de omtrekken van zijn groote daad — de uitwerping van den vijand en de oprichting van zijn eigen regeering — vaststellen. Het moet gedurende dit bijzondere tijdperk zijn, dat hij degenen tot zich vergadert die een verbond met offerande met Jehova gesloten hebben. (Psalm 50 : 5) Dit tijdperk wordt in den Bijbel beschreven als „de dag van zijn voorbereiding”, gedurende welken tijd Christus, als de Engel (Boodschapper) des Heeren den weg bereidt. — Maleachi 3 : 1.

Gedurende dat tijdperk moet Christus Jezus tegenwoordig zijn. Deze tegenwoordigheid beteekent niet, dat hij den hemel verlaten moet, om op de aarde te

zijn; maar het beteekent blijkbaar, dat hij zijn bijzondere aandacht schenkt aan het bijeenvergaderen van zijn getrouwe navolgers en het afscheiden van hen die slechts in naam zijn navolgers zijn, en het gereedmaken der toestanden ten einde 's werelds aangelegenheden op zich te nemen. Het Schriftuurlijk bewijs toont aan, dat het tijdperk van zijn tegenwoordigheid en de dag van Gods voorbereiding een periode is, die met het jaar 1874 na Christus begon. De tweede komst des Heeren begon in 1874; en deze datum alsook de jaren 1914 tot 1918 zijn bijzondere data in betrekking tot zijn komst.

De „wereld“ omvat zoowel de zichtbare als de onzichtbare regeering; daarom beteekent deze uitdrukking hemel en aarde. Gedurende vele eeuwen is Satan de onzichtbare heerscher der regeeringsorganisaties op aarde geweest; en onzichtbaar voor den mensch heeft hij ook geheerscht over 's menschen hemel. De tijd moest komen, dat de wereld van Satan moest eindigen, en dat hij uit den hemel geworpen zou worden; en het Schriftuurlijk bewijs toont aan, dat deze uitwerping in 1914 plaatsvond.

De tempel des Heeren bestaat uit zijn goedgekeurde navolgers, degenen die het lichaam van Christus vormen. De tijd moest komen, dat Jezus tot zijn tempel zou komen om afrekening met zijn dienstknechten te houden. Het Bijbelsch bewijs ondersteunt de gevolgtrekking, dat de komst tot zijn tempel plaats had in het jaar 1918. Later moet de volledige omverwerping van Satan's organisatie, zoowel de zichtbare als de onzichtbare regeering plaatshebben en het oprichten van een onzichtbare zoowel als van een zichtbare regeering van gerechtigheid moet daarop volgen.

Jehova liet zijn profeten over de komst van Christus schrijven, en hun mededeelingen werden in „duistere gezegden“ of zinnebeeldige taal geschreven. Profetie kan niet begrepen worden, totdat zij vervuld of in den loop van vervulling is. Van 1874 tot 1914 ging de profetie omtrent de komst des Heeren in vervulling en kon begrepen worden, en zij werd ook begrepen door hem die den Heer getrouw waren, en op de ontwikkeling der

gebeurtenissen achtgaven; doch niet door anderen. In het jaar 1914 waren de uiterlijke gebeurtenissen of natuurlijke feiten, die als vervulling van deze profetie bekendgemaakt waren, zoo helder en duidelijk, dat allen die Gods Woord onderzochten en het wenschten te verstaan, het konden begrijpen, ongeacht of zij den Heer gewijd waren of niet.

De groote tijd van benauwdheid, bekend als Armageddon, zal zoo duidelijk Gods voornemen betreffende de instelling van een nieuwe regeering openbaren, dat alle menschen het kunnen zien. Hiertoe staat geschreven: „Zie, hij komt met de wolken, en alle oog zal hem zien, ook degenen die hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over hem rouw bedrijven.” (Openbaring 1 : 7) Wolken stellen zinnebeeldig moeite of benauwdheid voor, en het zal in de groote en totale omverwerping van Satan's organisatie zijn, dat alle volken der aarde de tegenwoordigheid van Christus zullen erkennen of onderscheiden.

Ten einde den onderzoeker in staat te stellen, het bewijs van de tweede komst des Heeren meer ten volle en gemakkelijker te begrijpen, wordt de *tijd* van zijn komst hier verdeeld in afzonderlijke tijdperken, namelijk: (1) De dag van voorbereiding, (2) het einde der wereld, (3) de komst tot zijn tempel, en (4) Armageddon. Deze tijdperken omvatten gezamenlijk hetgeen in de Heilige Schrift wordt aangeduid als „de tijd van het einde”, en dezen tijd zullen we hier het eerst beschouwen.

De Tijd van het Einde

Jezus zeide tot zijn discipelen betreffende zijn tweede komst: „Van dien dag weet niemand.” Dat was waar, omdat hij het zeide. Maar het is evenzoo waar, dat de getrouwe navolgers des Heeren in den bestemden tijd de tijden en gelegenheden betreffende zijn tweede komst zullen begrijpen. Dit wil niet zeggen den juisten dag, noch het juiste uur; maar de gebeurtenissen die gedurende de bijzondere tijden en gelegenheden zullen voorvallen, zullen hem in staat stellen, het te zien, zooals

geschreven staat: „Maar van de tijden en de gelegenheden, broeders, hebt gij niet van noode dat men u schrijve. Want gij weet zelve zeer wel, dat de dag des Heeren alzo zal komen gelijk een dief in den nacht. Want wanneer zij zullen zeggen: Het is vrede en zonder gevaar, dan zal een haastig verderf hen overkomen, gelijk de barensood eene bevruchte vrouw, en zij zullen het geenszins ontvlieden. Maar gij, broeders, gij zijt niet in duisternis, dat u die dag als een dief zou bevangen. Gij zijt allen kinderen des lichts en kinderen des dags; wij zijn niet des nachts, noch der duisternis. Zoo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken en nuchter zijn. Want die slapen, slapen des nachts, en die dronken zijn, zijn des nachts dronken.“ — 1 Thessalonicenzen 5 : 1-7.

Het is eveneens zeker, dat de geestelijkheid deze tijden en gelegenheden niet verstaat, omdat zij een deel van Satan's organisatie vormt, namelijk: het kerkelijke deel. Zij hebben de bijvalsbetuigingen van menschen lief en geven zichzelf titels. God wist dit van te voren en voorzeide door zijn profeet, dat zij dit zouden doen, en dat zij zoo bezorgd zouden zijn voor deze wereldsche dingen, dat zij het niet zouden kunnen verstaan. (Jesaja 56 : 10, 11) Steeds hebben zij beweerd, dat niemand iets omtrent de tegenwoordigheid des Heeren zou kunnen weten, omdat zij beweren, dat het Boek verzegeld is. God kondigde dezen toestand onder hen van tevoren aan. — Jesaja 29 : 10-14.

Om de gebeurtenissen in verband met de tweede tegenwoordigheid des Heeren van 1874 tot 1914 te verstaan, moet men geestelijk gezind zijn; en de geestelijken zijn niet geestelijk gezind. — 1 Corinthiërs 2 : 10-14.

De uitdrukking „tijd van het einde“ beteekent natuurlijk niet „het einde van den tijd“, omdat de tijd nooit eindigt. Wat beteekent het dan? Eeuwenlang is Satan de god van deze wereld geweest. (2 Corinthiërs 4 : 3, 4) Hij is de onzichtbare heerscher des menschen geweest. Deze tijd moet eindigen, om gevolgd te worden door de rechtvaardige regeering van Christus. De

laatste jaren van den tijd van Satan's heerschappij worden daarom genoemd „de tijd van het einde”. Het is gedurende dit tijdperk, dat God maatregelen treft voor de omverwerping der ongerechtigheid en de vestiging van gerechtigheid door zijn geliefden Zoon. De regeeringen der aarde, met uitzondering van Gods organisatie ten tijde van het volk Israëls, hebben altijd de zichtbare organisatie van Satan gevormd. Het doet er niet toe, of het volk dit niet zoo begrepen heeft.

Door den Profeet Daniël liet Jehova zeer belangrijke gebeurtenissen opteekenen, die onder de regeering der wereldmachten, die vanaf het Perzische rijk tot „den tijd van het einde” bestaan zouden, zouden plaatsvinden. Wat Daniël schreef, was profetie, dat wil zeggen, onder leiding van goddelijke kracht, vermeldde hij lang tevoren zekere gebeurtenissen, die in de toekomst zouden plaatsvinden. Deze toonen op zichzelf reeds aan, dat deze profetie niet eerder begrepen kon worden, dan na het plaatsvinden van deze gebeurtenissen. Daniël schreef over deze gebeurtenissen, maar begreep ze zelf niet. Zij staan geschreven in de profetische uitspraken in het boek Daniël, hoofdstukken 7-12. Daniël zeide zelf: „Dit hoorde ik, doch ik verstond het niet; en ik zeide: Mijn Heere! wat zal het einde zijn van deze dingen? En Hij zeide: Ga henen, Daniël! want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot den tijd van het einde. Velen zullen er gereinigd, en wit gemaakt en gelouterd worden; doch de goddeloozen zullen goddelooslijk handelen, en geene van de goddeloozen zullen het verstaan; maar de verstandigen zullen het verstaan.” (Daniël 12 : 8-10) De „goddeloozen” zijn degenen die beweren, den Heer te vertegenwoordigen, maar die een deel van *de organisatie des Duivels* zijn. Zij kunnen het niet verstaan. De verstandigen zijn zij, die ootmoedig geloof hechten aan Gods beloften en hun kennis in overeenstemming met zijn wil gebruiken. De Heer gebruikte Daniël, om in het bijzonder op te teekenen, wat zou geschieden, als de tijd van het einde beginnen zou. De „tijd van het einde” beteekent een bijzondere periode aan het einde van de heerschappij der Heidenen.

„En op den tijd van het einde zal de koning van het Zuiden tegen hem met hoornen stooten; en de koning van het Noorden zal tegen hem aanstormen met wagenen, en met ruiteren en met vele schepen; en hij zal in de landen komen, en hij zal ze overstroomen en door-trekken. En hij zal komen in het land des sieraards, en vele landen zullen terneder geworpen worden.“ — Daniël 11 : 40, 41.

De vervulling van deze profetie bepaalt het begin van den „tijd van het einde“, omdat de profetie het definitief verklaart. De veldtocht van den grooten strijder Napoleon Bonaparte is een duidelijke vervulling van deze profetie, zooals de geschiedkundige feiten van zijn veldtocht aantoonen. De in de profetie genoemde „koning van het Zuiden“ heeft betrekking op Egypte; de „koning van het Noorden“ slaat op Groot Brittanië, wat toen een deel van het Romeinsche rijk vormde. Napoleon streed in Egypte tegen de Egyptische legers, die onder aanvoering van Murat Bey waren, en versloeg ze. Zijn overwinning vervulde niet alleen de Egyptenaren met schrik, maar drong tot diep in Afrika en Azië door. Alle omliggende stammen onderwierpen zich aan den grooten veroveraar. Terwijl Napoleon dus zegevierend optrok, deden de Britten onder aanvoering van Lord Nelson een krachtigen aanval op Napoleon's zeemacht. Napoleon begon dezen Egyptischen veldtocht in 1798, beëindigde deze en keerde naar Frankrijk terug op den 1. October 1799. De veldtocht wordt in de verzen 40-44 van de profetie in het kort en toch duidelijk omschreven. Daar hij in 1799 eindigde, geeft dit dus, volgens de eigen woorden van den profeet, het begin van den „tijd van het einde“ aan.

Na den val van Zedekia (in het jaar 606 v. Chr.) en de oprichting van het heidensche universeele rijk onder Nebukadnezar, zijn de organisaties der wereld-machten of heerschappijen door Gods profeet in de Schrift als „beesten“ genoemd. De Profeet Daniël (7 : 7, 8) beschrijft een „vierde dier, schrikkelijk en gruwelijk“. Dit verschrikkelijke beest is een regeringsvorm, die uit

drie elementen of bestanddeelen, namelijk de politieke macht, het kapitaal en de leidende geestelijkheid, samengesteld is. Deze satanische organisatie werd schrikkelijk en gruwelijk, toen deze drie machten zich vereenigden. Van deze onheilige drieëenheid zien wij het Pausdom in het zadel zitten en de leiding over alles nemen. De val van het Oost-Gotische rijk in het jaar A. D. 539 gaf het begin dezer heerschappij aan.

Daniël werd een gezicht over de daaropvolgende gebeurtenissen gegeven. Hij begreep ze echter niet en zeide: „En ik, Daniël, zag, en zie, er stonden twee anderen, de een aan deze zijde van den oever der rivier, en de ander aan gene zijde van den oever der rivier. En hij zeide tot den Man, bekleed met linnen. Die boven op het water der rivier was: Tot hoe lang zal het zijn, dat er een einde van deze wonderen zal wezen? En ik hoorde dien Man, bekleed met linnen, Die boven op het water van de rivier was, en Hij hief Zijne rechter- en zijne linkerhand op naar den hemel, en zwoer bij Dien, Die eeuwiglijk leeft, dat na eenen bestemden tijd, bestemde tijden, een eene helft al deze dingen voleind zullen worden.“ — Daniël 12 : 5-7.

In de Bijbelsche symboliek beteekent een tijd een jaar van twaalf maanden van dertig dagen, of 360 dagen. Iedere dag wordt als een jaar gerekend, zooals de profeet zegt: „Ik heb u gegeven elken dag voor elk jaar.“ (Ezechiël 4 : 6) Hier worden dus drie en een halve tijd van ieder 360 profetische dagen, of totaal 1260 profetische dagen genoemd, die het begin van den tijd van het einde van deze beestachtige orde zou aangeven. Twaalf honderd en zestig jaren vanaf A. D. 539 brengen ons tot 1799 en dit is dus een verder bewijs, dat 1799 uitdrukkelijk het begin van den „tijd van het einde“ aangeeft. Hierdoor wordt dus ook aangetoond, dat de andere profetische dagen van Daniël vanaf het jaar 539 n. Chr. moeten gerekend worden.

Het inzicht in de profetieën in betrekking tot den „tijd van het einde“ en des Heeren tegenwoordigheid werd tot den bestemden tijd door Jehova verborgen

gehouden. Daniël wenschte te weten, wat het einde van deze dingen zijn zou, maar God zeide tot hem: „Gij, Daniël, sluit deze woorden toe, en verzegel dit boek, tot den tijd van het einde.“ (Daniël 12 : 4) Men kan redelijkerwijs aannemen, dat Jehova eenige aanwijzing zou geven, waardoor de „tijd van het einde“, wanneer die gekomen was, erkend zou kunnen worden. Hij zeide Daniël niet, uit te kijken naar eenige aan den hemel afgeteekende woorden, die hem den tijd van het einde zouden aangeven, maar Hij gebod hem, op zulke be- wijzen te letten, die door die menschen onderscheiden en begrepen kunnen worden, die met de profetieën op de hoogte zijn, en die in het licht dezer profetieën op hunne vervulling letten. God verwachtte niet, dat Daniël het in zijn tijd zou begrijpen, want hij zeide: „Ga henen, Daniël! want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot den tijd van het einde.“ — Daniël 12 : 9.

Wat zou men kunnen verwachten, wanneer deze tijd gekomen zou zijn? Jehova antwoordt: „Velen zullen heen en weer trekken en de kennis zal vermeerderd worden.“ (Daniël 12 : 4) Wij zouden dus kort na 1799, den datum van het begin van den „tijd van het einde“, moeten verwachten, eenige toename in kennis, bijzonder betreffende den Bijbel, te constateeren. Voor dien tijd was het volk over den Bijbel in onwetendheid gehouden. Het was de tactiek van het Pausdom iedereen, de geestelijkheid uitgezonderd, het lezen van den Bijbel te ver- bieden. Het bezit van een Bijbel was volgens de Roomsche wet inderdaad een misdaad, waarover de overtreder aan zware straffen onderworpen werd. In 1799 ontving de beestachtige wereldmacht Rome, onder opperheerschappij van het Pauselijke systeem, een doodelijke wond. Het volk was geleerd, dat de koningen, zoowel als de geestelijkheid het goddelijk recht bezaten, over het geweten van het volk te heerschen. Toen Napoleon de Paus gevankelijk naar Frankrijk liet brengen en hij weigerde, door den Paus gekroond te worden, maar zichzelf kroonde en zich daardoor min- achtend tegenover de aangematigde Pauselijke macht gedroeg, begonnen de oogen van de volken der aarde

open te gaan, waardoor én koningen én onderdanen merkten, dat het Pausdom de goddelijke rechten, welke het zeide te bezitten, niet had.

Kort daarop werden de eerste Bijbelgenootschappen opgericht. Het Britsche en Buitenlandsche Bijbelgenootschap werd in 1803 opgericht; het New Yorksche Bijbelgenootschap in 1804; het Berlijnsch-Pruisische Bijbelgenootschap in 1805; het Philadelphia-Bijbelgenootschap in 1808 en het Amerikaansche Bijbelgenootschap in 1817. De Bijbel, in verschillende talen vertaald en uitgegeven, werd voor zulke lage prijzen verkocht, dat zelfs de armen zich hiervan konden voorzien, waardoor in korten tijd millioenen Bijbels in de handen van het volk kwamen. Het Paapsche stelsel betitelde deze Bijbelgenootschappen „verpestende Bijbelgenootschappen“. De tijd, waarin de kennis vermeerderd zou worden, was aangebroken. De Heer zou zijn belofte vervullen en haar in het bereik brengen van allen, die naar Waarheid dorsten. Het volk kwam te weten, dat God geen onderscheid maakt en dat zoowel koningen, pausen, priesters als leeken Hem en niet den mensch verantwoording schuldig zijn.

Sindsdien is de kennis in alle wetenschappen in alle rangen en standen zeer toegenomen. De lagere school, waartegen het Pausdom steeds gekant was, maakte een algemeene opvoeding mogelijk en bevorderde de kennis in alle standen des levens. Lycea en universiteiten werden over de heele wereld opgericht. De toename van verschillende wetenschappen bracht de talrijke uitvindingen, die men nu heeft, zooals tijd- en arbeidsbesparende machines, enz.

Voor 1799 kon men door de zeer gebrekkige verkeersmiddelen slechts korte reizen maken. Men reisde of in een wagen door paarden of ossen getrokken of te voet. Ging men over zee, dan gebruikte men zeilschepen, die zeer langzaam vorderden. De eerste stoom-locomotief werd in 1831 vervaardigd. Door de goede vooruitgang hiervan kan men nu bijna overal op aarde met tamelijk groote snelheid in een stoomtrein reizen. Later kwamen elektrische motoren, elektrische trams en gas-

motoren. Hierdoor ontstond een geweldig verkeer in alle deelen der aarde. Het is nu iets heel gewoons met een snelheid van vijf-en-zeventig tot honderd mijlen per uur te reizen, vooral met de vliegmachine, een uitvinding van den laatsten tijd.

Het voorbeeld door den Heer gegeven, van de zon die opkomt in het Oosten en tot het Westen schijnt, aangevende wat gebeuren zal in den tijd zijner tegenwoordigheid, is overeenkomstig de profetie in vervulling gegaan. (Mattheüs 24 : 27) De arbeiders zijn steeds onderdrukt en ondergeschikt gemaakt aan de financieele, geestelijke en politieke vorsten. In het jaar 1874, het jaartal onzes Heeren tweede tegenwoordigheid, werd de eerste vakvereniging der wereld opgericht. De ontzagelijke toename van het licht sinds 1874 bracht zoo'n talrijke hoeveelheid uitvindingen en ontdekkingen, dat ze hier niet alle opgenoemd kunnen worden. Slechts enkelen zullen worden aangestipt en wel die, die sinds 1874 aan het licht gekomen zijn, ten bewijze dat de Heer vanaf dien tijd aanwezig is. Deze zijn: rekenmachines, vliegmachines, aluminium, antiseptische heilkunde, kunstverfstoffen, automatische laschwerktuigen, automobielen, prikkeldraad, rijwielen, carborundum, kasregisters, celluloid, correspondentiescholen, karnmachines, schifploegen, dynamiet, electriche treinen, electriche pletten, brandladders, snelkokers, gasmotoren, oogstmachines, lichtgas, inductie motoren, linotypen, lucifermachines, monotypen, films, pasteurisatie, spoorwissels, Röntgenstralen, schoenmakersmachines, rookloos kruit, duikbooten, radium, wolkenkrabbers, ondergrond spoor, gramfoon, telefoon, schrijfmachine, stofzuiger, draadlooze telegrafie en telefonie.

De belangrijkste gebeurtenis, waarop alle profetieën heenwijzen, en waarnaar de apostelen uitkeken, is de tweede komst des Heeren. Door den profeet wordt dit als een gezegende tijd beschreven. Hij zeide: „Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot duizend driehonderd vijf en dertig (1335) dagen.“ (Daniël 12 : 12) De wachters, waarvan hier sprake is, zijn ongetwijfeld degenen, die door den Heer onderricht zijn, op zijn

wederkomst te wachten. Deze datum zou dus, wanneer hij begrepen wordt, zeker den juisten tijd bepalen, waarin de Heer ten tweeden male zou verschijnen. Als wij nu weer een jaar voor een dag rekenen, bringer 1335 dagen na 539 A. D. ons tot 1874 n. Chr., waarop de tijd voor des Heeren tegenwoordigheid, volgens de Bijbelsche chronologie, vervallen moest. Indien dus deze berekening juist is, moeten wij sedert dien datum eenigen bewijsgrond voor des Heeren tegenwoordigheid kunnen vinden.

Er zijn hier twee belangrijke data, die niet verwisseld, maar duidelijk uit elkander gehouden dienen te worden, namelijk het begin van den „tijd van het einde“, en het begin van de tegenwoordigheid des Heeren. De „tijd van het einde“ omvat een periode van A. D. 1799, als boven aangegeven, tot den tijd van de algeheele omverwerping van Satan's rijk en de oprichting van het Messiaansche Koninkrijk. De tijd van de tegenwoordigheid des Heeren dateert zooals boven aangetoond wordt, vanaf 1874.

De „Dag van Voorbereiding“

Jehova gebruikte wat men noemt alledaagsche dingen om de verstandigen te onderwijzen. Omtrent den dag zijner voorbereiding staat geschreven: „De schilden zijner helden zijn rood gemaakt, de kloeke mannen zijn scharlakenvervig, de wagens zijn in het vuur der fakkelen ten dage als hij zich bereidt, en de spiesen worden geschud.“ (Nahum 2 : 3) Hier is een beschrijving van het snelverkeer, dat in het bijzonder in de laatste vijftig jaar ontstaan is en in het bijzonder „den dag van Gods voorbereiding“ kenmerkt. God verklaart, dat Christus in dit tijdperk voor hem den weg voor zijn koninkrijk bereiden zal. (Maleachi 3 : 1) Dat het inderdaad Gods bedoeling was, dat deze groote waarheden gedurende dit tijdperk door zijn volk begrepen zouden worden, wordt duidelijk door zijn geïnspireerde getuigen betuigd, en de tijd is nu gekomen dat deze dingen begrepen moeten worden. — 1 Corinthiërs 10 : 11.

De Oogst

De oogst is de tijd, waarin men datgene, wat gegroeid of ontwikkeld is, inzamelt. De Heer gebruikte de natuurlijke oogst om een werk te illustreeren, dat hij aan het einde der eeuwen wilde verrichten. Gedurende dezen oogsttijd zou de Meester overeenkomstig zijn eigen woorden tegenwoordig zijn om dit werk te leiden. — Mattheüs 13 : 24–30, 37–40.

Sedert 1874 heeft er een groote inzameling van Christenen van verschillende deelen der aarde uit alle geloofsbelijdenissen en naamkerken plaatsgevonden. Deze kwamen niet alleen uit Katholieke en Protestante kerken, maar ook buiten alle kerken. Zij hebben geen leden gezocht, maar waren samengekomen, om Gods Woord te onderzoeken, en zij hebben den Heer en zijn zaak lief boven alle andere dingen. Dit schijnt een vervulling van de over den oogst geschreven, profetische woorden te zijn: „Verzamelt Mij Mijne gunstgenooten, die Mijn verbond maken met offerande.” (Psalm 50 : 5) Gedurende dit tijdperk zijn deze Christenen over de geheele aarde getrokken en hebben verkondigd, dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen is en thans maken zij het volk in het bijzonder de tegenwoordigheid des Heeren bekend, dat zijn Koninkrijk nabij is en dat millioenen nu levende menschen nimmer zullen sterven.

De Meester toonde door een gelijkenis aan, hoe zich de ware Christenen en dezulken, die het slechts in naam zijn, in het Evangelische Tijdperk naast elkander zouden ontwikkelen. Hij zeide: „Laat ze beide tezamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergadert eerst dat onkruid, en bindt het in busselen, om het te verbranden; maar brengt de tarwe samen in mijne schuur.” (Mattheüs 13:30) Gedurende de laatste vijf en veertig jaar heeft zich in het bijzonder onder de nominale kerksystemen het streven kenbaar gemaakt, zich onderling in vereenigingen en andere verbonden te verbinden. Dit streven heeft nu een climax bereikt, nu de Bond van Kerken een algemeene uitdrukking geworden is, die de vereeniging van

de verschillende systemen, die alles behalve het Woord des Heeren leeren, beduidt.

In deze nominale kerksystemen bevinden zich beroepspolitici en gewetenlooze uitbuiters, die in de Schrift als de voornaamsten der kudde aangeduid worden, en die ook inderdaad de voornaamste personen in die gemeenten zijn, omdat hun invloed den geestelijke of den dominee in de richting leidt, die hij gaan moet. Zij beweren niet, den Heer gewijd te zijn, maar zij beschouwen de nominale kerk als een organisatie voor maatschappelijke gemakelijkheid en politieke doeleinden.

Terwijl dit werk gebeurde, heeft de Heer de waarachtig gewijde Christenen, ongeacht van welke geloofsbelijdenis of kerk, verzameld, en hen onder den naam „tarwe” aangeduid. Dit groote werk van het bijeenvergaderen van Christenen kan niet anders als met oogst bestempeld worden en is de zuivere vervulling van hetgeen de Heere Jezus voorspeld had. Het heeft nooit in de bedoeling van de Christenen gelegen, zich als Bijbelonderzoekers te vereenigen, om iemand over te halen, zich bij hen aan te sluiten; zij hebben dan ook inderdaad geen ledenlijst. Hun streven is, mannen en vrouwen over het goddelijke voornemen te verlichten, om hun daardoor te kunnen aantoonen, dat God iets beters voor de menschheid heeft dan de geloofsbelijdenissen in de Christenheid geleerd hebben. Dit omstandig bewijsmateriaal, dat de profetie vervult, vormt tastbare feiten, en bewijst afdoend, dat de Heer sedert 1874 tegenwoordig is, want dit inzamelingswerk heeft sedert dien datum voortgang gemaakt.

Spotters

Deze gewijde Christenen, die uit alle naamkerken gekomen waren, beschouwden het als een groot voorrecht het volk bekend te maken, dat het Koninkrijk der hemelen nabij is. Vele menschen hebben het met vreugde gehoord, terwijl anderen er aan twijfelden. De geestelijkheid is voor dezen twijfel verantwoordelijk. Men zou van de geestelijken, die beweren, Christenen te zijn, kunnen verwachten, dat zij groote vreugde over

het bewijs van des Heeren wederkomst en de oprichting van zijn rijk zouden hebben. Inplaats van zich er op te verheugen, hebben zij degenen, die de tegenwoordigheid des Heeren geleerd hebben, bespot en hun toevlucht tot alle mogelijke middelen genomen, om de bescheiden en eenvoudige menschen, die de boodschap van het Koninkrijk verkondigd hebben, te lasteren en te vervolgen. Met eigen wijsheid vervuld, kijken zij verachtelijk op een ieder neer, die over de tweede tegenwoordigheid spreekt.

Natuurlijk wist onze Heer, dat het zoo zijn zou, en hij deed den apostel de volgende woorden profetisch neerschrijven: „Dit eerst wetende, dat in het laatste der dagen spotters komen zullen, die naar hunne eigene begeerlijkheden (wensen) zullen wandelen, en zeggen: Waar is de belofte Zijner toekomst (tegenwoordigheid)? want van dien dag, dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen alzo, gelijk van het begin der schepping.” (2 Petrus 3 : 3, 4) Dit is zelf al een bewijs voor des Heeren tegenwoordigheid. Na dit gezegd te hebben, voegt de apostel er aan toe: „Want *willens* is dit hun (den spotters) onbekend.” Dit wordt verder bevestigd door de woorden des Heeren: „En gelijk de dagen van Noach waren, alzo zal ook zijn de toekomst (tegenwoordigheid) van den Zoon des menschen.” — Mattheüs 24 : 37-39.

Dagelijks kunnen wij een vervulling van deze profetische uitspraken waarnemen. De geestelijkheid en de voornaamsten harer kudde zijn blind voor de steeds toenemende bewijzen betreffende de tweede komst en tegenwoordigheid des Heeren en evenals in Noach's dagen gaan zij onbekommerd verder, geen acht gevende op het feit, dat het koninkrijk des Heeren nabij is en dat de groote Koning zijn regeering begonnen is.

Het Einde der Wereld

Toen God den mensch in Eden plaatste, stelde hij Lucifer als opziener over den mensch aan. Toen Lucifer een verrader en daardoor Satan werd, onthief God hem niet uit zijn ambt van opperheer over den mensch. Lucifer

is daarom altijd de onzichtbare opperheer der menscheid geweest, waaronder begrepen zijn alle volkeren, met uitzondering van het volk Israël, zoolang dit volk zijn verbond met Jehova trachtte te houden. Toen Israël wegens ongehoorzaamheid aan het Wetsverbond verworpen werd, werd Satan de god der geheele wereld. (2 Corinthiërs 4 : 4) „Wereld“ beteekent een organisatie, zichtbaar en onzichtbaar, die macht of invloed uitoefent op de aangelegenheden der menschen. Zij is een organisatie van menschen in regeeringsvormen onder het oppertoezicht van den opperheer; en daarom omvat zij zoowel den hemel, het onzichtbare, als de aarde, het zichtbare deel van deze organisatie.

Nadat God Israël verworpen had, stond hij den Heidenschen volkeren toe daarna, gedurende een bepaald tijdperk, een ononderbroken heerschappij te voeren. Toen God Israël's rechten en voorrechten als natie ophief zeide hij: „En gij, o onheilig, goddeloos vorst van Israël, wiens dag komen zal ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heere God, Doe dien hoed weg, en hef die kroon af: deze zal dezelfde niet wezen. Ik zal verhoogen dien die nederig is en vernederen dien die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen; ja zij zal niet zijn, totdat hij kome die daartoe recht heeft en wien ik dat geven zal.“ (Ezechiël 21 : 25, 27) Dit is een bewijs, dat een bepaalde tijd voor de Heidensche heerschappij was vastgesteld; en dat deze tijd zou eindigen met de komst van Christus „wiens recht het is“, te heerschen en op wiens schouder de rechtvaardige regeering zou rusten. Dit goddelijk vonnis, waardoor Israël omvergeworpen werd is de vervulling van de „zevenvoudige“ bestraffing waarvoor God hen van te voren gewaarschuwd had. — Leviticus 26 : 18.

Een „tijd“, zooals deze in de Heilige Schrift genoemd wordt, is een jaar van 360 dagen. Zeven tijden beteekenen daarom een tijdperk van 2520 dagen. „Tijd“ wordt in de Schriften zoowel letterlijk als zinnebeeldig gebruikt. De feiten toonen aan, dat het hier zinnebeeldig verstaan moet worden, omdat de Heidenen langen tijd na het eindigen der 2520 letterlijke dagen heerschten.

De goddelijke regel, die in de Schriften bij het bepalen van een zinnebeeldigen tijd aangegeven wordt, is „elken dag voor een jaar“. (Numeri 14 : 34) Daarom zijn de „tijden der Heidenen“ met zekerheid een periode van 2520 jaren, gerekend vanaf den val van Zedekia, Israëls laatsten koning. De val van Zedekia geschiedde in het jaar 606 voor Christus. Vandaar dat de tijden der Heidenen in 1914 A. D. moesten eindigen. Dat kenmerkt den bestemden tijd voor de komst van hem „wiens recht het is“ om de aangelegenheden der wereld over te nemen. Dit wilde dus zeggen, dat de Heer dan tegenwoordig zou zijn, om handelend op te treden in betrekking tot 's werelds aangelegenheden.

Jezus verklaarde, dat zijn koninkrijk niet was van deze wereld, waarvan Satan zoo langen tijd de god geweest is. (Johannes 18 : 36) Hij leerde zijn discipelen, dat het einde der wereld komen zou, in welken tijd hij tegenwoordig zou zijn. De discipelen waren bekend met de profetieën, die op de komst van Christus wezen. Met deze dingen voor den geest trachtten zij nadere inlichtingen van Jezus te verkrijgen. „Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn? En welk zal het teeken zijn van uwe toekomst (komst) en van de voleinding der wereld?“ (Mattheüs 24 : 3) Het woord „teeken“, in dezen tekst gebruikt, heeft de beteekenis van aanwijzing of bewijsgrond. Met andere woorden was de vraag van de discipelen: „Wat kunnen wij verwachten waar te nemen ten bewijze van uwe tegenwoordigheid en het einde van de wereld?“

Men lette op de twee in deze vraag genoemde dingen: (1) „het teeken van uwe komst“; en (2) „het einde der wereld“. Dit zou er op wijzen, dat er aan het einde der wereld eenige bijzondere openbaring van de tegenwoordigheid van Christus zou zijn, omdat dit den tijd zou kenmerken, waarop hij het recht zou ontvangen om bezit van de wereld te nemen. De feiten, die we vroeger beschouwd hebben, toonen aan, dat de Heer van 1874 af tegenwoordig was en dat hij een bijzonder werk in betrekking tot zijn gemeente verrichtte, namelijk: het bijeenvergaderen van de heiligen (Psalm

50 : 5), en het herstellen voor hen van de groote grondwaarheden die bedekt en verborgen geworden waren door het kerkelijk deel van de organisatie des Duivels. — Mattheüs 17 : 11; Lucas 11 : 52.

De feiten toonen aan, dat 1914 het wettelijk einde van de tijden der Heidenen en zoomede van het einde der wereld kenmerkte, in welken tijd er iets anders dan voorbereidend werk verwacht mocht worden. Het was omtrent het laatste punt, dat de discipelen hun vraag stelden; en het antwoord van Jezus werd in profetische bewoordingen gegeven. Dit bewijs kon voordien niet zoo duidelijk begrepen worden als in 1914 en daarna. Hij zeide zijn discipelen, dat er vele oorlogen zouden zijn, voor het einde kwam, maar dat zij zich hierover niet behoefden te verontrusten. Daaraan voegde hij toe: „Want het ééne volk zal tegen het ander volk opstaan, en het ééne koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en daar zullen zijn hongersnooden, en pestilentiën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch alle die dingen zijn maar een begin der smarten.“ — Mattheüs 24 : 7, 8.

In de geheele geschiedenis der menschheid was de Wereldoorlog, die den 1en Augustus 1914 begon, de eenige oorlog waarin „het ééne volk opstond tegen het ander volk, en het ééne koninkrijk tegen het andere koninkrijk.“ Ieder deel van de betrokken volken werd opgeëischt en genoodzaakt aan dien oorlog deel te nemen. Vrouwen en mannen, geld en predikers, allen hadden hun deel. Zelfs voor de zuigelingen werd de voedselvoorziening verminderd, opdat de soldaten aan het front genoeg voedsel mochten hebben en de uitbuiters hun buit konden opstrijken. Op den wereldoorlog volgden spoedig de groote hongersnooden en pestilentiën in vele deelen van Europa en Azië, waardoor meer millioenen menschenlevens opgeëischt werden dan gedurende den Wereldoorlog. Deze gezamenlijke rampen, verklaarde Jezus, kenmerken slechts „het begin der smarten“.

Deze tastbare feiten begonnen nauwkeurig op tijd, namelijk in 1914, en leverden zoowel het bewijs voor

de tegenwoordigheid des Heeren als voor het einde der wereld. Deze feiten werden door alle menschen waargenomen en begrepen door degenen die de Heilige Schrift in verband hiermede hebben onderzocht. Voor 1914 kon Jezus Christus niet handelend tegen de organisatie des Duivels optreden, omdat God hem geboden had te wachten. (Psalm 110 : 1) Van 1874, het begin van zijn tegenwoordigheid, tot 1914 verrichtte hij een voorbereidend werk in betrekking tot zijn gemeente; en toen 1914 aanbrak, begon de vervulling van Gods gebod, zooals geschreven staat: „De Heer zal den sceppter uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: Heersch in het midden uwer vijanden.“ — Psalm 110 : 2.

Jezus zeide toen tot zijn discipelen: „Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden, en gij zult gehaat worden van alle volkeren om mijns naams wil.“ (Mattheüs 24 : 9) Het woord „Gij“ heeft hier ongetwijfeld betrekking op een klasse, bestaande uit de waarachtig gewijden en getrouwen des Heeren. De apostelen van Jezus waren gedurende de vervulling van deze profetie, tijdens den Wereldoorlog natuurlijk niet op aarde. Leden van dezelfde klasse waren echter wel op aarde, namelijk: trouwe Christenen, die geloofden en Gods geboden gehoorzaamden, werden gedurende den oorlog door alle daarin betrokken natiën gehaat, vervolgd en in de gevangenis geworpen, terwijl velen hunner gedood werden.

De Meester wees er op, dat in dezen zelfden tijd belijdende Christenen elkander zouden verraden en haten, en dat velen er van afgebracht zouden worden, den Heer te volgen, door de misleiding van valsche leer-aars en door haat, maar dat eenigen getrouw zouden blijven tot het einde toe. Deze toestanden heerschten in het bijzonder sedert 1917. Dit is slechts een bevestigend bewijs voor de tegenwoordigheid des Heeren en het einde der wereld.

Jehova beloofde aan Abraham en zijn „zaad“ het land Palestina, als de tijden der heidenen zouden eindigen en als „hij wiens recht het is“ zou komen; daarom mogen wij nu eenige openbaring van Gods gunst ten

aanzien van het volk Israël in de terugkeer van dat volk tot het bezit van het land Palestina verwachten. Jezus bracht deze zelfde zaak in verband met zijn tegenwoordigheid aan het einde der wereld, toen hij zeide: „Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn.“ (Lucas 21 : 24) De tegenwoordigheid van den Heer begon in 1874, zooals hiervoor werd vastgesteld. Het was in 1878, dat voor het eerst de terugkeer van Gods gunst tot Israël werd geopenbaard. Dit bleek uit de pogingen, die door Disraeli, destijds ministerpresident van het Britsche rijk, ten behoeve van de Joden aangewend werden. Enkele jaren later begon een beweging, „Zionisme“ genaamd, het volk Israël in hun land te herstellen.

Gedurende den Wereldoorlog, namelijk den 2^{en} November 1917, hetwelk het begin was van het Joodsche jaar 1918, gaf de regeering van het Britsche Rijk te kennen, dat zij er in toestemde, dat de Joden in Palestina een eigen bestuur zouden vestigen. Andere leidende natiën stemden daarmede in. In de lente van 1918 begonnen de Joden Palestina te herbouwen; en nu is het een algemeen erkend feit, dat duizenden Joden naar Palestina zijn teruggekeerd, en dat zij daar land koopen en huizen bouwen en op andere wijze het land verbeteren, nauwkeurig overeenkomstig de profetie des Heeren. Dit is een ander waarneembaar feit of omstandig bewijs voor de tegenwoordigheid des Heeren aan het einde der wereld.

Een ander door Jezus genoemde aanduiding was het feit, dat als gevolg van den oorlog, en ten tijde van zijn tegenwoordigheid aan het einde der wereld, er zou zijn „op de aarde benauwdheid der volkeren met twijfelmoedigheid; . . . en den menschen het hart zal bezwijken van vreeze en verwachting der dingen die het aardrijk zullen overkomen.“ (Lucas 21 : 25, 26) Hij had verklaard, dat de Wereldoorlog het „begin der smarten“ was, en nu toont hij aan, dat de ellende moet voortduren. Het behoeft niet bewezen te worden, dat al de volkeren thans in verslagenheid verkeerden en dat de menschen

elkander wantrouwen en bevreesd zijn voor hetgeen zij zien aankomen. Dit is een ander krachtig bevestigend bewijs voor de tegenwoordigheid des Heeren, en, be-
ginnend in 1914, het einde der wereld.

De Komst tot Zijn Tempel

De nieuwe schepping wordt vergeleken met een gebouw of tempel, en wordt „de tempel Gods” genoemd. (Efeze 2 : 18-22; 2 Corinthiërs 6 : 16; 1 Petrus 2 : 5) Zij is het huis Gods, waarvan Christus Jezus het Hoofd is. (Hebreërs 3 : 6; 1 Corinthiërs 3 : 16, 17) Aan deze tempelklasse vertrouwdde de Heer zijn goederen, namelijk de belangen van zijn koninkrijk gedurende het Christelijke tijdperk, toe. Jezus leerde dikwijls door gelijkenissen; en in minstens twee gelijkenissen beschreef hij zichzelf als iemand, die een lange reis ondernam, en dan na een lang tijdperk terugkeerde en afrekening met zijn dienstknechten hield. (Mattheüs 25 : 14-30; Lucas 19 : 12-26) Deze zijn bekend als de gelijkenissen van de ponden en de talenten. De gebeurtenissen, die in vervulling van deze profetische gelijkenissen geschieden, toonen aan, dat de Heer tot zijn tempel komt. De gebeurtenissen, die plaatshadden tijdens de drie en een halfjarige ambtsbediening van Christus Jezus van het jaar des Heeren 30 tot 33½, vinden een parallel in de gebeurtenissen aan het einde van het Christelijke tijdperk en tijdens zijn tweede tegenwoordigheid. Jezus werd aan den Jordaan tot Koning gezalfd. Drie en een half jaar daarna verscheen hij in den werkelijken tempel te Jeruzalem en dreef de bedriegers uit en keurde de getrouwen goed. (Mattheüs 21 : 1-13) Zooals hiervoor reeds verklaard werd, aanvaardde Christus zijn macht om te regeeren in 1914, in welken tijd, naar hij zeide, de volken toornig zouden zijn. (Openbaring 11 : 17, 18) Drie en een half jaar daarna, namelijk in 1918, moest hij tot zijn tempel komen, wat ook gebeurde. Het omstandig bewijs, dat door de natuurlijke feiten gevormd wordt, toont de juistheid van deze gevolgtrekking aan.

Jehova zond zijn geliefden Zoon als zijn grooten Afgevaardigde of Gezant, zijn „Engel” genaamd, om

zijn voorbereidend werk ten uitvoer te brengen. Dat werk moest gedaan worden, en het *werd* gedaan, in het bijzonder van 1874 tot 1914; en toen volgde een periode, waarin de leden van het lichaam van Christus op aarde in gespannen verwachting op de oprichting van zijn koninkrijk wachtten; en terwijl zij zoo in afwachting waren, kwam hij plotseling tot zijn tempel. Deze gang van zaken liet God door zijn profeet voorzeggen. „Zie, ik zend mijnen engel, die voor mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot zijnen tempel komen die Heer, dien gijlieden zoekt, te weten de engel des verbonds, aan welken gij lust hebt, zie hij komt, zegt de Heer der heirscharen.“ — Maleachi 3 : 1.

Nauwkeurig overeenkomstig hetgeen de profeet voorzeide, hadden deze gebeurtenissen plaats. Van 1914 tot 1918 zeiden de getrouwe navolgers van Jezus op aarde, dat de tijd voor de regeering des Konings was aangebroken, en met verlangen wachtten zij op de vervulling van hun vurige wenschen. En toen kwam in 1918 plotseling een tijd van groote beproeving over hen. God had door zijn profeet voorzegd, dat de komst van den Heer tot zijn tempel een tijd van beproeving en onderzoek voor de leden van de nieuwe schepping zou zijn. „Maar wie zal den dag zijner toekomst (van zijn komst) verdragen, en wie zal bestaan, als hij verschijnt? Want hij zal zijn als het vuur eens goudsmids en als zeep der vollers; en hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver: dan zullen zij den Heer spijsoffer (offerande) toebrengen in gerechtigheid.“ — Maleachi 2 : 2, 3.

Blijkbaar wordt het woord „zilver“ in dezen tekst gebruikt als een symbool van waarheid. (Psalm 12 : 7) Deze profetie wil aantoonen, dat de ware navolgers van Christus een helder inzicht in de waarheid zouden ontvangen, nadat de Heer in 1918 tot zijn tempel zou gekomen zijn. Dit wordt ook bevestigd door Openbaring 11 : 19. De feiten toonen aan, dat zij na dien tijd inderdaad een helderder inzicht in God's voornemen ontvangen hebben. De „zonen van Levi“, genoemd in

bovenstaande profetie, voorschaduwden en zijn een voorstelling van de nieuwe schepping, en de „reiniging“ van deze klasse toont aan, dat de komst van den Heer tot zijn tempel een tijd van beproeving voor zijn ware navolgers zou zijn. Dat komt overeen en werd voorschaduwde door de reiniging van den letterlijken tempel te Jeruzalem in het jaar 33 A. D. Het doel van de reiniging van de tempelklasse is, dat de Heer een getrouwe en waarachtige klasse van getuigen zal hebben, om betreffende zijn naam en zijn werk getuigenis af te leggen, alvorens hij in den grooten tijd van benauwdheid zijn macht zal openbaren.

Een andere profeet Gods bevestigt het bovenstaande en wijst op het doel van de komst van den Heer tot zijn tempel: „De Heer is in zijn heiligen tempel, de troon des Heeren is in den hemel: zijn oogen aanschouwen, zijn oogleden beproeven de kinderen der menschen.“ (Psalm 11 : 4, Eng. Vert.) Als de bekende, tastbare feiten overeenkomen met de profetie, moeten deze een vervulling dezer profetie zijn; en indien zulks sedert 1918 het geval is, zou dit een verder bewijs zijn, dat de Heer te dien tijde tot zijn tempel kwam.

Het oordeel moet bij het huis Gods beginnen. (1 Petrus 4 : 17) Terwijl dit oordeel zich aan het ware huis Gods voltrekt, kan het zich terzelfder tijd uitstrekken tot degenen, die slechts in naam tot het Huis des Heeren behooren. „Hoort, gij volken altemaal; luistert, o aardel en al dat daar in is: en laat de Heere God getuige zijn tegen u, de Heer van uit zijn heiligen tempel.“ (Habakuk 2 : 20) De laatst bovenaangehaalde profetie gaat nu in vervulling. De geestelijkheid heeft vele volksgroepen op aarde georganiseerd, die zij de „kerk“ noemt, maar die slechts in naam de kerk of de gemeente zijn. Dezen nemen den naam des Heeren aan, maar zij dienen hem niet. De beproeving of het oordeel moet ook over hen komen. God voorschaduwde dit door de profeten, en de feiten toonen de vervulling dezer profetieën aan.

De Profeet Jesaja had een visioen van den Heer in zijn tempel, gezeten op zijn troon. „Ik zag den Heer,

zittende op een hoogen en verheven troon en zijne zoomen vervulden den tempel." (Jesaja 6 : 1-11) Ongetwijfeld beteekent de troon, waarop hier betrekking genomen wordt, Christus ten tijde dat hij tot zijn tempel komt, om gericht te houden, en niet op zijn troon in het Millennium, waarop hij zal zitten, om de geslachten des aardrijks te richten. Toen Jezus de profetie van Jesaja aanhaalde, paste hij haar op de geestelijkheid van het natuurlijke volk Israëls toe. (Johannes 12 : 40) Deze profetie moet eveneens betrekking hebben op de belijdende Christenen der kerksystemen, in het bijzonder op de geestelijkheid, die het tegenbeeld van de Joodsche geestelijkheid is.

Zelfs de omstandigheden door deze profetie vermeld, de dood van Koning Uzzia, stellen den tijd vast, waarin de Heer in zijn tempel zou zijn. Jesaja zegt, dat hij dit visioen had in het jaar, waarin Koning Uzzia stierf. Uzzia beeldde duidelijk de naamkerksystemen af, die gedurende langen tijd beweerden, den Heer te vertegenwoordigen. Uzzia was gedurende meer dan vijftig jaren koning van Israël. Gedurende langen tijd deed hij wat goed was in de oogen des Heeren. Hij was voorspoedig en werd zeer rijk. Hij streed vele voorspoedige veldslagen. Hij was een groot bouwmeester. Hij werd een machtig heerscher. Eigendunk en aanmatiging werden echter oorzaak van zijn val. Hij stierf als melaatsche, een symbool van zonde.

De kerk of geestelijk Israël werd met een rechtvaardige bedoeling georganiseerd. (Jeremia 2 : 21) Gedurende eenigen tijd verkondigden de menschen van dit systeem de boodschap Gods. Zij bouwden vele kerken, scholen en ziekenhuizen, en deden veel voor de zedelijke verheffing der menschheid. Eigendunk en aanmatiging hebben echter tot den val van de kerk geleid. De Apostel Paulus waarschuwde juist tegen dit gevaar. — Romeinen 11 : 25.

Uzzia had als koning geen bevoegdheid om te handelen als een priester. Hij kreeg zulk een hoogen dunk van zijn eigen belangrijkheid, dat hij zich boven de verordeningen van den tempel verheven beschouwde,

en in overtreding van deze verordeningen ging hij in om reukwerk te offeren. De rechtmatig aangestelde priester trachtte hem dit te beletten. Maar Uzzia werd toornig en stond er op, dat hij het reukwerk zou offeren, waarop hij onmiddellijk met melaatschheid geslagen werd. — 2 Kronieken 26 : 16-21.

Gedurende een aantal jaren voor 1918 werd de boodschap der tegenwoordige waarheid de geheele Christenheid door bekendgemaakt. De kerken pochten echter op hun rijkdom en macht. Toen de Wereldoorlog in 1914 uitbrak, ondersteunde de naam-Christenheid den oorlog; en haar leiders predikten de jonge mannen in de loopgraven en verklaarden hun zelfs, dat als zij op het slagveld hun leven zouden laten, zij een deel van het plaatsvervangend zoenoffer van Christus zouden zijn. Ofschoon herhaaldelijk het bewijs onder hun aandacht gebracht werd, dat deze Wereldoorlog en de daarmee gepaard gaande gebeurtenissen het einde der wereld en de tegenwoordigheid van den Koning bewees, weigerden zij hierop acht te geven. Ofschoon een aantal voor-aanstaande geestelijken onder hen een manifest uitvaardigden, waarin verklaard werd, dat deze gebeurtenissen de tegenwoordigheid van den Koning en de nabijheid van het koninkrijk aantoonde, werd op dit manifest geen acht geslagen; en degenen, van wie dit manifest uitgegaan was, verwierpen het later zelf. De naam-Christenheid bleef in gebreke, haar les te leeren. Dronken van de commercieele en politieke machten der aarde, werd zij zeer hoogmoedig, eigendunkelijk en aanmatigend.

Toen de commercieele en politieke machten den Volkenbond, die duidelijk uit den Duivel zelf is voortgekomen, oprichtten, werden de kerken, inplaats van hem te verwerpen, zijn voorstanders en juichten hem toe als de „politieke uitdrukking van God's koninkrijk op deze aarde“. Hier werden zij vermetel en matigden zich aan tot Jehova te zeggen: „Nu zullen wij door dezen Volkenbond uw koninkrijk op aarde voor u oprichten.“ Doordat zij den Heer verwierpen, verwierp de Heer hen voor eeuwig. Dat gebeurde in Januari 1919, welke datum

overeenkomt met den tijd, toen Jezus als God's tegenwoordiger bij zijn eerste tegenwoordigheid Israëel verwierp.

De gelijkenis van de talenten toont aan, dat de Heer, als hij tot zijn tempel komt, afrekening met zijn dienst-knechten houdt en dan eenige getrouwen vindt, tot welken hij zegt: „Wel, gij goede en getrouwe dienst-knecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten: ga in in de vreugde uws heeren.” (Mattheüs 25 : 21) Als een der bewijzen van zijn tegenwoordigheid en het einde der wereld gaf Jezus te kennen, dat na den Wereldoorlog, de hongersnooden, pestilentiën, aardbevingen en de vervolgingen van Christenen, er door zijn getrouwe navolgers onder zijn leiding een zeker werk zou gedaan worden. Dit is ongetwijfeld de klasse, die in de gelijkenis van de talenten genoemd wordt, die hij over al zijn „goederen“ zou zetten en die hij uitnodigt, om in zijn vreugde in te gaan.

Voor hen, die naar de komst des Heeren verlangen, vormt het bewijs voor zijn komst een blijde tijding en is voor hen een aanleiding tot vreugde. Deze verheugende tijding over zijn tegenwoordigheid en het einde der wereld moet nu aan de volkeren gepredikt worden tot een getuigenis. Dit beteekent niet, dat getracht wordt, de wereld te bekeeren, maar alleen dat zijn getrouwe navolgers als zijn getuigen moeten optreden. Tot dezulken zegt hij: „Dit evangelie des koninkrijks moet in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.” (Mattheüs 24 : 14) In vervulling van deze profetische verklaring door Jezus Christus worden de volgende feiten genoemd:

Er is een klein groepje Christelijke menschen, dat over de gansche aarde verspreid is en Jehova God en zijn geliefden Koning, Christus Jezus, liefheeft en dient. Er is geen verdienste in een naam, maar als middel om dit groepje Christenen te identificeeren wordt het genoemd de Internationale Bijbelonderzoekers. Deze Christenen komen uit alle natiën en kerksystemen. Zij hebben zich van alle wereldsche bewegingen afgescheiden en hebben slechts één doel voor oogen, namelijk God

te gehoorzamen en te verheerlijken. Toen de Wereldoorlog eindigde en de vervolging van deze Christenen ophield, begonnen zij wederom een krachtigen veldtocht door het geven van een getuigenis voor den naam des Heeren.

Met dit doel zijn millioenen boeken, die het getuigenis over het goddelijk voornemen bevatten, uitgegeven en in de handen van het volk gelegd. Een groot aantal openbare lezingen werd gehouden, waarin het volk bekendgemaakt werd, dat het koninkrijk der hemelen nabij is. Op den juisten tijd heeft God het radio in gebruik gesteld om de blijde boodschap van het koninkrijk uit te zenden. Door een uitgebreide verspreiding van kosteloze lectuur werd den koningen en heerschers der aarde aangekondigd, dat God zijn Koning op zijn troon geplaatst heeft, zooals hij voorzegd had. (Psalm 2:6) In het jaar 1926 werd te Londen een resolutie aangenomen, en kort daarna werd zij in vele talen overgezet, en in meer dan vijftig millioen exemplaren kosteloos onder het volk en de heerschers der aarde verspreid. Genoemde resolutie, aangenomen door de Internationale Bijbelonderzoekers, luidt als volgt:

EEN GETUIGENIS**Aan de Heerschers der Wereld**

De Internationale Bijbelonderzoekers, in algemeene vergadering bijeen, betuigen hunne onbeperkte trouw en toewijding aan den Almachtigen God, en geloovende, dat het hun voorrecht en plicht is, dit, in gehoorzaamheid tegenover God's geboden, te doen, zenden zij dit getuigenis aan de regeerende machten der wereld, n. l.:

TEN EERSTE. Dat het van het hoogste belang is, dat allen erkennen, dat Jehova, de Schepper van hemel en aarde, de waarachtige en almachtige God is, buiten welken geen andere bestaat; dat Zijn voornemen voor den mensch in den Bijbel, Zijn Woord der Waarheid, neergelegd is, en dat Christus Jezus de uitvoerder van Jehova's voornemen is; dat het thans voor allen zichtbaar is, dat alle natiën der wereld in groote ellende en verslagenheid zijn en dat groote benauwdheid, verschrikkelijker dan ooit te voren geconstateerd werd, thans dreigt; dat de pogingen der regeerders, om een begeerenswaardige regeering of wereldmacht te vestigen, mislukt zijn; en thans zij het u bekend, dat het uitwerken van God's voornemens jegens de menschheid alléén de wereld kan en zal stabiliseeren en blijvenden vrede, voorspoed en geluk aan de volkeren brengen, en dat de tijd voor degenen, die de regeerende macht over de volkeren uitoefenen, gekomen is, om deze groote waarheden te erkennen.

TEN TWEEDE. Dat de oorzaak van dezen heerschenden toestand van verslagenheid en ellende te vinden is in het feit, dat de mensch den waarachtigen God ongehoorzaam geweest is en zich aan den slechten invloed van Satan, den valschen god, overgegeven heeft; dat Lucifer, die oorspronkelijk de rechtmatige opziener des menschen was, door ontrouw tegenover God, Satan, de duivel werd, de aanstoker van alle kwaad, de tegenstander Gods en de aartsvijand des menschen; dat de booze den mensch van den waarachtigen God vervreemde, en hem deed zondigen, waardoor de mensch zijn volmaakte woonplaats en zijn recht op leven en geluk verloor; dat de mensch sindsdien regeeringen en wereldmachten georganiseerd heeft, om te pogen zichzelf te regeeren, maar bij deze pogingen het Woord van God geen aandacht geschonken en zich aan de overheersching van Satan, den duivel, onderworpen heeft; dat tot nu toe God zich met Satan niet heeft ingelaten,

opdat de mensch een vrije keuze mocht hebben tusschen goed en kwaad en door ondervinding de doemwaardige gevolgen van het kwade zou kunnen leeren; maar thans is de tijd gekomen, waarin God in het belang der volkeren tusschen beide zal komen.

TEN DERDE. Dat Christus Jezus, door zijn trouw tot in den dood, de verlosser en bevrijder der menschheid werd; dat hij gedurende den tijd, dat hij op aarde was, leerde, dat de tijd der bevrijding voor het volk beginnen zou, wanneer de booze wereld onder de heerschappij van Satan eindigen zou, en dat hij, Christus Jezus, wederkomen en zijn Koninkrijk der gerechtigheid oprichten zou, opdat de volkeren den goeden weg mochten weten en volgen, en om deze reden leerde hij zij navolgers bidden „Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde“; dat in dien tusschentijd wereld-machten georganiseerd en opgericht werden met het doel de volkeren te regeeren en te beheerschen; en deze wereld-machten worden in de Schrift aangeduid door het symbool „beest“, klaarblijkelijk omrede zij ontstaan zijn uit de vereenigde krachten van de commercieele, politieke en geestelijke leiders der menschen en door Satan, de god dezer wereld, beïnvloed en beheerscht worden, en omdat zij oorlogvoerend, ruw, wreed en onderdrukkend geweest zijn, en nog zijn, en den geest van Satan hunnen onzichtbaren heerscher of god, openbaren; en thans zijn de herhaalde noodkreten van de verdrukte menschheid tot den God des hemels doorgedrongen en Hij zal haar hooren en bevrijden.

TEN VIERDE. Dat Goddelijke profetie, die thans vervuld is en in vervulling gaat, getuigenis aflegt van het feit, dat de tijd van Satan's macht afgelopen, de oude wereld ten einde en de tijd nabij gekomen is, waarin Christus Jezus, de uitvoerende macht van Jehova en de rechtmatige Koning der aarde, Satan, den booze, verdrijven en zijn rechtvaardige heerschappij, die God's wil op aarde zal vestigen, beginnen zal; dat, beginnende met 1914 in vervulling gaande Goddelijke profetie bewijst, dat het einde der booze wereld begonnen is met den wereld-oorlog, met hongersnood, pestilentie, aardbevingen, revoluties, den terugkeer van de Joden naar Palestina, en later nog met algemeene nood en verslagenheid van de natiën der wereld; dat er door dit getuigenis van de vervulling dezer Goddelijke profetie, dat duidelijk aan de regeerende machten der

wereld gegeven is, den heerschers een verantwoordelijkheid op de schouders wordt gelegd, die niet ontweken kan worden.

TEN VIJFDE. Dat niettegenstaande Jehova God een doorslaand bewijs leverde, dat de booze wereld geëindigd en de tijd voor de regeering van Zijnen geliefden Zoon gekomen was, aan dit getuigenis geen aandacht geschonken, en dit terzijde gesteld werd door degenen, die beter hadden moeten weten; en in tegenstelling met het Woord Gods trachten de commercieele, politieke en geestelijke leiders de wereld te stabiliseeren en de volkeren onder hun heerschappij te houden, door dat lapmiddel aan te nemen, wat Volkerenbond genaamd wordt en dat ten onrechte en godslasterlijk als de politieke uitdrukking van God's Koninkrijk op aarde gehuldigd werd; dat de werkelijke stichter en vader van het Volkerenbondsverdrag Satan, de duivel, de god dezer booze wereld is, en dat door hem bevorderd werd als zijn laatste, wanhopige poging, om de volkeren te misleiden, hen van den waarachtigen God af te wenden en hen onder zijn eigen slechte heerschappij te houden; dat het thans na zeven jaren van moeizame inspanning van de zijde der voorstanders van het verdrag, om vrede en voorspoed te vestigen, practisch wordt toegegeven, dat de Volkerenbond een absolute mislukking is en dat zijn volstreckte ineenstorting slechts een kwestie van een korte tijdruimte is; dat juist nu, terwijl zijn bepleiters trachten hun krachten bijeen te vergaderen, ten einde dit verbrokkelende en onheilige verbond te handhaven, de volkeren de ernstige waarschuwing van God's profeet hooren, die over het verbond zegt: „Vergezelt u tezamen, gij volken! doch wordt verbroken; en neemt ter oore, allen gij, die in verre landen zijt; omgordt u, doch wordt verbroken; omgordt u, doch wordt verbroken! Beraadslaagt een raad, doch hij zal vernietigd worden; spreekt een woord, doch het zal niet bestaan.” — Jesaja 8 : 9, 10.

TEN ZESDE. Dat door den verblindenden invloed van Satan de oogen der geregeerders en geregeerden van den waarachtigen God afgewend zijn en de booze machten de geheele wereld verzamelen tot den grooten strijd des Almachtigen Gods; dat er thans een dusdanige tijd van benauwdheid uitbreekt, zooals de wereld nog nooit gekend heeft, gedurende welken strijd Satan's machtige organisatie zal vallen, om nooit weer op te staan, en er dan een zoodanige openbaring van Goddelijke macht gegeven zal

worden, dat alle natiën zullen leeren, dat Jehova God en dat Christus Jezus de Koning der koningen en de Heer der heeren is.

TEN ZEVENDE. Dat de groote moeilijkheden het volk het Koninkrijk Gods zullen openbaren, welk Koninkrijk rusten zal op de schouders van Zijnen geliefden Zoon, den Vorst des vredes, en aan den vrede van dat Koninkrijk zal geen einde komen; het zal het verlangde aller menschen van goeden wil brengen en onder dat Koninkrijk zal de blinde onwetendheid, waardoor het volk reeds zoolang verdrukt is, voor altoos verwijderd worden, en met de kennis van God en de gehoorzaamheid aan Hem zal eeuwige vrede, voorspoed, gezondheid, leven, vrijheid en geluk voor de menschheid komen; en dat Koninkrijk zal de volledige vervulling van het profetische gezang der engelen zijn, „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.“

Daarom betuigen wij u ernstig: Dat Jehova De God is, en dat Hij Christus Zijn Zoon als **De Koning** der aarde bevestigd heeft, en u gebiedt, den rechtmatigen Koning der aarde volstreckte gehoorzaamheid te bewijzen. Doet alzoo en gebruikt uwen invloed, om de gedachten van het volk tot **DEN WAARACHTIGEN GOD** te wenden, opdat u geen ramp overkome. — Psalm 2 : 2—12.

Armageddon

Het ligt blijkbaar in Jehova's bedoeling, dat niemand zich zal kunnen verontschuldigen door te zeggen, dat hij geen gelegenheid gehad heeft om te weten, dat de Heere Jezus Christus tegenwoordig was. Hoe lang het wereldomvattende getuigenis nog gegeven moet worden, kan niemand met juistheid zeggen. Jezus betuigt, dat als dit getuigenis gegeven zal zijn, het einde zal komen en dat dit gekenmerkt zal worden door de grootste benauwdheid, die de wereld ooit gekend heeft. Zijn woorden luiden: „Want alsdan zal er groote verdrukking wezen, hoedanige niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. En zoo die dagen niet verkort werden, geen vleesch zoude behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.“ (Mattheüs 24 : 21, 22) Dit is ongetwijfeld dezelfde tijd, als waarop de Heer betrekking

Millioenen
boeken, die
het getuige-
nis over het
goddelijke
plan bevat-
ten, zijn uit-
gegeven en in
de handen
van het volk
gelegd. . . .
Het radio
werd ge-
bruikt om de
blijde bood-
schap van het
koninkrijk
uit te zenden.
— Bldz. 336.

„Colportage“

Gedurende duizendjarige regering van den grooten Priester en Koning zullen alle leden van het menschelijk geslacht, die gehoorzaam zullen zijn, teruggebracht worden tot den volkomen staat, waarin zich Adam bevond, toen hij in Eden was.

— Bldz. 359.

„Herstelling“

„Landbouwers“

Gedurende den tijd, waarin de mensch hersteld zal worden, zal de Heere de aarde geleidelijk tot een hoogere cultuur brengen, door den mensch te onderrichten, hoe dit bereikt kan worden.

— Bildz. 364.

„Het Kruis“

Casper David Friedrich

Bedenk steeds, dat het 't leven was, wat Adam verloor en dat het 't leven is, waarnaar de mensch verlangt en dat God den enigen weg ten leven voorschadwd heeft in het paschalem, dat Zijn geliefden Zoon voorstelt. — Bldz. 174.

nam, toen hij zeide: „Zie hij komt met de wolken, en aller oog zal hem zien, ook degenen, die hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over hem rouw bedrijven.“ — Openbaring 1 : 7.

De bewijzen, die de tweede komst des Heeren bevestigen, vermeerderen steeds, en worden geleidelijk aan de menschen bekendgemaakt. De Heilige Schrift en de omstandige bewijzen, die bestaan uit de tastbare feiten in vervulling van profetie, toonen aan, dat de tweede komst van den Heer dateert vanaf 1874; dat vanaf dien datum tot 1914 de Heere Jezus Christus zijn macht aanvaardde en Satan uit den hemel wierp; dat in 1918 de Heer tot zijn tempel kwam; dat nu het wereldomvattende getuigenis, dat de goede tijding van den Koning en zijn koninkrijk bekendmaakt, gegeven wordt, en dat wanneer dit geheel geschied is, er zulk een openbaring van goddelijke macht zal plaatsvinden, dat alle volken der aarde zullen weten, dat God het is, die door zijn Koning, dien hij op zijn troon geplaatst heeft, deze dingen doet. En dit zal dan de vervulling van Jezus' bovenaangehaalde profetie vormen.

Het Doel van de Nieuwe Schepping

JEHOVA heeft een doel met alles wat hij doet. Zijn voornemen brengt hij ten uitvoer tot het geheel voltooid is. „Ik heb het gesproken, ik zal het ook doen komen; Ik heb het geformeerd, ik zal het ook doen.“ (Jesaja 46 : 11) Daar de nieuwe schepping de kroon is op Gods werk, geeft dit ons de volle verzekering, dat zijn voornemen in betrekking tot haar wonderbaar is. Zijn geliefde, getrouwe en waarachtige Zoon is het Hoofd van de nieuwe schepping; hij heeft het leven in zichzelf en is bekleed met alle macht en gezag in hemel en op aarde. De lichaamsleden vormen een deel van hem; en als het lichaam voltooid is, zullen er 144.000 leden zijn, die allen den naam en de natuur van den Eeuwigen Vader hebben. — Openb. 7 : 4; 14 : 1.

Alleen het feit reeds, dat Jehova zoo veel tijd en kracht aan de verkiezing en ontwikkeling der nieuwe schepping besteed heeft, bewijst al, dat Hij eenige belangrijke functies voor die nieuwe schepping te vervullen heeft. Het zou niet redelijk zijn, dat God meer dan negentien eeuwen voor de verkiezing en ontwikkeling der nieuwe schepping gebruikte, als zijn eenig doel was, eenige schepselen in den hemel te krijgen, om daar voor eeuwig hem te loven. Het is waar, dat het de nieuwe schepping een groote vreugde zal zijn, den Heere Jehova voor eeuwig te verheerlijken, maar het is eveneens duidelijk, dat God voor haar leden een belangrijken dienst te verrichten heeft, zoowel gedurende de ontwikkelingstijd, waarin zij nog op aarde zijn, als nadat zij hun hemelsche heerlijkheid ontvangen zullen hebben.

Gedurende het grootste gedeelte van het Evangelische tijdperk verkeerden de menschen in de meening, dat

God wanhopige pogingen in het werk stelde, om eenigen in den hemel te krijgen, en dat hij met dezen geworsteld heeft, om hen toch in den hemel te kunnen opnemen en hen aan het lot der eeuwige pijniging te laten ontsnappen. Zelfs in den laatsten tijd nu Christenen geleerd hebben, dat de leerstelling der eeuwige pijniging evenzeer op onwaarheid berust als haar ontwerper de duivel, hebben nog velen der gewijden de hemelsche roeping vanuit een zeer bekrompen en zelfzuchtig gezichtspunt beschouwd. Zij hebben gehoopt aan de zorgen en moeilijkheden der wereld te ontkomen en veilig in de hemelsche haven aan te landen, om zich daar eeuw in eeuw uit in den zonneschijn van Gods woonplaats te koesteren. Slechts weinig hebben zij gedacht aan de uitvoering der opdracht, die den gezalfden des Heeren gegeven is.

Eerst als wij ons een duidelijker begrip beginnen te vormen over het goddelijk voornemen, leeren wij beter het feit waardeeren, dat de leden der nieuwe schepping in een buitengewoon gezegende en wonderlijke verhouding tot God staan, en dat dezen leden het bijzondere voorrecht gegeven is, als gezanten in zijn naam dienst te verrichten. Inderdaad hebben de leden der nieuwe schepping, zolang zij nog op aarde zijn, veel dienst te verrichten en zij zullen nog meer te doen krijgen, als zij de hemelsche hoven bereikt zullen hebben. Slechts zij, die op aarde hun dienst met vreugde verrichten, zullen in de gelegenheid komen, in de hoven des hemels te dienen. De Heer schenkt alleen aan degenen, die hem trouw en onbaatzuchtig toegewijd zijn, de grootste en dierbaarste beloften, waardoor zij de goddelijke natuur kunnen deelachtig worden, terwijl hun rijkelijk de ingang in het hemelsche koninkrijk verleend zal worden. — 2 Petrus 1 : 4-11.

Het Hoofd

De nieuwe schepping werd voorschaduwd door Melchizedek den priester. Betreffende het Hoofd van de nieuwe schepping staat geschreven: „De Heer heeft gezworen en het zal hem niet berouwen: Gij zijt priester

in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek." (Psalm 110 : 4 ; Hebreërs 7 : 17) Melchizedek was niet een priester uit den mensch, maar priester van den Allerhoogsten God. (Genesis 14 : 18) Deze priester voor-schaduwde den grooten Uitvoerenden Ambtenaar des Allerhoogsten. Zijn naam beteekent Koning der Gerechtigheid en Koning des Vredes. Van hem staat geschreven; „Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch begin der dagen, noch einde des levens hebbende; maar den Zoon Gods gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid." (Hebreërs 7 : 3) Dit is een eigenaardige uitspraak, maar een onderzoek er van onthult iets van de wonderlijke schoonheid, die hierin verborgen ligt.

De mannen, die het ambt in het priesterschap van Aäron vervulden, waren daarin geboren en werden door de wet der erfopvolging aangesteld. Dit priesterschap eindigde. Het priesterschap van Melchizedek had noch vader noch moeder. De tijd van het begin van den Logos wordt niet vermeld. Hij was het begin van Gods schepping, maar de tijd van zijn schepping wordt niet aangegeven. (Spreuken 8 : 22-30) Daar hij nu onsterfelijkheid bezit, zal zijn leven nimmer eindigen. Jehova heeft zijn woord en zijn eed gegeven, dat dit priesterschap eeuwig zal blijven. Dit priesterschap is de groote Uitvoerende Ambtenaar van Jehova bij het ten uitvoer brengen van zijn voornemens. De leden van het lichaam van Christus, en dus van de nieuwe schepping, vormen een deel van het koninklijk priesterschap. (1 Petrus 2 : 9) Opdat de leden van de nieuwe schepping, terwijl zij op aarde zijn, zich eenig denkbeeld kunnen vormen van het doel van dit priesterschap, liet God deze woorden neerschrijven: „Hierom, heilige broeders, die der hemelsche roeping deelachtig zijt, aanmerkt den Apostel en Hoogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus." — Hebreërs 3 : 1.

De geliefde Zoon van God is zijn Gezalfde. Ten tijde van zijn wijding en doop in de Jordaan werd hij gezalfd door den heiligen geest Gods. (Mattheüs 3:16, 17; Handelingen 10 : 38) Dit kenmerkte den tijd van het

begin der nieuwe schepping. Zalving beteekent, dat de gezalfde wordt benoemd tot een positie van vertrouwen, gezag en macht, die hem gegeven wordt. Jezus Christus werd benoemd tot Eerste Ambtenaar van Jehova God, om het werk te doen, dat de Vader hem opdragen zou. Hij zeide: „Ik ben uit den hemel nedergedaald, niet opdat ik mijnen wil zoude doen, maar den wil desgenen die mij gezonden heeft.” (Johannes 6 : 38) „Ik kan van mijzelfen niets doen: gelijk ik hoor, oordeel ik, en mijn oordeel is rechtvaardig; want ik zoek niet mijnen wil, maar den wil des Vaders, die mij gezonden heeft.” (Johannes 5 : 30) Deze schriftplaatsen toonen aan, dat Jezus, toen hij op aarde was, de Gezant, Knecht, Ambtenaar en Priester van Jehova God was.

Het werk, dat Christus deed, toen hij op aarde was, was vervat in de opdracht, die zijn Vader hem gaf, namelijk: „De geest des Heeren Heeren is op mij, omdat de Heere mij gezalfd heeft, om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om den gevangenen vrijheid uit te roepen, en den gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes Gods; om alle treurigen te troosten.” (Jesaja 61 : 1, 2) Toen Jezus zijn ambt aanvaardde, las hij deze opdracht voor een vergadering van Joden, en hij voegde er aan toe: „Heden is deze schrift in uwe ooren vervuld.” (Lukas 4 : 16-21) Hij verklaarde, dat het Woord van God de waarheid is. (Johannes 17:17) Hij predikte de blijde boodschap aan het volk, gelijk hem opgedragen was. Hij zeide: „Ik moet werken de werken desgenen die mij gezonden heeft.” (Johannes 9 : 4) Dit werk sloot in, dat hij zijn leven zou geven als een offerande, om de menscheid leven te geven. — Mattheüs 20 : 28; Johannes 10 : 10.

Toen hij op aarde was, diende Jezus onder de leiding en het oppertoezicht van Jehova. Hij wijdde zijn tijd aan de verkondiging der waarheid. Hij verheerlijkte den naam van God en leerde het volk van de liefderijke voorziening, die God voor hun verlossing getroffen had.

Hij gaf zijn discipelen bijzondere aanwijzingen en zonden hen uit om in zijn naam en in den naam zijns Vaders een zelfde werk te doen. Toen hij op het punt stond zijn werk op aarde te beëindigen, zeide hij: „Want de woorden die gij mij gegeven hebt, heb ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend dat ik van u uitgegaan ben, en hebben geloofd dat gij mij gezonden hebt.” (Johannes 17:8) Na zijn opstanding, en voordat hij in den hemel opvoer, zeide hij tot zijn navolgers: „Gelijkerwijs mij de Vader gezonden heeft, zend ik ook ulieden.” — Johannes 20:21.

De Leden

Er zijn vele millioenen zoogenaamde Christenen op de aarde. Zij vormen geen deel van de nieuwe schepping, en geen van de kostbare beloften Gods zijn op hen van toepassing. Alle ware Christenen zijn leden van de nieuwe schepping, en blijven dit zoolang zij getrouw zijn en in Christus blijven. Als iemand een waar Christen wordt, wordt hem de verplichting opgelegd, zekere dingen te doen. Zijn zalving ontvangt hij door zijn Hoofd, Christus Jezus; en Jezus ontving haar van Jehova. Deze zalving vormt zijn wijding of opdracht om te prediken. Er bestaat geen andere rechtmatige wijding. De zoogenaamde wijding van geestelijken door menschen of menschelijke organisaties is een bedrog en een strik en geschiedt zonder eenige goddelijke autoriteit.

De opdracht die Jehova aan Christus Jezus gaf, is eveneens van toepassing op zijn lichaamsleden. Onder andere dingen zegt deze opdracht: „De Heer heeft mij gezalfd om een goede boodschap te prediken aan de zachtmoedigen.” Goede tijding of goed nieuws is dezelfde boodschap die de engelen uit den hemel naar de aarde brachten bij de geboorte van Jezus. (Lucas 2:9-11) De aankondiging werd daar gemaakt, dat God te bestemder tijd dit goede nieuws tot alle volken zou laten brengen; en dat dit goede nieuws bestaat in het feit, dat Jehova God in een Heiland voor de mensch-

heid heeft voorzien en daardoor een weg voor de geheele menschheid zal openen om tot God en tot het leven terug te keeren.

Dit is door alle eeuwen heen het zuivere evangelie geweest van toen af tot nu toe. Iedere leer die daarmede in strijd is, berust op onwaarheid en onteert Gods naam. Het is altijd het doel van Satan geweest den naam van Jehova te onteeren, en dit heeft hij gedaan door de geestelijkheid te gebruiken om de goddelooze en onteerende leer van de eeuwige pijniging te prediken. De opdracht die aan de nieuwe schepping gegeven werd, machtigt geen enkel lid daarvan, iemand te verzoeken of er bij hem op aan te dringen om een Christen te worden. De opdracht is de goede boodschap aan de zachtmoedigen te prediken. De zachtmoedigen zijn degenen die oprecht verlangend zijn, de waarheid te leeren kennen en die gewillig zijn om onderwezen te worden. Herhaaldelijk staat er geschreven: „Die ooren heeft, om te hooren, die hoore.“

Paulus, een apostel van Jezus Christus, en de geïnspireerde getuige van den Heer, zegt tot zijn navolgers: „Hierom, heilige broeders, die der hemelsche roeping deelachtig zijt, aanmerkt den Apostel en Hoogepriester onzer belijdenis, Christus Jezus.“ (Hebreërs 3:1) Het hier genoemde priesterschap is naar de orde van Melchizedek, waarvan allen die tot de nieuwe schepping behooren, leden zijn. De leden van de nieuwe schepping moeten daarom, zoolang zij op aarde zijn, nauwkeurig achtgeven op de dingen die Jezus het Hoofd van dit priesterschap deed, toen hij op aarde was, en heengaan en desgelijks doen. Dezen zijn geroepen om in de voetstappen van Jezus te volgen, hetgeen wil zeggen, dat zij moeten doen, gelijk hij deed. — 1 Petr. 2:21.

Tot de leden der nieuwe schepping worden deze woorden gericht: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een verkregen [bijzonder] volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden desgenen die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht.“ (1 Petrus 2:9) Als

Jehova's gezanten moeten zij hem getrouw vertegenwoordigen en zijn deugden verkondigen, door de opdracht die hen gegeven is, te vervullen. Deze opdracht machtigt de leden der nieuwe schepping op geenerlei wijze de deugden te verkondigen van menschen die hun leiders of leeraars zijn of geweest zijn. Door dit te doen ooteren zij God en keeren de zinnen van de menschen van Jehova af. Noch moeten zij streven naar de bijvalsbetuigingen of zelfs naar de goedkeuring van menschen. De ware Christen vertegenwoordigt en prijst Jehova God, en niet zichzelf. Hieromtrent schrijft de geïnspireerde getuige van Jehova: „Beginnen wij onszelve wederom u aan te prijzen? Of behoeven wij ook, gelijk sommigen, brieven van aanbeveling aan u? ... Niet dat wij van onszelve bekwaam zijn iets te denken als uit onszelve; maar onze bekwaamheid is uit God.” — 2 Corinthiërs 3 : 1, 5.

Ook heeft Satan velen, die dachten, dat zij Christenen waren, misleid door hen er toe te brengen, te gelooven, dat God hen in den hemel tracht te krijgen en dat zij, om God daarin voorspoedig te doen zijn, een zoogenaamd „karakter“ moesten ontwikkelen. Dit is inderdaad een bedriegelijke misleiding geweest, om iemands geest af te keeren van den Heer en van de noodzakelijkheid om op hem te vertrouwen. Het heeft menig mensch er toe geleid, te gelooven dat hij een karakter moet ontwikkelen, door een vroom en schijnheilig gezicht te trekken, op zalvenden toon te spreken, en dagelijks zekere vormelijkheden te verrichten met een houding van voorgewende vroomheid. Zoo iemand komt er toe te gelooven, dat hij op Zondag zekere schijnheilige ceremoniën moet verrichten, maar dat hij zich iederen anderen dag van de week aan allerlei wereldsche plannen en praktijken mag wijden.

Een toga te dragen en een ernstig en vroom gelaat te zetten, te spreken op gemaakten toon en een houding van stil gebed aan te nemen om door menschen gezien te worden, wordt nergens in Gods Woord geboden. Dit zijn de vruchten van het kerkenwezen, voortkomende uit een verkeerde opvatting van den plicht van

een Christen. Zulke handelingen zijn een valstrik en een misleiding. Het is waar, dat een Christen goed, vriendelijk en attent, zuiver in woorden, gedachten en handelingen en barmhartig en onzelfzuchtig moet zijn; maar over zichzelf en zijn vrome eigenschappen te zitten peinzen beteekent zijn geest van God en van de noodzakelijkheid van de verdienste van de offerande van Christus Jezus af te keeren.

De Christen moet zichzelf onbevlekt houden van de wereld. (1 Jacobus 1:27) Hij is de vertegenwoordiger van God en van Gods organisatie. Hij moet gescheiden en afgezonderd zijn van de organisatie des Duivels, welke is de wereld. (2 Corinthiërs 6:17, 18) Geen mensch kan de getrouwe vertegenwoordiger van God zijn en terzelfder tijd sympathiseeren en samenwerken met de wereld. (Jacobus 4:4) In vervulling van zijn door God gegeven opdracht moet hij Gods voornemen, zijn Koning en zijn koninkrijk getrouw vertegenwoordigen en verkondigen.

God heeft de nieuwe schepping van te voren beschikt en verordineerd. (Efeziërs 1:5) De leden moeten gelijkvormig zijn aan het Hoofd. (Romeinen 8:29) Het woord „beeld“, dat hier gebruikt wordt, beteekent in de gelijkenis van of gelijk zijnde aan den Heer. Dat wil niet zeggen, aan hem gelijk zijn in natuurlijke verschijning, maar het beteekent een toewijding te bezitten gelijk die welke hij openbaarde tegenover zijn Vader. Jezus zeide: „Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zou.“ (Johannes 18:37) Jezus was geheel en volkomen aan de zaak zijns Vaders toegewijd, en zoo moet ook ieder lid van de nieuwe schepping aan God en zijn zaak volkomen toegewijd zijn. Ieder Christen weet, dat hij niet volkomen kan handelen, spreken of zelfs denken, maar hij weet, dat hij volkomen aan den Heer toegewijd kan zijn, en elke overeenkomst met den Duivel kan weigeren; en in dit opzicht is hij in de gelijkenis van Jezus, en deze gelijkenis is het, die vereischt wordt.

Gods Getuige

Het werk van de nieuwe schepping, zoolang zij op aarde is, kan samengevat worden in de woorden: „Getuige voor Jehova“. Dit is dezelfde gedachte, vastgelegd in de opdracht die gegeven wordt aan de nieuwe schepping. De opdracht bepaalt dat de nieuwe schepping het goede nieuws als een *getuige* voor God moet prediken; de gebrokenen van hart te verbinden door hen te vertellen van Gods genaderijke voorziening voor redding en zegening; om den gevangenen en gebondenen vrijheid uit te roepen door de boodschap van het koninkrijk te prediken en dengenen die in deze omstandigheden verkeerden te vertellen hoe God voorzieningen getroffen heeft voor hun vrijheid; om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren door de menschen te vertellen in welken tijd de gemeente uitverkoren wordt; te verkondigen den dag der wrake onzes Gods door de menschen bekend te maken hoe God zijn heiligen naam zal verheerlijken in zijn bestemden tijd; om allen die treuren te troosten door hen de boodschap van troost te prediken die vervat is in het voor-nemen van God, die de Vader is der barmhartigheid en de God van alle vertroosting. (2 Corinthiërs 1:3-5) Dit is het werk van de nieuwe schepping zoo lang zij op aarde is.

Waarom wilde God iemand hebben om zijn getuige te zijn? Door alle eeuwen heen heeft Satan de menschen misleid en den goeden naam van Jehova gesmaad. God heeft dit niet willen voorkomen, omdat het zijn doel is dat de menschen een volle ervaring zullen hebben met de gevolgen van het kwaad. Hij werkt zijn eigen plan uit op zijn eigen vastgestelden weg. Het is niet zijn bedoeling, iemand te noodzaken hem lief te hebben, maar het is blijkbaar zijn voornemen de waarheid omtrent zijn goeden naam bekend te maken, opdat alle menschen zijn belofte van zegening niet zullen vergeten. Dit is de reden waarom hij ten allen tijde eenige getuigen op aarde heeft gehad. In het Christelijke tijdperk heeft hij de nieuwe schepping tot zijn getuige gemaakt.

In deze twintigste eeuw heeft de menschheid over het algemeen God niet gekend. Ofschoon de geestelijkheid beweert God te vertegenwoordigen, vertegenwoordigen zij inderdaad den Duivel, en keeren de menschen van den waren God af. Nu heeft God zijn Koning op zijn troon gezet, en weldra zal hij Satan's organisatie voorkomen omverwerpen en zijn goddelooze heerschappij doen eindigen. Voor hij dit doet, maakt hij zijn voornemen bekend dat een bijzonder getuigenis aan de volkeren der aarde gegeven moet worden. Met deze bedoeling zegt hij tot de leden van de nieuwe schepping: „Gij zijt mijne getuigen dat ik God ben”. (Jesaja 43 verzen 10, 12) De nieuwe schepping is Gods organisatie, en den leden daarvan op aarde wordt opgedragen Jehova te vertegenwoordigen. Om hem getrouw te zijn, moeten zij zijn geboden gehoorzamen en een van zijn geboden, speciaal toepasselijk op den tegenwoordigen tijd, is, zijn getuigen te zijn. Er is geen andere reden voor een Christen om nu op aarde te zijn, als juist deze.

De uitgave van boeken en tijdschriften die over het goddelijk voornemen handelen, de prediking van de blijde boodschap door radio of op andere wijze, zijn de middelen om dit getuigenis te geven. Dat dit nu het werk is van de nieuwe schepping op aarde, sedert de wederkomst des Heeren, wordt aangetoond door zijn gebod: „Dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volkeren; en dan zal het einde komen.” (Mattheüs 24 : 14) De leden van de nieuwe schepping zijn de eenigen die de opdracht dit getuigenis te geven, uitvoeren. Een ieder die beweert een Christen te zijn en die nalaat of weigert deel te nemen aan het gehoorzamen aan dit gebod om te getuigen van Gods koninkrijk en zijn Koning, kan niet hopen dat hij zal deelhebben aan het toekomstige glorierijke werk van de nieuwe schepping.

De nieuwe schepping is de Knecht van den Allerhoogsten God, en in dezen Knecht heeft Jehova een welbehagen. „Zie, mijn knecht, dien ik ondersteun, mijn uitverkorene, in denwelke mijn ziel een welbehagen heeft. Ik heb mijnen geest op hem gegeven, hij zal

het recht den heidenen voortbrengen." (Jesaja 42 : 1) De woorden knecht, dienaar, en gezant beteekenen alle hetzelfde. De uitdrukking „knecht" wordt hier in het enkelvoud gebruikt, omdat de nieuwe schepping één is. Alle leden van het lichaam worden gerekend als een deel van Christus Jezus, het Hoofd. (Johannes 17 : 16–21; 1 Corinthiërs 10 : 16, 17; Efeziërs 1 : 22, 23; Colossenzen 3 : 15; 1 Corinthiërs 12 : 13, 14, 18–27) Tot zijn Knecht en Vertegenwoordiger, met inbegrip van de leden die nog op aarde zijn, spreekt Jehova nu: „Ik de Heer heb u geroepen in gerechtigheid, en ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der Heidenen, om te openen de blinde oogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis degenen die in duisternis zitten." — Jesaja 42 : 6, 7.

Gedurende vele eeuwen zijn de volkeren verblind geworden door de werken van den vijand Satan. Nu moeten de oogen van hun verstand geopend worden; en de Heer verkiest dit te doen door zijn „Knecht", de nieuwe schepping, dit getuigenis te laten geven. Vele personen die den Heer liefhebben, tenminste in zekere mate, worden vastgehouden in de gevangenhuisen der naamkerken; en daar zitten zij in duisternis. Het is Gods voornemen dat aan dezulken een getuigenis gegeven zal worden voor de ineenstorting van Satan's rijk. Dit getuigenis moet gegeven worden tusschen het jaar 1918 en het beslissend einde, en aan de nieuwe schepping is opgedragen dit getuigenis te geven. Daarom heeft God met dit doel het tegenwoordige werk van de nieuwe schepping bepaald. Hieromtrent zegt hij in het bijzonder: „Gaaf door, gaaf door, door de poorten, verhoogt een baan, ruimt de steenen weg steekt een banier omhoog tot de volkeren." — Jesaja 62 : 10.

Getrouwheid

De geestelijkheid heeft de menschen misleid door hen te laten gelooven dat alle kerkleden naar den hemel gaan, zelfs met inbegrip van de zuigelingen. Een

zelfzuchtig verlangen naar veiligheid, gemak en troost heeft velen die op deze wijze door de predikers zijn misleid, er toe gebracht om leden van de kerksystemen te worden. Daardoor misleiden zij zich zelf door te gelooven dat zij Christenen zijn. Zij zijn echter geen Christenen. Niemand zal ooit met een plaats in het hemelsch koninkrijk begunstigd worden tenzij hij getrouw is geweest in de vervulling van de door God gegeven opdracht. (Jesaja 61 : 1, 2) Voor zuigelingen zou het zelfs onmogelijk zijn om zulk een opdracht te kennen, en daarom is het voor hen onmogelijk om getrouw te zijn. Het is evenzoo onmogelijk tot het hemelsch koninkrijk te behooren voor iemand die de wereld liefheeft en ondersteunt, daar dit Satan's organisatie is. Om deze reden staat er geschreven: „Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is: zoo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.“ (1 Johannes 2 : 15) „Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld.“ — Jacobus 4 : 4.

Niemand kan God toegewijd en getrouw zijn tenzij hij Gods geboden gehoorzaamt. Toegewijd te zijn beteekent te doen wat Gods Woord gebiedt; en getrouw te zijn wil zeggen te doen hetgeen geboden wordt; en zich er in te verheugen zulks te doen. Zulke toewijding en getrouwheid worden alleen door liefde ingegeven. Liefde voor God is een onzelfzuchtige toewijding aan hem; hem te dienen, niet alleen in de hoop op een belooning, maar omdat het een vreugde en een lust is zijn heiligen wil te doen. Daarom staat er geschreven: „O heb den Heer lief, gij allen zijne heiligen; want de Heer bewaart de getrouwen.“ (Psalm 31 : 24, Eng. Vert.) Aan deze getrouwen heeft God zijn kostbare beloften gegeven. Tot deze beloften behooren: „Wees getrouw tot den dood, en ik zal u geven de kroon des levens.“ (Openbaring 2 : 10) Leden van de nieuwe schepping zullen eeuwig leven verkrijgen op den hoogsten trap, namelijk onsterfelijkheid.

Toekomstig Werk

Jehova heeft zijn voornemen te kennen gegeven de nieuwe schepping de goddelijke natuur te geven. Christus Jezus, het Hoofd van de nieuwe schepping, werd opgewekt tot de goddelijke natuur en verhoogd tot de hoogste positie van macht en heerlijkheid in den hemel. Zijn lichaamsleden zullen ook de goddelijke natuur hebben. (1 Petrus 1 : 3, 4; 2 Petrus 1 : 4) Hieromtrent staat er geschreven: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat als hij zal geopenbaard zijn, wij hem zullen gelijk wezen; want wij zullen hem zien gelijk hij is.“ (1 Johannes 3 : 2) Zooals de leden toen zij op aarde waren in de gelijkenis van Christus in het vleesch zijn geweest, evenzoo zullen zij in zijn gelijkenis in heerlijkheid gemaakt worden. — 1 Corinthiërs 15:49.

Het nieuwe schepsel gaat in een verderfelijk lichaam in den dood. Het nieuwe schepsel wordt in de opstanding in een onverderfelijk en heerlijk lichaam opgewekt. „Een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de ééne ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzoo is ook de opstanding... Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht... Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid aangedaan hebben, en dit sterfelijke zal onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden dat geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning.“ — 1 Cor. 15 : 41, 43, 53, 54.

De oprechte hartewensch van elken getrouwen navolger van Christus als hij op aarde is, is geweest voor eeuwig te wonen in het huis des Heeren en hem te dienen en zijn schoonheid te aanschouwen. (Psalm 27:4) Daar God de nieuwe schepselen leven beloofd heeft, en zij daarop hopen, liet hij zijn profeet de ge-

voelens van de nieuwe schepping, als zij in heerlijkheid zijn, aldus tot uitdrukking brengen: „Gij hebt hem zijns harten wensch gegeven en de uitspraak zijner lippen hebt gij niet geweerd... Het leven heeft hij van u begeerd, gij hebt het hem gegeven; lengte van dagen, eeuwiglijk en altoos. Groot is zijne eer door uw heil; majesteit en heerlijkheid hebt gij hem toegevoegd.“ — Psalm 21 : 3, 5, 6.

De leden van de nieuwe schepping zullen de hemelsche koninkrijksklasse vormen, en het aantal van hen zal klein zijn. (Lucas 12 : 32) Wederom zullen de menschen ondervinden dat de geestelijkheid hen misleid heeft, door te leeren dat milliarden naar den hemel gaan en Christus' hemelsch koninkrijk zullen vormen. Den getrouwen zal eeuwigdurend leven op den hoogsten trap gegeven worden, maar zij zullen niet alleen zegeningen van eer en heerlijkheid ontvangen. God heeft voor hen een toekomstig *werk* in verband met hun eervolle en heerlijke positie.

Gods nieuwe schepping is het werktuig waardoor zijn zegeningen over de menschheid zullen worden uitgestort. Toen Abraham met uitgetrokken mes op den offerberg stond om zijn geliefden zoon in gehoorzaamheid aan Gods gebod te offeren, bewees hij daar zijn geloof in God. Toen sprak Jehova tot hem: „In uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde: naardien gij mijner stem gehoorzaam geweest zijt.“ (Genesis 22 : 18) Dit beloofde „zaad“ door wien de zegeningen zullen komen is Christus, de nieuwe schepping van God. (Galatiërs 3 : 8, 16, 27-29) Vele eeuwen zijn er voor gebruikt geworden om dit „zaad“ te verkiezen en te ontwikkelen en nu is dit werk bijna voleindigd; het getuigeniswerk van de nieuwe schepping op aarde is bijna gedaan. De tijd voor het heerlijke werk der zegening is bijna aangebroken.

Zij, die de wereld overwinnen, door geloof in het bloed van Christus en door een onvoorwaardelijke getrouwheid en toewijding aan God, zullen degenen zijn die de leden van de nieuwe schepping zullen vormen en deel zullen hebben in het toekomstig werk der ze-

gening van de volken der aarde. Omtrent hun positie van begunstiging, is er geschreven: „Die overwint, ik zal hem maken tot eenen pilaar in den tempel mijns Gods, en hij zal niet meer daar uitgaan; en ik zal op hem schrijven den naam mijns Gods, en den naam der stad mijns Gods, namelijk van het nieuwe Jeruzalem dat uit den hemel van mijnen God afdaald, en ook mijnen nieuwen naam.“ — Openbaring 3 : 12.

Omtrent hun toekomstige macht en hun werk is het getuigenis gegeven: „Maar hetgeen gij hebt houdt dat totdat ik zal komen. En die overwint en die mijne werken tot het einde toe bewaart, ik zal hem macht geven over de heidenen.“ (Openbaring 2 : 25, 26) „Die overwint, ik zal hem geven met mij te zitten in mijnen troon, gelijk als ik overwonnen heb en ben gezeten met mijnen Vader in zijnen troon.“ (Openbaring 3 : 21) Gedurende duizend jaren zullen de leden van de nieuwe schepping, tezamen met het verheerlijkte Hoofd daarvan, in het ambt van priester van God en van Christus dienen, om aan de volken der aarde de gelegenheid te brengen voor leven, vrijheid, en geluk, hetgeen God beloofd heeft. „Zalig en heilig is hij die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met hem als koningen heerschen duizend jaren.“ — Openbaring 20 : 6.

Als het werk van de onderrichting en opheffing en zegening der natiën en volken der aarde geëindigd zal zijn, zal de nieuwe schepping nog Gods uitvoerende Knecht zijn om zijn voornemens uit te voeren en zij zullen voor altijd de ontvangers van zijn zegeningen zijn. De Apostel Paulus, wien in den geest een visioen gegeven werd van de komende heerlijkheid die het deel van de nieuwe schepping zal zijn, zeide: „God . . . heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus, opdat hij zoude betoonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus.“ — Efeziërs 2 : 4-7.

HOOFDSTUK XIV

Wedergeboorte

JEHOVA heeft een wedergeboorte voor het mensche-lijk geslacht voorbereid. Dit zal hij doen in zijn eigen goeden tijd. Die tijd is nu nabij. Een kennis van deze groote waarheden is nu noodzakelijk voor het welzijn van het volk. Het volk behulpzaam te zijn in het verkrijgen van deze kennis is de eenige reden voor de uitgave van dit boek. Het bevat geen kennis van eenig mensch, maar het is een verklaring van Gods voornemens gelijk deze in zijn Woord worden geopenbaard. De Heer heeft voorzieningen getroffen voor den mensch om het geloof in Gods werken te bevestigen. Kennis moet echter met het geloof samengaan. Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen en ten volle zijn zegeningen te ontvangen; vandaar de belangrijkheid der kennis.

Alle redelijke verlangens van den mensch zijn vervat in dit eene, namelijk het verlangen naar leven en geluk. Zonder leven kan de mensch natuurlijk nergens van genieten. Zelfs aan den korten duur van zijn leven klemt hij zich wanhopig vast. Geneeskundigen, hospitalen, leefregels, herstellingsoorden, reizen en alle andere bereikbare middelen worden gebezigd om den levensduur te verlengen. Het duurt slechts korten tijd en al zulke middelen falen, en de mensch gaat in den dood ten onder. Gedurende vele eeuwen zijn den mensch ontelbare middelen en plannen aangeboden om leven te verkrijgen. De Duivel heeft er op toegezien dat deze misleidende dingen den menschen werden voorgehouden om hen van God afgekeerd te houden. Door de ervaring heeft de mensch geleerd dat al deze plannen valsch waren.

Nu is de geheele wereld in wanhoop en verslagenheid. Vrees heeft de menschen bevangen; zij vreezen voor het verlies van het weinige dat zij nog bezitten

en hebben geen hoop op de toekomst. Het is de tijd van des menschen uitersten nood. Het is de tijd voor Gods gelegenheid. Daar God wist dat het begaan der zonde den mensch de tegenwoordige resultaten zou brengen, heeft hij den tijd voor de uitwerking van zijn voornemens zoo vastgesteld, dat hij voor den mensch op den juisten tijd den weg die ten leven leidt zou openbaren. Weinige menschen weten nu iets omtrent Gods genaderijke voorziening; en hun gebrek aan kennis is over het algemeen te wijten aan de geestelijken, die als leeraars van Satan's valsche leeringen de menschen van het hooren der waarheid hebben afgehouden. Daarom is er een honger in het land naar het hooren van het Woord van God. — Amos 8 : 11.

Kort na den val van den mensch begon God zijn nieuwe schepping te voorschaduwen. Thans is deze nieuwe schepping bijna compleet. Waarom zou God toch wel een nieuwe schepping ontwikkelen als de bestemming van ieder mensch bij den dood is vastgesteld, zooals door de geestelijkheid wordt beweerd? Als God den hemel bestemd heeft voor eenigen en de pijniging voor de groote massa, waarom heeft hij dan al dezen tijd en al deze energie gebruikt in de toebereiding van de nieuwe schepping? De menschen beginnen in te zien dat de geestelijkheid ongelijk heeft gehad en nog heeft, en dat hun leeringen valsch zijn; en nu keeren zij hun zinnen naar Gods Woord der Waarheid. De systemen welke de geestelijkheid heeft georganiseerd en die zij kerken noemen, zijn slechts *gevangnissen*, waarin de vreesachtigen en lichtgeloovigen zijn opgesloten; en zij worden overheerscht door de eierzuchtigen en zelfzuchtigen die „de heerlijken“ van de organisatie vormen. (Jeremia 25 : 34-36) De tijd is gekomen dat de menschen vrijgemaakt zullen worden. Zij moeten een kennis hebben van Gods weg en de wijze waarop hun leven en geluk zal gegeven worden, en de Heer heeft voorzieningen voor hen getroffen om dit te weten.

Eeuwenlang heeft de geheele schepping als in barensnood gezucht tot nu toe. Er is een vurig verlangen geweest naar datgene wat leven, vrede en geluk zou

brengeu. Waarop heeft de gevallen schepping op aarde gedurende al deze jaren gewacht? Gods antwoord wordt in zijn Woord gegeven, waar geschreven staat: „Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods.” (Romeinen 8:29) Nu is de Zoon van God, Christus Jezus, gekomen en is begonnen zijn macht uit te oefenen over de dingen die de menschen betreffen. Deze geliefde Zoon van God wordt in de Heilige Schrift aangeduid onder vele titels, waarvan een is *De Spruit*. Profetisch werd van hem geschreven: „En spreek tot hem, zeggende: Alzoo spreekt de Heer der heirscharen zeggende: Zie, een man wiens naam is *Spruite*, die zal uit zijne plaats spruiten, en hij zal des Heeren tempel bouwen; ja hij zal den tempel des Heeren bouwen, en hij zal het sieraad [de heerlijkheid] dragen, en hij zal zitten en heerschen op zijnen troon, en hij zal priester zijn op zijnen troon, en de raad des vredes zal tusschen die beide wezen.” — Zacharia 6:12, 13.

Deze profetie wordt nu vervuld. Deze geliefde Zoon is *De Spruit*, omdat hij de rechtstreeksche schepping van God is. Hij draagt de heerlijkheid van zijn Vader, omdat hij Jehova het meest nabij komt. Hij is de Koning wien God op zijn troon geplaatst heeft; en hij is de regeerende Priester van den Allerhoogsten God, omdat hij de Uitvoerende Ambtenaar van Jehova is. Deze machtige Zoon van Jehova, *De Spruit*, komt nu om te oordeelen de levenden en de dooden. (2 Timotheüs 4:1) Dit oordeel zal de wedergeboorte van al de gehoorzamen van het menschelijk geslacht ten gevolge hebben. In dit gezegende werk van den Zoon Gods zullen de leden van zijn lichaam, de nieuwe schepping, met hem verbonden zijn; gelijk geschreven staat: „En Jezus zeide tot hen: Voorwaar ik zeg u, dat gij *die mij gevolgd zijt*, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des menschen zal gezeten zijn op den troon zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.” — Matth. 19:28.

De bovenstaande tekst bevat de belofte dat zijn regeering een tijd van „wedergeboorte” zal zijn, en dat

de getrouwe leden van zijn lichaam met hem op zijn troon zullen zitten en met hem deel zullen hebben in dit werk. Wedergeboren worden betekent het geslacht opnieuw geboren doen worden. Wedergeboorte is een handeling van iets overmaken of vernieuwen. God heeft den dag van de regeering van Christus voor dit doel aangewezen. (Handelingen 17 : 31) Gedurende een periode van zes duizend jaren is de mensch ontaard geworden. Gedurende de duizendjarige regeering van den grooten Priester en Koning zullen alle leden van het menschelijk geslacht, die gehoorzaam zullen zijn, teruggebracht worden tot den volkomen staat, waarin zich Adam bevond, toen hij in Eden was. Welke methode zal er gevolgd en welk middel zal er gebruikt worden om het groote werk der wedergeboorte van het menschelijk geslacht ten uitvoer te brengen?

Het Nieuwe Verbond

Jehova heeft verklaard dat het Nieuwe Verbond het middel zal zijn dat door hem gebezigd zal worden bij de wedergeboorte der menschen. Dit wordt voorschadwd door het verbond dat hij met Mozes ten behoeve van het volk Israël sloot. Dit eerste verbond is bekend als het Wetsverbond, of het Verbond van Sinaï. Een van de bedoelingen van dit verbond was het volk omtrent de komst van Christus, den Messias, te onderrichten en het Nieuwe Verbond hetwelk God met Christus ten behoeve der menschen zal maken, te voorschaduwē. Het is onder de voorwaarden van dit Nieuwe Verbond dat God de gehoorzamen der menschheid zal herstellen.

Een verbond is een plechtige overeenkomst tusschen twee of meer partijen, waarbij deze partijen zich verbinden de dingen die in de toekomst zijn vastgelegd te doen of niet te doen. Wanneer een der partijen van het verbond om eenigerlei reden niet bevoegd is rechtstreeks de overeenkomst aan te gaan, kan deze onbevoegde door iemand anders, die bevoegd is, vertegenwoordigd worden, die dan als zijn bemiddelaar handelt.

De middelaar is iemand die tusschenbeide komt en voor den onbevoegde handelt; en een boodschapper is van dengene die in de overeenkomst bevoegd is.

Wet beteekent voorschrift, dat gebiedt om te doen wat recht is en verbiedt hetgeen onrecht is. Wanneer zij in werking treedt, is zij een staat van grondbeginselen waarmede alle andere bestuursregelingen moeten overeenstemmen.

Statuten beteekenen de wettige verordeningen, beslissingen, of besluiten die in volle harmonie met de grondwet genomen en afgekondigd worden. Statuten zijn wetten of voorschriften die in harmonie met en overeenkomstig aan het grondwettelijk staatsrechtelijk gezag gemaakt worden. De Constitutie van de Vereenigde Staten is de grondwet van dat land. De congresacten, behoorlijk aangenomen en goedgekeurd in overeenstemming met de grondwet, vormen de statuten of wetten van het land.

De grondwet waarop het Verbond van Sinaï berustte, bestond in de tien geboden. (Exodus 20 : 1-17) De verordeningen of besluiten die Jehova voor het bijzonder bestuur van zijn volk maakte, vormden de statuten (inzettingen) van God voor Israël. De wil van God is zijn wet, en deze wet komt tot uitdrukking in de tien geboden. De statuten zijn de geboden, bepalingen en besluiten van Jehova, uitgevaardigd voor het toezicht, bestuur en het welzijn van het volk. Alle vraagstukken die voor het volk Israëls beslist moesten worden, omtrent hun drank, voedsel, gedrag, houding en betrekking tot hun medemenschen, moesten beslist worden door de statuten die God aan dit volk gaf.

In het kort samengevat, het verbond was de overeenkomst; de wet de tien geboden of grondbeginselen; en de statuten, Gods voorgeschreven regelen voor de bijzondere leiding van het volk. Het Verbond van Sinaï voorschaduwde een Nieuw Wetsverbond, dat gebaseerd zal zijn op de fundamenteele wet van God en dat in het bijzonder datgene zal bevatten wat van het volk vereischt zal worden om de beloofde zegeningen te verkrijgen.

Leven

Het Wetsverbond werd gesloten tusschen God en het volk Israël, met Mozes als de middelaar. Mozes werd om zijn geloof als rechtvaardig gerekend en was daarom bevoegd om het volk Israël in het verbond te vertegenwoordigen. (Exodus 19:5-8; Hebreërs 11:23-28) De wet van dat verbond voorzag daarin, dat als Israël de voorwaarden daarvan zou houden, God hen zou zegenen, in hun gezondheid, in hun huisgezinnen, in hun velden, in hun beesten en hun kudden, en dat zij bij den naam des Heeren genoemd zouden worden. Maar als zij nalatig waren en zouden weigeren dit verbond overeenkomstig de voorwaarden der wet te houden, zoo zouden hen vloeken of rampen treffen. (Zie Deuteronomium, hoofdstukken 27 en 28) De genadevolle voorziening die God in dat verbond maakte, was dat zoo het volk het verbond zou houden, het leven zou hebben. (Romeinen 10:5) „Ja, mijne inzettingen en mijne rechten zult gij houden; welke mensch dezelve zal doen, die zal door dezelve leven. Ik ben de Heer.” — Leviticus 18:5.

Dit wetsverbond faalde omdat de Israëlieten, doordat zij onvolmaakte menschen waren, niet in staat waren het te houden; en omdat Mozes, de middelaar, een onvolmaakt man was en niet datgene kon aanvullen waarin de Israëlieten te kort kwamen. De groote les die er door geleerd wordt is dat de mensch door eigen inspanning geen leven kan verkrijgen, noch dat een onvolmaakt mensch hem helpen kan leven te ontvangen; en dat leven een genadegave is van God, door Jezus Christus, zijn geliefden Zoon, den Middelaar van het Nieuwe Verbond. (Romeinen 6:23; 8:2, 3; Hebr. 8:6, 7) Daarenboven voorschaduwet het dat God in de toekomst een Nieuw Verbond zal maken, met Christus als de Middelaar, en dat dit verbond gemaakt zal worden voor de zegening van Israël en voor de zegening van alle volkeren; zooals er geschreven staat:

„Want hen berispande zegt hij tot hen: Zie, de dagen komen, spreekt de Heer, en ik zal over het huis

Israëls en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten, niet naar het verbond dat ik met hunne vaders gemaakt heb ten dage als ik hen bij de hand nam om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit mijn verbond niet gebleven, en ik heb op hen niet geacht, zegt de Heer. Want dit is het verbond dat ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heer: Ik zal mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal ik die inschrijven; en ik zal hun tot een God zijn en zij zullen mij tot een volk zijn. En zij zullen niet leeren een iegelijk zijnen naaste en een iegelijk zijnen broeder, zeggende: Ken den Heer; want zij zullen mij allen kennen, van den kleine onder hen tot den groote onder hen; want ik zal hunne ongerechtigheden genadig zijn en hunne zonden en hunne overtredingen zal ik geenszins meer gedenken." — Hebreërs 8 : 8-12.

Men achte op dat deel van het Nieuwe Verbond waarop in bovenstaande verklaring den bijzonderen nadruk wordt gelegd, namelijk dat het volk dan niet alleen zal trachten te gehoorzamen, maar dat God zijn wet in hun geest zal geven door hen den rechten weg te leeren en haar in hunne harten zal inschrijven, hetgeen zeggen wil dat zij door een onzelfzuchtig verlangen gedreven zullen worden om hem te behagen; dat zij zijn volk en dat hij hun God zal zijn; en dat allen den Heer zullen kennen, van den kleinste tot den grootste. Dit legt den nadruk op het feit waarvan Jezus sprak dat 'dit het eeuwige leven is, dat zij u kennen den alleen waren God, en Jezus Christus, dien gij gezonden hebt.' — Johannes 17 : 3.

Het rantsoenoffer van Christus Jezus, aangewend als een zoenoffer ten behoeve van het volk, zal hen van hun onvermogen bevrijden, wanneer zij het door geloof zullen aannemen. (Romeinen 5 : 18, 19) Daar deze gift aan alle menschen toekomt, moeten alle menschen tot een kennis der waarheid gebracht worden, voor zij deze gift kunnen aannemen. (1 Timotheüs 2 : 3-6) Christus, de Volmaakte, is de Middelaar van het Nieuwe Verbond, dat God voor den mensch zal maken en

waardoor de mensch zal wedergeboren worden. — Hebreërs 8 : 6; 9 : 15; 12 : 24.

Dit Nieuwe Verbond zal de voorschriften of inzettingen voorschrijven waardoor het volk bestuurd moet worden en waarnaar het zich zal moeten gedragen. Deze voorschriften zullen het woord van Christus, de groote Uitvoerende Ambtenaar zijn; en allen die met blijdschap des harten zijn woorden bewaren, zullen leven en zullen nimmer sterven, omdat er geschreven staat: „Zoo iemand mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet zien in der eeuwigheid.” (Joh. 8 : 51) „Een iegelijk die leeft, en in mij geloofd zal niet sterven in der eeuwigheid.” (Johannes 11 : 26) Maar als de goddelooze zich bekeert van zijn goddeloosheid en doet wat recht is, hij zal leven en zal niet sterven. — Ezechiël 18 : 27, 28.

Christus is de groote Silo (Shiloh) tot wien de volken vergaderd zullen worden. (Genesis 49 : 10) Hij is de Groote wien Mozes voorschaduwde. (Deuteron. 18 : 15, 18) Hem ongehoorzaam zijn beteekent te sterven. Hem te gehoorzamen wil zeggen wedergeboren en hersteld te worden ten leven. „En hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u te voren gepredikt is; welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van alle zijne heilige profeten van alle eeuw. Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: De Heer uw God zal u eenen profeet verwekken uit uwe broederen, gelijk mij: dien zult gij hooren in alles wat hij tot u spreken zal; en het zal geschieden dat alle ziel die dezen profeet niet zal gehoord hebben, uitgeroeid zal worden uit den volke.” — Handelingen 3 : 20–23.

Christus, de Middelaar van het Nieuwe Verbond, is „het zaad” van Abraham waardoor de zegeningen moeten komen voor alle natiën en volkeren der aarde. (Genesis 22 : 18; Galatiërs 3 : 8, 16, 27–29) Gedurende het tijdperk waarin Christus het menschelijk geslacht opricht, zal aan Satan niet toegelaten worden de volken of natiën op eenigerlei wijze te misleiden. (Openbaring

20 : 1-3) Dan zullen de menschen, die tot een nauwkeurige kennis der waarheid gebracht zijn, haar ook begripen, en allen, die de bepalingen van het Nieuwe Verbond gehoorzamen, zullen leven. De regeering van Christus zal de vernietiging van den vijand den dood tengevolge hebben. „Want hij moet regeeren, tot hij alle vijanden onder zijn voeten gelegd heeft. De laatste vijand die vernietigd zal worden is de dood.“ (1 Corinthiërs 12 : 25, 26) Wanneer al de gehoorzamen van het menschelijk geslacht wedergeboren en hersteld zijn, zal er geen leed noch ziekte, noch pijn, noch dood meer zijn. (Openbaring 21 : 1-5) De aarde zal vervuld zijn met een schepping van volmaakte mannen en vrouwen, die leven, vrijheid en geluk zullen genieten en met blijdschap den grooten Schepper zullen loven.

Nu is een groote oppervlakte der aarde ongeschikt als woonplaats voor den mensch! Er zijn vele plaatsen waar de aarde dor en onvruchtbaar, een wildernis is. Gods scheppingswerk op aarde is nog niet voltooid. Gedurende den tijd, waarin de mensch hersteld zal worden, zal de Heer de aarde geleidelijk tot een hoogere cultuur brengen, door den mensch te onderrichten, hoe dit bereikt kan worden. Gelijk er geschreven staat, „dan zal de wildernis en de verlaten plaats over hen vroolijk zijn; en de woestijn zal zich verheugen en bloeien als een roos. Zij zal overvloedig bloeien, ja zich verheugen met blijdschap en gezang; de heerlijkheid van den Libanon zal haar gegeven worden, de uitnemendheid van Karmel en Saron; zij zullen de heerlijkheid des Heeren zien, en de voortreffelijkheid van onzen God.“ (Jesaja 35 : 1, 2; Eng. Vert.) Het zal in dit tijdperk van herstelling zijn dat de oogen der blinden geopend zullen worden en de ooren der dooven opengedaan, „Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen; want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis, en het dorre land zal tot stand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren; in de woning der draken waar zij gelegen hebben, zal gras met riet en biezen zijn.“ — Jesaja 35 : 5-7.

Het verlaten land zal een passende en gelukkige woonplaats voor den mensch zijn, gelijk geschreven staat: „En het verwoeste land zal bebouwd worden, in plaats dat het een verwoesting was voor de oogen van een ieder die er doorging; en zij zullen zeggen: Dit land dat verwoest was, is geworden als een hof van Eden, en de eenzame en de verwoeste en verstoorde steden zijn vast en bewoond.” (Ezechiël 36 : 34, 35) Wat Eden voor den mensch in zijn volmaakten toestand betekende, zal de geheele aarde voor het wedergeboren menschelijk geslacht zijn. God maakte de aarde om bewoond te worden; en met het wedergeboren geslacht zal de aarde des menschen tehuis zijn en een geschikte plaats voor den volmaakten mensch om eeuwig in te wonen. (Jesaja 45 : 12, 18) Dit alles doet God onzelfzuchtig voor den mensch, omdat God liefde is.

Jehova heeft gemaakt dat zijn levenlooze schepping met welsprekendheid van zijn wijsheid en liefde getuigt. Onder de bijzonder begunstigde plaatsen der aarde behoort zuidelijk Californië. Van den top van den Mount Helix heeft men een verrukkelijk uitzicht. Halfcirkelvormig verheft zich van het noorden tot het oosten een keten van majestueuze bergen die daar eeuwenlang hebben gestaan. Soms zijn de hoogere bergen bedekt met een witte laag sneeuw als een zinnebeeld van de zuiverheid en heerlijkheid van den Schepper en zijn koninkrijk. De lagere keten is bedekt met altijddurend groen, een symbool van eeuwigdurend leven, voortspruitend uit Gods koninkrijk. De beekjes van zuiver water, afstroomend van de bergghellingen door de valleien van groen en bloemen, vloeien rustig naar den grooten oceaan in het westen, welks golven nu zacht kabbelend de vreedzame kusten bespoelen. Zinnebeeldig spreekt dit van de gezegende fontein van Jehova, waarvan de leven-gevende stroom van waarheid uitgaat, die de menschen naar Gods onmetelijken oceaan van wijsheid en heerlijkheid voeren.

Men kan zich voorstellen dat Eden er eenigszins uitzag als deze zoo zeer begunstigde landstreek. Daar

wandelde de volmaakte man met zijn volmaakte vrouw temidden der boomen langs de lachende stroomen, en mengden zij hun volmaakte en gelukkige stemmen met het gefluit van de gevederde zangers.

Thans staat de onbezielde schepping als een getuige voor den grooten Schepper. Met den profeet zegt hij: „De aarde is des Heeren en hare volheid.“ Hij schiep haar voor den mensch. Zijn onbezielde schepping is prachtig en heerlijk en slechts de mensch is thans de aarde onwaardig. Maar God heeft zijn woord en zijn eed gegeven, dat hij den mensch herstellen zal en dat dan de kennis van de heerlijkheid des Heeren de gansche aarde zal bedekken, gelijk de wateren den bodem der zee. Dan zullen alle menschen weten dat Jehova God is; dat zijn werken voor eeuwig bestaan, en gedaan worden in waarheid en gerechtigheid. Zijn geheele schepping zal hem loven. De herstelde mensch, volgende de leiding van den Grooten Toonkunstenaar zal instemmen met het blijde gezang:

„Uw goedertierenheid, O Jehova is in de hemelen;
 Uw getrouwheid reikt tot de wolken.
 Uw gerechtigheid is gelijk de bergen Gods;
 Uwe oordeelen zijn een groote afgrond;
 O Jehova, gij bewaart mensch en beest.
 Hoe kostbaar is uw goedertierenheid, O God! ...
 De werken van Jehova zijn groot,
 Uitgezocht door allen die er behagen in scheppen.
 Zijn werk is eer en majesteit;
 En zijn gerechtigheid duurt eeuwiglijk.
 Hij heeft zijn wonderwerken gemaakt om gedacht
 te worden.“

Psalmen 36 : 6-8; 111 : 2-4, R. V.

DAVID NOEMDE DEN BIJBEL

die TIEN SNAREN HEEFT

Van deze tien snaren of fundamenteele leerstellingen van den Bijbel gelooven wij zeker, dat U er drie noemen en misschien ook verklaren kunt—de schepping des menschen, de dood van Jezus, de wederkomst onzes Heeren.

Maar wat nu aangaande de andere zeven?

VIERMILJOEN exemplaren van dit merkwaardige boek "Gods Harp" door Rechter Rutherford reeds in omloop!

Zend ons 65 cent voor Uw Exemplaar

Ingenaaid 334 bldz.
geïllustreerd

In België Fr. 8.—

WACHTTOREN

Postbus 51 Haarlem
Postbus 379 Bruxelles

Hebt U
 RECHTER RUTHERFORDS
 meesterwerk BEVRIDDING
 gelezen?

Het is een prachtig
 boek, dat U een leven-
 dige beschrijving geeft van
 God's plan om de mensheid te
 zegenen en eeuwig leven op aarde
 te schenken. Een troost voor het hart.

in Nederland F. 0.65
 In België Fr. 8.—

Na inzending van dit bedrag in postzegels volgt
 franco toezending.

WACHTTOREN

Postbus 51 Haarlem
 Postbus 379 Bruxelles

